

กายเกษม

เดชทหารไทย

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

กัณฑ์

พ.ศ. ๒๔๖๔

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน “ไทยเชชม”

กำหนดเวลาออกของ “ไทยเชชม”

หนังสือ “ไทยเชชม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง โดยอุปสรรคต่าง ๆ องค์กรก็จะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

อนึ่งท่านผู้ใดที่ไต่ขอรับยารังหนังสือ “ไทยเชชม” ยังไม่ได้รับหนังสือ “ไทยเชชม” ภายใต้นกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ ข้างบนนี้แล้ว ขอได้ โปรดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เยนเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒ เล่ม) เยนเงิน ๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน “ไทยเชชม” เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นามและตำบลที่อยู่ ให้ ชักเจนส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใกล้แล้ว ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุง โปรดส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียว ถ้าท่านอยู่ในกรุงเทพฯ จะให้ ไปรษณีย์แทน พร้อมกับนำหนังสือส่งท่านที่เดียวกันจะเป็นพระคุณที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๖๐	บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สัปดาห์ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐	บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐	บาท

หลวงสรรพากร บรรณาธิการ
โรงพิมพ์ไทยเชชมเป็นเจ้าของและผู้พิมพ์
สำนักงาน เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร

(ปีที่ ๓ เล่ม ๕ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๙)

ภาษาสูตร	ขุนชนกจิวิจารณ์	หน้า ๓๐๑
ศาสนาในมณฑลประเทศ	จิตต์เสนะ	,, ๓๐๒
วิธีปราบยุงอย่างใหม่	อุดมเดช	,, ๓๐๖
ลิเท่งฮง	ค. จ.	,, ๓๑๑
กระป๋องเกล็ดสีกุหลาบ	ทวี ตะเวทีกุล	,, ๓๒๔
ประพันธานุสร	เทศะเพทย์	,, ๓๓๓
เดชทหารไทย	นายประจักษ์ พันธุมโพธิ์	,, ๓๓๓
ราชวัตรคึกกลอน	ศุภรหันธ์	,, ๓๓๒
ความมานะ	ศรีนพริก	,, ๓๓๔
ธรรมดानीยม	จันทร์เต็ม	,, ๓๔๑
ละคอนพูดเรีงมณ	ประไพพันธุ์	,, ๓๔๓
จับเสืออย่างประหลาด	ช. เอี่ยมกระสินธุ์	,, ๓๔๕
รับปลักจันกับผมสตร	มรกต	,, ๓๕๘
ฤทธิดาบ	จ. จุลมณี	,, ๔๑๓
อัสมาเทวี (ต่อ)	โกศโรหิต	,, ๔๓๑
เบลาภิส	นายสะอาด	,, ๔๔๓
ปรโลก (ต่อ)	นายเทพ มหาเปารยะ	,, ๔๖๒
ครัวของไทยเขมม	หลานแม่ครัวหัวป่าก์	,, ๔๓๑
วิชาน่ารู้	จ. จันทรอุทัย	,, ๔๓๖
สารเขมม	สุมาลี กับ ช่อมาลี	,, ๔๓๘
อันตวาท	วัฒนา	,, ๔๔๐

เฒ่าช้าง

สารพัดช่าง ขาวขงพรหม

ภาพนำ

หน้า ๗๕๕

“ฮือ ! อาเฮงลือ พะเท้าฮือ”

มาศานุสร

กนิยานน

สฤกตวา สฤกโต โหติ คุรุ โหติ สการโว

วณณกิตติโกโต โหติ โย มิตฺตานํ น พุพฺพติฯ

๑๖ ผู้ไม่ประทุษร้ายผู้มีคต มุทะจิตประจําเมาท์

สักการะมิตต์วิริยเคา— วรเพ็ญกลางาม

คุณาวิคณกิลกลาภ ก็ระชาขสนองคาม

เกียรติก้องกระเคื่องออกุลนาม ถิระเทกขำรงคุณฯ

ขุนชนกจิวิจารย์.

ศาสนาในมัชฌิมประเทศ

ของ
จิตต์เสนะ

คำใน คือ ชัยชนะ ไม่ใช่หมายความว่าความชนะศัตรู หมายความว่าชนะตนเอง ประชาชนใน มัชฌิมประเทศ ทนยถิศาสนาใน เวลานั้นโดยมาก เป็นพวก ทำการพาณิชย์ และหัตถกรรม พย ทั่วไปใน มัชฌิมประเทศ แลย มณฑล ตะวันตก มณฑล กลาง และมณฑลใต้ กล่าวว่าย่นองจากวงศ์เวศยะ ทั้งหมู่บ้านเป็นหย่อม ๆ ไม่มากมาย ถึงคั้งนั้น โดยมากแทบทุกตำบล ไ้สร้างวิหารและรูปเคารพไว้กราบไหว้

การถือเคร่งครัด ของพวก ศาสนาใน ในเรื่องคนใช้ ต้องใช้พวกเดียวกัน หรือพวกถือศาสนาอื่นก็ แม้พระครูก็ใช้พวกนั้น ถือว่าพวกถือศาสนาอื่นมีลัทธิคล้าย ๆ กัน ผิดกับพวกถือพุทธศาสนา

พวก สาวก สาวิกายุธิติ องค์ คิล พรหม

วิหารสั เมตตา. กรุณา. มหิตา. อเยกชา. ซึ่งจะนำคนให้พ้นการเวียนวน นำกลัวในภพนี้ และ ภพหน้า ถือว่าการขณสรวตลงนรก ถือว่าเมื่อยมีชีวิตอยู่ จะต้องทำกิจวัตร ไม่นับกลิ่นสูก หมุนเวียนอยู่เสมอ. จะต้องประสพความดีและความชั่ว. เหมือนงจักรหมุนเวียนขึ้นสูงแล้วลงต่ำ.

การบริจาคทานและการยารุงสัตว์ เป็นกุศลสำคัญ ของพวก ถือศาสนาใน เพราะฉะนั้นผู้ที่มีใจชอบสร้างโรงส้าหรือพยาบาล และเลี้ยงสัตว์ ที่แก่และป่วยเจ็บ.

ไตรรัตน์ ของศาสนาใน คือ อาคัยประโยคอื่นชอย ความเพียรชอย, กระทำจิตดีโดยชอย

การยิธยาชาตว์แลฉินของพวกนักพรต ผิดกับสังฆ์ทางพุทธศาสนา ขอภิกขาจารทั้ง

พ.ศ. ๒๔

ศาสนาในรัชสมัยประเทศ

เข้าทั้งเย็น ฉันทสองเวลา ยาทร์ใช้ยาทร์ไม่
ชด เมื่อเวลานั้นใช้เกล้าสำรวมฉัน วินัยกวต
ขึ้นเรื่องปลาฉลาม ระวังอย่างเคร่งครัดเรื่องสัตว์
เล็ก ๆ เช่น มก และแมลงต่าง ๆ น้ำยวิโลก
ใช้กรอง เวลาเดินระวังการเหยียบสัตว์เล็ก ๆ
เสมอ

ในวสันตฤดูพวกนักพรตไม่ไปไหน หยุด
จำพรรษา กล่าวว่าการจะเหยียบสัตว์เพราะ
นำฝนสัตว์เล็ก ๆ เกิดมาก. ที่จำพรรษาพวก
สาวกปลุกไว้ ให้พักมั่วไป เรียกว่า อัสหรม
มีธรรมเนียมแยกอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าไม่ใช่ระดู
ฝนพวกนักพรตจะพักที่ อัสหรมเกินกว่าสิบวัน
ไม่ได้เป็นอันขาด คงไปพักที่อื่นต่อไป เว้น
แต่ข้อยลง เมื่อค่อยยังชั่วต้องรีบไปทันที.

การชงฆ์ของ พวกนักพรตจากตำบลไป
ตำบลโน้น โดยไม่สวมหมวก และ รองเท้า
อย่างนักพรตที่เคย เมื่อเกิดสัตว์เล็กขึ้นบน
ศีรษะใช้มือค่อย ๆ ขัด หรือถอน ผสมออก เป็น
เส้น ๆ

เวลานักพรตมีสองนิกาย ยูสากราย
ไว้ ขิณรูปนิกายหนึ่ง ไม่กราบไหวรูปนิกาย
หนึ่ง การครองผ้าอย่างเดียวกัน ใช้ผ้าผืน
ใหญ่ห่มคลุม เอาชายข้างหนึ่งควักพาดไว้
บนไหล่ซ้าย แต่ร่างกายที่ไม่กราบไหวรูปมี

ผ้าชิ้นเล็กแถบปักปากอีกชิ้นหนึ่ง ผลใจอัน
ไว้ทางท้ายทอย นัยว่ากัน ศัตรูตัวขึ้นเข้า ปาก
สอง นิกายนี้ไม่ค่อยลงโยสถ์ กัน แต่เข้มมุ่ง
อย่างเดียวกันหวังสู่สุขคติภพ นิกายปักปากถือ
เคร่งอย่าง โยคี เทียวบำเพ็ญ ตะบะ ทรมาณกาย
อีก นิกายหนึ่ง เทียวสั่งสอน ขริยัท ตาม คำภีร์
ศาสนาอื่น

วินัยห้าม และต้องศรัทธา ไม่อยู่ สองต่อ
สองกับศรัทธา พรหมหรือ อาสน์ อย่างใดที่ศรัทธา
พวกพรตไม่ยอมมีเลย

พวกถือศาสนาอื่นนี้บิณฑศีลมีมาก ยก
ยศศักดิ์เสมอด้วยพระลักษณะมี กำลังจากพระ
นางมาหา

การถือศีลของสาวิกาเคร่งครัดกว่าสาวก
มาก เรียกว่าศีลเถื่อนขึ้น บางคนปฏิบัติทุก
เดือน ถือพอคิดว่าทรงกษัตริย์คนหนึ่ง เริ่มวัน
การ ขริวิโลก อาหาร ภายหลัง อาทิตย์ อัญญัก
(ตรงกันข้าม กับการ ถิ่นยช ทาง ศาสนาอิส
ลาม) แม้แต่หน้าหยกหนึ่งก็ไม่ขริวิโลก.

ตอนกลางวันขึ้น ๑ คำ ขริวิโลกอาหารเพียง
๑ คำ แลต่อ ๆ ไปทั่ววันละ ๑ คำ จนขึ้น ๑๕ คำ
๑๕ คำ ข้างแรมขริวิโลกได้ตามความใจ

ผู้ต้นศาสนาอื่นชื่อวระระมัน เป็นโอรส
ของสิทธาวรณกษัตริย์เมืองไพศาลี วระระมัน

จิตกเสณะ

กณีย

เกิดก่อนพระพุทธเจ้าปฏิสนธิ ๓๔ ปี ออกเที่ยว
บำเพ็ญตะบะและสั่งสอนยวีย้อย ๓๐ ปี สิ้นชีพ
เมื่อ อายุ ๖๔ ปี เทียว สั่งสอน อยู่ใน แคว้น
มคธ การสั่งสอนกล่าวว่ายวีย้อยบำเพ็ญตะบะทำ
ทุกขกริยา เมื่อสิ้นชีพแล้วประชาชนทนยถือ
ตั้งฉายาว่า มะหาวีระ (ผู้กล้าหาญใหญ่)
ชื่อน (ผู้ชนะ)

มหาวิระ เมื่อยังเยาว์ศึกษาใน ทาง ไสย
ศาสตร์ ภายหลังรู้ สักว่าทางไสยศาสตร์ ไม่เป็น
หนทาง นำ ไปสู่ ความสุข ได้แท้จริง ได้สละ
ทรัพย์สินคุณากร แลครอบครัว ออกบำเพ็ญตะบะ
ทำทุกขกริยา เพื่อให้เกิดผลบรรลุดังความ
สุขอันสูงส่ง สวากขยพวกมีสติปัญญาแก่กล้า
ไม่ใยดีต่อร่างกาย หมก ความ อายถึง เปลือย
กายออกบำเพ็ญตะบะตามยรมครุ เพราะฉะนั้น
ค่อนกัน ๆ สมัยของ มหาวิระ สวาก แบ่งออก
เป็นสองนิกาย เรียกว่าเศวตัมพร (ครอง
ผ้าขาว) นิกายหนึ่ง เรียก ทิฆัมพร (ครอง
ผ้า) นิกายหนึ่ง ต่อมาเมื่อย่านเมือง เจริญ
ขึ้น นิกายทิฆัมพรเลิกไปด้วยกฎหมายห้าม แต่
ชื่อนิรยต่าง ๆ ในมชณิมประเทศ ซึ่งพบ อยู่ใน
เวลานี้ เป็นชนกทิฆัมพรทั้งนั้น.

คำกริ ไชน มี ชื่อ ยัญญิตี เรียก สัตถ์ขมิ
เรื่องการปฏิบัติทำทุกขกริยา ชันแรกให้

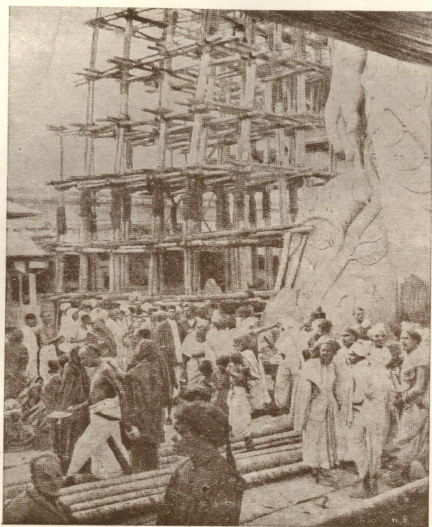
เว้นการ บริโภคอาหาร อื่น ๆ บริโภคได้ แต่
ข้าวสกล กับน้ำนม โควันละ ช้องหัดดี. ต่อไป
เพียงน้ำนมโค ที่สุกบริ โภคแต่น้ำ เพราะจะทำ
ให้กำลังถอยลง ปรกศจากกามารมณวิญญาณ
จะได้แน่วแนในการบำเพ็ญอุปาทานขันธทั้งห้า

การนักชิตฤทษใน ทาง ศาสนา ไชน มีอยู่
เวลานคือ การสรงน้ำรูป เรียกว่า บัณเฑิมริท
สนาน สรงรูปศิลาด้วยน้ำทั้งห้า มีน้ำนมโค,
น้ำนมเปรี้ยว, น้ำผึ้ง, น้ำอ้อย, น้ำมันเนย.

มหาสนานทำเป็นการเอิกเกริก เมื่อปี พ. ศ.
๒๔๓๐ ที่รูปศิลา มหาวิระยืน บนยอดเขากินทยา
กัรี ทำยลเบลโลกาในแคว้นไมย ไสร์ประเทศ
อินเกียคอนได้ การคราวนี้ กุลหาญร่ำดวามี
ได้ สิ้นทรัพย์สิน ถึงสามหมื่น ร้อยย ใต้ปลุกนั่ง
ร้านโรงรยรูปศิลาสามก้าน (เว้นก้านนำ)
มี ประ กาศ บ่าว ร้อง สวาก สว วิกา พวก ไชน
ศาสนิกชนประชุมพร้อมกัน

ก่อนวันพิภกว่าที่ขึ้นเดือน ส่องชนเมืองแน่น
มาจากทิศานทิศ ยังทำยลสวระวันเบล โกลา มี
ชาวเบงกะลี กุชราญ กระนารัส ทมิฬ รวม
จำนวนไม่ต่ำกว่าสองหมื่นห้าพันคน

เมื่อถึงวันกำหนดศพอาทิย้อยไทย นัก
พรตแลส่องชนกัโหลเมืองชนไปตามบรโคโหล
เขาจนถึงลานวิหารรยรูปศิลา ในลานระเบียง

พิธีมหาสทาน

พ.ศ. ๒๔๗

ศาสนาไสยในรัชฉนิมประเทศ

เลวี่หารเต็มไปทั่วย่งชน มีพวกศักร์แต่งตัว แล้ว ขอซอของผู้นั้นด้วยวาคาแพง เมะช่วย
 ผ่าสั ลูกลาค ถือ ซามกิน บรรร ชั่ว เคฉ่าเนยสี กันส่งหม้อ ชนไป หมดแล้ว ต่างคน ต่างแสดง
 เหลืองอ่อน มีไปไม้สคประคัษณชั่วเข้าตั้งบูชา กิริยารื่น เริง กระ โดค โดค เต็น เข้า กับ เลียง
 สัเมยรูปศิลา พวกนักพรตนั้นด้วยร้อย ย่นชน บรรรลง
 ไปคอยอย่นนั่งร้านย้วยเยมื่อถือหม้อน้ำอมริต มหาสนานคววนเพมเครื่องสนานชนสาม
 คอยฤกษ เมือห้วน่านักพรตให้สัญญาณ เท่า โสสิ่งของถึง ๑๕ อย่าง คือ.
 ให้เริ่มการ น้ำอมริตได้เทลงเบืองศิระษะรูปศิลา น้ำผ้ง. น้ำอ้อย น้ำนมเปรี้ยว
 ปรชาชนพร้อมกันย้ายหน้าสัรูป เต้่งเลียง น้ำมะพร้าว เมล็ดกามาณัก คอกไม้จันท
 ร้อง โส. โส. โส. มหาราชา!!! ชน เมล็ดกกาแฟ คอกไม้เงิน
 พร้อม ๆ กัน เครื่อง บรรรลง ก็ประ โคม น้ำตาลตะ ในค น้ำนมสค คอกไม้ทอง
 เลียงก็กก้อง กำยานท เข้า กับ เลียง คนโห้ร้อง น้ำมันเนย ผลอินทผาลัว เงินตรา
 สนั่นห้วนไหว ก่อนั้นไปห้อม บรรรน้ำอมริต กล่าวว่เงินตรากุลหาบูร์สวามิ โส โส
 นันด้วยร้อย ๆ โก่ส่ง ทอยเนืองกัน ชนไปอย่าง ในห้อมอัมริตต่าง ๆ ๕๐๐ รุปี.
 กาทล บางคนมีสัททาแก่กล้าของ ๆ คนหมด

มหาราชาคววนเพมเครื่องสนานชนสาม
 เท่า โสสิ่งของถึง ๑๕ อย่าง คือ.
 น้ำผ้ง. น้ำอ้อย น้ำนมเปรี้ยว
 น้ำมะพร้าว เมล็ดกามาณัก คอกไม้จันท
 กล้วย เมล็ดกกาแฟ คอกไม้เงิน
 น้ำตาลตะ ในค น้ำนมสค คอกไม้ทอง
 น้ำมันเนย ผลอินทผาลัว เงินตรา
 กล่าวว่เงินตรากุลหาบูร์สวามิ โส โส
 ในห้อมอัมริตต่าง ๆ ๕๐๐ รุปี.

วิธีปราบยุงอย่างใหม่

จาก American Weekly

โดย อุตมเดช

วิธีปราบยุงอย่างใหม่ที่สุด ซึ่งจะกล่าวถึง
นี้เป็นความคิดของ หมอวิลเลียม รุกคัลฟัส ผู้ทำ
งานอยู่ในสถานทดลองการเพาะปลูก ณ จังหวัด
นิวยอร์ก ความเห็นของท่านหมอนี้คือ จะ
ทำให้ยุงสูญไป โดยทำลายตัวมันแต่แรกเกิด
ก่อนที่จะแก่แลแล้วกลายเป็น ยุงสืบพันธุ์
กันต่อไป

ท่านหมอได้ทดลองโดยใช้ อนุสรณ์ (copper
sulphate) ใส่ลงไปในน้ำที่มียุงตัวอ่อน
ขึ้นขึ้น ว่าอนุสรณ์จะเป็นอันตรายแก่ตัวยุง
หรือจะทำให้มันไม่สะดวกไปก็หาไม่ได้ แม้จะ
จะมีฤทธิ์เดชทำลายลูกน้ำก็หาไม่เสีย แต่แรง
พอที่จะทำลาย ฟักตัวอ่อนยุงขึ้น มี อาจเห็น
ว่ายตายเปล่าแลตัวอ่อนมีเล็ก ๆ ที่เปลี่ยนรูปไป
ได้ต่าง ๆ ทั้งตัวเล็กที่อ่อน ๆ ซึ่งลูกน้ำ

กินเป็นอาหาร เมื่ออนุสรณ์ไปทำลายอาหารเสีย
หมดแล้ว ลูกน้ำอ่อนก็จะอดอาหารตาย หรือ
มีคือนั่นก็จะเข้าก็กินเลือดเนื้อกันเอง จึงหนีจน
หรือลูกน้ำอ่อนเป็น อันว่าถูก กำจัด ขัดขวาง
มิให้เจริญต่อไปเป็นยุงอันร้ายกาจได้.

อันวิธีการปราบยุงของ หมอ รุกคัลฟัส นั้น
สิ่งซึ่งควรเอาใจใส่อย่างหนึ่งคือเป็นวิธีที่นำ
มาใช้ทำได้โดยสะดวก แทนที่จะชุกทางน้ำ
ไหลในที่ลุ่มและขังยาวชุลมุนต่าง ๆ แลใช้
น้ำมัน ที่ยังไม่ได้กรองทำต่าง ๆ ล้วนเกล็ดสอน
ยากว่าอัน อาจ ทำเป็นผง แล้วโปรยลงมาจาก
อากาศบนที่ขังต่าง ๆ ได้ ในวันเดียวกันนั้น
คนหนึ่งอาจสามารถทำอย่างนี้ ได้เหนือที่มาก
กว่าหมื่นงานที่ถูกส่งไปให้ชุกทางน้ำ แลคิด
น้ำหนักทำได้ ในเวลานี้ยังสงสัยปะการะเสียดอีก ถ้า

พ.ศ. ๒๔๗

วิธีปราบยุงอย่างใหม่

หากว่าในน้ำลึกใช้แขวน ด้ง รูดส์ เข้า ที่ ข่าย
เรือนค ว้างทุนเงินแฉเวลาแล้ว วิธีทว่าน
ก็กว่าแขยเก่ามากนิก.

เรื่องทหมอรทลฟัสจะพวิธีปราบยุงอย่าง
ใหม่เนองมาจากนักใช้ ในกรณียชรรคเกิด
มรสไม้คิน นิกวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ ได้พา
กันตรวจค้นหาเหตุผลของรล อันแปลกปลาคน
ในที่ซึ่งน้ำสำหรับ่าย ก็ปรากฏว่าเกิดจาก
ตัวสัตว์เล็ก ๆ ชะนิคหนึ่ง จึงเอารลสโรย
ไปในที่ต่าง ๆ เพื่อ ทำลาย ตัวสัตว์ น ที่ไม่มี
อันตราย แต่มรสไม้คิ แลน้ำก็คินอย่างเคิม.

ความสำเร็จของการทดลอง ทง น ทำให้
ท่านหมอรว่าพึงว่าเมื่ออร ทำลาย สัตว์ เล็ก ๆ
นัยไม่ถวนที่ว้าน โดยมิก่อให้เกิอันตรายให้
แก่คนได้แล้ว เหตุไคจะ ไม่สามารถไคยา
ชะนิคเคียวกันละลายลงในลุ่มซึ่ง น้ำ ที่ เกิดยง
เพื่อจะทำลายพิษผกเล็ก ๆ แลตัวอามียา ซึ่ง
เป็นอาหารของลูกน้ำได้เล่า? เหตุผลอัน
เป็นที่น่าสนใจมโลยนัก เพราะยังไม่ปรากฏ
ว่ามีวิธีเชอไคแน่อนแลสำเร็จอนไคพอจะ
นำมาใช้ ไค ถึงแม้จะ ใช้เงินทองท่วมเทลง
ไปสักเพียงใดก็ นอกจากน วิธีทกลาวถง
มิคยว่าอาจปราบยุงไค ใน ชัน ชีวิต ชันทพอ
ฆ่าไคชันเคียวเท่านั้น.

ถึงที่ทรวายกันอยู่แล้ว ว่าก่อนลูกน้ำจะ
กลายเป้นยุงนั้น ชันแรกเป้นไคก่อน คอ
มากก็กลายเป้นลูกน้ำหรือหนอน แลชันสาม
เป้นตัวลูกน้ำแก่ แลมีขาที่ลือกควายออกเป้นยง
เทยบไค กับตัวแกวที่ชอยเฮามาเลี้ยงกัน เมื่อ
เป้นไคแลเป้นลูกน้ำแก่ไม่ต้งกินอะไร แะ
เมื่อเป้นลูกน้ำชอน แล เป้น ตัว ยุง แล้ว คต้ง
หายไคแลกินอาหาร แะว่าถ้าจะคิคทำลายยง
ทมิชกแลวนนออกจะเหลือวิสัย ถึงนี้ไม่ว่า
วิธีใด ๆ ซึ่งจะนำมาใช้ทำลายยง คต้งใช้ ไค
แต่เมื่อเป้นลูกน้ำชอกมาจากไคเท่านั้น.

นำปลาชอยว่าลูกน้ำอยู่ในที่ที่ไม่มีน้ำก็ตาย
ถึงอย่างนั้นมันก็ต้องการอากาศหายใจอยู่เสมอ
การใช้ น้ำมันก๊าซวาคตาม ลุ่มน้ำ ชิงต่าง ๆ ก็
ไครับผลค้อย่าง แต่ทีจะ ใช้ น้ำมันวาคตาม
ทอข้างทาง ถึงน้ำหรือที่รียนน้ำต่าง ๆ ย่อม
เป้นการยากอย่างยิง จน ย่อม มี ที่ เกิด ของยง
หลาย ๆ ที่ อยู่เสมอ พอไค สยพิษพันชุน นัยล่าน
นัยโกฏไค.

หมอรทลฟัสทรวาย — ว่าลูกน้ำเป้นสัตว์
ที่กินของไคทุกชะนิค มันก็ยอาหารไว้ ใน
ตัวพอที่จะประทังชีวิตไค ในตลอดเวลาที่มัน
อยู่ใน ชัน ลูกน้ำ แก่โดยไคไม่ คต้ง กิน สิ่งใดเลย
แลท่านหมอเชอไค ว่าถ้าไม่สามารถทำลาย

อุตุเทศ

กนิย

ล้างไว้กับการที่ทำให้ส้วกน้ำตายแล้ว
ต้องใช้ วิช^๑ ให้มันออกอาหารตายเท่านั้น.

เมื่อเอากลึงขยาสองลูกน้ำอ่อนๆ จะ
เห็นเป็นท่อนๆพิศวง ว่าซากกันไกร ของ มัน
นั้นเป็นรูปไข่ แลมันฟันเล็ก ๆ สามารถที่จะ
ขยเคี้ยวพิศก แลสัตว์เล็ก ๆ จนเป็น อาหาร
ของมันได้ รอบ ๆ ปากมีขนเป็นผอยละเอียด
ไว้สำหรับคอยพิศกอาหารที่ไม่ อาจ เห็นได้
ให้เข้าไปในปาก แลคั้งนั้นมันคั้งหน้าแต่
ก็มีไว้พิศกอันเลยเหมือนตัวแก้ว.

โดยประการฉะนี้ หมอโรคสัตว์ จึง ตก ลง
ใจ ว่าถ้าเราสามารถทำลายอาหาร ลูกน้ำ
เสียได้ ลูกน้ำเองก็จะออกอาหารตายไปเอง
จึงท่านหมอได้ทดลองเอาไข่มาเลี้ยงไว้จนเป็น
ตัว แล้วเอาจุลศัลยกรรมเล็ก ๆ ใส่ลงไป เมื่อ
เอากลึงขยาสองลูก ปรากฏว่า มัน อ่อน
เปลี่ยนทุกที ใน ที่ สุกก็ตายด้วยออกอาหาร
นั่นเอง.

ความประสงค์ของท่านหมอก่อนมาใครจะ
ทราบถึง กำหนดของจุลศัลยกรรมมากนักยอถึงจะ
ฆ่าอาหาร ของ ลูกน้ำ ที่ ว่างนั้นได้เมื่อทดลอง
ทราบว่า น้ำที่ละลายจุลศัลยกรรมอยู่ใน น้ำ เพียง
เศษหนึ่งส่วนล้านของน้ำทั้งหมดก็พอ ทำลาย
อาหารลูกน้ำได้แล้ว แลซึ่งจะเป็นอันตราย

ก็ แก่สัตว์ ที่มีชีวิตจนก็ทำไม่เลย.

เห็นคุณประ โยชน์ปานนี้แล้ว จึงนำไป
ใช้ในที่เพาะ บุง อยู่เสมอต่าง ๆ แล เมื่อ
ทดลอง อยู่ กว่า ปี ในที่ซึ่งน้ำ ลุ่ม ลึกจนขึ้นไป
ในจังหวัดนิวเจอร์ซีย์แล้ว ก็เป็นอันว่าท่านหมอ
ได้พบวิธีที่ วิช^๑ เกี่ยวเท่านั้นที่อาจสามารถจะ
กำจัดยุงให้หมดไปจากโลกนี้ได้.

เว้น บุง เสีย จาก การ ที่ มันพาเชื้อโรคจน
กระจัดกระจายไป บุงอาจมี ประ โยชน์แก่
พวกเราได้ คือ เมื่อมันเป็นตัวลูกน้ำอ่อนอยู่
นั้น มันมักกิน เชื้อ โรคที่เป็นอันตรายแก่เรา
บุงมีอยู่ ๓๐๐ ชนิด แต่มีอยู่ ๕ ชนิดเท่านั้น
ที่รบกวนมนุษย์เรา อื่น ๆ มักถูกน้ำจากคันไม้
หรือ ตกเลือดตาม สัตว์ต่าง ๆ เป็นพวก ๆ ไป
นกให้เลือดเป็นอาหาร แก่ยุง ค่อนข้างมาก แลทั้ง
ปลัสัตว์วิเศษมากมาย แลคงแม้ว่า สัตว์เลือด
เย็นเช่นงูแลเต่า เป็นต้น.

ใน ๘ ชนิดที่ว่ามันนั้น มีอยู่ ๓ ชนิด
เท่านั้น ที่ กัดคน แล ทำความ เกิดร้อนให้มาก
ต่อมาก อย่างหนึ่งนำใช้ฆ่ามาเป็นโรคร้าย
แรงมาก ทำให้ปวดตามข้อ ติดกันง่าย
แต่เป็นเร็ว หายเร็ว อย่างหนึ่ง นำใช้
ผิวเหลืองมา แต่เมื่อเราไม่เคย มีปรากฏ,
ยุงชนิดนี้มันฆ่าเป็นลาย ๆ แลอีกอย่างหนึ่ง

พ.ศ. ๒๔๗

วิธีปราบยุงอย่างใหม่

เรียกว่า ยุงกินปล่องซึ่งนำเอาไขมันแลเรือบมา
ควมัยเท่านั้นทุกคืน ส่วนตัวยุงนั้นแทบไม่
มีพิษเลย มีชีวิตอยู่เพื่อสืบพันธุ์เท่านั้น.

นักวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบัน ได้กล่าว
โทษยุง ว่าเป็นอันตรายให้โรคต่างๆ
ถึงซึ่งความรุ่มโรยชุกชุมไป แลให้การ
สงครามทั้งกองทัพต้องล่าถอยหนีไป.

เรือนหมอลอ.โอ.โฮวาร์ต หัวหน้า
ศาลาว่าด้วยวิชาฝ่ายแมลง แห่งอเมริกาได้

กล่าวแสดงความเห็น ว่ายุงฝูงหนึ่งได้รบกวน
ข้างแลตักพาหนะต่าง ๆ ในกองทัพเปอร์เซีย
กระทำให้อภัยภัยชาบอร์สต้อง เลิก การ ล้อม

เมืองนิซิบตเสีย แลความเจริญรุ่งเรือง ของ
ประเทศกรีกซึ่งถึงที่สุดภายใต้ความปกครอง
ของเมอริเคลส์ก็ได้ร่วงโรยชุกชุมลง เนื่อง

ด้วยถูกยุงรบกวนเหมือนกัน เมื่อครั้งประเทศ
กรีกทรงอำนาจอย่าง สูงสุด มออบดแลเอเซีย
ไมเนอร์เป็นประเทศราช มีคนชาติผสมแดงเป็น

นักรบที่มีชื่อ ชาติหนึ่งอพยพมาจาก ทางเหนือ
ของ ฟิง ขวามือ กรีก อยู่ โดย ทน บง ทมเชื้อ
มะแลเรือบรบกวนไม่ไหว โดยประการเดียวกัน

ยุงก็ได้ทำให้อาณาจักร โรมันรุ่งเรืองแต่ครั้ง
โบราณเลื่อมทราชม่วงโรยไปทุกที.

ในอเมริกาเกิดไข้ฉี่เหลือง ขึ้น ที่ จังหวัด
ฟลาเคดเพียเป็น ครั้ง แรก เมื่อ ปี ค. ศ. ๑๗๘๓
คนตายคราวนั้นราว หนึ่งใน สี่ ของ พลเมืองใน
จังหวัดนั้น แม้ในสมัยนี้ มะยา ควิน พอ
เป็นเครื่องป้องกันได้ ก็ยังไม่วาย เพราะมี คนตาย
ด้วยโรคนี้ถึง ๓ อย่าง ที่ว่า มา นั้น ยี่ หนึ่งใน
จำนวนมาก ๆ.

น่าอนาถอยู่ว่ากฎแห่งธรรมชาติได้นำสิ่ง
เหล่านี้มาทาง สัน คือยุงจะต้องถูกกินเลือก
อย่างน้อยครั้งหนึ่งในระยะสามชั่วอายุ ถ้า

พิษพันธุ์ ของมันสืบเนื่องต่อไป ยุงที่พ่อแม่
ของมันไม่เคยถูกกินเลือก ก็อยู่ได้ ด้วย ผัก
หญ้าพรรณไม้ แต่ถึงทั้งพ่อแม่แลพ่อแม่ของ

พ่อแม่มันแป้นยุงที่กินพิษพรรณไม้แล้ว ยุงตัว
เมียลูกชั่วอายุที่สามจะต้องได้ถูกกินเลือกสัก
ครั้งหนึ่ง มิฉะนั้นก็ตาย แค่น้อยนักที่ยุง

ทุก ๆ ชั่วอายุจะมีได้ สิบمرتเลือกมันเสียเลย
ยังไม่มีใครสามารถอธิบายได้ ว่าเหตุใดการ
ที่ยุงต้องได้ กินเลือกบ้าง ภายใน สาม ชั่วอายุ

อุทมเตช

กันย

ของมันจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการสืบพันธุ์
ของมันต่อไป.

ประเทศอเมริกาได้เอาใจใส่เรื่องการปราบ
ยุงนี้มาก ในยี่หนึ่งล้านเงิน กว่าร้อยล้าน
เหรียญทอง แต่ก็มิได้มีผลก็สมประสงค์
แต่อย่างใดเลย ยี่กลายล้านคนว่าใน
แถบกรุงนิวยอร์กมีคนตายด้วยโรค ที่ยุงพามา
ตั้งเจ็ดพันคน แต่ในประเทศอินเดียหนึ่ง
คนเป็นไข้มาเลเรียตายถึงล้านสามแสนคน.

เมื่อวิฆาใหม่เท่านั้นแพร่หลายแล้ว หมอ
โรคโลหิตก็คิดว่าที่เกิดของยุงใหญ่ ก็อาจ ทำลาย
ได้ โดยรวดเร็ว แต่ในที่ ๆ มียุงต่าง ๆ ก็อาจ
ทำได้โดยทั่วถึง ดังนั้นก็จะนำมาซึ่งโลก
อันปราศจากยุงชั่วกาลนาน.

หมายเหตุของผู้แปล ข้าพเจ้าได้ทบทวน
ดูแล้ว ได้ผลสมจริงดังกล่าวมาแล้วนั้นทุก
ประการไม่ควรที่ผู้มึนทุนทรัพย์จะละเว้นเสีย.

จ ช

๑๖๐. ผู้ใคร่ประโยชน์ใหญ่แห่งโลก ผู้นั้นจะไม่เบียดเบียนโลกเลย ท่านผู้เช่นนั้น
มีคำมากมาย แม้เพียงผู้เดียวอาจยังประโยชน์สุขให้เกิด ยิ่งกว่าคนนับ
ด้วยแสน ที่ยังหลับตา.

ชช น. ล. พิชยญาติ

อุบาสก

อุบาสก

ในเมืองเจียงจิว ซึ่งอยู่ในมณฑลชกเกียน
ยังมีชายหนุ่มผู้หนึ่งแซ่ลิ ชื่อเท่งซง เป็นคน
เรียนหนังสือ สอยได้ไ้ชิ้นชิวจ้าย บิภา
มารดาเป็นผู้มีอันจะกิน และได้มีบุตรสาว
ของเศรษฐีผู้หนึ่งชื่อนางฉวหง ซึ่งอยู่ใน
ตำบลหัวเมืองเดียวกันให้แก่วีเท่งซง แต่
ยังไม่ทันได้แต่งงานกันตามประเพณี บิภา
มารดาของวิเท่งซงก็บังเอิญล้มเจ็บถึงแก่กรรม
ลง ทศพัยสมบัติก็พลอยซิดสนไปด้วย เพราะ
วิเท่งซงเป็นแต่คนเรียนหนังสือ มีฝีมือ
ในเรื่องทำมาหากิน ต่อมาไม่นานนางฉวหง
บุตรสาวฉวหงวู้ ก็พลอยล้มเจ็บถึงแก่กรรม
ลงด้วยโรคคนหนึ่ง เพิ่มความเศร้าโศกให้
แก่วีเท่งซงยิ่งขึ้น

ในเวลานั้นมีการสอยได้ หนังสือที่ เมืองหลวง
วิเท่งซงก็คิดจะไปเข้าสอยกับเขาบ้าง แต่คิด
ซิดกับยไม่มีเงินค่าเดินทางและใช้จ้าย จึง
ได้แต่คิดน้อยใจในโชคของคน อยู่มาวัน
หนึ่ง วิเท่งซงได้รับหนังสือจากฉวหงวู้
เป็นเชิงเอาอกเอาใจทำให้วิเท่งซงแต่งงาน กับ
หญิงคนอื่นเด็ก และจำแต่งแล้ว ขอให้
พารบยาไปให้ ฉวหงวู้จะได้ภรรยา
ของ นางฉวหง ให้ แก่วีเท่งซง ตามธรรมเนียม
ครั้นวิเท่งซงได้ทราบ ตาม หนังสือถึง นั้น แล้ว
ก็มีความยินดี แต่ครั้นคิดไปก็คิดมากไม่
ทราบว่าจะไปแต่งงานกับหญิง คนใด หรือใคร
เขาจะแต่งด้วย เพราะตนเป็นคนจน ใน
ที่สอยได้ของดีใดแต่คนองอยู่คนเดียว

ครึ่งนัยมชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง แซ่เตียว
ชื่อโกตง เป็นคนสัถย์ ซื่อและมีความ
กตัญญูรักคน เดียวโกตงคนนี้เป็นเพื่อน
เรียนหนังสือกับตั้งซ่งมาตั้งแต่เด็ก และ
ตั้งซ่งเคยอยู่ประจำเสมอ ไม่ว่าในส่วนการ
งานหรือเงินทอง อยู่มาวันหนึ่งเตียวโกตง
มาหาตั้งซ่งที่บ้านเพื่อสนทนากันตามวิสัยคน
ที่สนิทสนมกัน กำลังสนทนากันอยู่นั้น
เตียวโกตงสังเกตเห็น กุส หนาตั้งซ่ง เห็นแล้ว
โกรธมากจึงถามว่า ท่านมีทุกข์อะไรในใจ
หรือ โปรดบอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง เพื่
ถ้าข้าพเจ้าช่วยท่านได้แล้ว ข้าพเจ้ามีความ
ยินดีช่วยเหลือท่านอย่างจริงใจ ตั้งซ่งตอบ
ว่าอันตัวข้าพเจ้านั้น บัดนี้มีความทุกข์จริง
ที่ข้าพเจ้ามีได้บอกท่านเสียแต่แรกนั้น เกรง
ว่าจะเป็นการรบกวนท่านโดยใช้เหตุ แต่
ถ้าท่านอยากทราบแล้ว ข้าพเจ้าก็จะเล่าให้
ฟัง เพราะเห็นว่านอกจากท่านแล้ว ใคร
เลยจะมาช่วยข้าพเจ้าได้ ว่าแล้วตั้งซ่งก็
เล่าเรื่องของตนแต่ต้น จนตลอดให้เตียวโกตง
ฟัง เตียวโกตงได้ฟังแล้ว ให้รู้สึกมีความ
สงสารตั้งซ่งยิ่งนัก อยากจะออกเงินให้
เสียเอง แต่ก็คิดขี้นัยมคนไม่เหมือนกัน
เตียวโกตงจึงคิดอยู่แต่ในใจว่า อันตั้งซ่ง

คนนี้ ลักษณะเป็นคนซื่อตรงไว้ใจได้ และ
ใจกว้างขวาง ทั่วไปภายหน้าจะได้ก็ อย่า
กระนั้นเลยเรา จะให้ตั้งซ่งยืมภรรยาเรา เพื่อ
พาไปให้ ล้วนวันวู้ ก็จะได้เงินทองมา
สมปรารถนา เพราะแต่ก่อนเขาเคยมีบุญคุณ
อยู่แก่เรา ถ้าเราไม่แทนคุณเสียแต่บัดนี้ ไป
เมื่อใดเล่าเราจึงจะมีโอกาสแทนคุณเขา อนึ่ง
ภรรยาของเราก็มีใจซื่อตรงต่อเราเป็นอย่างดี ยิ่ง
ซึ่งจะกลืนคักไปก็ในตั้งซ่งนั้น เห็นจะเป็น
ไปไม่ได้ แต่เราต้องทำสัญญากับเขาจน
เป็นข้อพอใจก่อนจึงจะยอมได้ คิดแล้วจึงพูด
กับตั้งซ่งว่า ข้าพเจ้าได้ฟังเรื่องราวของ
ท่านแล้ว ให้รู้สึกมีความสงสารยิ่งนัก คิดจะ
ช่วยออกเงินให้ท่านไปมีภรรยาหรือ ข้าพเจ้า
ก็เป็นคนซื่อตรง ครั้นจะไม่ช่วยเหลือท่าน
ก็เกรงว่าท่านจะหาข้าพเจ้าใจเจ็บ เห็นเพื่อน
เดือดร้อนก็ทอดทิ้งเสีย ข้าพเจ้าเห็นว่า
ทางช่วยเหลือท่านอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือ
จะให้ท่านยืมภรรยาข้าพเจ้า เพื่อพาไปให้
ล้วนวันวู้ คงจะได้เงินทองมาเย็นอันมาก
แล้วท่านก็จะได้ ไปไล่หนี้สินที่เมืองหลวงตาม
ประสงค์ แต่ขอให้ท่านสัญญาเสียก่อนว่า
เมื่อพาภรรยาข้าพเจ้าไปแล้วให้รีบพากลับมา
โดยเร็ว อย่าได้ไปค้างคืนเป็นอันขาด ถ้า

พ.ศ. ๒๔๗

ลึงเต่งยง

ท่านวิสัยญาณไม่ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะยอม
ให้ท่านไม่ได้เหมือนกัน ลึงเต่งยงได้ฟังก็
นั้นก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง จึงตอบว่า ใน
ขึ้นท่านอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าไม่อาจ
ประพฤติทวิจิตเช่นนั้นได้หรอก ขอท่านจง
วางใจเสียเถิด ซึ่งท่านมีความสงสัยและ
สงสัยเพราะที่ข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ เป็นบุญคุณ
แก่ข้าพเจ้าอย่างที่สุด ยากที่ผู้อื่นจะทำได้
ข้าพเจ้าหรือจะอาจทวิจิตต่อท่านได้ ท่านช่วย
ทุกขข้าพเจ้าครั้นนี้ เหมือนหนึ่งท่านเอาน้ำ
มันมาเติมลงที่แสงไฟ ซึ่ง จวน จะ ดับ อยู่ แล้ว
ให้สว่างขึ้นไว้ได้ ข้าพเจ้าขอสาธยายต่อ
หน้าว่าถ้าข้าพเจ้าคิดทวิจิตต่อท่านแล้ว ขอ
ฟ้าแรงลงโทษข้าพเจ้าให้สมกับ ความทรยศนั้น
เถิด เติ๋มวโกตงได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลาย
ความวิตกลง ครั้นได้ถูกสาธยายทานต่อไป
จนได้เวลาอันควรแล้ว เติ๋มวโกตงก็ลา
กลับบ้าน

ผ่านแต่ยวโกตง ขณะที่ได้เดินทางไปบ้านนั้น
จึงคิดอยู่แต่ในใจว่า ชรอยเราก็คิดเสีย
แล้ว ที่สันนิษฐานว่าจะให้ลึงเต่งยงยืมภรรยา
การทั้งนี้ถ้าภรรยาเราเขาไม่ ยิน ยอมไป ด้วย
จะมีอุปการะเสียว่าทำไมได้ไว้แล้วหรือ แต่
ถ้าหากว่าภรรยาเรายินยอมและเกิดไปชอบพอ

กับลึงเต่งยงเข้า ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่านาง
จะไม่คิดนอกใจเรา แต่คิดไปอีกที การ
กระทำของเราทั้งนี้ เป็นการ สนอง คุณ เพื่อน
เมื่อการณ์จะเป็นอย่างไรไป ก็สุดแต่ฟ้าจะ
โปรดเถิด ครั้นเราจะกลับคืนมาจาเสียหรือ
ก็จะเป็นที่อับอายยิ่งนัก เติ๋มวโกตงคิดแล้ว
ก็ไม่มี ความสบายใจ รีบเดินทางกลับบ้าน
โดยเร็ว

ฝ่ายนางไซซวยภรรยาแต่ยวโกตง ครั้น
เห็นสามีกลับมายังบ้าน ก็เข้าไปป้อนนินิตีและ
ยกอาหารมาให้รับประทาน อันนางไซซวย
คนนั้น เป็นหญิงสาวมีรูปร่างงดงามยิ่งนัก คง
หน้างามเหมือนดอกโบตั๋น ยากที่จะหาหญิง
ใดมาเสมอเหมือน ถ้าจะเปรียบกับนางอ้วน
เจียวกุน นางงามครั้งโบราณ ก็คง ปาน ๆ กัน
ครั้นนางไซซวยเห็นสามีทำหน้าเศร้าอยู่ ก็
ตรงเข้าไปคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ ถามว่า วัน
นี้ท่านไปซื้ออะไรกลับมา มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือ จึง
ทำหน้าเศร้าเช่นนั้น ขอท่านจงไปบอกแจ้ง
ให้ข้าพเจ้าทราบด้วยเถิด เติ๋มวโกตงได้
ฟังดังนั้น จะพูดออกมาที่เดียวก็ไม่ได้ จึงได้
แต่จ้องหน้าอันงดงามของนางไซซวย แล้ว
เอามือลูบหลังเบา ๆ และพูดว่า ไซซวยเอ๋ย
วันนี้เหมือนเราก็คิดเสียแล้ว ครั้นจะบอก

ให้เจ้ารู้ ก็เกรงว่าจะทำให้เจ้าเข้าใจ เราขอ
ขอกเจ้าโดยน้ำคำที่กลั่นมาจากหัวใจว่า เรา
รักเจ้าอย่างที่สุด แต่การกระทำของเรา
นั้น เหมือนหนึ่งจะแกล้งฆ่าเจ้าด้วย น้ำใจเราเอง
เจ้าอย่าเพ้อตามเราเลย นางไขสวาทไผ่พวงนั้น
ก็มีความตกใจยิ่งนัก ด้วยไม่ทราบเรื่องราว
อย่างใด จึงส่งสงขารมณแล้วพุกกับสามี
ว่า ถ้อยคำของท่านที่พูดนั้น ข้าพเจ้า
มีความสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉันขอ
ท่านอย่าให้ข้าพเจ้าฟังข้าพเจ้าเลย โปรด
แจ้งให้ทราบโดยเร็วด้วยเถิด เทียวโกตงจึง
อุทสาห์ สกอกอก สกอกใจเล่าความตามที่ได้
สัญญา กับ ลีเท่งซ่ง ให้ ภรรยา ฟัง ทุกประการ
ครั้นนางไขสวาทไผ่พวงเรื่องราวทั้งสิ้นแล้ว ก็
ให้มีความเสียใจและน้อยใจยิ่งนัก คิดว่า
ควรหวังสามีมาทำกับเราเช่นนี้ได้ แล้ว
นางไขสวาทไผ่พวงก็เกิดความโกรธแค้น สามีนมา
กันที่ท้าววิสัยของสตรี ลูกชื่อนั้นพุกกับ
เทียวโกตงด้วยเสียอันเคืองชุนว่า ตั้งแต่
อยู่กับกันมา ข้าพเจ้าพึ่งเห็นใจท่านวัน
เอง ควรหรือท่านมาทำกับข้าพเจ้าเช่นนี้ได้
ซึ่งท่านจะส่งเคราะห์ให้กันนั้น ก็หาควรที่ท่าน
จะเอาตัวข้าพเจ้าไปเกี่ยวข้องให้มีมลทินด้วย
ไม่ อูบยวน ๆ ที่กล่าวนี้ยังมีอีกต่อไป ท่าน

ไม่ควรทำให้ข้าพเจ้าต้องเข้าใจเลย การ
กระทำ ของ ท่าน นั้น เหมือน หนึ่ง ท่าน เห็น
ข้าพเจ้าเป็นของธรรมดาที่วางไว้ในบ้าน ซึ่ง
อาชังอาหาได้ด้วยราคาถูก ๆ ซอยใจ
ใครก็หยิบให้ยืมให้ ท่านทำดังนี้หรือจะ
เรียกว่ารักข้าพเจ้าจริง ว่าแล้วนางไขสวาท
ก็ร้องให้พมพ่ายอย่างน่าสงสาร เทียวโกตง
เห็นดังนั้นก็มีความตกใจและสงสาร เป็นกำลัง
คิดจะถอนคำให้สัญญาไว้แก่ลี้เท่งซ่งนั้นเสีย
แต่เกรงว่าตนจะไ้ชื่อเป็นคนกลียกโลก จึง
ลุกขึ้นไปพลอยโอนนรรพว่า การที่เจ้าต่อ
ว่าต่อขานเรามากมายเช่นนั้น ก็สมควรอยู่
แต่เราขอให้เจ้าสงบใจ ฟัง คำ ชี้แจง ของเรา
หน่อยเถิด เพื่อเจ้าจะได้เห็นว่าน้ำใจของ
เราแสดงต่อเจ้านั้น เป็นการหมกโยกใน
ตัวเจ้าละหรือ เราเห็นว่าลี้เท่งซ่งเป็นคน
สภาพ มั่นใจซื่อสัตย์สุจริต เราได้
รู้จักเห็นใจมานานแล้ว อนึ่งเมื่อครั้งเราเรียน
หนังสืออยู่นั้น ลี้เท่งซ่งก็ได้ช่วยเรามาก
เราต่าง ๆ นับว่าเป็นบุญคุณแก่เราอย่างยิ่ง
ซึ่งเขามิได้ทักขอร้องและเราพอช่วยเหลือได้
หากมิได้ช่วยเหลือเขาคล้ายทอดทิ้งกัน ใคร
เล่าเขาจะนับถือเราว่าเป็นคน กตัญญู ไร้คุณ
ทั้งเทพยดาก็และคนก็ไม่สรรเสริญ อีก

พ.ศ. ๒๔

ถึงท่งซ่ง

ประการหนึ่งเราได้ลั่นวาจาไปแล้ว จะให้
คนค้าเลื่อยอย่างไรได้ มีกลายเป็นคนกลีย
กลอกไปหรือ ไปวันหน้าใครเขาจะเชื่อถือ
เล่า ขอให้เจ้าภิกขุให้ภิกษุ นางโซซวย
ยังไม่กลายเป็นความโกรธ จึงพูดว่า ท่านเจ้า
ใจพูดแต่สิ่งที่ดี ส่วนที่กระทำให้ข้าพเจ้ามี
มณฑลนั้น ทำไมจึงไม่พูดเล่า ถัดการทำให้
ลืบท่งซ่งพาข้าพเจ้าไปใครเป็นภรรยาเขาแน่ ถ้า
มีคนนั้นเข้าริเข้า มีเป็นการที่น่าอศุสอย่าง
ยิ่งหรือ เคียวโกตงตอบว่าซื่อนั้นเรารับประกัน
ไว้ว่า คนอื่นจะมาลวงรู้ความลับของเราไม่
ได้เป็นอันขาด นอกจากเราสามคน ทั้งยาน
ลืมนว่วหรือก้อยในเมื่อง จะมีใครรู้จักเจ้า
อีกประการหนึ่งเราได้ให้สัญญา กับลืบท่งซ่ง
แล้วว่า ถ้าไปวันใด ก็ให้กลียนั้น
จะไม่อยู่ค้างคืนเป็นอันขาด ขอให้เจ้าช่วย
เหลือให้สำเร็จจนกว่าเห็นแก่เราเถิด นางโซ
ซวยได้ฟังดังนั้นก็ค่อยกลายเป็นความโกรธลง แต่
ยังพูดว่าอีกเป็นอันมาก เคียวโกตงก็
คอยปล่อยโยนอยู่เป็นเวลานาน นางโซ
ซวยจึงรีบปากว่าจะช่วยสามี แล้วสองคน
ผิวเมยก็รีบคอยฟังข่าวจากลืบท่งซ่งต่อไป
อยู่มาวันหนึ่งลืบท่งซ่งเขียน จดหมายไปให้
เคียวโกตงแจ้งว่าวันขึ้นสิบสองค่ำจะเป็นวันไป

ท้าวลืมนว่ว เพราะฉนั้นขอให้เคียวโกตงพา
ภรรยาไปที่บ้านคนแต่เช้าด้วย ครั้นถึงวัน
ขึ้นสิบสองค่ำเคียวโกตงก็พานางโซซวยไปยัง
บ้านลืบท่งซ่งตามหนังสือบอก ครั้นถึงลืบท่ง
ซ่งก็ออกมาต้อนรับและ เชื้อเชิญให้เข้าไปใน
บ้านเพื่อเตรียมตัวเดินทาง ส่วนนางโซซวย
นั้น ครั้นแลเห็นลืบท่งซ่งเป็นชายหนุ่มรูปร่าง
งดงาม ประกอบทั้งเป็นชายโสด ก็ให้
มีความละอายใจยิ่งนัก แม้กระนั้นก็ยัง
นึกชมความงามมอยแต่ในใจ
ฝ่ายลืบท่งซ่ง ครั้นเชื้อเชิญเคียวโกตง
และนางโซซวยนั่งลงยังที่นอนแล้ว จึงพูด
กับเคียวโกตงว่า การที่ท่านทั้งสองช่วย
เหลือ ข้าพเจ้า ครั้นนี้ เปนบุญคุณอย่างที่สุด
ตราดโคกหัวใจข้าพเจ้ายังเด่นอยู่ ตรานั้น
ข้าพเจ้าจะลืมเสียมิได้เลย แล้วจึงหันมาพูด
กับนางโซซวยว่า การที่กระทำลงไปท่งน
ขอท่านไปรื้อถอนบ้านข้าพเจ้ามีเรือนารุณ
คูหั้นท่านเลย และขอท่านได้ยกโทษให้
แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ถ้าไม่ได้ท่านช่วยเหลือ
ดังนี้แล้ว ไหนเลยข้าพเจ้าจะได้ไปสอยไล่
หนังสือที่เมืองหลวง ข้าพเจ้าขอสาบานว่า
ถ้าต่อไปเมื่อหน้าข้าพเจ้าได้ก็ ข้าพเจ้าจะ
ไม่ลืมท่านทั้งสองเป็นอันขาด นางโซซวย

ท. ๑.

กนิย

ไ้พิงกังนั้กั้วามกระตกในใจเป็นอย่างยิ่ง
แต่ฝนพุดไ้เป็นเสียงปรกตีว่า เรืองบุญคุณ
นั้นขอท่านอย่าพุดถึงเลย ตามธรรมเนียมคน
ที่จะสงเคราะห์ช่วยเหลือกันนั้น ก็เมื่อเวลา
ตกทกชั้ไ้ยักเท่านั้น จึงจะเรียกว่าสง
เคราะห์ ครึ้งนั้ท่านมีทกชั้ ก็เป็นการ
เต็ม ควร แล้วที่ ต้องช่วยเหลือกันตามแต่ระไ้
ก็แก่ว่าเมื่อไ้เงินทองและไ้ ไปสอยไ้ที่เมือง
หลวงแล้ว ขอท่านจงทงหนาคึ้คาสอยไ้
ไ้ไ้ทงทงหมายเกิด ข้าพเจ้าและสามีกระ
พลอยมีใจยินดีด้วย ลั้ทงชงจึงว่าข้าพเจ้า
ไ้ไ้ยื่นคำพุดของท่านแล้ว รึ้ลึ้ปลื้มใจจน
บอกไม่ถก นอกจากขอของของคุดท่านทงสอง
อึ้กครั้งหนึ่ง ว่าแล้วก็ทงเครืองเดินทาง
และเชิญนางไ้ชชวยไ้หนึ่งเกยว ไ้บวไ้ทง
จึงกั้ช่วยวไ้ให้ รุมกลั้ยในวณันไ้ให้จ้งไ้ ลั้ทง
ชงรึ้ยคำแล้วก็ออกเดินทางไ้กับนางไ้ชชวย
ฝ่ายลั้บวณวักกับภรรยา วณันนั้กลั้ลงนง
สนทนากันอยู่ นายประคั้เข้ามาแจ้งว่า
ลั้ทงชงกับภรรยาจะขอเข้ามาคั้ณนี้ ลั้บวณ
วักไ้พิงกังนั้กั้วามทไ้ ร้องสั่งให้คนไ้
ไปเชอเชิญเข้ามา ครึ้นลั้ทงชงและนางไ้
ชชวยเข้ามาถึง จึงคุดเข้าลงคั้ณตามธรรมเนียม
คั้ณนั้พุดทามาเฝ้าฯ แล้วลั้ทงชงจึงว่า

ข้าพเจ้าลั้ทงชงและภรรยาขอคั้ณนี้ยังก็ขังกับ
ขอไ้ให้ท่านทงสองจ้งมีอายุน้หม่นบ่เกิด ลั้
บวณวักกับภรยาก็มีความยินดี ร้องเชอเชิญ
ไ้หนึ่งลงบงทงนั้ควร แล้วสั่งให้คนไ้ให้จ้ง
ไ้ระอาหารมาเลี้ยงกันตามธรรมเนียม และ
สนทนากันเป็นทงนั้จ้ง

ฝ่ายคนกินทงนั้ของลั้บวณวัก ครึ้น
แลเห็นนางไ้ชชวยเข้าจ้งไ้ไ้ จ้งรึ้นนางไ้
ชชวยหาไ้ภรรยาลั้ทงชงไม่ จ้งนั้ความน
ไปแจ้งให้แกลั้บวณวัก ทราบ ลั้น ทก ประ การ
ลั้บวณวักแจ้งทงนั้แล้ว จ้งก็คุดยไ้แต่ในใจ
ว่า ชรอยเรืองนั้จะเป็นความจริง มีคนน
ไ้ไหนเลยคนไ้จะเอามาพุดไ้ อึ้กประการ
หนึ่ง ลั้ทงชงคองอยากไ้มีรทกลั้สาวเรา จ้ง
แต่งหญิงอนั้ปลอมเป็นภรรยา อย่างกระน
เลย เราจะลงคุดไ้ให้แน่ว่าจ้งหรือไม่ วัน
นั้อย่าเพอไ้หม่นกลั้ยเลย ปลอ่ยไ้ให้หม่นอน
ในห้องเกยวกันทงสองคน ถ้านางคนนั้เป็น
ภรยาคคนอนั้จ้งก็คึงมีคณมาตามเป็นแน้ คึ้ค
แล้วจ้งปลุกษากับภรยาคตามชบาย
ครึ้นเวลาเย็น ลั้ทงชงกับนางไ้ชชวย
จ้งเข้าไ้คุดเข้าคั้ณมลาเพอกลั้ยยาน ลั้บวณ
วักกับภรยาคจ้งแกลั้งพุดททงนั้เห็นบวไ้ไ้
คั้ลั้กกันหนึ่ง ไ้คุดอ้งว่าเสียแรงมาทงท

พ.ศ. ๒๔๗

ดีเพ่งซ่ง

และถ้าจะเดินทางกลับไประหว่าง
บ้านในเวลาอีกเป็นการลำบาก
พยายามซื้อตัวออกจากรถกลับให้จงได้
ลี้ขยวนวู้ไม่ยอมทำเคียว ในที่สถลแห่งซ่งกย
นางไซซวยจึงจำต้องค้างที่บ้านนั้น และอยู่
ร่วมห้องเคียวกัน

ฝ่ายเคียวโกตง ครั้นถึงเวลาอำคำไม่
เห็นดีเพ่งซ่งพารรถกลับมากตาม ที่ตกลง กัน
ก็ให้มีความกระวนกระวายในใจยิ่งนัก ครั้น
รอคอยไปอีกก็ยังไม่เห็นมา จึงรู้สึกโกรธ
เคืองเป็นอันมาก นักคำอยู่แต่ในใจว่า ดี
เพ่งซ่งเห็นจะให้เราเสียแล้ว เราได้ให้สัญญา
เป็นมั่นเหมาะแล้วว่า ให้พารรถมาเรากลับ วันน
คู่หรือจนบ้านนี้ ยังไม่ไต่จากประตูเมือง
เลย มันผิดสัญญาเสียแล้ว ซร่อยเหิน
ภรรยาเราสว่ชอยากได้ ไว้เป็นแน่ จึงแกล้ง
ท้วงเหน็บวไวกงั้น เติมที่เราไม่ควรให้
มันขี้มไปเลย กลับหลงเชื่อด้วยคนหน้าซื่อ
ใจคอกดึก คิดแล้วเรามีความเสียใจนัก อย่า
กระนั้นเลยก็เมื่อมันทรูซื่อเราก่อน เช่นนั้นแล้ว
เราจะไว้หน้ามันทำไมเล่า จำจะต้องไป
ตามทักขยวนวู้ให้จงได้ เมื่อจะเป็นอย่าง
ไรต่อไปก็สุดแต่การณเด็ก คิดแล้วก็รีบเดิน
ข้างวังข้างไปโดยเร็ว ครั้นจนจนถึงผอญเจ้า

หน้าที่เขาขีบประตูเมืองเสีย เพราะเป็นเวลา
ค่ำแล้ว จะไปต่อไปก็ไม่ได้ ครั้นจะกลับก็
กลับไม่ได้เหมือนกัน คิวประทุทางที่มาก็
ขี้ออกเหมือนกัน เคียวโกตงจึงต้องแวนคาง
ที่โรงเคี่ยม ส่วนโน้นให้มีความเป็นห่วง
นางไซซวย และโกรธแค้นดีเพ่งซ่งยิ่งนัก
ฝ่ายดีเพ่งซ่งกับนางไซซวย ซึ่งจำต้อง
อยู่ร่วมห้องกันแต่ลำพังนั้น ต่างคนให้มีความ
กระดากยิ่งนักจึงไม่ได้พูดกัน ได้
แต่นั่งกันคนละมุมห้อง ครั้นตกเวลาอีก
นางไซซวยจึงแข็งใจวิ่งเข้ามาสู่ไปเคียวเคียว ดี
เพ่งซ่งเห็นดังนั้นก็ค่อยคลายความ กระดากลง
ลากเก้าอี้ไปนั่งดูหนังสือที่โต๊ะ พอถึงเวลา
ยามสามผู้คนในบ้านนอนหลับหมดแล้ว นาง
ไซซวยยังหาหลับไม่ คิวมีวจึงอดดีเพ่งซ่ง
เสีย เห็นมีรูปร่างงามเป็นที่ต้องตาอย่าง
ยิ่ง ประกอบที่มีใจซื่อสัตย์ดีจริต นางไซ
ซวยก็ยิ่งเกิดจิตปฏิพัทธ์ ชื่นมาทันที ใคร
จะคิดดีเพ่งซ่งไว้เป็นคู่กันเป็นหญิง ครั้น
จะทลายทลายก่อนก็ให้มีความระอวย อย่าง ที่สุด
จึงได้แต่คนนอนกระวนกระวายอยู่คนเดียว ในที่
สถล อำนาจแห่งความรักของนางแก่กล้าขึ้นทุก
ที สุดสามารถที่จะ รังสติไว้ได้ นางไซ
ซวยจึงข่มความอายลุกออกจากเตียง เดินไป

ท. จ.

กันย

ทาสทั้งซงแล้วพวกวักักกันบ้านแล้ว ท่านยัง
จะดูหนังสือออกทำไม เชิญท่านขึ้นไปสนทนา
กับข้าพเจ้าเช่นเดียวกับเด็ก ลีทั้งซงโคฟงกั้งนั้น
ก็มีความตกใจเป็นที่ยิ่ง เหมือนหนึ่งมีใครเอา
ไฟมาจี้ วิตถยว่าเหตุใดท่านจึงพูดเช่นนั้นแล้ว
ข้าพเจ้านอนบนเก้าอี้จนได้ ขอเชิญท่าน
กลับไปนอนเสียเถิด รุ่งเช้าจะได้เล่าท่าน
ย้วนจ้วกลียไป นางไซฮวยเป็นสตรีที่สาม
แล้ว ย่อมภาคการล่วงหน้าและเข้าใจความ
หมายลึกลับทั้งซงโค ก็ นางจึงพูดกลับทั้งซงว่า
ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่าท่านพูดทั้งนี้ หมายถึง
ว่ากระไร แต่ข้าพเจ้าขอขอกท่านว่าการที่
เรามาอยู่ร่วมกันเช่นนั้นแต่ลำพัง ใครเลยจะ
เชื่อว่าเราทั้งสองเป็นคนบริสุทธิ์ ไหน ๆ ขอ
เลี้ยงของเราจะเหมือนอยู่แล้ว ก็ให้มันเหมือน
ไปเสียดีกว่าเถิด การทั้งนี้ข้าพเจ้าเข้าใจ
ว่าคงเป็นเพราะกตลขของเรา ที่ไค ยอรัม กัน มา
แต่ก่อน คนนี้จึงบรรดาให้ไคอยู่ร่วมกัน
ขอท่านไปรักเชื้อฟั้งข้าพเจ้าเถิด ว่าแล้วก็
ตรงเข้าจูบมือลึทั้งซง ลีทั้งซงสยดมือด้วย
ความโกรธแล้วว่าแก่นางไซฮวยว่า ท่าน
เห็นอะไรใจ ผิดไปกระมัง จึงพูดจาเช่นนั้น
การที่เราต้องมาอยู่ด้วยกันทั้งนี้ ก็ด้วย
ความจำเป็นต่างหาก หากใช้ด้วยความสมัคร

ใจไม่ ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้าคิดเห็นไปอย่าง
อื่นนั้น ไม่ได้แน่นอนหาก ส่วนคำครหา
นั้นหาของคนทั้งปวงซึ่งเข้าใจว่าเราไม่บริสุทธิ์
และคิดเห็นไปต่าง ๆ นั้น เราห้ามเขาไม่ได้
เกิดมาเป็นคนใครเลยละ หันพ้น จาก คำครหา
แม้แต่พระเจ้าองค์ใหญ่ทรง ปกครองคนทั้งเมือง
ก็ยังไม่วายถูกกระยาภกัณิศา อนึ่งข้าพเจ้า
ถือเอาความสัจจริงเป็นที่ยึด จึงไม่เกรงต่อ
คำครหาทั้งปวง แม้คนชั่วไม่ ก็ยังมี
เทพยดาฟ้าดินรู้ ฉะนั้นขอท่านอย่าได้รีบ
ด่วนข้าพเจ้าเลย นางไซฮวยไคยินถ้อยคำ
อันเป็นเชิงให้สติของลีทั้งซงทั้งนั้น แทนที่
จะรู้สึกตัว กลับยิ่งเพิ่มความปฏิพัทธ์พันกัน
ขึ้น เผื่ออันนอนลึทั้งซงด้วยประการต่าง ๆ
เป็นเวลาช้านาน ลีทั้งซงก็มีได้เห็นพ้องด้วย
ครั้นรุ่งเช้าลีทั้งซงกับ นางไซฮวยจึงจัดแจง
แต่งตัวแล้วเข้าไปคำนับลาล้วย้วนจ้วกับภรรยา
กลับบ้าน ล้วย้วนจ้วก็ให้ข้าวของเงินทองมา
เป็นอันมาก ครั้นเดินทางกลับไปไคเห็นน้อย จึง
พบเคียว โกงตงซึ่งมาตามภรรยาเข้าที่กลางทาง
พอเคียว โกงตงเห็นหน้าเข้า ก็ยกมือชี้หน้า
ลีทั้งซงแล้วร้องท้าวว่าข้ายสัตัวไคไรฉาน ถ้า
กลัวว่ามิใช่คนทรยศเช่นนั้นแล้ว ก็มิปรารถนา
ช่วยมิงคอก มึงสัญญาแก่กูว่าจะพาเมียกู

พ.ศ. ๒๔๗

ดีทั้งซง

มาตั้งแต่เข็นวาน เหตุใดจึงชักช้าอยู่
จนบัดนี้เล่า ก็ดีกว่านั่งเห็นเมื่อยกสวย จึง
แกลังหน่วงเหนียวไว้ เพื่อความมั่งง่ายของ
มึง การที่ประพฤตินั้นเห็นก็อยู่แล้วหรือ
มึงเป็นคนคงแก่เรียนเสียเปล่า จะหาความ
คิดที่กลัสน้อยก็หาไม่ ว่าแล้วก็ทำดีทั้งซง
ด้วยถ้อยคำหยาดคายต่าง ๆ

ฝ่ายดีทั้งซง ครั้นเห็นดังนั้นก็มีความ
ตกใจอย่างยิ่ง จึงพูดแก่เคียวโกตงว่าท่าน
ผู้มีคุณโปรดฟังข้าพเจ้าพูดก่อน ข้าพเจ้า
ไม่ทราบว่าจะหาถ้อยคำใดมาขอโทษในการที่
ผิดสัญญาแก่ท่านได้ แต่การทั้งนี้เป็นเพราะ
ความจำเริญมั่งคั่ง ด้วยลวบนวามยอมให้
กลับ และขอให้คงสักคืน ๑ อันที่จริง
ข้าพเจ้าได้ขอร้องขอลาเพื่อพาภรรยา ท่าน
กลับเป็นหลายครั้ง แต่ลวบนวามไม่ยอมทำ
เคียว อนึ่งขอท่านอย่าได้เข้าใจผิดในความ
ทรยศเช่นนั้นเลย ถ้าข้าพเจ้าประพฤติกิจ
ท่านเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าก็เลยยิ่งกว่าสัว
เกรจิฉาน และคงไม่อาจมาเข้าหน้าท่านได้แต่
นี้ความจริงมิใช่เช่นนั้น จึงขอชี้แจงให้ท่าน
ทราบกับขอท่านจงรับโทษะ และโปรด
ยกโทษให้ข้าพเจ้าที่ผิดสัญญาด้วยเถิด นาง
ไชชวยจึงว่าแก่สามีว่าท่านนี้ช่างไม่รู้ จักส่ง

ออกส่งใจฟังความจริงเสียยิ่งเลย เอาแต่
โทษะขึ้นดั่งหน้า การที่ข้าพเจ้าและท่านชั่ว
จำเป็นต้องคงคืนที่ขานลวบนวามนั้น เป็นเหตุ
ผลพอที่จะทำให้ท่าน ระแวงใน ความบริสุทธิ์
ของเราเจียวหรือ ขอท่านอย่าได้เข้าใจผิดเช่น
นั้นเลย ข้าพเจ้าหรือจะอาจนอกใจท่านได้
ความจริงเมื่อเข็นวาน ข้าพเจ้า อยาก กลับ ยาน
อย่างที่สุด แต่คิดชดชั่งที่ท่านชั่วร้ายพุดมา
นั้น ขอท่านจงเห็นความจำเริญและสัจ
จริงด้วยเถิด เคียวโกตงไม่ฟังเสียงกลับทำ
นางไชชวยว่า อีหญิงแพศยา การที่มึง
มาพุดจากที่ลวบลกยหัวหายดังนั้น มึง
เข้าใจว่าจะเชื่อฟังและปรารถนามึงหรือ กูไม่
ใช่ก็เกลียด ๆ จึงจะได้อะไรไม่รู้ว่าความทรยศของ
มึงทั้งสองนั้นเป็นอย่างไร มึงเห็นมันสวย
ก็เลยเออฮอยในความมั่งง่ายของมันด้วย หา
ได้ก็ถึงความอื้ออายอัน จะเกิด ขึ้น แก่ กูไม่
ก่อนที่มึงจะไปก็มัน มึงได้พุดจา ก็น่ากว่าอย่าง
ไรเห็นระลึมลเสียแล้ว อันหญิงที่มีใจซนก็มึง
นั้น กูไม่ปรารถนาจะแตะต้องให้เข่นเส้นยัด
อีกต่อไป ว่าแล้วก็ร้องคำคนทั้งสองด้วย
ถ้อยคำหยาดคายต่าง ๆ แล้วเคียวโกตงจึง
ไปตามนายอำเภอให้มาจับดีทั้งซงและ นางไช
ชวยไปศาล

ท. ๑.

กันย์

ครั้งนั้น ^๕จันทิเย เป็น ผู้พิพากษาแขวงเมืองเจียงวิ และมีความชำนาญในการรู้ลักษณะคน ครั้นนี้การนำลิ้แห่งสองและนางไชยขมาแล้ว ^๕จันทิเยก็ ชื่นนังยังว่าการ เดียวโกตงจึงเข้าไปคุกเข่าคำนับ แล้วเล่าเรื่องให้ฟังแต่ต้นจนปลาย แล้วว่าต่อไปว่า ข้อความที่ข้าพเจ้าเล่ามานั้นเป็นความจริงทั้งสิ้น และการที่มันทั้งสองอยู่ร่วมกันแต่ลำพังนั้น ใครเลยจะเชื่อว่ามันบริสุทธิ์ ขอท่านผู้มั่งคั่งบุญจงพิจารณาให้ถี่ แล้วลงโทษแก่คนแค้นข้าพเจ้าด้วยเถิด ^๕จันทิเยจึงถามลิ้แห่งสองและนางไชยขมาว่า ตามที่ข้าพเจ้าเล่ามานั้นความจริงเป็นอย่างไร จึงให้การไป แม้เอาความเท็จมาเล่าเราจะลงโทษให้ถึงขนาด ลิ้แห่งสองคุกเข่าลงคำนับแล้ว ให้การไปตามลำดับจริงโดยตลอด แต่หาได้เล่าตอนที่ นางไชยขมา พுகจากกับคนไม่ ^๕จันทิเยจึงพิจารณาถึงลักษณะลิ้แห่งสองเห็นเป็นคนมีสติปัญญาและสัจย์ซื่อ ต่อไปภายหลังจะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ จึงคิดสินให้เดี๋ยวโกตงรับนางไชยขมาคืนกลับไป ครั้นเดี๋ยวโกตงเห็น ^๕จันทิเยไม่ลงโทษลิ้แห่งสอง ดังนั้นก็มีความโกรธจันทิเย หาวว่าข้าพเจ้าด้วยลิ้แห่งสองจึงต่อว่าด้วยประการต่าง ๆ ^๕จันทิเย

ก็เผาศรีแห่งหวิงให้เดี๋ยวโกตงคลายความโกรธ แต่เดี๋ยวโกตงไม่ยอม รับนางไชยขมาเท่าเดี๋ยวจันทิเย จึง หยิบเงิน ให้เดี๋ยวโกตง สองร้อยเหรียญแล้วว่า เมื่อท่านไม่ปรานานาภรรยาของท่านต่อไปแล้ว ก็จงรับเงินสองร้อยเหรียญไปหาภรรยาเอาใหม่เถิด ส่วนภรรยาของท่านนี้ เราคิดสินให้ ลิ้แห่งสองชั่วจำรับไปเลี้ยงจนภรรยาต่อไป ลิ้แห่งสองก็ฟังดังนั้นก็มีความตกใจจนคลั่ง จึงเข้าไปชี้แจงแก่เดี๋ยวโกตงถึงความเข้าใจผิด และขอให้จันทิเยกลับคำตัดสินเสีย เดี่ยวโกตงหาฟังคำชี้แจงประการใดไม่ รับเงินแล้วก็รีบออกจากที่ว่าการ เดินทางไปในที่ต่าง ๆ ส่วนในใจนั้น มีความเสียคายนางและเสียใจยิ่งนัก ส่วนนางไชยขมานั้น ^๕จันทิเยก็ยังมิให้ลิ้แห่งสองรับไป ลิ้แห่งสองจึงคิดอยู่แต่ในใจว่าอันนางไชยขมาคนนี้เป็นคนสวย และเป็นภริกาของเพื่อนเราอย่างยิ่ง การที่เพื่อนมาเข้าใจผิดไปดังนั้น ก็โดยความโหมะชั่วเล่นเท่านั้น ต่อไปภายหลังนางจะสำนึกตัวได้ แล้วอยากได้นางกลับคืนไป เราจำต้องรักษาความสัจย์ซื่อของเราไว้ ให้สมกับบุญคุณที่เขามิยอม อยากระนั้นเลย เรา จะพานางไปฝากขายช้ ทวดไว้ดีกว่า

พ.ศ. ๒๔๗

ลี้เท่งฮ่ง

ก่อนเมื่อไปสอยไล่หนึ่งสี่จนเรียบร้อยแล้ว เรา
จะไต่ออกติดตามเคียวโกตงเพื่อมอขรรษาให้
ต่อไป คิดแล้วจึงรับจัดการตามทีละ ไวนั้น
ทุกประการ นางไซช่วยซึ่งเป็นหญิงหลาย
ใจไต่พยายามคัดค้านและฮอนวนลี้เท่งฮ่งด้วย
ถ้อยคำต่าง ๆ ให้อยู่ร่วมด้วยเป็น เวลา ชั่ว นาน
ลี้เท่งฮ่งก็ไม่ปรารถนาฟังเสียง เมื่อจัดการ
ฝากฝังนางไซช่วยต่อยายชี่ ทวดก็เกลียดชังเรี่ย
รือแล้ว ลี้เท่งฮ่งก็ออกเดินทางไปเมืองหลวง
ครั้นถึงเวลาสอยไล่ บรรดานักเรียนที่
มาจากหัวเมืองต่าง ๆ ก็นั่งลงตามโต๊ะ ที่
เจ้าพนักงานเขารักไว้ ให้ แล้วลงมือตอบ
คำถามที่กรรมการเป็นผู้ซัก เมื่อตอบเสร็จ
แล้ว กรรมการก็เก็บกระดาษสอยนำไปให้
ข้าหลวงผู้สอยไล่ตรวจก็กลักรักที่ ครั้น
นั้นเสียงเสียงเป็นข้าหลวงผู้สอยไล่ เมื่อตรวจ
ถึงคำตอบของลี้เท่งฮ่ง เห็นมีข้อความยัง
บกพร่องอยู่อีก ไม่สมควรจะให้สอยไล่ได้
จึงเอากะดาษตอบบนทงไว้เสียข้างหนึ่ง แล้ว
ก็ตรวจของผู้อื่นต่อไป กระดาษตอบของ
ลี้เท่งฮ่ง ก็ ยืน คาลด ขน มา ขน โต๊ะ ไต่ อีก
เสียงเสียงเข้าใจว่าเป็นเพราะลมพัดขึ้น ซึ่ง
อันที่จริงขันทัน ไม่มีลมเลย จึงหยิบทิ้งไป
ใหม่ กรรมการตอบนั้นก็กลับลดขนมาอีก

เป็นกึ่งนั่งสามหน เสียงเสียงเห็นดังนั้นก็
ความประหลาดใจอย่างที่สุด จึงพยายาม
ตรวจดูในใบตอบอีก ก็เห็นยังบกพร่องไม่
สมควรจะให้สอยไล่ไต่อยู่นั่นเอง จึงคิดว่า
ชวอชยาคคนนี้จะทำความเคอะไรวัวข้างเป็นแน่
พากันจึงไต่ยืนคาลดให้เป็นไปดังนี้ จำเราจะ
ต้องเรียกมาถามให้รู้ความจริงซะแล้ว
ไต่จัดการต่อไปให้เป็นทีเรียบร้อย คิดแล้ว
จึงให้เจ้าพนักงานไปตามตัวลี้เท่งฮ่งมาหา
ฝ่ายลี้เท่งฮ่ง ครั้นเจ้าพนักงานไปตามตัว
ก็ถึงก่อนแล้ว ก็รีบจัดแจงแต่งตัวมาหาเสียง
เสียงทันที ครั้นถึงจึงเข้าไปคุกเข่าคำนับ
แล้วว่า ข้าพเจ้าลี้เท่งฮ่งมาหาท่านแล้วท่าน
มีธุระอะไรหรือ เสียงเสียงเชิดเชิญให้นั่งยัง
ที่อันควรแล้วเล่าความแค้นใจ ขน ปลาย ให้ฟัง
แล้วถามต่อไปว่า แต่ก่อนท่านเคยทำความ
ความชวออะไรไว้หรือ เทพกาจึงยืนคาลด
ให้เป็นไปดังเล่ามาแล้ว ลี้เท่งฮ่งนึกคิดสักครู่
แล้วก็เล่าความตามทันทัน นางไซช่วย ขรรษา
เคียวโกตง จนเกิดเรื่อราวให้เสียงเสียงฟัง
ทุกประการ เสียงเสียงฟังแล้วก็พิจารณา
ลักษณะลี้เท่งฮ่งเห็นเป็นคนสัตย์ซื่อ และใจ
ค่อมั่น คง หนัก แน่น ต่อไปภายหน้าจะได้เป็น
ขุนนางผู้ใหญ่ จึงก็คอยแต่ใจว่า ลักษณะ

ท. ๑.

กันย

คน ๆ นั้นแสดงว่าต่อไปจะเป็นคนมีวิชา ประ
กอบพมใจ สักขี ซอก ยาก ที่ จะ หา ผู้อื่น เสมอ
เหมือน อย่างกระนั้นเลยเราจำต้องคิดออกหน
เขาให้ให้ คิดต่อไปอีก อีกประการหนึ่งตัวเอง
บุตรสาวของเรานั้นอายุ ได้ สิบหกแล้ว ยังไม่มี
คู่หมั้น ถ้าเราคิดยกให้เขาก็คงเป็นที่เขาใจ
แก่เราไปเมื่อหน้ามาก ก็แต่ว่าเขาจะมีความ
รังเกียจหรือไม่ประการใด จำเราต้องลอง
ถามดู คิดแล้วเอียวเลียงจึงทนายถามความ
ประสงค์ของคนแก่ทั้งสอง ครั้นทั้งสอง
ทนายถึงนั้นแล้ว ก็ให้มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง

คุกเข่าลง คำนับ แล้ว กล่าว คำ ขอบ คุณ ตาม
ธรรมเนียม ครั้นอยู่สนทนาพอควรแก่เวลา
แล้ว ทั้งสองก็คำนับลากลับไปยังภักถวัน

ต่อมากรรมการสอบไล่ประกาศผลของการ
สอบไล่ทั้งสองได้เช่นอย่างนั้น ครั้นแล้วกรรมการ
ก็พาพวกสอบไล่ให้เข้าเฝ้า พระเจ้าแผ่นดิน ๆ
จึง พระราชทานสุวาทินคนละสามร้อยแล้วทรง
อนุญาต ให้กลับบ้าน ได้ สาม เดือนตาม ธรรมเนียม
ทั้งสองกราบทูลลาพระเจ้าแผ่นดิน แล้ว
จึงไปคำนับลาบรรดาพวกกรรมการรวม ทั้งเอียว
เลียงด้วย เอียวเลียงมีความสงสารและเอ็นทว
ทั้งสองมาก จึงให้เงินทองมาช่วยเป็นอันมาก
และมอบคนใช้ ให้คนหนึ่ง ครั้นทั้งสองเดินทาง

ทางมาถึงเมืองเจียงจวนเป็นบ้านเดิมแล้ว ก็
ไปรับตัวนางไซช่วยจากนายชั้วทวิ เชื้อเชื้อ
ให้ ชื่นก้อย แล้วก็พาไปหาเคียวโกตที่
บ้านในเมือง

ฝ่ายเคียวโกต ตั้งแต่กลับจากศาลวัน
นั้นแล้ว ก็ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ทั่วทั้ง
ให้คลายความกลุ้มใจ ครั้นต่อมาไม่ช้าเงินที่
มีอยู่ก็หมดไป ยังเอนคนเองล้มเจ็บลงด้วยจึง
กระเสือกกระสนกลับมาอยู่ยังบ้านเดิม จะหา
ผู้ปรนนิบัติสักคนก็ไม่มี ทำให้เคียวโกตได้
รับความลำบากอย่างยิ่ง ครั้นวันทูลเชิญมา

ถึงเมืองนั้น เคียวโกตได้ยินมีศาสตราจารย์
กันที่ข้างฝาว่า ยศท่านเลื่องชื่อนามาถึงเมือง
นี้แล้ว พรุ่งนี้จะมาที่นี่ จำพวกเราต้อง
ไปเสวยให้พิน เพราะท่านทำความดีความ
ชอบไว้ ให้ เทพบิดาฟ้าดิน สรร เสริญ มาก
และต่อไปจะมีวิชาอันยิ่งนัก เคียวโกตได้
ฟังดังนั้นก็มีความทกใจ และเสียดใจที่ตน
เข้าใจผิดอย่างยิ่ง ตั้งใจว่ารุ่งขึ้นจะขอโทษ
และคืนที่กยิลทั้งสอง ครั้นแล้วเคียวโกตก็
หายจากเจ็บไข้ คำนับเอง หน้าตาสดชื่น
กว่าแต่ก่อนมาก

ครั้นรุ่งเช้า ทั้งสองก็พานางไซช่วยมา
ถึง เคียวโกตจึงเข้าไปคุกเข่าคำนับทั้งสอง

พ.ศ. ๒๔๗

ลึงเท่งซ่ง

แล้วว่า ข้าพเจ้ามิได้ออกไปรับท่านข้าง
นอกรันขออภัยเสียเถิด ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้น
และทั้งข้าพเจ้าใช้ ถ้อยคำรุนแรง ต่อ ท่าน นั้น
ก็เพราะความโทษะของข้าพเจ้า ซึ่งเกิด ขึ้นใน
ขณะนั้น หาได้เชื่อฟังคำท่านไม่ ขอท่านจง
ยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้า
ตาก็จริงแต่ปราศจากแฉ่ว จึงมีทราวยว่าท่าน
เป็นคนซนคึกคัก ลึงเท่งซ่งประ คองเตี้ยวโกตง
ให้ ยินขึ้นแล้วว่า ท่านไม่ควรแสดงกิริยา
ให้ผิดกว่าแต่ก่อนเลย เราเป็นกันเองหาใช่
คนอื่นไม่ ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วนั้น ข้าพเจ้า
หาได้ถือโทษท่านไม่ อันที่จริงท่านและ
ภรรยาท่านมีบุญคุณอยู่แก่ข้าพเจ้ามาก มิ

ฉะนั้นไหนเลยข้าพเจ้า จะ ได้ ถึง ยาน นั้น
อนึ่งที่ข้าพเจ้ามาทงนี้ ก็หมายมอยภรรยา
ท่านให้มาอยู่กับท่านคึกคึกด้วย ว่าแล้วก็
เชื่อเชื่องนางไซช่วยให้เข้ามา ครั้นเตี้ยวโก
ตงเห็นหน้าภรรยาแล้วก็มี ความ ยินดี อย่าง ยิ่ง
ต่อมาภายหลัง เตี้ยวโกตง กับ ภรรยา ก็ได้ เป็น
เศรษฐีใหญ่ในตำบลนั้น โดยความอุทิศ
ของลึงเท่งซ่งและนางเฮี้ยวซัวเองผู้ภรรยา ส่วน
ลึงเท่งซ่งก็หมั้นประกอบบวชกิจของ พระเจ้าแผ่นดิน
คืนโดยซื่อสัตย์ มิได้เห็นแก่ลาภสการ เงิน
ได้เลื่อนเป็นชนนางผู้ ใหญ่ได้รับ ความสุข ต่อ
ไป เรืองราวของลึงเท่งซ่งจึงเป็นอันจบลง
เพียงนี้

จบ บริบูรณ์

๑๑๑. ท่านทั้งหลายจงอยู่ด้วยความไม่มีเวรมีภัยเกิด ด้วยความรักสัตว์ทั้งหลาย
เท่ากับชีวิตท่านเถิด เทพจะอภิบาลท่านในที่ทุกสถาน.

ของ น. ก. พิชญาทิ

กระโปรงเกล็ดสีกุหลาบ

แปลและเรียบเรียง โดย

ทวี ตะเวทีกุล

— O —

“แน่นอนที่เกี้ยว หัวเด็กคันขาด กิลัน จะไม่ยอมไปในงานเต้นรำของเกรซังซ์เป็นอันขาด ขอให้เชอคิดดูอย่าง กระโปรงเกล็ดสีกุหลาบของกิลันตัวนี้นะ เคยแต่งมากครั้งก
หนแล้ว นอกจาก นั้น มัน ก็เก่า เกิน สมัย
เสียแล้ว ! แม้ที่เกี้ยว กิลันจะไม่ไป นอกจาก
เธอจะให้เงินกิลันซื้อใหม่อีกตัวหนึ่ง !”

ญีรคาร์ซาสขึ้น ถอด ออกฟัง ภรรยาเทศนา
อย่างเพลิกเพลิน เขาอยากจะบอกกับหล่อนว่า
เป็นการจำเป็นจริง ๆ ที่หล่อนจะต้องไปในงาน
นั้นให้ ได้ แต่รู้ สักว่า มีอะไร มาจากคอหอย
บังคับไม่ให้เขาพูด แต่ ถึง กระนั้น ก็
เขา ออก ส่าห้ พุก เลียบ เคียง ปล่อย โยน เอา ใจ
เจ้าหล่อนว่า

“โอ้ ! ขอดรัก, กระโปรงเกล็ดสีกุหลาบ
ของหล่อนนะ สรวยดีเขาหรือ ? เหมาะกับหล่อน
จริง ๆ วันนั้น—วันที่หล่อนสรวมไป มาตาม
กุเบรีย ยัง แอบ สกิดให้ฉัน ชม ความงาม ของ
หล่อนขณะเมื่อสรวมกระโปรงตัวนี้เลย”

“กิลัน จะไม่ สรวมไปในงานเต้นรำ ของ
เกรซังซ์เป็นอันขาด”

“แต่ก็ยังใหม่อยู่แท้ ๆ นี่นา..”

“ขอใจเธอ ! แต่กิลันได้สรวมแล้วเจ็ดหน !
จนใคร ๆ อาจ จะจำ กิลัน ได้ เสีย แล้ว กิลัน
อายเขา”

หล่อนหยุดพูดกลางคัน แล้วหันมาถาม
เขาอย่างเอางานเอการว่า

“เธอรู้ ไหมว่าใคร จะมาในงานเต้นรำนี้

พ.ศ. ๒๔

ข้าง ?”

“ไม่รู้เลย”

“คือปรีนเชส ลูกของ — หญิงสรวยที่รัก
ในนครปารีส ! หล่อนจะมาในงานนี้ด้วย ขอ
ให้เชอร์รี่ !”

“แล้วยังไร, จะมีเหตุเกี่ยวข้องกับ
กับหล่อนหรือ ถ้าปรีนเชส ลูกของจะมาในงาน
นี้ ?”

“อา ! แน่ชอน ต้องเกี่ยวข้องกับคิณมากที่
เกี่ยว คิณจำเป็นจะต้องรักษาคือเสียง และ
เก็บรักษาของคิณ ให้เต็มความสามารถที่จะพึง
กระทำได้ ! และเมื่อเป็นดังนี้ เชอคิดว่า คิณ
กลัวพอที่จะสรวมกระ โปรง เกล็ดสักหลาดตัวนี้
ไปในงานใหญ่โตเช่นนั้นหรือ ? คิณชอบยืนยัน
ว่าจะไม่สรวมมันเลยนอกจาก — — —”

“นอกจาก” หญิงคาราซซุคด้อยตาม
รู้สัก ก็เพิ่มไปด้วย ความหวังใน การกลืนใจของ
ภรรยา

“นอกจากเธอจะให้เงินคิณสองพันแฟรงค์
ก็แล้ว”

การซาสส์ก็เมื่อได้ยินเลขจำนวนนี้.

“อา ! หล่อน ต้อง การเงินถึงสองพัน
แฟรงค์ ?” เขาร้องถามโดยตกตลึง.

“ค่ะ, เธอที่รัก, จำเป็นจริง ๆ ที่คิณ

กระโปรงเกสต์สักหลาด

จะต้องไ้เงินจำนวนนี้จากเธอ, เธอควรคิด
ว่าเป็นลาภของคิณเสียอีก เมื่อเช้านี้ราควิน
ได้นำกระโปรงตัวหนึ่งมาให้คิณดู โอ !
เชอคะ, มันช่างสรวมงามเหลือเกิน, มีสรวย
ไข่มุกที่ประกายด้วยค่า ราควินบอกกับคิณว่า
เขาจะขายให้คิณลูกที่รัก, สองพันแฟรงค์
เท่านั้นเองค่ะ !”

หญิงคาราซซุคเห็นเหมือนจ้องหน้าภรรยาของ
เขา เขารัก หล่อนมาก ชื่อนี้ไม่ต้องสงสัย
ซุซซานเป็นหญิงสาวเด็ก ๆ เกือบจะไม่เคียงสา
หล่อนไม่ได้ คิดอะไร นอกจาก ความ สรวย —
ความสรวมงาม อันเป็นคุณสมบัติของตน
เท่านั้น หญิง มองดูภรรยา น้อย ๆ ของเขาพูด
พล่าม แท้จริงเขาชอบรู้สักพอใจไม่น้อย
คำที่ภรรยาของตนถามไม่แพ้หญิงอื่น แม้
หล่อนจะไม่ เป็นผู้เอาใจใส่ ต่อ การบ้าน เรือน,
ใจน้อย, และ ทุร้ายเป็นบางครั้งอย่างคราวสักก็
การซาสส์รักหล่อน — รักอย่างไม่มี สามีใดอา
รักภรรยาของตนให้ยิ่งกว่านี้ได้ เพราะเขา
ใจหล่อนคิดว่า หล่อนรักเขาโดยสรวยรักเสมอ.

เขาพูดขึ้น เมื่อเงยไปสักครู่

“เอาละ ! ที่รัก, ซอกระโปรงของ
หล่อนตามความปรารถนา และ จงเป็นคนสรวย
ที่รักในงานเต็มวัน หล่อนรู้ดีกว่าคิณไม่

ทวิ ตะเวทีกุล

กันย

สามารถชักขึ้นความตั้งใจของหล่อนได้ !”

หล่อนมีอาการคลั่ง แปลกใจเล็กน้อย ด้วยไม่ได้นึกฝันว่า สามหล่อน จะยอมแพ้หล่อนด้วยอาการรวดเร็วเช่นนั้น. หล่อน กระโดดกอดคอเขา ล้อเล่น กับเขาคับด้วยคำอันหวาน แสดงความขอบคุณ ซึ่งกระทำให้การชาสไม่สามารถนั่งต่อไปได้ เขาคงยอมรับพุกจากเอาใจ ภรรยาที่รัก และสนทนากันเป็นที่เร้าใจสนุกสนานฉันท สามหนุ่มกับภรรยาสาว และ อีกครึ่งหนึ่ง ความสัมพันธ์ ของเขาทั้งสอง ก็กลับหนาแน่นคงเดิม.

“คิดินจะพยายามจนสุดความสามารถที่จะหาวิธีลดทอนทำให้ต่ำลงบ้างเล็กน้อย” หล่อนพุกเอาใจเขา, “เธอคงพอใจนะคะ, ที่รัก, และนอกจากนั้น กระโปรง เกิดคลี่ ภูทลายของคิดิน ก็ครึเกิน สมัยเสียแล้ว คิดิน คงใจจะขายเสีย”

“อา ! หล่อนตั้งใจจะขาย”

“คะ, คิดินรู้ จักร้าน วัช ช้อ กระโปรงแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นี้ ข้าว่า เขาให้ราคาอย่างงามเสมอ, คิดินแน่ใจว่า อย่างน้อยคิดินต้องขายได้สามหรือสี่ร้อยแพ่งค์ หรือบางทีอาจมากกว่านั้น เธอคอยดู และปล่อยให้คิดินจัดการเอง”

ณัฐพลอยให้ภรรยา จัดการตาม ลำพัง ของเจ้าหล่อน เพราะ ไม่อยากกระทำให้เกิดความแตกร้างกับหล่อนอีก เขาอนุญาตให้หล่อนซื้อกระโปรงตามความประสงค์ และนอกจากนั้น ชูชานยังพอใจโรงงเต้าเล็ก ๆ อีกคู่หนึ่งซึ่งจะเป็นเครื่องประดับ ประดาให้สมกับความงามของกระโปรงตัวใหม่ พร้อมด้วยถุงมือใหม่อีกคู่หนึ่ง และพนักน้อย ๆ ซึ่งจะเสริมความงามของหล่อน ให้เด่น ชน อีก ไม่เป็นที่สงสัยว่า สิ่งของทั้ง หมกนั้นจะไม่ทำให้สภาพของหล่อนเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว หล่อนกลับกลายเป็นนางเทพพิศา ! หล่อนเป็นเจ้าของความงามของสวตีเพศ ! อา ! เจ้าหล่อนนั้นกระหม่อม—เจ้าหล่อนคอยวันให้ล่วงไปโดยเร็ว ด้วยความกระหาย !

ส่วนเขา — สามของหล่อน — เขาทำงาน — ตั้งหน้าทำงานอย่าง ไม่ลดละ พอเช้าตรู่เขาก็ ออกจากบ้านตรงไป ยัง โรงงาน ของเขาที่กรุงเยอววิ, วัช วัช ประทานอาหารเช้าที่นั่น และกว่าจะกลับ มาถึงบ้านก็เป็นเวลาเย็นเสมอ เขาทำงานจนหน้าผากเย็นเป็นรอยเต็มไปด้วยเหงื่อไคล ดวงหน้าเศร้าหมอง, ไหล่ของเขางอจุ่ม เนื่องจากคองนั่งใช้ หัวคิที่ จะ ให้ภระวณหนัก สำเร็จไปโดย รวดเร็ว วันยังค่ำ ๆ เขา

พ.ศ. ๒๔

กระโปรงเกดสีลูกหลาย

เป็นห่วงถึงการภายหน้า เขารู้สึกเห็นชอบ—
— — — แต่, ขอบคุณสวรรค์ ! ทรายโค
เขายังปรองทองกับภรรยา การชาติก็ยังเป็นสุข
คราวนั้น เขาลืมความเหงาเห็นอ้อมมวลดเสีย
สิ้น เขาพอใจอย่างเกินที่จะเห็นหล่อนมีความสุข
สนุกสนาน ทุกทีว่า รากวี ส่วน ตัวเขา—ข้าง
หัวมัน เขาไม่จำเป็น จะต้อง เอาใจใส่ มาก
มากนัก เขาทำงานเพื่อหล่อน — ภรรยาขอกรัก
คนเคียงเท่านั้น !

กำหนดงานเดินว่า ของเกวฮังซัง ได้มาถึง
ณิจจังแห่งร่างกายในห้องของเขา เมื่อเสร็จ
เรียบร้อย แล้วก็ เขี่ยประตูห้อง ออก มา พบ
ชูชานกำลังนั่งคอยอยู่ ร่างกายเสียอย่าง
หุรหุรา

“ชูชาน ! นี่เป็นเงินของหล่อน, หล่อนรู้
คิดว่าฉันไม่ชอบเป็นหนี้ใคร, ฉัน จะ ต้องให้
หล่อนเท่าไร ?”

“แต่, กิดนัก็บอกเธอแล้ว สองพัน
แฟรงก์”

“อา ! ฉันเข้าใจว่า หล่อน คงขาย กระ
โปรงเกดสี —”

ชูชาน หน้าแดง

“ค่ะ, กิดนัได้นำไปขายจริง — แต่ไม่
คิดว่ามันจะมีราคาเลย ถึง เพียงนั้น — — กิดนั

ได้บอกกับเธอแล้วว่า มันเป็น กระโปรง ครีเก็น
สมัย ไม่มีใครอยากได้ — — — แต่ถึง
กระนั้นกั กิดนัก็ยังขายได้ ถึงหกสิบแฟรงก์ ซึ่ง
ก็ถือว่าไม่ได้อะไรเลย จริงไหมคะ ?”

“แน่นอน” เขาพูดพลางสอคนขายก็
สองมือลงในกระเป๋าคอของเจ้าหล่อน ชูชาน
หันหน้ามาทางเขาพลางยิ้มน้อยๆ ใหญ่.

“โอ ! เธออา” หล่อนล้อเล่น, “มอง
กิดนัซิคะ, กิดนัสรวยไหม ? เธอพอใจใน
ความงามของภรรยาเธอไหมคะ, ที่รัก ? แน่
นอนที่เกี่ยว กระโปรงตัวนี้ต้องเป็นฝีมืออันยอดเยี่ยม
ของ รากวี. อา ! ปรีณเชสท์ คุณลอฟ
จงระวังตัวให้ดีกว่า !”

จริง, ญิงไม่ปฏิเสธเลยว่า ภรรยา ของ คน
ไม่สรวย, หล่อนสรวยจริง, หล่อนงามยิ่ง
กว่านางเทพธิดา ชูชานเป็นหญิงงามอย่าง
แปลกปลาดกผิดกับสตรีเพศธรรมดา เวลาที่เจ้า
หล่อนกำลังคนองว่าเรื่องผิดกว่าปรกติทุก ๆ วัน
หล่อนพูดจาฉะลอลกเวลา และขณะเมื่อนั่ง
ไปเ็นรถยนต์ หล่อนก็ยังพุดมได้หยุดปาก

“เธอรู้จักปรีณเชสท์ คุณลอฟไหมคะ ?”

“เปล่า” เขาตอบพลางสั่นศีรษะ

“กิดนัก็เหมือนกัน, ยัง ไม่เคยเห็นตัว
สักที แต่เสียงโหย กัน ว่าเป็น หญิงสรวยที่

ทวิ ตะเวทีกุล

กันย

สุทินปารีส และแต่งกายหรูหราไม่มีใครสู้”

หล่อนหวังถึงความมั่งคั่ง, เพราะแน่ใจเสียแล้วว่า ปรีนเชส ถูกลอฟ คง ไม่งามเกินเจ้าหล่อนไปได้ หล่อนภูมิใจ อีกไม่ช้าจะได้เห็น ปรีนเชส ถูกลอฟ เดิน ก้มศีรษะ ผ่าน หน้าหล่อนไป หล่อนจะยืนในห้องอาจรู้สึก.

พอชู้ชานกับสามีหล่อนอย่างเกาหลีสวยรูปโคบ้าน เกเรซซังและ เช่าสุ หึงเด็นว่า ก็ยังเกิดเสียงเงิบ สก๊ตปกครอง หึงเด็น และ ไม่ช้า ความ เงียบสงบ ก็ค่อย จาง หายไปทีละน้อย ๆ และมีเสียงซุบซิบของหมู่ชน ชมความ งามอันมหัศจรรย์ของหล่อนอยู่รอบบริเวณห้อง.

“อา ! เชอช่างสวยจริง ๆ” มาตาม เกเรซซังเจ้าภาพร้องขึ้นด้วยความตื่นตะลึงพิศดูเครื่องแต่งกายของชู้ชาน กระโปรงนี้เป็นของนายช่างเอก ราควินใช่ไหม ?”

“ค่ะ, ราควิน,” เจ้าหล่อนตอบเอื่อย ๆ แท้ ที่จริง ภายใน ยังเกิด ความตื่นตะลึง น้อยเหมือนกัน

“ฉันคาดไม่ถึงเลย, กระโปรงตัวนี้ต้องเป็นของราควินแน่นอน, แต่ โอ ! พระเจ้า ! ชู้ช่างสมกับเชอเสียจริง ๆ !”

ชู้ชานถามด้วยความกระหาย

“ปรีนเชส ถูกลอฟอยู่ที่ไหนหรือคะ ?”

“ยังไม่เสด็จมาเลย, แต่คิดว่าคงไม่ช้านัก.”

“แต่คุณข้าต้องไม่ลืมที่จะแนะนำให้คุณรู้จักกับเชอระคะ ?” หล่อนกำชับแข็งแรง.

ชู้เองที่ชู้ชานปวารณามานแล้ว เจ้าหล่อนผ่านไว้นานแล้ว การละเขิญหน้าระหว่างหญิงสาวทั้งสอง ในกลางห้อง ประชุม เดินรำ เช่นนี้ เปรียบเหมือนการ ชิงชัย ความงาม ชิงกันและกัน และซึ่งจะเป็นการง่ายที่จะวินิจฉัย ของ หมู่ชนไทย มาก อา ! ปรีนเชส ถูกลอฟหรือหล่อน จะมี คำ ไ้รับ ความสรรเสริญ !!!

หล่อนคอย, หัวใจเต้นแรง, ดวงตาลุกวาว รู้สึกเต็มคั้นไปด้วยความยินดี ลึกซึ้ง เหล่านี้กระทำให้เพิ่มความงามของหล่อน แก่ผู้ทลอมพิศโฉมหล่อนเป็นอันมาก, หล่อนยก แก้วแชมเปญขึ้นจิบ ทอดอารมณ์เป็น ประกติ รู้สึกมันหนาน้อย ๆ พวกผู้ชายเดินเข้ามาเป็นจำนวนมาก ที่เดิน ผ่าน เลียบเคียงไป มา จะอดเสียซึ่งความชมเชยหล่อนมิได้เลย.

วาระนี้มีเสียงพิมพ์ของหมู่ชนถึงขั้นทางสุดหึงเด็นว่า และ ทันทีนั้นเองก็แลเห็นพวกผู้ชายพากันแหวกทางออกเป็นช่อง และ ยืนเรียงรายเต็มไปทั้งสองข้าง

พ.ศ. ๒๔

กระโปรงเกดตีตักทุลาบ

“คงเป็นคู่บุญของเรานั่นแล้ว” ชูชาน
นึกในใจ.

เจ้าหล่อนใช้สายตามองดูภาพของหล่อน
ในกระบอก ปวดหนึ่ง แล้วก็นึก — ย่อมอย่าง
เต็มไปด้วยความหวัง,

“เร็ว, ทั่ว!” เสียงมาจากเกรซังซัง
ร้องบอกพลางวิ่งมาหาชูชาน, “เร็ว, เจ้าหญิง
มีพระประสงค์จะทรงรู้ จักก็ขอให้จงได้”

ขณะนั้นประจวบกับ สามีหล่อนเดินผ่านมา
หล่อนร้องเรียกให้เขาหยุด ประสงค์จะให้เขา
มีโอกาสดำเนินการซึ่งช่วยความงามของหล่อน
และ เขา จะได้เป็น พยาน ใน ความ มี ชัย ของ
หล่อนด้วย

“หล่อนต้องการจะให้ฉันพาไปหรือ?”
หญิงถามภรรยา

“โอ! ช่างเถอะค่ะ, ดิฉันจะไปคนเดียว—
คนเดียวเท่านั้น”

มีเสียงอีกกระตักกรึกโครมน้อย ๆ ระหว่าง
หมู่ชน เพราะ ต่าง มีความ ประสงค์ จะ แยก
แบ่งกันชนหน้าซึ่งกันและกัน เพื่อจะได้เห็นผล
แห่ง การ ซึ่งชัย ได้ ณ ที่ ต่อมา สักครู่ เสียง
ต่างๆ ก็ค่อยสงบลง กลายเป็นความเงียบ

ชูชาน สาวน้อย เดินอย่างเก้งเข็น มาด้วย
อาการร่อนยาน เจ้าหล่อนมีรูปร่างอ่อนแอ

กระตักกรึกเสียงกระไร ร่างกายอันน่าพิศวง
ของเจ้าหล่อน ห่มห่อไปด้วยกระโปรงไหมประ
คียบด้วยสร้อยไข่มุกของราชัน นายช่างเอก
แห่งพระมหานครปารีส เจ้าหล่อนมีลักษณะ
ว่องไว ประเปรียว และ กิริยา ท่าทางอันน่ารัก
ของเจ้าหล่อนก็ได้ปรากฏแก่หมู่ชน ในขณะนั้น,

ข้างหน้าหล่อน มีพวกผู้ชายเป็นอันมาก
พากันหลีกทางออกเป็นช่อง และหล่อนอาจจะ
เห็นได้ ในระยะ ไม่ ห่างจากตัวหล่อนนัก ก้าว
หญิงผู้หนึ่งซึ่งมีเค้าหน้าพ้นจากความเขินสว
แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ ชูชานต้องยอมสละภาพ
โดยจริงใจ ที่เคี่ยวว่า คู่บุญของเจ้าหล่อนมี
ลักษณะ กิริยา ท่าทาง เป็น สว่าง งดงาม พระยา,
เจ้าหล่อน สรวลแซ้ง, เจ้าหล่อน เก่ง คมคาย,
เจ้าหล่อนมีเสน่ห์ในตัว, เจ้าหล่อนหรรษาผิ
หญิงสามัญ เจ้าหล่อน งาม — งาม อย่าง น่า
พิศวง ซึ่งเป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่า เจ้าหล่อน
เป็นหญิงที่สามารถ รักษาความงาม ให้ทรง
อยู่ได้อย่างมหัศจรรย์! และอันใจ! สิ่ง
ที่เราจะจิตต์ ชูชานให้ยังเกิดความ โทมนัส
อย่างใหญ่หลวงก็คือ

หญิงคนนั้น สวมกระโปรง เกดตี
ตักทุลาบ ที่ชูชานได้นำไปขาย นั้น

ทวิ ตะเวทีกุล

กันย์

เอง !!!

◎ ◎ ◎
 ความความเห็น ของ หมู่ชนที่ กำลังประชุม
 กันอยู่ใน ห้องนั้น คงได้ ความ ว่า ผล แห่งการ
 ชิงชัยของสาวสรวยกังสองเสมอกัน ไม่ยิ่ง
 หย่อน กว่า กัน. ความ สรวยกาม ตลอดจน
 ลักษณะกิริยา ท่าทาง อัน เป็นสง่า ของ ปรีณเชส
 คุกลอฟ ไม่ต่าง ความอ่อนแอ และ วัติกิริยา
 อันน่ารักของชูซาน ให้หมดหายไป แต่สำหรับ
 ชูซาน หล่อนพึง รู้สึก ยังเกิด ความ ยินดี อย่าง
 เกียวเท่านั้น คำที่ใด ^๕ชื่อว่า เป็นผู้ ไม่แพ้ความ
 งาม ของปรีณเชส คุกลอฟ — หญิงผู้ มีข้อใด
 กิ่งที่สุกในพระนครปารีส.

“โอ ! ที่รัก” มาตาม เกรซซังซุกก็
 หล่อนอย่างจริงใจ, เธอควรรู้ว่า เธอเป็นหญิง
 คนแรก ที่สามารถ ยืน ฝ่าฝืนต่อหน้าราชินีแห่ง
 ความงามได้ แน่นนอน. เธอต้องมีสติซุกซุมใจ
 ใจ ไม่ไฉ่น้อยเลย”

หล่อนจะมีสติหรือไม่ ไม่เป็นอันหาท
 ชูซานจะต้องใคร่ควมญูให้ลึกซึ้ง หล่อนรู้
 ลึกกว่า ความหึง ของของ หล่อน ได้พลัน
 หลุด หายจาก ความกมล ของหล่อน เสียสิ้น แล้ว
 หล่อนจึงทรงเตรียมตัวกลับบ้าน หล่อนก้าวลง
 บรรไดด้วย อากาเรเฉียบขาด คล้าย กับคนกำลัง

ผ่านศึกกับคราวที่หล่อนมาถึงซึ่ง ก้าวขึ้นไปด้วย
 ความว่องไว และขณะ เมื่อนั้น มาใน รถยนต์
 หล่อนนั่งนิ่งริมมุนรถไม่ปรียากพูดจาอะไร ใช้
 เพอร์ หัมห่อ วงหน้าเสียสิ้น.

ปรีณเชส คุกลอฟ สรวม กระ โปรงเกล็ดกลี
 คุกลอย ที่หล่อนนำไปขายมาแข่งขันความงาม
 กับหล่อน โอ ! ชื่อนี้ เป็น เครื่องขาดหัวใจ
 ชูซานให้เจ็บปวดยิ่งนัก หล่อน ถือเสียว่า
 การที่ ปรีณเชส สรวม กระ โปรงตัวนั้นมานวยนาฏ
 เฉพาะหน้าหล่อน เป็นการ หมิ่นประมาทหล่อน
 อย่างร้ายแรง อ้าชา ! กระ โปรงตัวที่เจ้าหล่อน
 ไม่โยกแล้ว, เจ้าหล่อนทั้งแล้ว, หล่อนนำ
 ไปขายแล้ว, และบัดนี้กลับมาเป็นเครื่องประคย
 อันมีค่าของประกาย คล้าย ๆ กับว่าเธอใจ
 ช่วย ปรีณเชส คุกลอฟ ประทศ ประหาร ความ
 งามของหล่อนให้พลันสลายฉนั้น !

อา ! กระ โปรงเกล็ด ลึกกลอย เป็นเสมือน
 หิ้งงกฤชอันมีพิษร้ายแรง คอยทิ่มแทงดวงหทัย
 ให้ปวดร้าวอยู่ชั่วกัวาราวดี ! หล่อนจะลืมเสีย
 ไม่ได้เลย — ไม่ได้จริง ๆ !!! ส่วนเขา —
 ญิงคารชาส — สามของหล่อน เขารู้ ใจหล่อน
 ก็ เขาเข้าใจถึงความรู้สึก และ ความปวด
 ร้าวของหล่อนว่า มีมากเพียงใด เขาอาจคิดสิน
 ฐานของหล่อนได้ ในขณะนั้น.

พ.ศ. ๒๔

กระโปรงเกดี่ตักุหลาบ

“หล่อนไม่ต้องการฉัน ไม่ใช่หรือ?” เป็นคำถามอย่างลึ ๆ ของเขา เมื่อจนถึงคำที่เจ้าหล่อนได้พบกับเขาที่บ้านเกรซิงซ์

“ทีฉันจะ ไป คนเดียว — คนเดียวเท่านั้น !”

สามภรรยาทางสองได้บรรลุถึงเคหสถานแห่งตน และตามปรกติเมื่อกลับจากการเที่ยวเล่นแล้ว ญิงมักจะตามภรรยาของเขาไปส่งถึงห้องของเจ้าหล่อน เพื่อช่วยเปลื้องเครื่องแต่งกายให้หล่อนเสมอ.

“หล่อนไม่ต้องการฉัน ไม่ใช่หรือ?” เขาถามคำถามขึ้นอีกเป็นคำที่สอง.

เขาคอย, ไม่พูดอะไรอีก, แกล้งถ่วงเวลาเพื่อให้เจ้าหล่อนตอบคำถามอันลึจากของเขา ซึ่งแท้ที่จริง ญิงก็คงยังเกิดความลำบากใจไม่น้อยเหมือนกัน คำที่เขาเล็งเห็นถึงความ อักข่วนใจของภรรยาได้ ก็. นาซีและซัวโมงได้ล่องไปโดยรวดเร็ว ทั้งสองก็ยังตกอยู่ในห้องแห่งความเงียบ.

ทีสุดเจ้าหล่อนลุกขึ้น หันหน้าไปทางสาวใช้ ช่างแต่งผมของหล่อน และทันใดก็กลับซังกนึ่ง ชุตตัวลงนั่งถึงเก้า เจ้าหล่อนจะทำประการใดหนอ? เจ้าหล่อนจะพูดอะไรหนอ?

ซูซาน ค่อยบรรจง ถอดแหวน ออกจากรั้ว, ค่อย ปลด สร้อยไข่มุกที่ออกจากคอด้วยอาการเชื่องช้า แล้วหันหน้าไปทางเขา คล้ายกับจะพูดอะไรกับเขา แต่เจ้าหล่อนไม่พูด

สามภรรยาต่าง จึงมองหน้าซึ่งกันและกันอยู่เป็นครู่ และทันใดนั้นหล่อนก็ลุกขึ้นยืนอีกครั้งหนึ่ง เขยิบกระเป๋าทูของ หล่อน ออก แล้วหยิบ หมายติสองฉบับซึ่งสามของหล่อนได้สอดไว้ ให้เมื่อ ก่อนไปออกมาถือไว้ พลางกระโดดเข้าไปใกล้เขา

“เฮ้, เงินของเขอ!” หล่อนพูดกระซอก, “เชิญเอาคืนไปเถิด!”

ญิงสยุมเมื่อได้ยินคำ กระซอกของหล่อน แล้วกลับพึมพำว่า

“หล่อนหมายความว่ากระไร? ฉันไม่ตั้งใจจะ — — — — —”

ซูซานเป็นพื้นเป็นไฟขึ้นมาทันที.

“เอาเงินของเขอไปซิ, ทีฉันไม่ต้องการ! ทีฉันจะจัดการของทีฉันเอง — — — ทีฉันจะประหยศทรัพย์ส่วนตัวใช้ทีฉัน คำกระโปรงของราควีน เกื่อนละ น้อย ๆ ก็ได้ ทีฉันเชื่อแน่ว่า ราควีน คงต้อง ยอม ตามคำ ขอร้อง ของ ทีฉัน และอย่างน้อย — — —”

“อย่างน้อย —” ญิง ทวนคำเดิมไปด้วย

ทวี ตะเวทีกุล

กันย

ความสนทนั้

“อย่างน้อยเธอจะไม่คิดเอ็นคินันไค้”

“แต่ฉันมิไค้คิดเอ็น หล่อน แม้แต่ครั้ง
เดียว”

“มีชิคะ, แน่นอน — — — เธอมีกิริยา
คล้ายคนเจ็บ เนอง จาก ทำ การงาน เกิน ก่าล้ง
และ นอก จากนั้น เธอจะต้องเป็นคน ล้มละลา
เพราะภรรยา !”

เธอลุกขึ้นยืนยัง จ้องมองหล่อนอย่าง
ตาไม่กระพริบ พยายามนึกเอาถึงความหมาย
ในคำพูดของเจ้าหล่อน

“ฉันไม่เคยพูดถึงนั้สักครั้ง” เขาปฏิเสธ
แข็งแรง

“ดูก, เธอไม่เคยพูด, แต่กิดินอาเรเห็น
ไค้กั เธอคิดวกัคิดนังโง่เหลื่อเกิน จนดั่งกั
จะไม่แลเห็นลั้เหลื่อไค้กั ทุ หรือคะ ? เงิน
นั้ยังงัเล้า, คื่อเหตุผลของกิดิน เงินนั้แหละ
ที่เธอพยายาม คังหน้ากอย โยก มาให้กิดินใช้
อย่างพื้มพอ

ทั้งนั้ก็เพราะเธอรักกิดิน —
— — เธอรักกิดิน ! ไค้ยินไหมคะ ? และ
นอกจากนั้น เธอกัไม่อาจะสามารถชัคคันั้นอะไร
กิดินไค้ เธอตามใจ กิดิน ทุกลั้ ทุก อย่าง

เธอเป็นคนใจ อ่อน — อ่อนเกิน ขรรคมตา เธอ
เข้าใจหรือยัง ?”

หล่อนหยุดพัก, ดวงหน้าเคร่งขรึม ทำ
ทางเป็นจริงเป็นจัง และทันใดก็กลับทั้งตัวลง
บนเก้าอี้ ยกมือทั้งสองขึ้นขัคหน้า เลี้ยงลั้น
ของหล่อนฝ่าความเจ็บยง สังกัซึ่งปกคลุมหือ้นนั้
ขึ้นมา. ดวงกลมของนังเต็มไปคัด้วยความคน
คิน เขากล่าวพื้มพ้อออกมาว่า

“โอ ! ยอกรัก — — — ยอคชีวิตของ
นัง — — — จะเป็นไปไค้ละหรือ ?”

“เธอขา, เธอที่รักของกิดิน ไค้ โปรค
รับเงิน ของเธอไปเลื่อเลื่อ และ หยุดทำงาน
เลื่อยัง — ดวงหน้า ของเธอ — ดวงหน้าอัน
ชัคเขี้ยวของเธอ — — — โอ ! เธอขา,
กิดินจะไม่พคะไรคัไปอีก — — — เพราะ
กิดินชอบความสรวบงาม — — — อยากกระ
ทำคนให้ เป็นคนสรวบเข็มกกว่า คนอื่น — —
และการนั้ก็คัถลั้ทรมานหัวใจกิดินให้ยอคร้าว
เพียงจะแตกสลาย ! — — — โอ ! เธอผู้ยอค
ชีวิต ของ กิดิน ไค้ โปรค เห็น แก่กิดิน รับเงิน
ของเธอคินไปเลื่อเลื่อ — — —”

ประพันธานุสร

โดย เกษะเพทย์

เรือเล็กซลัม ซึ่งจอดอยู่ ในท่ามาประมาณ
เดือนเศษนั้น บัดนี้ นายฉวิล มาซื้อ เจ้าของเรือ
ได้พามิตรสหายซกเก่า มีเพิ่มจำนวนอีกคน
หนึ่งคือพ่อครัวถึงเป็นผู้ชำนาญในการปรุงรส
อาหาร เมื่ออาหารมาคั่งพร้อมแล้ว พ่อครัวก็
มากอยรับใช้ หรือมากอยแก้ตัว รวมทั้งมา
คอยรับชม จะเป็นอย่างใดแน่เขาไม่ถูก ถ้า
ชมแกกึ่งตามระเบียบของคนครัว ถ้าคิดว่าจึก
แกกึ่งแล้วเจ้าน้ำปลาออกอีกโขยงจึกอีก ถ้าติ
ว่าเค็ม แกกึ่งแล้วเหาะน้ำปลาหนักเคียวยังเค็ม
ไปก็

ซิก น้ำพริกอะไรนะ สีสันชอบกล

เถิง น้ำพริกอะไรกำรีย

เทศ “ระกำกายมาถึงท้ายระกำบ้าน ระกำ
ย่านนี้ช่วงยาวนอกเขย ไอ้คนผู้เฒ่า

ช่าง อยู่ กระไรเลย ฤาเขาเคยความ
ระกำทักคำคน”

ลาย ซะ! ซะ! เริ่มกลอนขึ้นแต่หัวคำ
เที่ยวหนา

ฉวิล เอาละ กลอนยทนซอเชื่องสันนิษฐาน
หน่อย ว่าทำไมพระสุนทรฯ (ง) ^{บุษ}
จากภรรยาว่าเป็นนิราศ เหตุใดตอนน
จึงว่าระกำกาย การคิดถึงไม่ใช่ใจ
คอกหรือ?

ซิก เออ! ซอชล กลอนพาไปละกระมัง
เพราะต้องการ กาย กัย ก้าย ให้
ได้สำสั่น

เทศ เหลว คุณซิก แล้วกันทำไมว่าคัง
นั้น ของท่านไม่ใช่กลอนพาไป แพ้
คุณลาย มาในเรื่องยานประคูประคียบ

เทศะแพทย

กนิย

มุกต์ พระพุทธบาทครึ่งหนึ่งแล้ว ยัง ชิต
ไม่เช็ดออกหรือ

ชิต ไม่ใช่ ทางชวนให้คิดถึงนั้น
ฉาย คุณชิต อ่าน ประวัติ พระสุนทรฯ
(ภู) หรือเปล่า

ชิต ไม่ได้อ่านเพราะหาไม่ได้
ฉาย อ้าวมีน่ะละ ในประวัติ เล่าไว้ใน กรม
สถานายกหอพระสมุดฯ ทรงนิพนธ์
ไว้ว่า พระสุนทรฯ (ภู) คราวนั้นเป็น
คนพ่ายเรือ

ถวิล จริงจริง ถึงได้ ระงำกาย

ฉาย คำนหรือไม่ค่าน คุณชิต

สาย ผมขอคัดสันว่าตกลง อย่าง คุณฉาย
คราวนี้หาข้อสันนิษฐานใหม่ ว่า เมื่อ
แตง นีราศ พระบาท ครอบงำ ถึงภรรยา
ชิตโอ

ถวิล,ฉาย,เทศ, ร้องขึ้นพร้อมกันว่า ชิตจัน

สาย ต้องยกกลอนขึ้นให้แจ่มแจ้งว่าชิตนั้น

เทศ ชี, ชี, นาคันของนิราศก็พอกระมัง

สาย ว่าไป! ว่าไป!

เทศ “โอ้อาลัยใจหายเป็นท่วงๆ ถึงคร
ก็ก้มก้มช้ำระงำทรวง เสียตายดวง
จันทราพวงงาม ใดๆ ได้ยินไหมละ
จันทรา

ไม่ได้,ไม่พอ เป็นนามสมมุติก็ได้ คือ
ยกให้เป็นดวงจันทร์ เช่นเดียวกับ
นงคราญ, ดวงแข, ยາใจ,ขวัญเมือง,
 ฯลฯ ทั่วไปได้ให้หมายถึงนามจริงก็มี
จันทรนี้ “เห็นจันทรนวลกลกเหลือ
ตระหลบกลืน แผลงภูยีนรอนรียงประ
คองทรวง พฤษยาพองท้องนามกาน
ดาทวง พยดพวงผลจันทรนัยพรนใจ”
ชิตหรือยัง

ชิต ยังไม่ชิต คุณไม่ว่าต่อไปนะ “แมลงภู
เซยเหมือนผีเคยประคองชิต นิ่งพินิจ
นิกน่าน้ำตาไหล เห็นรักผลิลลิลลิล
โย เหมือนรักใจขวัญเมืองที่เคือง
เรา” ถ้าผมจะว่า ขวัญเมือง เป็น
นามข้าง จะว่าอย่างไร

เทศ รุ่งเปล่าไม่ได้ความชิต

สาย เขาเอะนั่นหาไปเอะ มีชิตชิตจน
ไม่มีชิตเอ็ง ก็คงไปช่วยเขาแต่ด้วย
คำที่เป็นอุปการณานา

ฉาย ฟัง! ฟัง! “หรืออาสินทรสนเณดท์
จึงเกิดยุค ไพร่กรวยได้ทั้งใจหมาย
เหมือนทวงแล้วไม่คิดนาคาย ให้
ใจหายทวันๆ ถึง จันทรดวงๆ”

ชิต ยังไม่พย คำว่า จันทรดวง เป็นนาม

พ.ศ. ๒๔

ประพันธ์โดย

สมมุติก็ได้
เทศ แล้วกัน เอื่อยอะไรกันสมมุติ อ้าย
ชัคนี้อยู่ที่ตรงไหนหนอ?

ฉาย พงษ์บทน์ “เจ้าแห่งนกหวางแซะแซะ
ภักตร์ เห็นจันทร์ชักรถร่อนเวหาเห็น สาย
นกหวางแซะเหมือนชักรถร่อนพระโอษฐ์ ระวัง
เกินที่จะเก็บประจบกลอน ฯลฯ”

เทศ คุณชิต ไม่ต้องพูด ผมจะพูดแทนว่า
ไม่พอ

ชิต ก็จริงน่ะแหละ คุณไม่ต้องพูดประจบ
ผม

เทศ คุณมีบทอะไรมาอ้างว่าชัคอยู่
ไหน?

ชิต มัช ผมจะยกข้อคดีกันให้ผิดจาก
กัน ให้ฟังสักตอน อย่างพลอยประสม
โกลง เขาจันทร์ก็จันทร์จะเขาไปจะ
ก็ที่ไหน ที่จริงผมก็ไม่เคยว่าไม่ใช่
แม่จัน แต่ใครจะทรยว่าตรงตอน
ไหนชิต

ฉาย อย่างพระธรรมาให้เย็นเยื่อเลย ลอง
ยกคำค่านมาว่าให้ฟังคดี

ชิต เอา คอยฟัง “ถึงบ่อโพงถ้ำโพง
จะผาสุก จะโพงทุกขเสียให้สิ้น
โคจรคัลย์ นั้นแลเล็กเห็นแต่คัลย์ชั้น

ถึงปากจันกละเดือนให้ตรอมใจ โอ
นามน้องหรือมาพ้องกับชัชยาน ลม
ว่ากาญแล้วมานักว่าถูกได้” ยิ่งเงงชื่อ
จันจะได้ไหม?

เฮ จะว่าอย่างไร คุณชิตช่างหามา
กันจริง จะว่าอย่างไร คุณเทศทำ
ไม่นั่น?

เทศ จะว่าอย่างไร จัน เป็นทองสองทอง
ไม่ชัคละ ไม่พอละ นามสมมุติละ
กันผมจะหาว่า จัน เป็นนามสมมุติ ย่าง
ไม่ไค้ละซี?

ทุกคนต่างหัวเราะคุณเทศ ที่พูด
ทำท่าทางเอาจริงจัง

ฉาย ไม่มี ท่านกวีคนใดที่สมมุติ ชื่อหญิง
คนใดที่กว่า จัน อย่างมาเคียงหน้าเลย

ชิต “ชื่อน้องหรือมาพ้องกับชัชยาน” ตรง
นี้จะว่าอย่างไร?

ฉาย ฟังใหม่ “พี่พูดเขาซากแล้วหว่า
จิต” ตอนถึงเขาซาก

เทศ ชะ ชะ ไม่ต้องอธิบาย บอกน่ะว่าไป
เถอะ

ฉาย “พี่พูดเขาซากแล้วหว่าจิต” พี่
ซากมีกรรมมาไกลถึงไพร่สัดชั นึก
เฉลยวเลี้ยวทรงถึงดวงจันทร์ จะ

เทศะแพทย

กนิย

ชากันเสียเหมือนเขาฟ้าคร่ำไ
เทศ ทวงจันทรว อีก เขาก็ค้นว่าสมมติ
เท่านั้น
สาย นันแน ตอนแน “ระกำปากกาลง
กำลังจับ ระกำกับเราเรากำกำ
เหมือน เห็น ไม่ จันทน กิ่ง พัน
อารมณ์เพื่อน เหมือนจันทนเตือนใจ
ตัวให้ตรอมใจ โธนามไม้หรือมา
พ้องกนิยของพ ชะนะนนกน้ำตา
ไหล เจ้าย้อยเรือน ช่อแม่เชื่อนมา
อยู่ไพร เหมือนเตือนใจให้พทุกซ์
ทุกอย่างเดิน”

เทศ เธอ! เธอ! ว่าไซ ชักมากนายทั้น
“ตัวอยู่เรือนช่อแม่เชื่อนมาอยู่ไพร”
ไม่มีเสียงเทียว
ชิต วิ่งบทนี้ใกล้มาก แต่ชักก็กว่ายังมี
เทศ คุณชิตนี้จะออกไปข้าง ๆ กระมัง
ถวิล ผมนี้มานานแล้ว ขอว่าข้างถ้าคราว
นี้ไม่ชักละก็ จักแวงเอาคุณชิตลงน้ำ

เสียเถะ เอ้า คอยฟัง “ทั้งสองข้าง
ทางท่นวางเป็นข้างคัง ระยะหลัง
มหาคเล็กนั้นหลือหลาย แคควพ
จำเพาะเป็นเควระหรัวย ค่องขึ้น
พลายน้าทางข้างน้ามัน เพื่อนเขา
แกลังคยมือกระพือผก ข้างสยักยก
ไปในไพร สัดท์ ณะหยางควาน
ท่วยเขารับทั้น โอแม่จันเจียนระ
ไม่เห็นใจจริง”

เทศ เธอ คุณถวิลมากเ้าพอ ึงคุณชิต
ชิต นละคุณ ทว่าชัก คอยทั้น สมยยอม
ฉาย แต่ไม่ใช่ยอม เพราะ กลัว ตกน้ำนะ
ชิต ยอมว่าชักนำไม่ใช่กลัว ตกน้ำตกท่า
หรือท ไม่ไค ยินคอกทหรือ แม่จัน
ถวิล เป็นอันยักลงไว้ ไค เรืองนี้ ทาเรือง
อันค่อไป
ชิต ขอหยุดที้ ไว้วันหลังบ้าง เรือใกล้
จะถึงอยู่แล้ว

เดช พินัย

นายประวิทย์มนตรี

ศุภมิตต์ บัณฑิต สืบตัก นัยเนื่องใน
กาลไปฏฐปทมาศชอุท ขัณย กิตติคุณารมมงคล
เป็นมหาพิชัยคุณ สมเด็จพระพุทธเจ้า
อยู่หัวผู้ ทรง ดำรงรัฐ ณะกรง ขนบวิ ติอยู่ชยา
มหาราชธานีบรมมหาราชสถาน เล็กจอกล
ขุนนางณะท้องพระ โรง คัด อัน โอฬาร ภายใน
พระบรมมหาราชวัง อันตั้งอยู่เบื้องประจิมทิศ
แห่งลำน้ำเจ้าพระยาแควตลอม ไป ด้วย พระบรม
วงศานุวงศ์ และหมู่เสนาพฤชามาตย์ราชบริ
พารทั้งฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา เนื่องแน่นเคย
ระกายไปทั่วท้องพระ โรงอันไพโรจน์ จึงมี
พระราชโองการ โปรดเกล้าโปรดกระหม่อม คำ

รับว่า กรุงม่านซึ่งเสียดพิทไทย แตกกลับ
ไปนั้น คงระผกใจเจ็บอยู่มิใช่น้อย ให้
เจมนิศร์สวัณษา ราชการกรมทหารกายรักษา
พระองค์ ออกไปสืบดูกิจการภายใน เมือง
พระม่านว่า จะคิดกระทำวันใดกับกรุงสยาม
บ้าง เกล็ดกว่าพระม่านจะทำกลอุบายอย่างหนึ่ง
อย่างไรแล้ว ไทย จะได้ จักการชั่งกันไว้
ได้ ก่อน เจมนิศร์สวัณษา รัชพระราชโองการ
ใส่เกล้าใส่กระหม่อม แล้ว ก็กราบ ถวาย
บังคมลาไปตามกระแสพระราชดำรัส.

อา! คุณท่านผู้เป็นมิตรสหาย ที่รักของ
ข้าพเจ้าทั้งหลาย อันเรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้

การรับในครั้งพระเจ้านั้น ให้ชะแซทูนักเป็นแม่ทัพใหญ่ยกกองทัพติดตามพวกมอญชด
เข้ามาตีเมืองไทย ชะแซทูนัก จึงให้ตะแคงมรหนอง และนายทัพ มี ๔ มอ อักหลายคน เป็น
ทัพหน้ายกลงมา แต่กลับเสียดพิทไทย ทัพแตกเหลือตะแคงมรหนองคนเดียว กลับไปแจ้ง
ข้อความแก่ชะแซทูนักที่เมืองมะตะมะ เหตุนี้ทำให้พระม่านคิดระกำกับไทยให้ ได้.

นายประจักษ์พันธุ์ โพธิ์

กัญ

กำหนดการจำมาแล้วให้ท่านฟังนะขี้หนี่ ขอ
ทำงานฟังก็เสียเถิดว่า เป็นเรื่องราวที่ไต่ขง
เถิดขงจริง ๆ ในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
มีนามว่าพระนครศรีธรรม ได้ผจญต่อเหตุการณ์
อันแปลกปลาดกตักขรขมาแล้ว และเมื่อ
เถิดขงในบางขณะ ภาพเหล่านั้นก็ยังคงติดติด
ตาข้าพเจ้าอยู่มีขหยา ข้าพเจ้าเองเป็นลูกผู้ชาย
และทั้งเป็นชายหนุ่ม! มีเกียรติเป็นบุรุษชาติ
นักรบแท้ ไต่เคยไต่เสกขไปในงานพระราช
สงครามก็หลายครั้ง ไต่เคยถือดาบเข้าผจญ
ในท่ามกลางสงครามก็หลายหน เคยนำความ
มีชัยมาสู่กองทัพแทบจะนับครั้งมิถวน แต่
เมื่อเปรียบเทียบการผจญภัยในกรุงม่านแล้ว
การถือดาบเข้าผจญในยาม สงครามยังเป็น
รองอยู่อีกหลายสิบเท่า์ ออ, ท่านสหายเอ๋ย
การผจญภัยในครั้งนั้น เติ่มไปด้วยความ
หวาดเสียวทรหคคตทนน่าขนพองสยองเกล้าขยัง
นัก แต่แม้กระนั้นข้าพเจ้าก็ยังชอบคุณอยู่มาก
ในการที่ได้เข้าไป สำนแดงเดชในดินแดน ของ
ศัตรู เพราะว่าท่านเหตุให้ข้าพเจ้าได้ภรรยา
งามด้วยประคพหยาขพาคนหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็น
บ้ำเห็นใจความเห็นอยยากของข้าพเจ้าใน การที่
เถิดขง ๆ เขาชีวิตไปทั้งเสีย ในครั้งนั้น.

การรอนแรมมาใน ระยะทาง อันไกล เนือง

ด้วยกิจธุระสำคัญขนั้น ทำให้ ข้าพเจ้าต้อง
ผ่นแปรว้างกายให้ ไต่ลไปข้างพระม่านที่สุด ถึง
แม้ ไม่มากแต่เพียงสักเล็กน้อยก็ขยังก็ แต่การ
ปรากฏว่าเมื่อข้าพเจ้าลงทำเข้าจริง ๆ ข้าพ
เจ้าก็อาจเข้าไปเดิน ฝนอยู่ใน กลุ่ม พระม่านได้
ไต่โดยไม่มีใครสงสัย ส่วนอาหารการกินข้าพ
เจ้าต้องใช้การภิกขาจารเป็นอาชีพ ใช้ศาลา
โรงธรรมคามวัดต่าง ๆ เป็นที่พักอาศัย เมื่อ
มีผู้หนึ่งผู้ ไต่มาสังเกตสังกา ข้าพเจ้าก็มีภริยา
อาการ เชนม ข่ม เชนอ ข่า เชนจะ ไป ตาม เรื่อง
ซึ่งก็เป็นผลกขของข้าพเจ้าเรื่อยมาโดยไม่มีใคร
สงสัยเลยว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวไทยไปไต่เป็น
อันชาติ

เย็นวันหนึ่งเมื่อการ เดินทาง ของ ข้าพเจ้า
จนจะบรรลถึงกรุงขังจะอยู่แล้ว ไต่มีชายผู้
หนึ่งรูปร่างกำยำล่ำสัน อายุประมาณ ๓๐ ปี เดิน
ร่วมทางมาด้วย ถ้าจะพิจารณารูปร่างของเขา
แล้วเห็นไต่ว่า มีศักดิ์ ไม่ยิ่งหย่อน กว่าข้าพเจ้า
เลย อาศัยด้วยเหตุเช่นนี้ กับทั้งการเดินทางก็
ร่วมกันเข้าจึงกล่าวปฏิสันถาร กับข้าพเจ้า ด้วย
ถ้อยคำเป็นอันก.

“อย่างไร เพื่อนไป ถึงไหน?” เขาถาม
ทันทีตามขเฒ่ม.

ข้าพเจ้าทำเป็น ตอบ ด้วย อาการ เชนมขม

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทวารไทย

และสนมให้หน้าเวทนา “ไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ว่
ที่ไหนบ้าง”

“เข้าปลาอาหารได้มามาก อยู่ หรือ?”

เขาถามอีก.

ข้าพเจ้า “มัน ก็ พอ กิน ไป วัน หนึ่ง ๆ
เท่านั้นแหละ”

“ถ้าฉันก็สู้ข้าไม่ได้ ข้าได้มานั้นพอไป
ก็สองสามวันเที่ยว เธอ! ก็เจ้าจะไปไหนต่อ
ไปอีกเล่า?”

“ข้าจะเข้าไปในเมือง”

“ฮะ, เหมือนใจเที่ยว ข้าก็จะเข้าไป
ในเมือง แล้วจะเลยไปยังไง ถ้าถึงที่นั้น
แล้วข้าคงรวบใหญ่แน่.

ข้าพเจ้าถาม “เฮ้, รวยเรื่องอะไรกัน?”

“อ้าว, ก็พวกนี้พระเจ้าแผ่นดินจะทำพิธี
ยกฉัตร ยอพระมหาเจดีย์เกศชาติอย่างไรเล่า
คงจะมีงานการอะไรกันสนุกใหญ่ ใครที่ไป
ดูงานก็จะต้องให้ทาน”

“อ้อ, จริงของเอง” ข้าพเจ้าพูดอย่าง
ตลกตลก แต่ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะ
จะเห็นได้ว่ามันลอบขม.

เราคงจะไปตามทางด้วยกันเรื่อย ๆ ส่วน
สหายของข้าพเจ้าเขาก็หยุดยั้งพักบ้างไปเป็น
ระยะ ๆ คุ้งข้างเป็นคนช่างพูดแท้ ๆ แต่

ข้าพเจ้าต้อง การ นำเพื่อน คน เป็น คน ชี้มอย่าง
เคียวจิ้งพึ้งเขาพูดเรื่อยไป ในที่สุดเขาถามว่า.

“เฮอ, เพื่อนกินเข้ามา แล้ว หรือยัง?”

ข้าพเจ้าตอบเขาวายัง เขาก็กล่าวต่อ
ไปว่า “อ้าว, สู้ข้าไม่ได้ ข้าพาคุณมาแล้ว
อ้อม ๆ หน่อย แต่ไม่เป็นไรหรอกข้าจะคอย ไว้
ไปพร้อม ๆ กันก็ดีกว่าจะได้เป็นเพื่อนเดินทางไป
ด้วยกัน”

ข้าพเจ้านิ่งไม่ตอบ พอเดินมาถึงหนทาง
สามแพร่ง มีศาลาริมทางเป็นที่พักอาศัย ข้าพ
เจ้าก็เข้าไปพักและเริ่มต้นบริโภคน้ำอาหาร ส่วน
พ่อ เจ้าประคุณ ของ ข้าพเจ้า ก็ ตาม เข้ามา นั่ง
ข้าง ๆ และเริ่มคุยไปตามนิสัยของเขา
เพื่อที่จะทดลองดูว่า เขาเป็นบุคคลชนิดใด เมื่อ
บริโภคน้ำอาหารแล้วข้าพเจ้าจึงแกล้งวางย่ามทิ้ง
ไว้ ที่ศาลา และบอกเขาว่าข้าพเจ้าจะไป
หาน้ำอาบ เขารับรองว่าจะนั่งคอยและจะดู
แลย่ามบรรจุของ ๆ ข้าพเจ้าไว้ ให้แล้วข้าพเจ้า
ก็ไป แทนที่ข้าพเจ้าจะไปอาบน้ำ ข้าพเจ้า
กลับเดิน เข้า พง หลังศาลาและอ้อมวงมา ข้าง
หน้าศาลาอย่างเงิบ ๆ ขณะนั้นความจริง
ก็ปรากฏแก่ข้าพเจ้าโดยชัดเจน.

ชายผู้ถือขวานเหล็กอยู่หลังข้าพเจ้า และเขา
รอย ๆ ประคองหนึ่งระแวงว่าจะมีใครมาแอบ

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กนิย

คอยดูคนนั้น เมื่อปรากฏแน่ใจแล้วว่าไม่มีใคร
มอง เขาก็เอามือล้วงลงไปภายใน ยาม ของ
ข้าพเจ้า — และคน! เขาค้นอยู่บนนักษัตร
และดูเหมือนจะไม่ได้อะไรเสีย ข้าพเจ้าก็หน้า
บูดขี้หน้าด้วยความไม่เต็มใจ พลางเหวี่ยง
ยาม ของ ข้าพเจ้ากระเด็นไปทางหนึ่ง ฮา!
ข้าพเจ้านึกแล้วไม่ผิด ข้าพเจ้าแกล้งทำไม่รู้
ไม่ชี้ จักการหาน้ำอวยได้สมประสงค์แล้ว
ก็กลับมาสู่ศาลาอีกหนหนึ่ง พลางล้วงหยิบ
เอาบุหรี่ยาสูบจาก มานอน เอก เซนกลูอย่างสะ
บายอารมณ์.

เจ้าสหายของข้าพเจ้านั่งฟังเสาศาลาอยู่
ด้วยเหมือนกัน มันนั่งอยู่ห่างจากข้าพเจ้าราว
๔-๕ คืบ ลอยใต้ หางตาข้าพเจ้ามา
ข้าพเจ้าเมื่อมันสังเกตเห็นว่า ข้าพเจ้าผลอ
และเมื่อมันเห็นว่าข้าพเจ้าไม่ได้เอาใจใส่อะไร
กับมันเสียเลย มันก็หันมาชวนข้าพเจ้าคุย
ซึ่งความจริงมันเองก็เป็นผู้คุยมากกว่า มัน
เป็นคนคุยสนุก ขำขบขัน ขำๆ เมื่อถึงบท
ขบขันหรือตอนสำคัญๆ ทำท่าทำทาง ประกอบ
ซึ่งทำให้ ข้าพเจ้ามักขำหัวเราะไม่ได้ ในที่
สักการะของมันก็ได้ออสมากมา กลายเป็นพวก
ปรัยทุกขปรัยร้อน ถึงเรื่องความยากจนของตัว
เอง มันพูดว่า.

“เฮฮ, ไฉนเราน่าทำไมมันช่างล้าชากยาก
แค้นเสียจริง ๆ นะ”

ข้าพเจ้า “เห็นจะเป็นกรรมของเราชาติ
ก่อนทำไว้ ไม่ก็กรรมนี้”

มัน “ก็ทำอะไรได้ แต่สำหรับข้าณะ
ถ้าเมืองไทยไม่กลีย ตึง ตัวโต ข้าก็ไม่ว่าจน
อย่างนี้” มันพูดแล้วก็ข้าเลื่องสายตาอันคม
ปลาดมาจ้องหน้าข้าพเจ้า อย่าง ชวนให้สงสัย

ข้าพเจ้าคงสงสัยใจและกิริยาไว้ได้ ถามว่า
“ทำไม, เมืองไทย เกือบจะอะไร ก็กับเอง
หรือ?”

มัน “เกือบ — เกือบมากทีเดียว เจ้า ตาก
ยก มา ตี เมือง ขนบุรี ทำให้ ข้า ต้อง หิน กลีย
มา ทรัพย์สินสมบัติ บ้านช่องของ ข้า ที่ เมือง
ขนบุรีฉิบหายหมด ข้าจะหนีเข้าไปในเมือง
พระม่ากักตัวเขาจะทำโทษเอาอีก ข้าก็เลย
ต้องเที่ยวเกลี้ยขี้ตังไปอย่างนี้แหละ เพราะ
ฉะนั้นข้าถึงเกลี้ยขี้ตังไปทั่วเมืองไทยนี่”

ข้าพเจ้าชักถอนคืนตะหงิด ๆ แต่ยังไม่
แค้นทำยมคยอมไปว่า “ก็เมืองขนบุรีเป็นเมือง
ของไทยเขา พวกพระม่าไปแย่งเขามาต่างหาก
เมื่อเขามีโอกาสเขาก็ต้องมาแย่งเอาเมืองของ
เขากลับคืนนะซี จะไปว่าเขาอย่างไรได้ ที่
จริงควรจะว่าไอ้พวกพระม่าถึงจะถูก หนำซ้ำ

เทศทหารไทย

พ.ศ. ๒๔

ไม่มีความอายเที่ยวไปแย่งบ้านเมืองเขา ช่ม
เหิง ราษฎร ให้ได้ รัย ความลำบากยาก แค้น
ต่าง ๆ เพราะฉะนั้นข้าจึงว่าข้าเกลียดไอ้พวก
พระม้าวี่ปรีชนัก”

ข้าพเจ้าพูดแล้วก็ร้องไห้กันอย่าง จัง ๆ
ทำให้มันต้องหลย ล้ายตา ข้าพเจ้า ด้วย ความ
ไม่กล้า แล้วพุกอ้อย ๆ ว่า.

“ที่จริงเมืองไทยก็คอก โพรบ้าน
พลเมืองเป็นส่วนมากอยู่ในฐานะมีอันจะกินกัน
ทั้งนั้น พระเจ้าแผ่นดินก็เปนมหาจักรีบรมราชูป
ถัมภ์หาญ ทหารเอกประจำเสด็จก็มออยู่มาก
แต่ยังเสียบ่หนอยกคอกการลอบก่ลอบ กระทำ
ร้าย ————— ”

“ลอบกัก ลอบกระทำร้าย นั้นมึง
หมายความว่าอย่างไร?” ข้าพเจ้ายืนคอก
ตั้ง คิว ตรง ขน ถาม สวน ควัน ออกไปโดยเร็ว
จากน้ำเสียงและนัยตาของข้าพเจ้าบอก ชัด ๆ ว่า
เต็มไปก้วยความฉุนเฉียวที่ถูกลสพระมาทซึ่ง ๆ
หน้า.

มันเหลือบตา ข้าพเจ้า อย่างใจลอบ และ
เยือกเย็น “ควันนั้นเจ้าตากยกมาในเวลา
กลางคืน พวกพระม้าวี่รักษาเมืองชนบร ไม่
ทันรู้ตัวจึงได้ เมืองชนบรคืนได้ หาไม่ก็เล่า
บายที่เจ้าตากจะหัวขาดเอาค้วยกับมู”

“เฮ้ย, หยุคไอ้ ปาก อูยาวัว ของมึงเสียบ
ที่เถอะ” ข้าพเจ้าตวาดคักก้องตัวสั้นค้วย
ความเกือกตาล พลังเปลี่ยนอริยายดเย็น
ลกชนยืนคัมคิ้ว “ถ้ามึงขึ้นหม่นประมาท
เมืองไทยหรือเจ้านายของกูก็ ค้าเคียวละก็ —
มึง — มึง — คอยค — — — — — ”

ไอ้มนสสอูยาวัวเปลี่ยนส้นหน้าเปนปลาใจ
“เฮ้, ถ้าเงนเพอนก็เปนครนไทยนะซี”
ข้าพเจ้า “แน่ละ, กูเปนครนไทย
เมืองไทยจะเปนชปากใครไม่ได้ ถ้าใครพค
หม่นประมาทนครนไทยให้กูได้ยิน ไอ้คนนั้น
มึงจะ ไม่คอยได้ มีชีวิตอยู่ค้วยคักิน”

“คินก ถ้าเงนการท่มึงปลอมคิ้วเข้ามา
ก็เพอะ ละสิบ คเหตุการณ ในเมืองพระม้าว อย่าง
แน่อนอน แต่มึงอย่าหวังว่าจะรอดพ้นไปจาก
กูได้ กู — มึงญา เปนทหารเลือของ
พระเจ้ากรุงอังวะ รัย ๆ ส่งให้มากอยตรวจ
ตราคาลาคคนเข้าออก ถ้าเห็นชอยมาพา
กลกให้รัยเอาคิ้วเข้าไยถวาย ยคนมึงก็เปน
ข้าศึกก็เข้ามาลอบแนม กูต้องจับเอาคิ้วเข้า
ไยถวายละ!”

เสีรว, ข้าพเจ้าพลาททำให้มันจึบรอย
ไค อคตอนเอง รวมใจความ ว่า การที่ มัน
เกล้งพคลงยัวข้าพเจ้านั้น ก็เพอะ จะให้ข้าพเจ้า

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กันย์

ขยายว่าข้าพเจ้าคือใครเท่านั้นเอง แต่อย่า—
อย่าหวังเลยว่าข้าพเจ้าจะยอมให้ ไอ้สัตว์ประหลาด
กินก๊วยเล่นง่าย ๆ ทั้งนี้พอหลอมเห็นไอ้มนัส
ทรชนหันไปแกล้งอะไร ออก จาก พุง ซึ่งใน
ภายหลังปรากฏว่าเป็นลูกก๊วย แล้วขว้างเหวี่ยง
มาทางข้าพเจ้า พลันข้าพเจ้าก็ล้มคว่ำหน้า
ลงกับพื้น ปลดปล่อยให้สายเชือกผูกคอตกลงไป
มีวนพันเข้ากับเสาที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และใน
โอกาสอันงามนั้นเองข้าพเจ้าก็ตกลงกินผลาง
พุงตัวปราศเข้าใส่ทันที ไอ้กระยาจกไม่นึก
ว่าเหตุการณ์จะกลับโหดพิสดารไปเช่นนั้น และ
ทั้งไม่คิดว่าข้าพเจ้าจะมีนิสัยขี้ขลาดไปประจำตัว
จนถึงกับจะหลอมสายลูกก๊วยอันเป็นอาวุธอำนาจ
ของมันได้ จึงจำต้องปลดปล่อยให้ร่างอันกำยำ
ล้ำสันของมันหงายหลังกระเด็นไปล้มคว่ำกับ
พื้น แล้วมันก็เข้าพาดำเนินทำพันคูกันด้วย
อาการปล้ำพืดกันไปมา.

ทุกคนตามจริงไอ้มนัส ประจักษ์ ของ ข้าพ
เจ้าเป็น ชาย ทอหค พริ้วผิวกว้าง ประการทั้งปวง
ในส่วน รูปร่าง ของ มัน ก็ มีลักษณะที่ข้าพเจ้า
หลายอย่าง แต่มันจะทำความผิดเสียไว้ ไม่
ให้เลยเป็นอันขาดกับข้าพเจ้าให้เกิดกว่า
ยิ่งกว่านั้นการสงครามในเชิงหมึกมวยข้าพเจ้า
ก็ยังได้ รับความชำนาญไม่ยิ่งหย่อนกว่าเพลง

กาย ฉะนั้นการต่อสู้ จึงเป็นไปอย่างที่เราเรียกว่า
ถึงพริกถึงขิงที่สุด ไอ้มนัสไม่ชอบการต่อสู้
ชนิดเข้าชิดตัว จึงพยายามหาโอกาสสลัด
เหวี่ยงข้าพเจ้ากระเด็นไป ซึ่งการก็เป็นไปตาม
ประสงค์ มันก็เข้าพาดำเนินแย่งห่างกัน
ออกไปได้ ในตอนนั้นข้าพเจ้าอาจเห็นความ
ชั่วร้ายจากสีหน้าของมันได้ ชัดเจน ดวงตา
ทั้งคู่เขี้ยวขึ้นเป็นประกายด้วย ความโกรธแค้น
พลางมันก็ถ่มเชิพะ อัน ระเบิดไป ด้วยโลหิตลง
ไปกับพื้น คำรามว่า.

“ให้รำกเลือดชี่ ไม่มีใครเลยที่จะมา
อวดก็กับมนัส ทหารเสือได้ แต่เมื่อ ท่าน
นายทหารไทยกล้าเข้ามาสอง ชีวิตของท่าน
ก็จะถึงซึ่งความแตกดับในวันนี้อย่างแน่นอน”

“คืนนี้! เมื่อมันเป็นคนแก่ก็โตกเข้า
มาซิเว!” ข้าพเจ้ากล่าวตอบอย่างลุกผู้ชาย
และเตรียมหมัดกำม ๗ ไว้คอยทำ.

พลันคำประกาศของข้าพเจ้า ไอ้มนัส
ใจ ทมิฬ ก็โลดโผน โชนทยาน เข้า มา โดยไม่
ต้องให้เชื้อเชิญเป็นคำรบสอง ข้าพเจ้าอยู่
ในอาการที่ทั้งหลักไถมันเสียแล้ว จึงปลดปล่อยหมัด
ซ้ายและหมัดขวาออกไปรับ แล้วและชอย
ซ้อน ๆ กัน ออกไป จน เหลือ ที่ จะประมาณได้
เสียงก๊วยฉาดฉาด — ฉาดฉาด — ไม่ขาดหู ไอ้

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทหารไทย

สตรีชาวมาเลย์ก็ไม่น่า เพราะหมักของข้าพ
เจ้าชอยถ ^๕ ทั้งเร็ว และ ทั้งแรง เหลือกำลัง
ไอ้พระมาจิ้งคองรันถอยออกไปทุกขณะ เมื่อ
เป็นที่ชื้นแล้วข้าพเจ้าจึงรักใหญ่ ไซ้ทั้ง
ศอกทั้งเข้าคอยย่างกระทั้งย่างไม่เลือก ใน
ที่สุดชายทรชนชาวพระมาทานฝีมือข้าพเจ้าไม่
ไหวกล้มลงกบพัน หายใจหอบแทบว่าชีวิต
จะออกจากร่าง แต่จากแววตาของมันเป็นเห็นได้ว่า
ยังเต็มไปทั่วด้วยความอาฆาตมากว่าขอย ไม่ น้อย
ข้าพเจ้าถอยหลังให้ ห่างออก มาเล็กน้อย
และเปล่งเสียงอันแห้งผากตามออกไปว่า

“ยังไ้ จะเอาอีกไหมล่ะ ท่าน
ทหารเสือกรมาน?”

มันไม่ตอบว่า กระไร นอกจากค่อย ๆ ทรง
ตัวลุกขึ้นช้า ๆ และ ในขณะนั้นโดยเร็วไว
ก่อนที่ข้าพเจ้าจะรู้สึกตัวใดทัน ไอ้มึงญา
ทหารเสือได้ชักเอากันหย่นออกมา จาก เขวซ
ขึ้นเห็นอศิริยะ ทำอาการแวกแก่งอยู่พวย
ตาหนึ่ง แต่พอเห็นโลหะอันขาวเป็นเงาปลาย
แฉวยเข้าสายตา แล้วอาวุธอันฉกาจฉกรรจ์ก็
วิ่งแล่นมาในอากาศ เคาระหัดที่ข้าพเจ้า
ได้เหลือบเห็น ชั่วแวบ หนึ่งจึงเล็งตัวหลบได้
ทันทั่วทั้งที่ ปล่อยให้อาวุธอันคมกลั่นนั้นวิ่งฉิว
เฉียดคันคอ ข้าพเจ้าไป ยัก คืบ อยที่กลางเส้า

ศาลาอย่างน่าใจหาย ข้าพเจ้าตกตะลึงเหลียว
ไปก็อวูบลากอันนั้นอยู่ครู่หนึ่ง พอเหลียว
กลับมามี ไอ้มึงญากำลังจะ โยนเข้าใส่ข้าพเจ้า
ทางเบื้องหลังอยู่แล้ว

ข้าพเจ้าหันกลับ และพอร่างของสตรี
ชานเข้ามาข้าพเจ้าก็ทรง โยนเข้าให้ ตรงขาคัน
โกรเสียดถึงกรอใหญ่ ไอ้มึงญากระเด็นพวย
ถลึงไปอย่างงกงาม แต่มีนักซัดลิ้อ อุดล้าที่
พยายามรวบรวมกำลังนำร่าง อัน เต็มพลัย อยู่
แล้ววิ่งเข้ามาอีก ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะให้
มันรู้เทศทหารไทยไว้บ้าง จึงเตรียมขี้น

อย่างส่งผ่าผแล พอร่างของมันยี่เข้ามามี
ข้าพเจ้าก็พุ่งหมักขวาดออกไปด้วย พลาง
หมักซ้ายตาม ถัยเท่าพาคลยเข้าให้ยอกอก
ไอ้มึงญาเลยไม่กระทำคนเป็น คน เก่งกล้าเข้า
มาอีก นอกจากกระเด็นไปถึงซึ่งความวิสัยญ
ภาพณะนั้นเอง

ข้าพเจ้ายืนคอยที่อยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็น
มัน ไม่ลุก ขึ้น มา ข้าพเจ้าก็เดิน ตรงเข้า ไป
เห็นยวคั่นคอมันให้ลุกขึ้น แต่, อนิจจา มัน
หมดแรงเอาจริง ๆ ขึ้นแต่จะทรงตัวนั้นก็
ไม่ได้ ความหน้าตาของมันและตะเถะเป็นริ้ว
รอยไปทั่วโลหิตทั้งนั้น คุ ๆ ก็เห็นมันไม่ใช่
หน้าคน ข้าพเจ้าจน ๆ ออกสัสมพช และ

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กันย์

เมื่อจะจัดการอย่างไรกับมันไม่ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็ปล่อยให้มันนอนจมหมอบกระแด่อยู่คนเดียว พลางตรงไปกระทำการค้นข่ามของ มัน ข้างแต่ก็ไม่ได้ วัลผลอะไรด้วยกัน.

ขณะนั้นก็เป็นอัน ประจักษ์ แก่ใจ ข้าพเจ้าแล้วว่า พระเจ้ามั่งระ พระเจ้าทรง พระม่าย่อมระวิงพระองค์อยู่เสมอ พระองค์คงทรงหวาดเกรงราชศัตรูซึ่งอาจเข้าไปทำการ สืบสวนราชการ อยู่ มากจึงได้ส่งคนออกมาคอยป้องกันไว้ก่อน แลละ พระองค์คงต้องการพวกที่ระเข้าไปสอดแนมข้อราชการในบ้านเมือง ของพระองค์ อย่างที่สุด เพื่อจะได้ สืบถามปากคำซักไซ้ไล่เลียงถึงกำลังและกลอุบายของศัตรู แต่อย่า — อย่าหวังเลยว่าจะมีศรีสวัสดิ์ ผู้เรื่องนามจะ กระทำตนให้เป็น ชะเลย ของ ศัตรู ใ้่ง่าย ๆ เว้นแต่จะซึ่งศิษย์พี่เสียก่อนนั้นแหละว่า ไม่ถูกพวกกันทำไหม ถ้าข้าพเจ้าไม่เป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยของพระเจ้าอยู่หัว ด้วยประการที่ล่วงแล้ว ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ใด วัลเกียรติยศให้มากระทำการอื่น เกี่ยวกับชีวิต และ ความตายทำไม นั่น — นั่น ท่านต้องเห็นแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้เชียว — ซาญ — คงแก่ เรือนจริง ๆ จึงได้กล้านำตนซึ่งเป็นคนไทยคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในท่ามกลางหมู่มิตรได้ — อย่างนั้น

— ท่านคิดถูก !

ข้าพเจ้าไม่แน่ใจนักว่าไม่แต่ไ้มีมัจฉาคนเดียวที่จะรู้ หรือ สงสัย ว่า ข้าพเจ้าเป็นคนไทย คงจะมีคนอื่นอีก ไม่ค่อยที่อาจสงสัยข้าพเจ้าได้ ในการกระทำอันพระเจ้ามั่งระคงจะไม่ส่งคนออกมากระทำการแต่คนเดียวแน่นอน อย่างเลวก็คงหลายคนกระจ่ายกันออกไป และถ้า การ ปรากฏ ว่าข้าพเจ้าเป็นคนไทย ออกมากระทำการอื่นแล้วพวกพระม่ายคงจะไม่ไว้ชีวิต ข้าพเจ้าอย่างแน่นอน พวกกันตามจริงพวกพระม่ายเกลียดไทยไม่น้อยกว่าไทย เกลียดพระม่ายเลย แล้วท่านลองคิดดูทีหรือข้าพเจ้าจะเป็นผู้ปลดปล่อยไ้ได้อย่างไร.

การเดินทางของ ข้าพเจ้าใน ตอนต่อไป นั้น ข้าพเจ้าได้เลิกทำพระรุงพระวังเสียแล้ว คงแต่งกายค่อไปอย่างชาวพมเมืองชวมนตานันเอง เพราะการทำพระรุงพระวังอย่างคราวก่อน มักจะทำให้เป็นเย้าแห่งสายดาโดยมาก และถ้า นานเข้านานเข้าในไม่ช้า ความจริงก็ต้องกระจ่ายออกมาท่านเอง สู้แต่งกายอย่างเรียบ ๆ ความปรกติเช่นนั้นไม่ได้ ใครไ้เห็นก็มักจะผ่านไ้ผ่านไปโดยปราศจากความเอาใจใส่ว่าใครเป็นใคร ซึ่งการ ก็เป็นไป สมดังความปรารถนาของข้าพเจ้า อัน คายคู่ชีวิต ของ

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทหารไทย

ข้าพเจ้าซึ่งได้เฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท และ ยังไม่ได้ ออก
สงครามเลย นั้น คงซ่อนหนีบอยที่หลังนั้นเอง
เพราะ ข้าพเจ้า ถือเสียว่า เมื่อยังไม่ ถึง คราว
จำเป็นข้าพเจ้าก็ ไม่นำออกใช้เลย.

ความเป็นจริงนี้เป็นครั้งแรกใน ชีวิต ที่ได้
เข้ามาเหยียบฐานพระนครของกรุงอังวะ ย่อม
เป็นธรรมดาที่ข้าพเจ้า จะต้องเชื่อเชอะเงอะระ
ไม่รู้จักทางเหนือทางใต้ ไปตามเรื่อง พูดตรงๆ
ก็ว่าข้าพเจ้ามืดแปดด้าน ไม่ทราบว่าจะเดิน
ไหนมันไปออกที่ตรงไหน และการที่จะปล่อยใจ
ต่อไปนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่เป็นของ ยังควรเป็น
อย่างนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึง ใช้เวลาที่ เหลือ
จากภาระนั่งพักผ่อน ณะที่ ประตู เมือง เป็น เทียว
เดินสำรวจดูถนนหนทางแคว้นรอบ ๆ เผื่อจะได้ ใช้
เป็นทางหนีทีไล่บ้าง ในเมื่อถึงคราวจำเป็น เคย
มี คน บาง คน ว่า เมือง พะม่า เป็นอย่างนั้น เป็น
อย่างนั้นซึ่งรวมใจความกันว่าไม่ดี และทั้งข้าพ
เจ้าก็ออกจะเชื่อ ๆ เอาเสียด้วย แต่ครั้นได้
มาเห็นเข้าจริงสิ รู้สึกว่ามันต่างกับที่เขากล่าว
เขาโฆษณาว่าเป็นค่ายกอง ตามถนนหนทางมี
โรงร้านบ้านเรือนตั้งอยู่คับคั่งแลดูเหมือนสง่า ผู้
คนหญิงชายก็เก็กเล็กแต่งกายสะอาดเดินกันไป
มาตาม กิจธุระ ของ ตัว ที่เป็นบ้านเศรษฐี
ศฤงคารและข้าราชการขุนนางขุนนางก็สร้างสม

ไว้ใหญ่โตกว้างขวาง มีสวนมีสระมีคันไม้ล้อม
รอบ ภูเขาสูงน่าสยดสยองจริง ๆ ข้าพเจ้า
เที่ยวชมเพลินจนเวลาพลบค่ำล่วงแล้วก็ยัง ไม่
ทั่ว แต่ก็ช่างมัน, คำที่คำไปซิ ข้าพเจ้าคง
เที่ยวเดินโต๊ะ ไร่โต๊ะ ไร่เรื่อยไปตามทาง ไม่
ต้องเป็นห่วงเป็นใยถึงเวลา ที่จริงคืนวันนั้น
พระจันทร์แจ่ม กระจ่าง เพราะเป็น เวลา อยู่ใน
ราวขึ้น ๑๕ ค่ำ ทั้งท้องฟ้าก็โปร่งปราศจาก
เมฆหมอกทั้งปวง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกพอ
ใจในการชมพระนครนั้นอันมาก.

เป็นเวลาประมาณสามทุ่ม หรือ สี่ทุ่ม ข้าพ
เจ้าได้มาหยุดพักเมื่อยอยู่ริมรั้วซึ่งทำเป็น ลูก
ทรงเหล็กกันของคุกหาคน ใหญ่หลังหนึ่ง ทำ
ทางเป็นย่านขนนางผู้หรือ ข้าราชการ ชั้นสูง
ภายในย่านมีลานใหญ่กว้างขวาง ริม ๆ รั้ว
มีคันไม้ ขนเป็นพุ่มเขียวแน่นตา ข้าพเจ้าจึง
สำรวจดูภายในคันไม้คันหนึ่ง ก็รู้สึกแปลกใจ
ที่มืดเสียงดูเหมือน คน หลายคน เดิน มาใน ลาน
บ้าน ข้าพเจ้า จึง เหลียวเข้าไปดูตามช่อง
ลูกกรง พลันก็แลเห็นชายฉกรรจ์หนุ่มหนึ่ง
กำลังฝึกยิงกระซวกมายัง ลากเอาชายอีก
ผู้หนึ่งซึ่งคั่นร่นเพื่อหาความอดิสระภาพ เขา
มาในลานอันสว่างด้วยแสงจันทร์ แล้วและมียก
ชายเคราะห์ร้ายผู้นั้นคร่อมเอาทับกับหลัก พลง

นายประจักษ์พันธุ์ โพธิ์

กนิย

ชายผู้เป็นหัวหน้าก็ออกคำสั่งว่า.

“ถามไอ้หน้าหมานี่ว่า มัน จะหนี ออกไป เมืองไทย จริง หรือไม่จริง? ถ้ามันไม่ หนี เปลี่ยน ๕๐ ท”

ชายล่ำสัน รูปร่าง น่าเกลียด ซึ่งดูเหมือนจะเป็นผู้อยู่ใน อำนาจ ยก แห่หวาย ซึ่ง ปลายเป็น สายหนึ่งหุ้มลูกกังขินกังประทศกว่า จะ เห็นวาทนาการกับการเปลี่ยนหรือไม่ แล้วกระทำตามคำสั่ง.

ข้าพเจ้าออกรู้สึกแปลกใจ เต็ม ที่ ที่ ไคยนี้ เรื่องเกี่ยวของกับเมืองไทยเข้า และทั้งเห็น ชายนัก ไทยคนนี้ก็ดูอยู่เรื่อย ๆ คอยอย่าง องอาจสมกับที่เป็นลูกผู้ชายว่า.

“จริงชีวิต ถ้ามันจะเอาพี่สาวกูเป็นเมีย ให้ได้ กูก็ขี้พี่สาวของกูก็จะต้องหนีไปเมืองไทยแน่นอน”

คำคอย นี่ยัง ทำให้ ข้าพเจ้า เพิ่ม ความ สันเทห์ ขึ้นอีก ไม่น้อย รู้สึกว่าเป็นเรื่องเกี่ยว ข้องกับเมืองไทยแน่แล้ว ข้าพเจ้าจึงรีบวิ่ง ลูกกรงเข้าไปภายใน และแอบดูเหตุการณ์ อยู่ ที่ ไคยต้นไม้ ร่มรื่นนงนัย ๆ.

นายราชมณฑิ์ ยงมือ พลัง หิน มา รายงาน กับ บุรุษ ผู้เป็น นาย ด้วยอาการ นอบ น้อมว่า.

“มันรีบขอรับกระผม”

“รีบก็เหมือน!” ชายใจร้ายกระซอกเสียงตอ.

นายราชมณฑิ์เห็นมากระทำตามคำสั่งอีก วาระหนึ่ง พลังยกแห่หวายขึ้นเงอสุดแขน.

“ข้า! ท่านจะทำได้ถึงนั้นไหม?” ข้าพเจ้าร้องแซก.

ทุก ๆ คนสั่น และพอเหลียวมาก็ปรากฏ ร่างข้าพเจ้าขึ้นตระหง่านอยู่ในท่ามกลางแสงจันทร์.

พอมันเห็นข้าพเจ้าเป็นชายคนเดียว และ ทั้งดูเหมือนจะร่างเล็ก เจ้าหัวหน้าซึ่งมีกริยาอาการค่อนข้างจะเจ้าชู้เจ้าอย่างก็ถอนใจใหญ่

ด้วยความแฉใจ พลังพูดด้วยความไวที่ว่า.

“บอกข้าหน่อยเถอะ ทุนญี่ ว่าไอ้หมอนมันเป็นใครกัน?”

“ไม่ทราบขอรับกระผม” ทุนญี่ นายราชมณฑิ์ คอย.

“ถ้ามันขี้มันมีเมียเหมือนเสียด้วย”

“ขอรับกระผม”

พุดแล้วทุนญี่ ผู้มีหน้าที่เป็นนายราชมณฑิ์ ก็เดินตรงเข้ามา ยิง ข้าพเจ้าพร้อมด้วย แห่หวายที่เขาถือ.

“หยุด อย่าเข้ามานะ” ข้าพเจ้า

พ.ศ. ๒๔

เทศทหารไทย

ร้องประกาศ แต่ทว่าไม่ฟังเสียง นอกจาก
หัวเราะด้วยความเป็นลัทธิอารมณ์ ก็ ทั้งนั้น
เพราะเขาเห็นข้าพเจ้ามีรูปร่างดีกว่าเขานั่นเอง
ขณะนั้นเจ้าบุรุษผู้เป็นหัวหน้ากับลูกสมุน
ของมันประมาณ ๘-๙ คน พากันร้องอีก ข้าพ
เจ้าเป็นตาเดียว เพราะคำสั่งของข้าพเจ้าที่
ลั่นออกไปฟังๆ ก็น่ากลัวอยู่เหมือนกัน ทุกๆ
คนพากันกลืนลมหายใจ คอยดูว่าจะ เกิดเหตุ
อะไรขึ้น และ ในทันใดนั้นภาพอันพวกมัน
ไม่นึกถึงว่าจะ เป็นไปได้ก็ปรากฏแก่จักขุ ใน
ทันที.

ทว่านายราชมนตรีเห็น ควร เข้า มา หา
ข้าพเจ้า มีชายอื่นว่างเปล่าของเขาเอ่อม
ตรงเข้ามาคว้าหัวไหล่ข้าพเจ้าอย่างมั่นคง ซึ่ง
ดูเหมือนกับข้าพเจ้าอยู่ภายใต้กรงเล็บอันมหิมา
ของพญายักษ์ชาติ แต่ทว่า ในบัดนี้กลั่นเอง.
ร่างอันกำยำของเขาได้ทิ้งภายหลังกลับกระเด็น
ไป โดยที่หมักของข้าพเจ้าพุ่งลวดเข้าให้
โครมใหญ่ แะหว่ายที่ลืออยู่ในมือกระเด็น
หลุดจากมือไปตก อยู่ที่ พื้นดิน ฉะ ทันใด
มรรยาทวนแสดงอาการเยือกเย็นของเขาเปลี่ยน
ไปโดยพลัน เขาพยายามรวบรวมกำลังชาน
เข้ามาจะฉวยแะหว่ายที่ตก แต่ข้าพเจ้าแผ่น
เข้าไปเหยียบไว้เสียได้ พร้อม กับเท้าซ้าย ฟาด

ฉีกออกไปอีก ที่หนึ่ง พลันร่างของ นาย
ราชมนตรี ก็กระเด็นห่างกลับไปยังกระทำการ
หลังคานี้ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็กลับเงยแะ
หว่ายของพญายักษ์ขึ้นมาถือด้วยท่าทางเป็นสง่า.
อันภาพ ที่ยังเกิด ขึ้นนั้น ย่อมทำ ความสยด
สลึง ให้บังเกิดขึ้น ในเมื่อพวกมันได้ เห็น ความ
สามารถของข้าพเจ้า แต่ใน ขณะนั้นเอง
ความโกรธเกรี้ยว ได้ กลับ วัง เข้า มา แทนที่
พละชาญผู้เป็นหัวหน้าก็ออกคำสั่งว่า.

“ไปจับไอ้ชาติสัตว์นั้นมาให้ได้!”

ลูกสมุน ๘-๙ คนของเขากระทำตามคำ
สั่งในทันที แต่ข้าพเจ้าก็มิชอบร้องห้ามว่า
“ช้า, ข้าพเจ้ามาด้วยความเป็นมิตร ข้าพ
เจ้าอยากทราบว่าท่านจะทำโทษนักโทษคนนั้น
ด้วยเหตุอันใด?”

“มันเป็นชะ โมย ต้องเขียนมัน” ชาย
หัวหน้าคอยกระซอกๆ.

“ใครเป็นชะ โมย ไอ้หน้าด้าน กูไม่ได้
เป็นชะ โมย” ชายนักโทษร้องสวนคว้น “มึง
จะเอาฟ้าวูกเป็นเมีย ครั้นกูชักขวางมึงก็
จับกูมา มึงจะว่ากูเป็นชะ โมยยังไ?”

ข้าพเจ้า “สำหรับข้าพเจ้าต้องขอเชอ
ข้างชายเควระที่ร้ายผู้นั้นละ เพราะฟังคำ
แรกกัยคำหลังของเขาออกจะตรงกัน ขอให้

นายประจักษ์พันธุ์มโหรี

กนิย

ท่านปล่อยเขาออกเสียเถิด คำพูดของท่าน ความปรารถนา

คุณไม่สู้จะมีน้ำหนักรักเลย”

“อ้อะ มันจะโตที่ไหน จีบขี้นะพวกเรา
จیبเอามาซักเขียนเสียอีกคน” ขรรษไรราย
ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัษณะ โทนกิ่งทอง.

ก๊วย อำนาจ ของผู้เป็น นาย ทำให้ลูกสมณ
กลุ่มนั้น ขยิบระ กระทำตาม คำบงการ อีกครั้ง
หนึ่ง แต่ในครั้งนั้นข้าพเจ้ากระซอกเขาตาย
ซึ่งซ่อนเห็นอยู่ข้างหลังออกมา คำมั่นร้องว่า

“ขึ้นเข้ามาจیبเป็นตายเกิดเทียว เมื่อตะ
กัซามือ เปเล่ายัง ฟาคไธ่หมอน นั้น เสียอยู่หมัก
หมัก”

ท่านข้ามกายพวกเจ้าอย่ากระสองก็เข้ามา!”

เป็นความจริง, คำประกาศของข้าพเจ้า
ออกจะทำผลให้มากอยู่ เจ้าพวก ๘-๘ คน
เหล่านั้นจะจิกด้วยความขยาจ จนเจ้าหัวหน้า
ร้อง บอกให้ กลับไปเอา ขาวมา ย่างนั้นแหละ
จึงได้ พาคน วัง กลับไปพร้อม ทั้ง เจ้า ทุนญี นาย
ราชสมบัติ เหลือแต่เจ้าหัวหน้า นายใหญ่
อยู่คนเดียว ในโอกาสอันงามนั้นข้าพเจ้า
ก็ตรงเข้าไปหานักโทษ ผู้ นำ สงสาร ซึ่ง
หัวหน้าใจเมตตา ผู้ นั้นไม่กล้าขัดขวางอย่างไรได้

“โอ, ท่านผู้เจริญ ท่านจงรีบหนีไป
เสียเถิด อีกประเดี๋ยวตัวท่านจะเป็นภัย”
ชะเลยของไธ่เหล่านักรบ ร้อง บอก ข้าพเจ้า ด้วย

“เปเล่, ข้าพเจ้าไม่กลัว ข้าพเจ้า
จะช่วยเอาท่านไปด้วย” พวกแล้วข้าพเจ้าก็
เอาดาบตัก เชือกที่มัดขาออก โขยเร็วไว.

“เฮ้ย, มากันเร็ว ๆ ไว้ย มันจะหนีไป
แล้ว” เจ้าหัวหน้าร้องตะโกน บอกลูกสมณ
ซึ่ง ตัวมันเองไม่ กล้า วิ่ง เข้ามา เพราะ คร้าม
อาวุธในมือข้าพเจ้า แต่เห็น ได้ว่ามันโกรธ
มากอยู่.

ข้าพเจ้าไม่ฟัง เสียง สองคน กับขรรษ
ชะเลย พา กัน วิ่ง กลับ ออกไป ทาง ร่ม มี เจ้า
หัวหน้าวิ่งตามมากับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็
สหายใหม่ก็พากันขึ้น นว้อออกไปได้ ขณะนั้น
โตนเองพวกไธ่เหล่านักรบถืออาวุธครบมือ ก็วิ่ง
มาถึงพร้อมกัน แต่ข้าพเจ้าได้ รับความ
อิสสระภาพเสียแล้ว.

ข้าพเจ้าเหลียวกลับไปดู เห็นเจ้าพวกเหล่า
นั้นเด่นแรงเด่นกาศด้วยความโกรธ แล้ว
ข้าพเจ้าก็ชายขาว พะมา ผู้ ไม่รู้จัก กัน เลยก็
พากันสวาทตัวรีบเดินไปตามถนน เป็นเวลา
นานมาก อยู่ที่เราได้ เดินไป ด้วย กัน ตาม ทาง
ซึ่งเป็น โอกาส เหมาะ ที่ ข้าพเจ้า จะ ได้ ลอย
สังเกตุลักษณะของเขา เขาเป็นชายหนุ่ม
รูปทรงสันตึก ใบหน้าหมกมุ่นค้ำแห่งความ

พ.ศ. ๒๔

เทศทวารไทย

ข้อดีและความองอาจกล้าหาญ ทำทาง
ประเปรี้ยวคล่องแคล่วพร้อมด้วยประการทั้งปวง
เมื่อปรากฏว่าเราปล่อยภัยมาแล้วเขาได้เล่าให้
ข้าพเจ้าฟังว่า เขาซื้อเทียนยาโยเป็นยตร์
บุญธรรมของอำมาตย์ผู้หนึ่งในเมืองพะม่าชอ
งยบของกัมพูชาสวสวอกคนหนึ่งชื่อเศรษฐี
ซึ่งโอบนุสสละ ธรรมทั้งเขาไปนั้นต้องการจะ
เอาไปเป็นเมียเป็นนักรบหนา ในส่วนตัว
เขาเองเขาจะไม่ว่ากระไรเลย ถ้าสวสว
เขายอมตกลงปลงใจ หรือมีความรักใคร่ผูก
พันด้วย แต่ถ้าสวสวเขาไม่ยอมแล้ว เขา
เป็น ยอม เสียโลหิต หยศสูกทัย ออก คอสู เพื่อ
ขอร้องกันเกี่ยวกับศของเจ้าหล่อน โดยจะยอม
ให้เจ้าหล่อนไปเกลือกกลั้วกับคนพาลชาติไพร่
พรรค นั้นไม่เคียดเลยเป็นอันขาด ด้วยเหตุนี้
เอง ทำให้เนยยาแมง มนุสสทุจริตผู้หนึ่งโกรธ
แค้นเขาเป็นนักหนา ข้าพเจ้ามีความสงสัย
จึงถามเขาว่า

“ทำไม, ก็บิดาของท่านไม่ว่ากระไร
ออกหรือ?”

เขา “บิดา ของ ข้าพเจ้า จะว่ากระไร
เพราะท่านมีความประสงค์ที่จะให้สวสวของ
ข้าพเจ้าได้ กับโยเนยยาแมงเหมือนกัน.”

ข้าพเจ้า “ถ้าเช่นนั้นเนยยาแมงคนนั้น

คงมีอะไรสักอย่างกระมัง?” ตรึงหนุ่น
น้อยผู้หนึ่งถามว่าเทียนยาโย ยมด้วยความเย็บ
หยัน ตอบว่า

“มันจะมีอะไร นอกจากมันก็เป็นขุนนาง
คนสำคัญคนหนึ่งเหมือนกัน มันเป็นคน
สนิทของพระเจ้าแผ่นดิน ถ้าไปมันจะเป็น
ผู้มีอำนาจมากคนหนึ่ง และชื่อที่สำคัญที่
สวสวมันเป็นคนเสมียน ท่านไม่เห็นบ้านของ
มันคอกหรือ?”

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับ “เห็นแล้ว, อ้อ,
เพราะเช่นนั้นนะ บิดาของท่านจึงได้ อยากให้
สวสวของท่านได้กับเนยยาแมงนักรบ”

เทียนยาโย “แน่นอนละ!”

“ทำไม, ถ้าเช่นนั้นบิดาของท่านจะ
บังคับให้เจ้าหล่อน แต่งงาน เลี้ยงกับเนยยาแมง
ไม่ได้หรือ?” ข้าพเจ้าถาม

“อ้อ! บิดาข้าพเจ้าไม่ทำเช่นนั้นเลย
เพราะความจริงท่านรักเราสองคน พ้อง มาก
ท่านกลัวสวสวข้าพเจ้าจะกินยาตาย หรือไม่ก็
จะพากันหนีไปอยู่เสียเมืองไทย ท่านจึงไม่
กล้าทำ”

“เอ๊ะ จะไปอยู่เมืองไทย ทำไมเล่า?”
ข้าพเจ้าถามด้วยความฉงน เทียนยาโยมอง
ดูหน้าข้าพเจ้าแล้วหัวเราะ

นายประกันพันชุมโพธิ์

กนิย

“ทรงนันทานอย่าทราญเลย” เขารู้ว่า “ขอ แต่ให้ท่านจำไว้ ก็แล้วกันว่า ข้าพเจ้าเป็น หนบุญคุณท่านอยู่มาก ท่านต้องการจะให้ ข้าพเจ้า ช่วยเหลืออะไร อะไร โปรดบอก มา เถอะ ไม่ต้องเกรงใจ ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็น ชาวพระม่านคนใด ที่ระกล้าหาญเหมือนท่านเลย ขอท่านจง ได้รับความขอบบุญคุณ จากข้าพเจ้า อย่างสง่ากวี ”

ข้าพเจ้ายิ้ม “เรื่องบุญคุณท่านไม่ต้อง พิจารณา การที่ข้าพเจ้าช่วยเหลือท่านเพราะ เชื่อว่าไอ้พวกนี้ ทุจริตมากกว่าท่านจะ ทุจริต จังได้ช่วย ไหน, ไอ้คนผอม ๆ ยาง ๆ ที่ เหลือยืน อยู่ คนเกี้ยว ที่หลังนี้ ไซ้ ไหม ที่ ซื่อ เนยยาเมง ? ”

“นั่นแหละ ไอ้คนนั่นแหละ มันโกง ใจหาย ”

“ก๊ละ ที่หลังข้าพเจ้าคงพม้นอกหรืออก คุกที่ว่ามันจะจำข้าพเจ้าได้หรือไม่ได้ เออ! นี่ท่านจะไปไหนอีกล่ะ ? ” ข้าพเจ้าถาม

“ข้าพเจ้าจะกลับบ้าน ”

ถ้าฉันเห็นจะต้องแยกกันตรึงนระมิง ”

เทียนยาโย มอง หน้าข้าพเจ้า แล้วพูดว่า “แต่ประเดี๋ยวก่อน ท่านยังไม่ได้บอกนาม ข้าพเจ้าเลย ท่านชื่ออะไร อยู่ที่ไหน โปรด

บอกจะเป็นพระคุณยิ่ง เผื่อเราจะพบปะกัน ข้างหน้าอีก ”

ข้าพเจ้าหัวเราะ “เรียกข้าพเจ้าว่า นายหม่นก็ได้แล้วกัน ง่าย ๆ หรือจะเรียกว่า นายหม่นก็ได้ ส่วนที่อยู่ข้าพเจ้าอยู่ไม่เป็นที่ แต่หวังว่าคงจะพบท่านได้เสมอ ”

เทียนยาโยทำสี หน้าแดง ฮา การ สงสัย แล้วมยิ้ม ท่องชื่อข้าพเจ้าพม้นพม่าว่า

“นายหม่น — นายหม่น, อ้อ ! ”

ข้าพเจ้า กับ หม่นน้อย ชาว พระม่าน แยก กัน เป็นเวลาอยู่ในราว ๕ ทุ่ม ส่วนข้าพเจ้าไปขอเช่า ที่พักนอนที่ โรงเคี่ยมริมทาง และนึกจะ ไครง การไปในใจด้วยว่า เจ้าเนยยาเมงคนหนึ่ง กับขยอคงอกคนหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไป สะเซื้อหน้า หรือไม่ก็ต้องรอคอยจนพระเจ้า กรุงอังวะเสด็จกลับจากเมืองย่างกุ้งจึงค่อยเริ่ม กิจการ เพราะในขณะ ที่พระองค์เสด็จ ออก ไปทรงบำเพ็ญพระราชกุศลอยู่ที่นั่น พระองค์ คงไม่เอาการสงครามเข้าไปปะปนในพระราช หลุทัยเช่นแน่ ความคิดของข้าพเจ้าเป็นดังนี้ นั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจจะรอคอยต่อไปอีกสักสอง สามวัน หากพระองค์ไม่เสด็จกลับกรุงอังวะ ข้าพเจ้าก็จะตามไปเมืองย่างกุ้งบ้าง ในราตรี นั้นข้าพเจ้าก็นอนด้วยความสันติสุข แต่ได้

พ.ศ. ๒๔

เทศทหารไทย

ถูกรบกวให้^๑ คนขึ้นในเวลาเช้า^๒ เนื่องด้วย^๓
เสียงระฆัง^๔ จนฟังไม่^๕เป็นศัพท์^๖ ในท้องถนนเมือง^๗
ล่าง^๘ ข้าพเจ้าออกรู้สึก^๙ปลากใจ^{๑๐} จึงได้ลุกขึ้น^{๑๑}
จากที่นอนไป^{๑๒}ชะ^{๑๓} โงกหน้าต่าง^{๑๔} คอแม่เจ้าไว้อย!^{๑๕}
ท่านสหายที่รัก^{๑๖}ทั้งหลาย^{๑๗} ที่หน้าประตู^{๑๘}ที่จะเข้า^{๑๙}
มาในโรง^{๒๐}เคี่ยมเมือง^{๒๑}ล่างนั้น^{๒๒} เต็มแน่นไป^{๒๓}ด้วย^{๒๔}
พวกทหาร^{๒๕}พระ^{๒๖}มำ^{๒๗}ทั้งนั้น^{๒๘} มี^{๒๙}ราษฎร^{๓๐}มายืน^{๓๑}มุง^{๓๒}ดูกัน^{๓๓}
เป็นกลุ่ม^{๓๔} ในระหว่างกลาง^{๓๕}พวกทหาร^{๓๖}
พระ^{๓๗}มำ^{๓๘}ชายสองคน^{๓๙}ซึ่ง^{๔๐}ข้าพเจ้า^{๔๑}ยังจำ^{๔๒}ได้^{๔๓} คือ^{๔๔} คน^{๔๕}
หนึ่ง^{๔๖}รูปร่าง^{๔๗}ดำ^{๔๘}สัน^{๔๙}คือ^{๕๐}ไอ^{๕๑}มึงญา^{๕๒} ตาม^{๕๓}หน้า^{๕๔}ตา^{๕๕}
ของ^{๕๖}มัน^{๕๗}ยัง^{๕๘}ปรากฏ^{๕๙}รอย^{๖๐}ฟัก^{๖๑}ข้า^{๖๒}คำ^{๖๓}เขี้ยว^{๖๔}อยู่^{๖๕} ส่วน^{๖๖}
อีก^{๖๗}คน^{๖๘}หนึ่ง^{๖๙}รูปร่าง^{๗๐}แบบ^{๗๑}ข่าง^{๗๒} ท่า^{๗๓}ทาง^{๗๔}เป็น^{๗๕}เจ้า^{๗๖}
ใหญ่^{๗๗}นาย^{๗๘}โต^{๗๙}ด้วย^{๘๐}ความ^{๘๑}ไว้อย^{๘๒} คือ^{๘๓}เจ้า^{๘๔}เนย^{๘๕}ยา^{๘๖}แมง^{๘๗}
บุ^{๘๘}คุด^{๘๙}ซึ่ง^{๙๐}ข้าพเจ้า^{๙๑}ได้^{๙๒}ไป^{๙๓}ฝ^{๙๔}ญ^{๙๕}มา^{๙๖}เมื่อ^{๙๗}คน^{๙๘}นั้น^{๙๙}

เสียง^๑เจ้าน^๒เนย^๓ยา^๔แมง^๕ทะ^๖ โท^๗น^๘ยอก^๙เจ้า^{๑๐}ของ^{๑๑}โรง^{๑๒}
เคี่ยม^{๑๓}ว่า^{๑๔} “นาย^{๑๕}ทหาร^{๑๖}ไทย^{๑๗}ปลอม^{๑๘}ตัว^{๑๙}เข้า^{๒๐}มา^{๒๑}
สอ^{๒๒}ค^{๒๓}แน^{๒๔}ม^{๒๕}ใน^{๒๖}เมือง^{๒๗}นี้^{๒๘} เวลา^{๒๙}น^{๓๐}พัก^{๓๑}อยู่^{๓๒}ที่^{๓๓}โรง^{๓๔}เคี่ยม^{๓๕}
ของ^{๓๖}แก^{๓๗} เขา^{๓๘}ขอ^{๓๙}ย^{๔๐}หรือ^{๔๑}เปล่า^{๔๒}?”

ตา^๑เจ้า^๒ของ^๓โรง^๔เคี่ยม^๕ยื่น^๖หน้า^๗ออก^๘ไป^๙ คอ^{๑๐}บว่า^{๑๑}
“คน^{๑๒}ไหน^{๑๓}ไม่^{๑๔}รู้จัก^{๑๕}เลย^{๑๖}พะ^{๑๗} เชิญ^{๑๘}ขึ้น^{๑๙}ไป^{๒๐}ดู^{๒๑}เอา^{๒๒}
เอง^{๒๓}ก็^{๒๔}แล้ว^{๒๕}กัน^{๒๖}”

สัก^๑ครู่^๒ได้^๓ยิน^๔เสียง^๕เขา^๖เหวี่ยง^๗ชาย^๘เจ้า^๙ของ^{๑๐}
โรง^{๑๑}เคี่ยม^{๑๒}กระ^{๑๓}เด็น^{๑๔}ไป^{๑๕} และมี^{๑๖}เสียง^{๑๗}ผล^{๑๘}เท้า^{๑๙}จน^{๒๐}ย^{๒๑}ร^{๒๒}
โค^{๒๓}มา^{๒๔} ข้าพเจ้า^{๒๕}แอบ^{๒๖}ดู^{๒๗}ตาม^{๒๘}ช่อง^{๒๙}หน้า^{๓๐}ต่าง^{๓๑} เห็น^{๓๒}

พวก^๑ทหาร^๒พระ^๓มำ^๔ยืน^๕นอก^๖คอก^๗นาย^๘อยู่^๙ที่^{๑๐}หน้า^{๑๑} ประตู^{๑๒}
นั้น^{๑๓}เอง^{๑๔} ข้าพเจ้า^{๑๕}จึง^{๑๖}เดิน^{๑๗}ออก^{๑๘}มา^{๑๙}กลาง^{๒๐}ท้อง^{๒๑}
ถนน^{๒๒} โคน^{๒๓}นั้น^{๒๔}เนย^{๒๕}ยา^{๒๖}แมง^{๒๗}กับ^{๒๘}มึง^{๒๙}ญา^{๓๐} ก็^{๓๑}เข้า^{๓๒}ประตู^{๓๓}พวก^{๓๔}
เข้า^{๓๕}มา^{๓๖}

“อ้อ, เชิญ^๑ขึ้น^๒ท่าน^๓” ข้าพเจ้า^๔เข้า^๕
เชิญ^๖ด้วย^๗อาการ^๘ยิ้ม^๙เยาะ^{๑๐} “แหม! ท่าน^{๑๑}มึง^{๑๒}ญา^{๑๓}
ข้าพเจ้า^{๑๔}นั้น^{๑๕}กว่า^{๑๖}ท่าน^{๑๗}จะ^{๑๘}ตาม^{๑๙}ข้าพเจ้า^{๒๐}มา^{๒๑}ไม่^{๒๒}ได้^{๒๓}เสีย^{๒๔}
อีก^{๒๕} เห็น^{๒๖}นอน^{๒๗}หมอบ^{๒๘}ไม่^{๒๙}ลุก^{๓๐}ขึ้น^{๓๑}มา^{๓๒}พูด^{๓๓}กับ^{๓๔}ฉัน^{๓๕}เลย^{๓๖}”

มึง^๑ญาก็^๒พ่น^๓ด้วย^๔ความ^๕โกรธ^๖ “เฮ้ย,
มึง^๗ไม่ต้อง^๘พูด^๙เยาะ^{๑๐}เย้ย^{๑๑}หรือ^{๑๒}กะ^{๑๓}วะ^{๑๔} วัน^{๑๕}นี้^{๑๖}แหละ^{๑๗}
จะ^{๑๘}เป็น^{๑๙}วัน^{๒๐}ถึง^{๒๑}ที่^{๒๒}ส^{๒๓}ค^{๒๔}ใน^{๒๕}ชี^{๒๖}วิต^{๒๗}ของ^{๒๘}มึง^{๒๙}ละ^{๓๐}!”

ข้าพเจ้า^๑ หัว^๒เราะ^๓ “ดู^๔เหมือน^๕ท่าน^๖ก็^๗พูด^๘
อย่าง^๙นั้น^{๑๐}ทั้ง^{๑๑}นั้น^{๑๒}เมื่อ^{๑๓}วาน^{๑๔}นี้^{๑๕}”

มึง^๑ญา^๒ทำ^๓ท่า^๔ซ^๕ซ^๖ซ^๗ซ^๘ไป^๙อีก^{๑๐}ซ^{๑๑}ก็^{๑๒}มา^{๑๓} แล้ว^{๑๔}

เนย^๑ยา^๒แมง^๓จึง^๔ซึ่ง^๕พูด^๖ขึ้น^๗ว่า^๘

“นั่น^๑แน่^๒ท่าน^๓เจ^๔มน^๕ศรี^๖สร^๗รักษ์^๘ ท่าน^{๑๐}อย่า^{๑๑}
ย^{๑๒}ด^{๑๓}ย^{๑๔}ย^{๑๕}ย^{๑๖}ย^{๑๗}ย^{๑๘}ย^{๑๙}ย^{๒๐}ย^{๒๑}ย^{๒๒}ย^{๒๓}ย^{๒๔}ย^{๒๕}ย^{๒๖}ย^{๒๗}ย^{๒๘}ย^{๒๙}ย^{๓๐}ย^{๓๑}ย^{๓๒}ย^{๓๓}ย^{๓๔}ย^{๓๕}ย^{๓๖}ย^{๓๗}ย^{๓๘}ย^{๓๙}ย^{๔๐}ย^{๔๑}ย^{๔๒}ย^{๔๓}ย^{๔๔}ย^{๔๕}ย^{๔๖}ย^{๔๗}ย^{๔๘}ย^{๔๙}ย^{๕๐}ย^{๕๑}ย^{๕๒}ย^{๕๓}ย^{๕๔}ย^{๕๕}ย^{๕๖}ย^{๕๗}ย^{๕๘}ย^{๕๙}ย^{๖๐}ย^{๖๑}ย^{๖๒}ย^{๖๓}ย^{๖๔}ย^{๖๕}ย^{๖๖}ย^{๖๗}ย^{๖๘}ย^{๖๙}ย^{๗๐}ย^{๗๑}ย^{๗๒}ย^{๗๓}ย^{๗๔}ย^{๗๕}ย^{๗๖}ย^{๗๗}ย^{๗๘}ย^{๗๙}ย^{๘๐}ย^{๘๑}ย^{๘๒}ย^{๘๓}ย^{๘๔}ย^{๘๕}ย^{๘๖}ย^{๘๗}ย^{๘๘}ย^{๘๙}ย^{๙๐}ย^{๙๑}ย^{๙๒}ย^{๙๓}ย^{๙๔}ย^{๙๕}ย^{๙๖}ย^{๙๗}ย^{๙๘}ย^{๙๙}ย^{๑๐๐}ย^{๑๐๑}ย^{๑๐๒}ย^{๑๐๓}ย^{๑๐๔}ย^{๑๐๕}ย^{๑๐๖}ย^{๑๐๗}ย^{๑๐๘}ย^{๑๐๙}ย^{๑๑๐}ย^{๑๑๑}ย^{๑๑๒}ย^{๑๑๓}ย^{๑๑๔}ย^{๑๑๕}ย^{๑๑๖}ย^{๑๑๗}ย^{๑๑๘}ย^{๑๑๙}ย^{๑๒๐}ย^{๑๒๑}ย^{๑๒๒}ย^{๑๒๓}ย^{๑๒๔}ย^{๑๒๕}ย^{๑๒๖}ย^{๑๒๗}ย^{๑๒๘}ย^{๑๒๙}ย^{๑๓๐}ย^{๑๓๑}ย^{๑๓๒}ย^{๑๓๓}ย^{๑๓๔}ย^{๑๓๕}ย^{๑๓๖}ย^{๑๓๗}ย^{๑๓๘}ย^{๑๓๙}ย^{๑๔๐}ย^{๑๔๑}ย^{๑๔๒}ย^{๑๔๓}ย^{๑๔๔}ย^{๑๔๕}ย^{๑๔๖}ย^{๑๔๗}ย^{๑๔๘}ย^{๑๔๙}ย^{๑๕๐}ย^{๑๕๑}ย^{๑๕๒}ย^{๑๕๓}ย^{๑๕๔}ย^{๑๕๕}ย^{๑๕๖}ย^{๑๕๗}ย^{๑๕๘}ย^{๑๕๙}ย^{๑๖๐}ย^{๑๖๑}ย^{๑๖๒}ย^{๑๖๓}ย^{๑๖๔}ย^{๑๖๕}ย^{๑๖๖}ย^{๑๖๗}ย^{๑๖๘}ย^{๑๖๙}ย^{๑๗๐}ย^{๑๗๑}ย^{๑๗๒}ย^{๑๗๓}ย^{๑๗๔}ย^{๑๗๕}ย^{๑๗๖}ย^{๑๗๗}ย^{๑๗๘}ย^{๑๗๙}ย^{๑๘๐}ย^{๑๘๑}ย^{๑๘๒}ย^{๑๘๓}ย^{๑๘๔}ย^{๑๘๕}ย^{๑๘๖}ย^{๑๘๗}ย^{๑๘๘}ย^{๑๘๙}ย^{๑๙๐}ย^{๑๙๑}ย^{๑๙๒}ย^{๑๙๓}ย^{๑๙๔}ย^{๑๙๕}ย^{๑๙๖}ย^{๑๙๗}ย^{๑๙๘}ย^{๑๙๙}ย^{๒๐๐}ย^{๒๐๑}ย^{๒๐๒}ย^{๒๐๓}ย^{๒๐๔}ย^{๒๐๕}ย^{๒๐๖}ย^{๒๐๗}ย^{๒๐๘}ย^{๒๐๙}ย^{๒๑๐}ย^{๒๑๑}ย^{๒๑๒}ย^{๒๑๓}ย^{๒๑๔}ย^{๒๑๕}ย^{๒๑๖}ย^{๒๑๗}ย^{๒๑๘}ย^{๒๑๙}ย^{๒๒๐}ย^{๒๒๑}ย^{๒๒๒}ย^{๒๒๓}ย^{๒๒๔}ย^{๒๒๕}ย^{๒๒๖}ย^{๒๒๗}ย^{๒๒๘}ย^{๒๒๙}ย^{๒๓๐}ย^{๒๓๑}ย^{๒๓๒}ย^{๒๓๓}ย^{๒๓๔}ย^{๒๓๕}ย^{๒๓๖}ย^{๒๓๗}ย^{๒๓๘}ย^{๒๓๙}ย^{๒๔๐}ย^{๒๔๑}ย^{๒๔๒}ย^{๒๔๓}ย^{๒๔๔}ย^{๒๔๕}ย^{๒๔๖}ย^{๒๔๗}ย^{๒๔๘}ย^{๒๔๙}ย^{๒๕๐}ย^{๒๕๑}ย^{๒๕๒}ย^{๒๕๓}ย^{๒๕๔}ย^{๒๕๕}ย^{๒๕๖}ย^{๒๕๗}ย^{๒๕๘}ย^{๒๕๙}ย^{๒๖๐}ย^{๒๖๑}ย^{๒๖๒}ย^{๒๖๓}ย^{๒๖๔}ย^{๒๖๕}ย^{๒๖๖}ย^{๒๖๗}ย^{๒๖๘}ย^{๒๖๙}ย^{๒๗๐}ย^{๒๗๑}ย^{๒๗๒}ย^{๒๗๓}ย^{๒๗๔}ย^{๒๗๕}ย^{๒๗๖}ย^{๒๗๗}ย^{๒๗๘}ย^{๒๗๙}ย^{๒๘๐}ย^{๒๘๑}ย^{๒๘๒}ย^{๒๘๓}ย^{๒๘๔}ย^{๒๘๕}ย^{๒๘๖}ย^{๒๘๗}ย^{๒๘๘}ย^{๒๘๙}ย^{๒๙๐}ย^{๒๙๑}ย^{๒๙๒}ย^{๒๙๓}ย^{๒๙๔}ย^{๒๙๕}ย^{๒๙๖}ย^{๒๙๗}ย^{๒๙๘}ย^{๒๙๙}ย^{๓๐๐}ย^{๓๐๑}ย^{๓๐๒}ย^{๓๐๓}ย^{๓๐๔}ย^{๓๐๕}ย^{๓๐๖}ย^{๓๐๗}ย^{๓๐๘}ย^{๓๐๙}ย^{๓๑๐}ย^{๓๑๑}ย^{๓๑๒}ย^{๓๑๓}ย^{๓๑๔}ย^{๓๑๕}ย^{๓๑๖}ย^{๓๑๗}ย^{๓๑๘}ย^{๓๑๙}ย^{๓๒๐}ย^{๓๒๑}ย^{๓๒๒}ย^{๓๒๓}ย^{๓๒๔}ย^{๓๒๕}ย^{๓๒๖}ย^{๓๒๗}ย^{๓๒๘}ย^{๓๒๙}ย^{๓๓๐}ย^{๓๓๑}ย^{๓๓๒}ย^{๓๓๓}ย^{๓๓๔}ย^{๓๓๕}ย^{๓๓๖}ย^{๓๓๗}ย^{๓๓๘}ย^{๓๓๙}ย^{๓๔๐}ย^{๓๔๑}ย^{๓๔๒}ย^{๓๔๓}ย^{๓๔๔}ย^{๓๔๕}ย^{๓๔๖}ย^{๓๔๗}ย^{๓๔๘}ย^{๓๔๙}ย^{๓๕๐}ย^{๓๕๑}ย^{๓๕๒}ย^{๓๕๓}ย^{๓๕๔}ย^{๓๕๕}ย^{๓๕๖}ย^{๓๕๗}ย^{๓๕๘}ย^{๓๕๙}ย^{๓๖๐}ย^{๓๖๑}ย^{๓๖๒}ย^{๓๖๓}ย^{๓๖๔}ย^{๓๖๕}ย^{๓๖๖}ย^{๓๖๗}ย^{๓๖๘}ย^{๓๖๙}ย^{๓๗๐}ย^{๓๗๑}ย^{๓๗๒}ย^{๓๗๓}ย^{๓๗๔}ย^{๓๗๕}ย^{๓๗๖}ย^{๓๗๗}ย^{๓๗๘}ย^{๓๗๙}ย^{๓๘๐}ย^{๓๘๑}ย^{๓๘๒}ย^{๓๘๓}ย^{๓๘๔}ย^{๓๘๕}ย^{๓๘๖}ย^{๓๘๗}ย^{๓๘๘}ย^{๓๘๙}ย^{๓๙๐}ย^{๓๙๑}ย^{๓๙๒}ย^{๓๙๓}ย^{๓๙๔}ย^{๓๙๕}ย^{๓๙๖}ย^{๓๙๗}ย^{๓๙๘}ย^{๓๙๙}ย^{๔๐๐}ย^{๔๐๑}ย^{๔๐๒}ย^{๔๐๓}ย^{๔๐๔}ย^{๔๐๕}ย^{๔๐๖}ย^{๔๐๗}ย^{๔๐๘}ย^{๔๐๙}ย^{๔๑๐}ย^{๔๑๑}ย^{๔๑๒}ย^{๔๑๓}ย^{๔๑๔}ย^{๔๑๕}ย^{๔๑๖}ย^{๔๑๗}ย^{๔๑๘}ย^{๔๑๙}ย^{๔๒๐}ย^{๔๒๑}ย^{๔๒๒}ย^{๔๒๓}ย^{๔๒๔}ย^{๔๒๕}ย^{๔๒๖}ย^{๔๒๗}ย^{๔๒๘}ย^{๔๒๙}ย^{๔๓๐}ย^{๔๓๑}ย^{๔๓๒}ย^{๔๓๓}ย^{๔๓๔}ย^{๔๓๕}ย^{๔๓๖}ย^{๔๓๗}ย^{๔๓๘}ย^{๔๓๙}ย^{๔๔๐}ย^{๔๔๑}ย^{๔๔๒}ย^{๔๔๓}ย^{๔๔๔}ย^{๔๔๕}ย^{๔๔๖}ย^{๔๔๗}ย^{๔๔๘}ย^{๔๔๙}ย^{๔๕๐}ย^{๔๕๑}ย^{๔๕๒}ย^{๔๕๓}ย^{๔๕๔}ย^{๔๕๕}ย^{๔๕๖}ย^{๔๕๗}ย^{๔๕๘}ย^{๔๕๙}ย^{๔๖๐}ย^{๔๖๑}ย^{๔๖๒}ย^{๔๖๓}ย^{๔๖๔}ย^{๔๖๕}ย^{๔๖๖}ย^{๔๖๗}ย^{๔๖๘}ย^{๔๖๙}ย^{๔๗๐}ย^{๔๗๑}ย^{๔๗๒}ย^{๔๗๓}ย^{๔๗๔}ย^{๔๗๕}ย^{๔๗๖}ย^{๔๗๗}ย^{๔๗๘}ย^{๔๗๙}ย^{๔๘๐}ย^{๔๘๑}ย^{๔๘๒}ย^{๔๘๓}ย^{๔๘๔}ย^{๔๘๕}ย^{๔๘๖}ย^{๔๘๗}ย^{๔๘๘}ย^{๔๘๙}ย^{๔๙๐}ย^{๔๙๑}ย^{๔๙๒}ย^{๔๙๓}ย^{๔๙๔}ย^{๔๙๕}ย^{๔๙๖}ย^{๔๙๗}ย^{๔๙๘}ย^{๔๙๙}ย^{๕๐๐}ย^{๕๐๑}ย^{๕๐๒}ย^{๕๐๓}ย^{๕๐๔}ย^{๕๐๕}ย^{๕๐๖}ย^{๕๐๗}ย^{๕๐๘}ย^{๕๐๙}ย^{๕๑๐}ย^{๕๑๑}ย^{๕๑๒}ย^{๕๑๓}ย^{๕๑๔}ย^{๕๑๕}ย^{๕๑๖}ย^{๕๑๗}ย^{๕๑๘}ย^{๕๑๙}ย^{๕๒๐}ย^{๕๒๑}ย^{๕๒๒}ย^{๕๒๓}ย^{๕๒๔}ย^{๕๒๕}ย^{๕๒๖}ย^{๕๒๗}ย^{๕๒๘}ย^{๕๒๙}ย^{๕๓๐}ย^{๕๓๑}ย^{๕๓๒}ย^{๕๓๓}ย^{๕๓๔}ย^{๕๓๕}ย^{๕๓๖}ย^{๕๓๗}ย^{๕๓๘}ย^{๕๓๙}ย^{๕๔๐}ย^{๕๔๑}ย^{๕๔๒}ย^{๕๔๓}ย^{๕๔๔}ย^{๕๔๕}ย^{๕๔๖}ย^{๕๔๗}ย^{๕๔๘}ย^{๕๔๙}ย^{๕๕๐}ย^{๕๕๑}ย^{๕๕๒}ย^{๕๕๓}ย^{๕๕๔}ย^{๕๕๕}ย^{๕๕๖}ย^{๕๕๗}ย^{๕๕๘}ย^{๕๕๙}ย^{๕๖๐}ย^{๕๖๑}ย^{๕๖๒}ย^{๕๖๓}ย^{๕๖๔}ย^{๕๖๕}ย^{๕๖๖}ย^{๕๖๗}ย^{๕๖๘}ย^{๕๖๙}ย^{๕๗๐}ย^{๕๗๑}ย^{๕๗๒}ย^{๕๗๓}ย^{๕๗๔}ย^{๕๗๕}ย^{๕๗๖}ย^{๕๗๗}ย^{๕๗๘}ย^{๕๗๙}ย^{๕๘๐}ย^{๕๘๑}ย^{๕๘๒}ย^{๕๘๓}ย^{๕๘๔}ย^{๕๘๕}ย^{๕๘๖}ย^{๕๘๗}ย^{๕๘๘}ย^{๕๘๙}ย^{๕๙๐}ย^{๕๙๑}ย^{๕๙๒}ย^{๕๙๓}ย^{๕๙๔}ย^{๕๙๕}ย^{๕๙๖}ย^{๕๙๗}ย^{๕๙๘}ย^{๕๙๙}ย^{๖๐๐}ย^{๖๐๑}ย^{๖๐๒}ย^{๖๐๓}ย^{๖๐๔}ย^{๖๐๕}ย^{๖๐๖}ย^{๖๐๗}ย^{๖๐๘}ย^{๖๐๙}ย^{๖๑๐}ย^{๖๑๑}ย^{๖๑๒}ย^{๖๑๓}ย^{๖๑๔}ย^{๖๑๕}ย^{๖๑๖}ย^{๖๑๗}ย^{๖๑๘}ย^{๖๑๙}ย^{๖๒๐}ย^{๖๒๑}ย^{๖๒๒}ย^{๖๒๓}ย^{๖๒๔}ย^{๖๒๕}ย^{๖๒๖}ย^{๖๒๗}ย^{๖๒๘}ย^{๖๒๙}ย^{๖๓๐}ย^{๖๓๑}ย^{๖๓๒}ย^{๖๓๓}ย^{๖๓๔}ย^{๖๓๕}ย^{๖๓๖}ย^{๖๓๗}ย^{๖๓๘}ย^{๖๓๙}ย^{๖๔๐}ย^๖

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กนิย

จำเหตุการณ์เมื่อคนนั้นได้ช่วยหรือเปล่า?”

นายแหม่งนัยศาลูกแกงเป็นประยาชขันมา
ทันที กระซางเสียงพูดว่า

“ช่างเถอะ ! แกไม่ต้องพูดอะไรออก
มาอีกจนคำเดียว จำไว้ว่าคราวนี้แกจะรอด
พ้นไปไม่ได้เลยเป็นอันขาด”

พูดแล้วเขาก็ตรงเข้าขานาย ขำเข้าข้างละ
คนพร้อมก้มมึงญา แล้วบังคับให้ข้าพเจ้า
ออกเดิน ไปด้วยกันกับเขา ซึ่งข้าพเจ้าก็กระ
ทำตามคำสั่งในทันที แต่เก็บสติของ
ททวไทยเป็นของสำคัญ ข้าพเจ้าจะยอมให้
ชนต่างชาติพาล่าเล่นเช่นนั้นหรือ !

พลันที่ความคิดนั้น อดคิดขึ้นมาในสมอง
คำตอขยักพลอยยังเกิดความออกมาด้วยว่าอย่า
ได้ คนไทยยอมไม่ได้ ดังนั้นในขณะนั้น
เอง ข้าพเจ้าก็เหวี่ยง ข่าย ทั้งสอง กระเด็นตกไป
ตามคันขรรโค เสียงกลิ้งดังซัดกลิ้งไป
ข้างล่าง พระภาพนยังเกิดขึ้น ก็เสียงร้องด้วย
ความคันเค้นของพวกนักขรรค์ และพวกทมา
ยืนมึงกัณ อยู่ ที่ หน้า ประตู กัง เป็นโกลาหล
แล้ว และพากัน วิ่งยัก ยี้กัณ ขน มาย น ขรรโค
ประหนึ่งว่าจะฉีก เนื้อ ข้าพเจ้า เสีย เป็น ชนเล็ก
ชนน้อย

ข้าพเจ้าวิ่งกลับเข้าห้อง บิดประคองตาลทันที

แล้ววิ่งไปสะ โงกตกที่หน้าต่าง เห็นพวกทหาร
พากัน เข้า มา ใน โรงเคี่ยมหมก เหลือ แต่พวก
ราษฎรยืนดูกันเป็นกลุ่มๆ ที่หน้าประตู ข้าพเจ้า
เหลียวกลับมากดู ประตู ห้องข้าง เห็น ถูกกระทุ้ง
อยู่ โครม ๆ แล้ว เจ้าเหล็กตาลก็ ชักทำท่า
เสียบ ๆ วนจะหักมีหักแหล่ ข้าพเจ้าจึงเสียด
ชีวิตครั้งสุดท้าย เผลอนอนไปนอนอยู่บนธรณีหน้า
ต่าง พอประตูถูกกระแทกอีกสองสาม โครม
พัง ข้าพเจ้าก็ปฏีหาวเผ่นลง ไปจากหน้า
ต่างทันที

พวกทหารพม่าพากันร้องแข่งคำด้วยความ
โกรธแค้น เมื่อเห็นข้าพเจ้าหนีไปต่อหน้าต่อ
ตาเช่นนั้น ต่างพากันวิ่งยักเยียดไปสะ โงก
หน้าต่างที่ข้าพเจ้า และร้องกระ โจนบอกให้
ราษฎรข้างล่างช่วยกันจับ แต่ว่า—คำขอก
กล่าวของมื่นเหล่านั้นยังเกิดขึ้นที่หลังอาคารวัง
ของข้าพเจ้าเสียแล้ว ดังนั้นพวกราษฎรข้าง
ล่างจึงเป็นแต่ได้ข้าพเจ้ามาเป็นทาง แล้วพวก
ทหารพม่าจึงวิ่งตามมาถึงหลัง ส่วนนายแหม่ง
กัณมึงญานันหายไป

ข้าพเจ้าออกวิ่งเลาะลัดกลิ้งไปตามถนน
หลายสาย ส่วนเจ้าพวกทหารพม่าและพวก
ราษฎร ก็ออกถ้าวสะกิดคอยจับข้าพเจ้าไม่ละ
ลคเหมือนกัน แต่ทว่าเจ้าคนโงกโงกเข้ามาถึง

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทหารไทย

ตัวข้าพเจ้า เป็นต้อง โคน หมัก อันแข็งแกร่งต่าง
ล้มลุกคลุกคลานไปตาม ๆ กัน จนในไม่ช้า
เจ้าพวกเหล่านั้นก็ล้มลงเสียหมด ต้องระดม
กันเข้ามาพร้อม ๆ กันหลาย ๆ คนจึงจะตรงเข้า
มาถึงตัวข้าพเจ้าได้ ซึ่งความเป็นจริงก็คือว่า
น้ำเหลวทุกครั้ง การเวียนหนและเวียนโล้น
เป็นไปโดยสลับพักใหญ่ ข้าพเจ้าก็กินทูลงเข้า
ไปในย่านริมทางบ้านหนึ่ง มีสตรีตามติด ๆ มา
ด้วย แต่ทว่า ท่านเอ๊ย, เป็นการนำ
ปลาทูแท้ ๆ ที่บุคคลในย่านนั้นกำลังทำการขูด
สตรีสาวผู้หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าไม่ทันจะได้
พิจารณาว่า เจ้าหล่อนจะ สวยเลิศลวย อย่างไร
เป็นแต่ว่าพอข้าพเจ้านำร่างเข้าไปปรากฏด้วย
อาการอันเกลือกกลอน บุคคลเหล่านั้นซึ่งมีจำนวน
ประมาณ ๘-๙ คนก็หันขวับมาทางข้าพเจ้า
และพร้อมด้วยอาการนั้น มันต่าง ก็อย่าง สามชุก
เข้าใส่ข้าพเจ้าในทันที
ก่อนหน้าข้าพเจ้าเห็นแม่ สตรี สาว หนา ตัน
ด้วยความตระหนกตกใจ แล้วหัวก็ร้องขึ้น
เต็มเสียง ต่อไปเป็นภาพที่ข้าพเจ้าไม่สา
มารจะกำหนดกรทำได้ นอกจากจะรู้สึกว่
มันเป็นการต่อสู้ที่สับสนอลหม่านไม่รู้ว่ใคร
เป็นใคร ข้าพเจ้าเฝ้าผู้เดียว อยู่ในระหว่าง
กลางข้าศึก ทุกระยะประหารข้าพเจ้าให้พินาศ

ไปด้วยความคร่ำครวญทั้งนั้น แต่ในชั่วประเดี๋ยว
เดียวรู้สึกว่ มีบุคคลมาเพิ่มจำนวน การต่อสู้
ในห้องนั้นอีก และทั้งการต่อสู้ก็เต็มไปด้วย
ความทรหดยังขึ้น ข้าพเจ้าเหลืออยู่ได้จึงเห็นว่า
ผู้ ที่ เข้า มา ใหม่ นั้น คือ พวก ทหาร พม่า และ
พวกราษฎรที่ตามมาจับตัวข้าพเจ้านั่นเอง เมื่อ
โอกาสอำนวยให้เช่นนั้น ข้าพเจ้า จึงเล็งจาก
สตรี หันไปแกล้มก็ให้แม่สาวน้อยทันนั้นถลึง
อยู่ทางหนึ่ง ปล่อยให้พวกทหารและราษฎร
ต่อสู้กับสตรี ใหม่ของข้าพเจ้ายิ่งอยู่
ข้าพเจ้าแอบกระซิบกับเจ้าหล่อน เมา ๆ ว่า
“ไม่ต้องมีเสียง ออกประคูนนั้นไปเสีย ๆ
แล้วหล่อนจะพินาศ”
สตรีสาว ผู้ มีร่าง แซ่ม้าช้อย อรชร ผิวนั้นไม่
ตอบว่าอะไร นอกจากจะทำตาม คำสั่งของ
ข้าพเจ้าโดยคณณภาพ ส่วนข้าพเจ้าก็ตาม
หลังเจ้าหล่อนออกไปเสีย ๆ มีคนหนึ่งหรือ
สองคนทั้งตามข้าพเจ้ามา แต่โดนข้าพเจ้า
ปล่อยหมัดเด็ดทั้งซ้ายและ ขวาออกไป ช้างละที่
เลยไม่ลุกขึ้นกระทำการติดตามมาอีก ปล่อยให้
ข้าพเจ้าก็กับแม่สาวน้อยเป็นอิสระภาพไปได้
การเดินทางในตอนต่อไป นั้น ค่อนข้าง จะ
ปลอดภัย เพราะเมื่อข้าพเจ้ากับแม่สตรีปลาทู
พากันเล็ดลอดออกไปสู่ถนนได้ นั้น ไม่มีใครสั่ง

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

สิงห์

เกิดที่ข้าพเจ้าเลย ด้วยอันที่จริงถนนที่ข้าพเจ้า
กำลังใช้เป็นทางเดินอยู่นี้ อยู่ คน ละ ทิศ คนละ
ทางก็เกิดเหตุ ย่อมไม่มีใคร ที่จะสงสัยว่า
ข้าพเจ้าคือใครได้ เราสองคนพากันรีบสาว
เท้าไปตามทางโดยเร็ว และ โดยมากถ้ามี
ครอบครัวชอกที่ไหน แม่สาวงามของข้าพเจ้าก็
มักเป็น มรรคเทศ นำ ข้าพเจ้า ไปทางนั้นเสมอ
บางที จะ เป็น เพราะ เจ้าหล่อน ทราบ ต่อ อาจปี
กิริยาของข้าพเจ้าว่า คงจะเป็นผู้ต่างถิ่นและ
ต้องการจะช้อนเรือนตนเองก็เป็นได้

ที่สุดแห่งการเดินทางข้าพเจ้าถูกนำมายัง
คุกหาคนใหญ่หลังหนึ่ง ทำทางเป็นย่านผู้ก็มี
บรรดาศักดิ์ ภายในรอย ๆ ย่านเต็มไปด้วย
รุกขชาติร่มระรื่น ฉะนั้นเจ้าหล่อนโคซ
แจ้งว่า เป็นย่านของเจ้าหล่อน และขอร้อง
ให้ข้าพเจ้าขึ้น คอยอยู่ที่ ริม ประตู รั้ว เพียง
สักครู่หนึ่ง แล้วเจ้าหล่อนจะให้คนมาเชิญ
เข้าไปข้างใน อ่า, ท่านสหายเอ๋ย มื่ออย่าง
นี้ ที่ข้าพเจ้าจะไม่ยินยอมตาม คำร้องขอ ของ
เจ้าหล่อน ด้วยเหตุว่า เธอ, นั้นแหละ !,
อย่าให้ข้าพเจ้าจะนัยเลย เป็นแต่ขอยอก
ว่าในขณะ นี้ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพิศโฉม
ร่างของเจ้า หล่อน ได้ตั้งแต่ ค่ำระย ตลอดเท้า
และ ปรากฏว่า แม่ เจ้า หล่อน จะ เป็น ชน ค่า

ชาติก็จริง แต่งามหาตัวจับได้ยากทีเดียว
ประมาณสักครู่หนึ่งหลังจากที่แม่สาวงาม
ชาวพระม้าน่าไปแล้ว ก็มีเสียงผู้เฒ่าคนเดินมา
ทางภายในย่าน แล้วเจ้าของผีเท่าน้ำร่วง
ออกมาปรากฏ

“คุณหมื่น คุณหมื่น”

“เทียนยาโย แก้ว?”

เป็นการนำปลาที่ขุดคลุ้มคือเทียนยาโย
หนุ่มน้อยที่ข้าพเจ้าได้ช่วยชีวิตไว้”

“คุณหมื่น คุณช่วยชีวิตพี่สาวของผมไว้”

“พี่สาวแก้ว เทียนยาโย?” ข้าพเจ้า

ร้องด้วยความปลาบใจ

“ขอรับ พี่เขยอภัย พี่สาวผมเอง เจ้า

หล่อนเล่าเรื่องให้ผมฟังหมดแล้ว เชิญเข้า

ไปในย่านเถระครั้น”

ข้าพเจ้ารู้สึกคันคันด้วยความปลื้มปีติ จะ

เป็นเพราะอย่างไรก็ตามไม่ถูก แต่เห็นจะ

เป็นเพราะ ที่ ข้าพเจ้าได้ ช่วย ชีวิต นองชายไว้

แล้ว กลับมาได้ช่วยชีวิตพี่สาวข้าอีก ทำ

ให้ยังเกิดความพากพวมใจจนเกิน ประมาณนั้น

เอง ข้าพเจ้าเดินตามเทียนยาโยไปยังเรือน

ซึ่งเป็นที่สำนักของเขา และนั่งสนทนากัน

ถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าได้ ไปผจญมา สักครู่หนึ่ง

แม่เขยอภัย คือสควสาวที่ข้าพเจ้าได้ช่วย

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทหารไทย

ไว้ก็เข้ามาร่วมวงแห่งการสนทนาด้วย เจ้า
หล่อนเล่าว่า ในตอนกลางคืนเมื่อได้ ฟังน้อง
ชายของหล่อนบรรยายถึง การ ที่ ถูกจับ ถูกกุม
จน กระทั่ง ข้าพเจ้า ได้ ไป ช่วย เหลือ มา แล้ว
เจ้าหล่อนก็รู้สึกไม่สบายใจและเข้านอน ใน
ตอนเช้าเจ้าหล่อนได้ค้นขึ้นแต่ตัว ๆ เพราะ
เจ้าหล่อนจะต้องเตรียมเสื้อผ้าไปเมือง ย่างกุ้ง
กับยึกา เนื่องใน งาน ยกฉัตร ยศพระเจ้าย
เกศชาติ ขณะนั้นสาวใช้เข้ามาบอกว่า มีผู้
ต้องการพบขอยกเรื่องราวอะไรไป ส่วน ตัว
และเป็นของสำคัญ ขอให้ออกไปที่ประตูหลัง
บ้าน เจ้าหล่อนพาซอง ออกไปด้วยความ
อยากรู้ ก็พอลูกพวกเหล่าร้ายจับกระซางเขา
ตัวใส่หีบไป จนในที่สุดข้าพเจ้าได้ไปพบ
และจัดการช่วยเหลือกลับมา เรืองเป็นดังนี้
และเจ้าหล่อนจึงอยากจะสงสัย หรือเชื่อ
มันเอาที่เกี่ยวกับ เนยยาแมงเป็นผู้ที่กักอ่านออก
อุบายเหล่านั้น
ข้าพเจ้า คง นิ่ง นิ่ง ฟัง ด้วย อา การ ปรกติ
พร้อม ด้วย ลอย ข้า เลื่อง พิศ โฉม ร้าง ของ เจ้า
หล่อนไปด้วย พอเล่าจบลงแล้วข้าพเจ้าก็พูดว่า
“หากเนยยาแมงเป็นผู้ กักอ่านกระทำการ
อันจริง ก็เป็นเพราะกระทำไปด้วยความรัก
ทำไมหล่อนจะแค้นงานเสีย กับเขาไม่ได้หรือ?

เขาก็เป็นขุนนางผู้กอบไปด้วยยศศักดิ์สูงการ
คงจะหาความสุขความสบายให้ได้”
เจ้าหล่อน โสติดึกขึ้นหน้าด้วย ความ กระ
ดากขวยเขิน แต่แล้วกลับตอบด้วยเสียงหนัก
แน่นจริงจังว่า
“ไม่ได้, ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะ—
เพราะ — — —”
เจ้าหล่อนพุดออกมาเพียงเท่านั้นก็หันไปมอง
สัพทากันน้องชาย แล้วนั่งนิ่งไป ปล่อยให้
ข้าพเจ้านั่งขบขั้ค้นหาด้วยความฉงนสนเท่ห์
ในส่วนตัว ข้าพเจ้า เป็น อัน เจ้า หล่อน
ทราบความประจักษ์แล้วว่าคือใคร โดยที่
เทียนยาโยนน้องชายของเจ้าหล่อน ได้ ชี้แจงให้
ฟังโดยละเอียดถี่ถ้วน เจ้าหล่อนกล่าวว่า
“น่าปลากระตะ ในเวลาใด ๆ กันท่าน
ได้ช่วยชีวิตน้องแล้วกลับมาได้ ช่วย ชีวิต พี่ไว้
อีก ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้โดย
ข้าพเจ้าหัวเราะ “เห็นจะเป็นไปโดย
โชคยังเอนมากกว่า”
เจ้าหล่อน “นั่นแหละค่ะ ชีวิตของ
ที่ดินทั้งสองเป็นหนี้บุญคุณ อยู่ กับ ท่าน มาก ที่
เกี่ยว และความเป็นผู้ มีบุญคุณของท่านคง
จะตรึงอยู่ในใจของที่ดิน ทราบเท่าจนอวสาน
ไปจากโลก ท่านไปรักจำไว้ด้วย”

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

สิงห์

พร้อมกับผู้พูกัน เจ้าหล่อนก็ชายเนตร
อันคำขลิบมาสพข้าพเจ้าหลายหน ซึ่งเป
เหตุให้ข้าพเจ้า ออก ฐิ ลึก รื่น ๆ หนาว ๆ ซอย
กล เที่ยนยาโยออกจะเป็นทุกข์ถึงข้าพเจ้า
มาก เขากล่าวว่า

“คุณหมื่น ฅมกับพี่เศรษฐีจะต้องออก
เดินทางไป มืองย่างกุ้งในวันนี้แล้ว ฅมเป็น
ห่วงคุณหมื่นจริง ๆ เพราะรู้ลึกว่ามหาภัย
ต่าง ๆ กำลังแวกล้อมคุณหมื่นอยู่มาก คุณหมื่น
จะยินดีเดินทางไปด้วยกันกับฅมไหม ? เพื่อ
จะได้อยู่ใกล้ ๆ กัน และ ทั้งจะได้ห่างไกลกับ
เหตุร้ายต่าง ๆ ด้วย”

หลังจากการคำนึงของข้าพเจ้าแล้วว่า จะ
ไปร่วมทาง กับยุบยอกบุปผาเสียงของเขาทั้งสอง
ข้าพเจ้าก็ตกลงรับรองทันที ข้าพเจ้าต้อง
ปลอม ทิว เป็น ไพร่ เลว ะ ะ ะ ไป ในกอง ของ
ยุบยอก ฅม ก็กระบงกระทายอะ ไรต่ออะ ไรไป
ตามเรื่อง และเนื่องในการรอนแรมจากกรุง
อึ้งจะ ไปเมืองย่างกุ้งเอง ข้าพเจ้าได้มี โอกาส
สนิท ธิก ะ ะ ฅม แม่เศรษฐี สาวงาม ะ ะ มา
อยู่มาก และถ้าจะพูดไปตามจริง ๆ เหมือน
ข้าพเจ้าจะจากเจ้าหล่อนแทบไม่ได้เสียด้วย

เมื่อ บรรล ุถึง เมืองย่างกุ้ง เรียบ รียบ แล้ว
ข้าพเจ้าก็ ไปเที่ยวในงานฉลอง ฉัตร ยอก พระ

เจดีย์เกศธาตุ ส่วนแม่เศรษฐีและเที่ยนยาโย
มีกิจที่จะต้อง เข้าเฝ้าเจ้าแหม่น กับ ยิดา ในตำ
แหน่งลูกหลวง ก็กระทำกิจของเขาไป ส่วน
หนึ่ง ในเวลาเย็นและเวลากลางคืนเมื่อว่างกิจ
การแล้ว เราทั้งสามก็มักจะนั่งสนทนาปราสย
กันอยู่เสมอ ซึ่งเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์
ของเรานั้นคงจะแข็งแรงขึ้น

ในคืนวันที่สอง ข้าพเจ้ากลับ จากเที่ยว
ตรงเข้าไปยังที่พักที่เราเคยสนทนากัน ตั้งใจ
ว่าจะชวนเที่ยนยาโยไปควมว หน้าพระที่นั่งใน
วันพรุ่งนี้ แต่พอเดินไปถึงริมประตู ก็ได้ยิน
เสียงสองพี่น้องสนทนากันอยู่ก่อนแล้ว เสียง
เที่ยนยาโยดังชัดว่า

“ฉันนี่เป็นคนจีนเชื่อนั่นละว่าเขาเป็นคนไทย
เป็นนายทหารไทยเข้ามาทำการ สืบสวน อะ ไร
สักอย่างหนึ่ง ฟังชื่อเขาชื่อ นายหมื่น
นายหมื่น ช่อพรรค นามานเป็นชื่อของคนไทย
นั่นะ แต่ฉันเห็นเขาชื่อก็นึกเลยไม่ซึกถาม”

“ถ้าเขาเป็นคนไทยจริงก็เย็น อันไว้ใจได้
แต่เขาก็ไม่ช่วยเลยเลย เราต้องบอกออก
ไปก่อนว่าเรื่องราวของเราเป็นอย่างไร นั่น
แหละบางทีเขาจะบอกได้กระมัง พี่เองก็ไม่
กล้าฉวยพลากพลึงลงไปก็จะเสียที” เสียงแม่
พลาวตอบ

พ.ศ. ๒๔๙

เทศทวารไทย

เทียนยาโย “เอาละนะ เวลาสองทุ่มกับ
เช้าก็... ถึงอย่างไรเขาก็กังไม่บวชเราหรอก
นะ... ฉันเห็นว่าเขาเป็นคนมีนิสัยใจคอมั่นคง
ซื่อสัตย์สุจริตก็... คงจะไว้ใจได้... อีกประ
การหนึ่ง—อ้าว—พี่ย่าคุณนะ... ฉันนึกว่า
เขาคงรักพี่ยามาก... เว้นแต่เขาไม่กลัวหรือ
เกรงใจฉันเท่านั้น”

เสียงแม่ครัวอวยลหิวเราะด้วยความขบขัน
“ใช่! พ่อเทียน, พกอะไรอย่างนั้น... เขา
มีลูกเมียแล้วก็ไม่รู้”

“แน่ะ ; , พี่ย่าคุณเป็นคนไทยอีก
แล้ว... ระวังนะ... พี่ย่าคุณเสื่อ”... พ่อ
น้องชายหนุ่มคนองแก้มถึงโกล

“เอาละนะ... ถ้าหากว่าเขาไม่ลูกเมีย
แล้วละ... น้องจะว่าอย่างไร?”

“อ้าว, ไหนก็พว้าไม่ชอบอย่างไรล่ะ?”

“ทำไมพี่ย่าคุณเล่นๆก็ไม่ได้? พี่ย่าคุณ
จะถามความเห็นของน้องต่างหาก”

“ฉันนึกว่า... คุณเขายังหนุ่ม... พี่ย่าคุณ
หากจะแก่งว่าพี่ย่าคุณสอง... คงไม่ผิดก็บอก
ที่จริง... ขอโทษเถอะนะ... เขาสมกับพี่ย่า
แล้วก็เป็นคนไทยเหมือนกันด้วย”... พี่ย่า
พี่ย่าน้องชายก็หัวเราะ... และลูกขินดอยหนี

“โอ, พ่อเทียนนเอาใหญ่เสียแล้วละนะ”

เจ้าหล่อนเสพคก แก้ว ขวย และอีกหัวเราะไว้
ไม่ได้... เช่นเดียวกัน

ฉะยกัน... ข้าพเจ้า... เป็น อัน ประจักษ์ แล้ว ว่า
สองพี่น้องคนเป็นคนไทยแน่... แต่ฉันจึงมาตก
เป็นยศบุญธรรมของขยอคง ขุนนางพม่า นั้น
ก็เหลืออวลยกับข้าพเจ้า จะทราบได้... และ อีก
ประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าทราบยิ่งกว่านั้น ก็ คือ

คุณเหมือนเจ้าหล่อน จะ รัก ๆ ข้าพเจ้า... ซึ่งเป็น
เหตุให้ข้าพเจ้ากลัวพอที่จะทำอะไร ๆ ได้ทุกสิ่ง
ทุกอย่างเพื่อหล่อน... ดังนั้นข้าพเจ้าจึงแกล้ง
ให้เสียงขึ้น... แล้วเดินโครมครามเข้าไป... อ้าว,
ท่านทั้งหลาย เจ้าหล่อนซ่อนนรบรรพได้... โดย
เร็วไว... และทำที่เหมือนดังว่าไม่ให้สันทนา
กันมาก่อนเลย... ซึ่งชักจะทำให้ข้าพเจ้าเกือบ ๆ
กระตาค ๆ ซอบบล... ในที่สุดข้าพเจ้าได้พบ
ขึ้นว่า

“ขอโทษ, ฉันมาขัดขวางการสันทนาละ
กระมัง”

“โอ, เปล่าหรอกค่ะ... เปล่าเลย!”... แม่
ครัวอวยลตอบ... และยอมรับว่าทางของข้าพเจ้า
เธอ, อย่างนั้น... แม่คุณ... ชื่นใจจริง,

“ฉันมาหมายความว่า... จะชวนเทียนยาโยไปเที่ยว
ดูมวยหน้าพระที่นั่งพรุ่งนี้”... ข้าพเจ้าว่า... “ไป
เรากันเอง... ถ้าใครจะสนุกไม่น้อย”

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กันย

“ถามเขา^๑ชู้^๒คะ, ^๓ว่าจะไปหรือ^๔ไม่ไป^๕”
เจ้าหล่อน^๖พค.

ข้า^๗เจ้า^๘ทำตาม^๙คำสั่ง^{๑๐}ของ^{๑๑}เจ้า^{๑๒}หล่อน^{๑๓} และ^{๑๔}
ได้^{๑๕}รับ^{๑๖}คำ^{๑๗}ตอบ^{๑๘}ว่า^{๑๙}ไม่^{๒๐}มี^{๒๑}เหตุ^{๒๒}ขัด^{๒๓}ข้อง^{๒๔}อื่น^{๒๕}ใด^{๒๖}ใน^{๒๗}การ^{๒๘}ที่
จะ^{๒๙}ไป^{๓๐}กัน^{๓๑}นี้^{๓๒} แล้ว^{๓๓}เขา^{๓๔}ทำ^{๓๕}หน้า^{๓๖}ข้าง^{๓๗}ตา^{๓๘}ซึ่ง^{๓๙}พูด^{๔๐}ว่า

“ขอ^{๔๑}โทษ^{๔๒}คุณ^{๔๓}เจ้าน^{๔๔} ผม^{๔๕}ได้^{๔๖}ทราบ^{๔๗}ความ^{๔๘}จริง^{๔๙}
แล้ว^{๕๐}ว่า^{๕๑}คุณ^{๕๒}เป็น^{๕๓}ทหาร^{๕๔}ไทย^{๕๕} เข้า^{๕๖}มา^{๕๗}ทำ^{๕๘}การ^{๕๙}สลับ^{๖๐}สวน^{๖๑}
เรื่อง^{๖๒}อะไร^{๖๓}อย่าง^{๖๔}หนึ่ง^{๖๕}ใน^{๖๖}พระ^{๖๗}ม่าน^{๖๘}” จริ^{๖๙}ใหม่^{๗๐}.”

ข้า^{๗๑}พเจ^{๗๒}ยม^{๗๓}และ^{๗๔}สาร^{๗๕}ภาพ^{๗๖}อย่าง^{๗๗}ซ้น^{๗๘}ตา

เขา^{๗๙} “ไป^{๘๐}ร^{๘๑}ก^{๘๒}ย^{๘๓}ออก^{๘๔}มา^{๘๕}เถ^{๘๖}ละ^{๘๗} ผม^{๘๘}ยิน^{๘๙}ใจ^{๙๐}จะ^{๙๑}
ช^{๙๒}่วย^{๙๓}เหลือ^{๙๔}อะไร^{๙๕}ของ^{๙๖}คุณ^{๙๗}ทุก^{๙๘}อย่าง^{๙๙}”

“แต่^{๑๐๐}แ^{๑๐๑}ก^{๑๐๒}เ^{๑๐๓}ป^{๑๐๔}เ^{๑๐๕}น^{๑๐๖}ช^{๑๐๗}าว^{๑๐๘}พระ^{๑๐๙}ม่าน^{๑๑๐}ะ^{๑๑๑}”

“ที่^{๑๑๒}ไหน^{๑๑๓}ได้^{๑๑๔} คุณ^{๑๑๕}เข้า^{๑๑๖}ใจ^{๑๑๗}ผิ^{๑๑๘}ต^{๑๑๙} ผม^{๑๒๐}กับ^{๑๒๑}พ^{๑๒๒}
เค^{๑๒๓}ร^{๑๒๔}ว^{๑๒๕}อ^{๑๒๖}ล^{๑๒๗}ย^{๑๒๘}เป็น^{๑๒๙}คน^{๑๓๐}ไทย^{๑๓๑}ต่าง^{๑๓๒}ห^{๑๓๓}าก^{๑๓๔} ไทย^{๑๓๕}แ^{๑๓๖}่^{๑๓๗}ๆ^{๑๓๘} เท^{๑๓๙}ย^{๑๔๐}
ผ^{๑๔๑}ม^{๑๔๒}ได้^{๑๔๓}เค^{๑๔๔}ย^{๑๔๕}บ^{๑๔๖}อก^{๑๔๗}แล้ว^{๑๔๘}ไม่^{๑๔๙}ใช้^{๑๕๐}ว่า^{๑๕๑}ผ^{๑๕๒}ม^{๑๕๓}เป็น^{๑๕๔}บุ^{๑๕๕}ร^{๑๕๖}ค^{๑๕๗}ร^{๑๕๘}ย^{๑๕๙}ณ^{๑๖๐}ั^{๑๖๑}ย^{๑๖๒}ธ^{๑๖๓}ร^{๑๖๔}ม^{๑๖๕}
ของ^{๑๖๖}ญ^{๑๖๗}ย^{๑๖๘}อ^{๑๖๙}ค^{๑๗๐}ง^{๑๗๑} พ^{๑๗๒}เค^{๑๗๓}ร^{๑๗๔}ว^{๑๗๕}อ^{๑๗๖}ล^{๑๗๗}ย^{๑๗๘} ก^{๑๗๙}เ^{๑๘๐}ช^{๑๘๑}เ^{๑๘๒}น^{๑๘๓}เท^{๑๘๔}ย^{๑๘๕}อ^{๑๘๖}ก^{๑๘๗}ัน^{๑๘๘}.”

“ถ้า^{๑๘๙}เช่น^{๑๙๐}นั้น^{๑๙๑} ทำ^{๑๙๒}ไม^{๑๙๓}จ^{๑๙๔} พ^{๑๙๕}า^{๑๙๖}ก^{๑๙๗}ัน^{๑๙๘}เข้า^{๑๙๙}มา^{๒๐๐} อ^{๒๐๑}ย^{๒๐๒}ใน^{๒๐๓}
พระ^{๒๐๔}ม่าน^{๒๐๕}เล่า^{๒๐๖}” ข้า^{๒๐๗}พเจ้า^{๒๐๘}แ^{๒๐๙}ล^{๒๑๐}ง^{๒๑๑}ถาม^{๒๑๒} คำ^{๒๑๓}ตอบ^{๒๑๔}
ของ^{๒๑๕}บุ^{๒๑๖}ค^{๒๑๗}ค^{๒๑๘}ล^{๒๑๙}ส^{๒๒๐}อ^{๒๒๑}ง^{๒๒๒}พ^{๒๒๓}น^{๒๒๔}อง^{๒๒๕}เ^{๒๒๖}น^{๒๒๗}ค^{๒๒๘}ง^{๒๒๙}น^{๒๓๐}.”

เม^{๒๓๑}ือ^{๒๓๒}บ^{๒๓๓}ศ^{๒๓๔}ก^{๒๓๕}ร^{๒๓๖}า^{๒๓๗}ช^{๒๓๘} ๓๓๖๖ พระ^{๒๓๙}เจ้า^{๒๔๐}กร^{๒๔๑}ง^{๒๔๒}อ^{๒๔๓}ัง^{๒๔๔}วะ^{๒๔๕}ธ^{๒๔๖}ร^{๒๔๗}
พระ^{๒๔๘}นาม^{๒๔๙}ว่า^{๒๕๐}มา^{๒๕๑}ง^{๒๕๒}ล^{๒๕๓}อง^{๒๕๔} ห^{๒๕๕}า^{๒๕๖}ห^{๒๕๗}ต^{๒๕๘}ย^{๒๕๙}ก^{๒๖๐} ก^{๒๖๑}อง^{๒๖๒}ท^{๒๖๓}ิ^{๒๖๔}พ^{๒๖๕} มา^{๒๖๖}ค^{๒๖๗}
กร^{๒๖๘}ง^{๒๖๙}ส^{๒๗๐}ยาม^{๒๗๑} เข้า^{๒๗๒}ทาง^{๒๗๓}ก^{๒๗๔}่าน^{๒๗๕} เมือง^{๒๗๖} มะ^{๒๗๗}ริ^{๒๗๘}ค^{๒๗๙} เมือง^{๒๘๐}
ค^{๒๘๑}น^{๒๘๒}าว^{๒๘๓}ศ^{๒๘๔}ร^{๒๘๕} ญ^{๒๘๖}ย^{๒๘๗}อ^{๒๘๘}ค^{๒๘๙}ง^{๒๙๐}เป็น^{๒๙๑}แม่^{๒๙๒}ท^{๒๙๓}ิ^{๒๙๔}พ^{๒๙๕}หน้า^{๒๙๖}ย^{๒๙๗}ก^{๒๙๘}เข้า^{๒๙๙}ย^{๓๐๐}ล^{๓๐๑}ัน^{๓๐๒}
เม^{๓๐๓}อง^{๓๐๔}ไ^{๓๐๕}ค^{๓๐๖} ใน^{๓๐๗}ส^{๓๐๘}อง^{๓๐๙}วัน^{๓๑๐} พ^{๓๑๑}อ^{๓๑๒}เขา^{๓๑๓}เม^{๓๑๔}อง^{๓๑๕}ไ^{๓๑๖}ค^{๓๑๗}พ^{๓๑๘}ว^{๓๑๙}ก^{๓๒๐}ท^{๓๒๑}ห^{๓๒๒}าร^{๓๒๓}

ก็^{๓๒๔}พ^{๓๒๕}าก^{๓๒๖}ัน^{๓๒๗} เท^{๓๒๘}ย^{๓๒๙} แ^{๓๓๐}ย^{๓๓๑}ง^{๓๓๒}ซ^{๓๓๓}ิง^{๓๓๔} ว^{๓๓๕}ิง^{๓๓๖}ร^{๓๓๗}าว^{๓๓๘} ช^{๓๓๙}่ม^{๓๔๐}แ^{๓๔๑}ง^{๓๔๒} ร^{๓๔๓}าย^{๓๔๔}ร^{๓๔๕}ู^{๓๔๖}ร^{๓๔๗} ไป^{๓๔๘}
ตาม^{๓๔๙}ร^{๓๕๐}อง^{๓๕๑} คุ^{๓๕๒}ป^{๓๕๓}ระ^{๓๕๔}ค^{๓๕๕}ว่า^{๓๕๖}เป็น^{๓๕๗} ช^{๓๕๘}ร^{๓๕๙}ร^{๓๖๐}ม^{๓๖๑}เ^{๓๖๒}น^{๓๖๓}ิ^{๓๖๔}ย^{๓๖๕}ม^{๓๖๖} ของ^{๓๖๗}
การ^{๓๖๘}มี^{๓๖๙}ช^{๓๗๐}ัย^{๓๗๑}ช^{๓๗๒}่าน^{๓๗๓}ะ^{๓๗๔}แ^{๓๗๕}ห่ง^{๓๗๖}ช^{๓๗๗}า^{๓๗๘}ค^{๓๗๙}ก^{๓๘๐}ที่^{๓๘๑}เค^{๓๘๒}ย^{๓๘๓}ว^{๓๘๔} ใน^{๓๘๕}ท่า^{๓๘๖}ม^{๓๘๗}

กล^{๓๘๘}าง^{๓๘๙}ความ^{๓๙๐}อ^{๓๙๑}ล^{๓๙๒}ว^{๓๙๓}น^{๓๙๔}อ^{๓๙๕}ก^{๓๙๖}ที่^{๓๙๗}ก^{๓๙๘}ของ^{๓๙๙}ช^{๔๐๐}าว^{๔๐๑}เม^{๔๐๒}อง^{๔๐๓}นี้^{๔๐๔} มี^{๔๐๕}ห^{๔๐๖}ญ^{๔๐๗}ิง^{๔๐๘}
ผู้^{๔๐๙}ค^{๔๑๐}ิด^{๔๑๑}หน^{๔๑๒}ึ่ง^{๔๑๓} เป็น^{๔๑๔}ภ^{๔๑๕}ร^{๔๑๖}ร^{๔๑๗}ยา^{๔๑๘}ของ^{๔๑๙}อ^{๔๒๐}อก^{๔๒๑}พระ^{๔๒๒}พิ^{๔๒๓}ช^{๔๒๔}ัย^{๔๒๕}ธ^{๔๒๖}ร^{๔๒๗}
ร^{๔๒๘}ง^{๔๒๙}ค^{๔๓๐}เจ้า^{๔๓๑}เม^{๔๓๒}อง^{๔๓๓}มะ^{๔๓๔}ริ^{๔๓๕}ค^{๔๓๖} ซึ่ง^{๔๓๗}ไ^{๔๓๘}ค^{๔๓๙}ง^{๔๔๐}แ^{๔๔๑}ก^{๔๔๒}เ^{๔๔๓}กร^{๔๔๔}ร^{๔๔๕}ม^{๔๔๖}ใน^{๔๔๗}

ช^{๔๔๘}ณะ^{๔๔๙}ก^{๔๕๐}ำลัง^{๔๕๑}ท^{๔๕๒}่อ^{๔๕๓}ร^{๔๕๔}บ^{๔๕๕}กับ^{๔๕๖}ช^{๔๕๗}า^{๔๕๘}ค^{๔๕๙}ก^{๔๖๐} ไ^{๔๖๑}ค^{๔๖๒}เท^{๔๖๓}ย^{๔๖๔}ว^{๔๖๕}ช^{๔๖๖}ก^{๔๖๗}ช^{๔๖๘}่อ^{๔๖๙}น^{๔๗๐}
ท^{๔๗๑}ว^{๔๗๒}ย^{๔๗๓}ตาม^{๔๗๔}ป^{๔๗๕}้า^{๔๗๖}ร^{๔๗๗}ก^{๔๗๘} พ^{๔๗๙}ว^{๔๘๐}ก^{๔๘๑}ท^{๔๘๒}ห^{๔๘๓}าร^{๔๘๔}ตาม^{๔๘๕}จ^{๔๘๖}ั^{๔๘๗}ย^{๔๘๘}ตัว^{๔๘๙}ไ^{๔๙๐}ค^{๔๙๑}เ^{๔๙๒}า^{๔๙๓}
มา^{๔๙๔}แ^{๔๙๕}ย^{๔๙๖}แ^{๔๙๗}ก^{๔๙๘}ง^{๔๙๙}ย^{๕๐๐}อ^{๕๐๑}ค^{๕๐๒}ง^{๕๐๓}ค^{๕๐๔}ง^{๕๐๕}แม่^{๕๐๖}ท^{๕๐๗}ิ^{๕๐๘}พ^{๕๐๙}, ญ^{๕๑๐}ย^{๕๑๑}อ^{๕๑๒}ค^{๕๑๓}ง^{๕๑๔}ไ^{๕๑๕}ค^{๕๑๖}เ^{๕๑๗}น^{๕๑๘}

น^{๕๑๙}าง^{๕๒๐}มี^{๕๒๑}สิ^{๕๒๒}ริ^{๕๒๓}ไ^{๕๒๔}ส^{๕๒๕}ภา^{๕๒๖}ค^{๕๒๗} อ^{๕๒๘}ัน^{๕๒๙} งาม^{๕๓๐} ก็^{๕๓๑}เก^{๕๓๒}ิด^{๕๓๓} ความ^{๕๓๔}ป^{๕๓๕}ฏิ^{๕๓๖}พิ^{๕๓๗}ท^{๕๓๘}ษ^{๕๓๙}
แ^{๕๔๐}ก^{๕๔๑}เ^{๕๔๒}น^{๕๔๓}ง^{๕๔๔}ท^{๕๔๕}ว^{๕๔๖}น^{๕๔๗}าง^{๕๔๘}มี^{๕๔๙}ค^{๕๕๐}ร^{๕๕๑}ร^{๕๕๒}า^{๕๕๓}อ^{๕๕๔}ย^{๕๕๕}ง^{๕๕๖}ค^{๕๕๗}ง^{๕๕๘}เ^{๕๕๙}ย^{๕๖๐}ย^{๕๖๑}ัง^{๕๖๒}ไม่^{๕๖๓}ท^{๕๖๔}ัน^{๕๖๕}

ทำ^{๕๖๖}อะไร^{๕๖๗} เป็น^{๕๖๘}แ^{๕๖๙}ก^{๕๗๐}สิ่ง^{๕๗๑}ให้^{๕๗๒}ท^{๕๗๓}ห^{๕๗๔}าร^{๕๗๕}ค^{๕๗๖}น^{๕๗๗}ส^{๕๗๘}น^{๕๗๙}ิ^{๕๘๐}พ^{๕๘๑}า^{๕๘๒}น^{๕๘๓}าง^{๕๘๔}กับ^{๕๘๕}
ล^{๕๘๖}ก^{๕๘๗}ัน^{๕๘๘}อ^{๕๘๙}ย^{๕๙๐} อ^{๕๙๑}ีก^{๕๙๒}ค^{๕๙๓}ิด^{๕๙๔}หน^{๕๙๕}ึ่ง^{๕๙๖} ก^{๕๙๗}ล^{๕๙๘}ย^{๕๙๙}ไป^{๖๐๐}ค^{๖๐๑}อ^{๖๐๒}ย^{๖๐๓} ท^{๖๐๔}่า^{๖๐๕}อยู่^{๖๐๖}ณะ^{๖๐๗} เม^{๖๐๘}อง^{๖๐๙}
พระ^{๖๑๐}มา^{๖๑๑} และ^{๖๑๒}ส^{๖๑๓}่ง^{๖๑๔}ให้^{๖๑๕}เ^{๖๑๖}า^{๖๑๗}ไ^{๖๑๘}จ^{๖๑๙}เ^{๖๒๐}ย^{๖๒๑}ย^{๖๒๒}ิ^{๖๒๓}ย^{๖๒๔}เ^{๖๒๕}น^{๖๒๖}อ^{๖๒๗}ัน^{๖๒๘}ค^{๖๒๙}

แล้ว^{๖๓๐}ญ^{๖๓๑}ย^{๖๓๒}อ^{๖๓๓}ค^{๖๓๔}ง^{๖๓๕}ก็^{๖๓๖}ย^{๖๓๗}ก^{๖๓๘}ั^{๖๓๙}ย^{๖๔๐}ท^{๖๔๑}พล^{๖๔๒}ง^{๖๔๓}แ^{๖๔๔}ก^{๖๔๕}เ^{๖๔๖}น^{๖๔๗}ค^{๖๔๘}อ^{๖๔๙}มา^{๖๕๐} ฝ่าย^{๖๕๑}น^{๖๕๒}าง^{๖๕๓}
น^{๖๕๔}ัน^{๖๕๕}ค^{๖๕๖}ร^{๖๕๗}น^{๖๕๘}มา^{๖๕๙}อ^{๖๖๐}ย^{๖๖๑}ใน^{๖๖๒}เม^{๖๖๓}อง^{๖๖๔} พระ^{๖๖๕}มา^{๖๖๖}ไ^{๖๖๗}ค^{๖๖๘}ง^{๖๖๙}วัน^{๖๗๐} ท^{๖๗๑}ศ^{๖๗๒}มา^{๖๗๓}ศ^{๖๗๔}ก^{๖๗๕}
ค^{๖๗๖}ล^{๖๗๗}อ^{๖๗๘}ค^{๖๗๙}ย^{๖๘๐}ค^{๖๘๑}ว^{๖๘๒}ร^{๖๘๓}อ^{๖๘๔}ก^{๖๘๕}มา^{๖๘๖}เ^{๖๘๗}น^{๖๘๘}า^{๖๘๙}ย^{๖๙๐}ช^{๖๙๑}า^{๖๙๒}ย^{๖๙๓} มี^{๖๙๔}รู^{๖๙๕}ปร่าง^{๖๙๖}เ^{๖๙๗}น^{๖๙๘}ที่^{๖๙๙}

เ^{๗๐๐}จ^{๗๐๑}เ^{๗๐๒}ว^{๗๐๓}เ^{๗๐๔}น^{๗๐๕}า^{๗๐๖}ก^{๗๐๗}ั^{๗๐๘}น^{๗๐๙}าง^{๗๑๐}ผู้^{๗๑๑}เ^{๗๑๒}น^{๗๑๓}มา^{๗๑๔}ร^{๗๑๕}า^{๗๑๖}ไ^{๗๑๗}ค^{๗๑๘}
ค^{๗๑๙}ว^{๗๒๐}น^{๗๒๑}ส^{๗๒๒}ัน^{๗๒๓}ช^{๗๒๔}ี^{๗๒๕}พ^{๗๒๖}ไป^{๗๒๗}เ^{๗๒๘}ย^{๗๒๙}ก่อน^{๗๓๐} ที่^{๗๓๑}จะ^{๗๓๒}ไ^{๗๓๓}ค^{๗๓๔}เ^{๗๓๕}น^{๗๓๖}ม^{๗๓๗}ุ^{๗๓๘}ร^{๗๓๙}น^{๗๔๐}อ^{๗๔๑}ย^{๗๔๒}
ของ^{๗๔๓}ค^{๗๔๔}น^{๗๔๕}เค^{๗๔๖}ย^{๗๔๗}ไ^{๗๔๘}ค^{๗๔๙}เ^{๗๕๐}น^{๗๕๑} เม^{๗๕๒}ือ^{๗๕๓}เ^{๗๕๔}น^{๗๕๕}แ^{๗๕๖}ก^{๗๕๗}เ^{๗๕๘}น^{๗๕๙}การ^{๗๖๐}พิ^{๗๖๑}ท^{๗๖๒}ัก^{๗๖๓}ษ^{๗๖๔}
ร^{๗๖๕}ัก^{๗๖๖}ษ^{๗๖๗}า^{๗๖๘}ค^{๗๖๙}ก^{๗๗๐}ทั้ง^{๗๗๑}ส^{๗๗๒}อง^{๗๗๓}จ^{๗๗๔}ึง^{๗๗๕}ค^{๗๗๖}ก^{๗๗๗}เ^{๗๗๘}น^{๗๗๙} หน^{๗๘๐}า^{๗๘๑}ท^{๗๘๒}ของ^{๗๘๓}ท^{๗๘๔}ห^{๗๘๕}าร^{๗๘๖}ค^{๗๘๗}น^{๗๘๘}

ส^{๗๘๙}น^{๗๙๐}ิ^{๗๙๑}ย^{๗๙๒}ซ^{๗๙๓}ง^{๗๙๔}ไ^{๗๙๕}ค^{๗๙๖} ร^{๗๙๗}ั^{๗๙๘}ย^{๗๙๙} คำ^{๘๐๐}สั่ง^{๘๐๑}ให้^{๘๐๒}มา^{๘๐๓} ค^{๘๐๔}อ^{๘๐๕}ย^{๘๐๖}เ^{๘๐๗}า^{๘๐๘}ไ^{๘๐๙}จ^{๘๑๐}เ^{๘๑๑}ย^{๘๑๒}เ^{๘๑๓}น^{๘๑๔}ค^{๘๑๕}น^{๘๑๖}นี้^{๘๑๗} การ^{๘๑๘}ท^{๘๑๙}อ^{๘๒๐}มา^{๘๒๑}เม^{๘๒๒}อง^{๘๒๓}ญ^{๘๒๔}ย^{๘๒๕}อ^{๘๒๖}ค^{๘๒๗}ง^{๘๒๘}ก^{๘๒๙}ล^{๘๓๐}ย^{๘๓๑}จาก^{๘๓๒}
การ^{๘๓๓} ส^{๘๓๔}ง^{๘๓๕}ความ^{๘๓๖} ท^{๘๓๗}ร^{๘๓๘}า^{๘๓๙}ย^{๘๔๐}ว่า^{๘๔๑} ส^{๘๔๒}ค^{๘๔๓}ิ^{๘๔๔}ร^{๘๔๕}ู^{๘๔๖}ท^{๘๔๗}เ^{๘๔๘}น^{๘๔๙} แ^{๘๕๐}ย^{๘๕๑}ซ^{๘๕๒}ิง^{๘๕๓} มา^{๘๕๔}

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทหารไทย

ถึงแก่กรรม ก็ยังเกิด ความเสียใจ และ ยัง
เกิดความเวทนาสงสารเด็กกำพร้าสองพี่น้องนั้น
เป็นอันมาก จึงอุสส่าห์ถนอมกล่อมเกลี้ยง
เลี้ยงดูโดยมิไ้ มีฉันทาคติ รักใคร่ประคอง
บุตรในอุทรของตนเอง. แล้วและคงซื่อคนพ
ซึ่งเป็นผู้หญิงว่า เกรืออวลัย สืบเนื่องมาจากนาม
เกิบทเรียกกันว่าหน้เกรือ ส่วนคนน้องชาย
ตั้งชื่อว่า เทียนยาโย อันเป็นนามศัพท์ ท่อ
มาจากคำว่าเทียน ซึ่งฟสาวของเขาเคยเรียก
อยู่เสมอ. งามของไ้ ให้ความรู้ความ
สามารถแก่เด็กทั้งสองเต็มตามอย่างตามธรรม
เนยบทลูกขุนนางชั้นสูงจะได้รับไ้ โดย
เทียนยาโยก็มีความชำนาญด้านการบุทศสง
ความเจเนย. คล่องแคล่วในเชิงอาวุธหอกดาบ
แหลนหลาวเกาทัณฑ์พร้อมทุกประการ ยิ่ง
กว่านั้นเมื่อยมหั้ มวยปล้ำก็มีความสามารถ
ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ด้วย. ส่วน ฟสาวผู้
กอลไปด้วยลักขณาอันเจริญใจ ก็มีความรู้ ใน
อักษรศาสตร์เชี่ยวชาญ มีสติปัญญาหลัก
แหลม ไ้เคยรับราชการเป็นนางข้าหลวงฝ่าย
ในของพระเจ้ากรุงอังวะอยู่นาน จนเมื่อยเษยา
แมงอ้ามาตยัคคนสั้ของพระเจ้ากรุงอังวะเห็น
ยังเกิด ความ ชอบเนอพงใจ จึงไ้ออกจาก
ตำแหน่ง กลับมา อยู่ บ้าน ซึ่ง เป็น ไปโดย

พระราชประสงค์ของพระเจ้ากรุงอังวะและมิก
เลียงของเจ้าหล่อน เพื่อให้มันสัสใจ ทมิพ
นั้นไ้มีโอกาสไ้ล่ ชิด แต่พระเจ้ากรุง
อังวะก็ไ้หรือขยอคง มิกเลียงของ เจ้าหล่อนก็
ไ้ ก็ยังลืมนไ้ ว่าเจ้าหล่อนมีเชื้อชาติ
พงศาวพันธุ์เป็นคนไทย ซึ่งเข้ามาอยู่ในเมือง
พม่าแต่เล็ก.
เรื่องเป็นไปด้วยประการฉะนี้ ข้าพเจ้าจึง
กล่าวว้า
“ถ้าเช่นนั้นเห็นจะเป็นด้วยเหตุอันกระมังที่
ทำให้อยากเข้าไปอยู่เมืองไทย”
เทียนยาโย “ก็ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะ
ฉะนั้นผมจึงเต็มใจจะช่วยเหลือกิจการของคุณ
เงินทุก ๆ อย่างที่จะกระทำ”
ข้าพเจ้า “ก็ไ้แล้ว และทุก ๆ อย่างเท่า
ที่ทำได้ถก ฉะนั้นเองก็เป็นที่ทราบไทย มีบรรดา
ศักดิ์เป็นเจ้านครศรีธรรมราช เข้ามานเพื่อจะลย
สวนคว่าพระเจ้าอังวะจะคิดอ่านกระทำอย่างไ้
แก่เมืองไทย ถ้าเช่นนั้นเมื่อเวลาสั้กิจการ
ไ้แล้วเราหนีออกไปพร้อมกันเห็นจะไ้”
ความเห็น ของ ข้าพเจ้า อัน นั้น บุคคล สอง
พี่น้องเห็นพ้องด้วย ถึงแม้ว่าต่างจึงกำหนก
การกันไว้อย่างลย ๆ พร้อมทุกประการ ส่วน
ข้าพเจ้ารู้สึกเบาใจมาก ที่ไ้ผู้ ช่วยเหลือไ้ ๆ

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กนิย

เขื่อนนั้น นอกจากนั้นยังมีข้อเขาใจด้วยเหตุอัน
อีกหลายอย่าง ซึ่งล้วน แต่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
เป็นใจเป็นอย่างยิ่ง

ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้ไปคุยมวยหน้าพระที่
นั่งเทียบยานพาหนะ ตามที่ได้ออกถึง นักมวย กันไว้
มีผู้คนไปดูกันหลวม ต่างคนก็เดินขึ้นลงกัน
สับสน เวลานั้นยังไม่ถึงเวลาที่จะค่อย ข้าง
พเจ้าก็เทียบยานพาหนะขึ้นรถ คนเล่นทั่ว ๆ
ไป ในขณะที่เดินขึ้นรถลงรถอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็
เดินสวนเข้ากับ ชายผู้หนึ่ง และ กระแทกกันโดย
พระเจี๊ยกอย่างจัง เราต่างหยุดชะงักและเหลียว
มาก อแม่เจ้าโง่! ท่าน สหาย, นี่กว่า
ใครที่ไหนออก โอ้มีรูปท่ายาวเหมือนคนเอง พอ
มีเห็นข้าพเจ้ามันก็รีบ หลบหนีหายเข้าไปใน
กลุ่มคนทันที ข้าพเจ้าแยกกระซิบกับเทียบ
ยานพาหนะว่า โอ้ คนนี้แหละ ที่มันตามมา จีบตัวข้าพ
เจ้า น่ากลัวว่ามันจะจำข้าพเจ้าได้ แต่เทียบ
ยานพาหนะหัวเราะ, เขาว่าเขาไม่หัวเราะเลย.

การต่อมวยในวันนั้นได้เป็นไปอย่างสนุก
สนานมาก และก็น่ากลัวว่าจะเกิดเหตุมาก
เหมือนกัน เพราะว่า นายชนมดิมนี้ มวย
เอกตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาได้เข้าชก ชก
เอาคนพระมา คนมอญล้มชอนไปไม่ลุกขึ้นมาสู้
ตั้ง ๗-๘ คน ทำให้พวกพระมาพวกมอญทุก

อยู่นั้นพากันเป็น โกรธเป็นแค้นแทบ ๆ จะเข้าไป
ต่อเลยเอง ถึงแม้ พวกชน นางพระมา และ
พระเจ้าอริวงจะเองก็เถระ ออกจะมิใช่ ลำเอียงเข้า
ข้างพวกของตัวอยู่มากเหมือนกัน. แต่เพื่อ
จะรักษาน้ำใจ อันเป็นธรรมเนียม ของ กษัตริย์ จึงได้
เกลี้ยเกลี่ยยอมถอยของ ไทยว่าเก่งอย่างนั้นเก่ง
อย่างนั้น ซึ่งเป็นแต่การเกลี้ยสรวมหน้าหากพูด
เท่านั้น ข้าพเจ้าเห็น พวกมอญพวกพระมา

บางคนโกรธลงหัวลงท และ ออก วาจา หยาบ
คายต่าง ๆ ซึ่ง ทำให้ ข้าพเจ้า ขยิบระ คับไม่
คันมือเล่นเข้าให้ สัก โสสอง โส แต่เห็น
ว่ายังไม่ควรให้เกิดเรื่อง ในเวลานี้ก็เลยนั่ง
ไว้ก่อน.

พอการต่อมวยถึงที่สกลแล้ว พระเจ้าอริ-
วงก็รีบสั่งเรียกนายชนมดิมเข้าไปพระราชนิเวศน์
บ้านเรือนราชวัง และตรัสชมเชยเป็นนักหนา
เสร็จแล้ว นายชนมดิม จึงกราบ ถวายบังคมลา
เดินกลับมาจากทางซึ่งมีเชือกกันไว้เป็นระเบียบ
ข้าพเจ้ากับ เทียนยานพาหนะคนออกไปยืน คุย
ริมเชือกได้ และพอนายชนมดิมเดินผ่านมา
ข้าพเจ้าก็ยกมือออกไปจับแขนเขาไว้ กระซิบว่า
“ทีมาก, ท่านทำให้ชื่อเสียงของคนไทย
หอมฟุ้งเหลือเกิน แต่จำไว้ว่า ท่านหักเขาทั้งนี้
ท่านจะเป็นผู้ มีภัยมาก”

เขาหันมามองหน้าข้าพเจ้า และเมื่อสัฟ
แต่อาการขมของเราทงสองแล้ว เขาก็ขมคอ
พลาง ออกเดินต่อไปในท่ามกลาง ของ ผู้กระ
หยาบเลือก

ข้าพเจ้าแฉกกระซิบกับเทียนยาโยว่า “ท่า
ไม่ค่อยดีเลย” “โอ้พวกนี้มันจะอะไรเลย”

เทียนยาโยตอบว่า “จริง”

ข้าพเจ้า “ถ้าเช่นนั้น เราเดินตามไปตลาด
เลากูทรี ? เผื่อเพื่อนคนไทยของเราถูกทำร้าย
จะได้ช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้ง การที่จะปล่อย
ให้เขาถูกรังแกข้างเดียวไม่ชอบกลเลย”

เทียนยาโยตกลง ตามความเห็น ของ ข้าพ
เจ้า เราต่างพากันเดินตามไปทุกทาง ๆ จริง
นะแหละท่าน พวกคนก็พากันเดินสับสนไป
มาซัดไขว่ พอนายขนมต้มเดินพ้นที่ประตัม
ไปได้หน่อย พวกเหล่านั้นก็พากันรวนไปทาง
เขา ทันใดนั้นข้าพเจ้าเห็นคนหนึ่งเดินก้ม
หน้าส่วนทางมาและแลกลับ ชนเข้ากับนายขนม
ต้มเต็มแรง ทั้งสองฝ่ายต่างเซไปด้วยกัน
และ พอภาวนะยังเกิด ขึ้น พวกพระมา และ
พวกมอญ ก็เดิน ซัดไขว่ อยู่ก็พากันเซ เข้าไป
ล้มหมกเป็นวงแน่น กับได้ยินเสียงร้องว่า

“อะไรกัน โอ้คนไทยจริงแล้ว ?”

ไม่มีคำตอบ เพราะเสียงอะไรก็โชนกัน

ไม่เกิดพิพาท กับเสียงผลึกของพวก ชาวเมืองที่
วิ่งแตกกัน กัน สมทบเข้า มา อีกดัง กลม หมก
ข้าพเจ้าสีกก็เทียนยาโยแล้วพูดว่า

“ถ้ามันจะใคร่เรื่องละ”

“ขอรับ เขาเป็นอาภัยมัน” เทียนยาโย
พูดขึ้นไม่ทันเมื่อ

พวก พระมา และพวก มอญ ยังวิ่งสมทบกัน
เข้ามาอีกไม่ขาด สักครู่ได้ยินเสียงร้องตะ
โกนว่า

“หนอยนะ, ถือว่าเป็น นักมวย ต่อช
ชนะละก็กำเรียบ แล้วกันชีวิต รังแกได้
เขาก็มันชีพวกเรา โอ้คนไทยเอาไว้มั้ย!”

ทันใดนั้นข้าพเจ้าเห็นคนกลุ่มนั้นรวนกันเซ
ไปเซมา แสดงว่า เกิดการ ต่อสู้กัน ขึ้นแล้ว
ข้าพเจ้าจึงถึงมือเทียนยาโยแล้ว พูดว่า

“ถ้านายขนมต้มของเราจะเสร็จมันก็อัน
นี้เอง เอาชีเรา ช่วยกันก็ช่วยคนไทยไว้หน่อย
ชี มันรังแกพวกเราแล้ว”

“เอาครับ” เทียนยาโยตอบแล้วออก
วิ่ง ข้าพเจ้าก็ออกวิ่งไปด้วย แต่หาได้รู้
ไม่ว่าเบื้องหลังเรานั้นยังมีคนอยู่ในบังคับอยู่
ของไอ้ มังญา ทหารเสือวิ่ง ตาม มา สม ทบ อีก
ชั้นหนึ่ง

อา, ท่านสหายเอ๋ย การต่อสู้ ในคราว

นายประจักษ์พันธุ์ โพธิ์

กนิย

นั้นช่างสนุกสนาน โลกโตนเสียวจริง ๆ ในชั้นแรกเราก็ก็นั่ง แต่เพียงแหวกคนเข้าในหว่างกลางคอก แต่เมื่อแหวกไม่ไหวเข้ามันก็ต้องใช้กำยั้น ในไม่ช้าการต่อสู้ก็เป็นอย่างทรหอคอกทนโดยไม่รู้ว่าเป็นใคร เทียนยาโยแสงฝีมืออย่างลูกผู้ชายน่าชมมาก หมักของเขาแต่ละทีถึงกับทำให้คู่ประจักษ์ต้องกระเด็นไป ไม่มีใครกล้าเข้ามารอดัก ส่วนพวกไอ้มัจฉานี้พอมันเห็นเราพากับพวกของมัน มันก็ไม่รอช้า ตรงเข้าเล่นงานกับเราก่อนหนึ่ง

ประมาณสักพักใหญ่ ด้วยหมักของเราทั้งสอง ข้าพเจ้าก็กับเทียนยาโยก็ต่อยทะเข้าไปถึงนายชนมทัมได้ แลเห็นนายชนมทัมต่อสู้วิคเหวี่ยงกับศัตรูอย่างทรหค ไม่หวั่นไหว หน้าไหนที่แหลมเข้ามาเป็นต้องหมุนลงไปกว่าทุกคน แต่ว่าศัตรูมีจำนวนมากกว่ามากนัก มองมิดไปหมดทั่วทิศ คนนั้นล้มลงไปแล้วคนนั้นยังหมุนเข้ามาอีกไม่ขาด ทำให้การต่อสู้ของเราหวังจะเอาตัวรอดได้ยาก ข้าพเจ้ารู้ก็อยู่แล้วว่าการต่อสู้คราวนี้เราไม่ได้หวังจะเอาชนะอะไร เพราะคามขรรคมคาคคนน้อยย่อมสู้คนมากไม่ได้เอง แต่ความตั้งใจของเราเมื่อจะ ช่วยเพื่อน ร่วมชาติให้หลุดพ้นจาก

มหาภัยเท่านั้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงร้องตะโกนบอกนายชนมทัมว่า

“อย่าสู้เลย ก็กินอันนี้เอา ตัวรอดเถละฉันจะเห็นพวกมันไว้”

เสียงนายชนมทัมร้องตอบว่า

“ขอรับ แต่ผมไปไม่ไหว”

ข้าพเจ้าเหลียวไป ดูวังของเขา คู่ประจักษ์ทางด้านนายชนมทัมเพิ่มจำนวนกันเข้ามาอีกไม่หยุด และข้าพเจ้าอาจสังเกตได้ว่าเวลานั้นเขาออกจะเต็มเพลี่ยอยู่แล้ว แต่ยังไม่สู้สำห้แข็งใจสู้ ไปอย่างนั้นเอง ที่จริงก็ออกจะเป็นงานหนักอยู่ เพราะเขาได้เข้าสังเวียนต่อยชนะมาแล้วถึง ๑๐ คน ย่อมหมกกำลังเสียแต่ในตอนนั้นแล้ว ครั้นมาถุกกลุ่มรวมกัน ทำร้ายเข้าอีก จะเอากำลังวังชาที่ไหนมาสู้ได้ แต่เขาก็ชาติลูกผู้ชาย จะได้ยอมจำนนง่าย ๆ ให้ศัตรูดูหมิ่นคนไทยก็หาไม่ได้

ข้าพเจ้าเคราะห์ดี ที่มีไม้เสียกำลังในตอนต้นเหมือนอย่างนายชนมทัม จึงได้ทนสู้มาได้ไม่นานน้อย. แต่ที่สู้สู้กันเหมือนกันว่าถ้าขึ้นสู้ต่อไปอีก ไม่นานนักข้าพเจ้าคงต้องล้มนอนแน่นอน ถึงเทียนยาโยเองก็เอะได้เปลี่ยนจากอาการทั้งหมัดเกิดเป็นให้ศัตรูโจมตี

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทหารไทย

เข้าจับปล้ำฟักกันไปมาแล้ว แสดงว่าอวสาน
กาลแห่งชีวิตพวกเราได้ ใกล้เข้ามาทุกที ท่าน
ไถนั้นข้าพเจ้าเห็น เทียนยาโย สลักประกายของ
เขาคระเ็นไปหมด และพอเขาลงชั้นก็
มีชายใจร้ายคนหนึ่งงัดไม้พลอง ขึ้นฟาดศีรษะ
อย่างเต็มรัก เป็นอันว่าเขาเลกกลับล้มจมลง
ไปอีกและหมดฤทธิ์หมดเดชในทันที อา !
ท่านเอ๋ย เวลานั้นความทุกข์ของข้าพเจ้าทั้ง
มวลถึงขีดสุด พลังแห่งกำลังฉันเป็นสอง
เท่าตัว โลกโฉนโฉนทะยานเข้าต่อกระไม่เลือก
หน้า แต่ — อนิจจาเอ๋ย หัวใจข้าพเจ้า
กลับเหียวลงไปในที่ เมื่อเห็นนายขนมต้มเพื่อน
เราล้มลงไปอีกคนหนึ่ง แล้วพวกประกายทั้ง
มวลก็หันกลับมารุมมือข้าพเจ้า.

ทุกขระวังขัยมีคร ทั้งหลาย ! ข้าพเจ้าแต่ผู้
เดียวยืนหยักรบรองป้องกันหมักสตรอย่างสับสน
แม้จะรู้ลึกว่าอีกใน ประเดี๋ยวเดียว ข้าพเจ้า จะ
ต้องเป็นเหยื่อของสตรผู้คดาม แต่ก็ยังพอใจ
มากอยู่ที่ได้เห็นเหล่ากัสดกรมี หน้าตาฟัดเข้าคำ
เขี้ยวปากฉีกงมูกแหกไปตาม ๆ กัน และที่
นอนถลึงลงไม่ขยับก็มีส่วนมาก เออ ! สาธุ
ข้าพเจ้าไม่เสียใจเลยหากจะต้องเสียชีวิตลงใน
ครั้งนี้ เพราะได้ทำให้ ไอ้พระมารัฐรู้ชาติไว้
แล้วว่าเทศทหารไทยเป็นอย่างไร !

ข้าพเจ้าคือผู้อยู่ใต้ อีกประเดี๋ยวเดียวก็ถูก
สตรจับได้ และถูกกระแทกด้วยหมักอีกสอง
สามทีเป็นการกินเปล่า ซึ่งข้าพเจ้าไม่มี
โอกาสจะคอยแทนได้เลย แล้วไต่บันเสียงใคร
คนหนึ่งร้องสั่งพวกกันเองเขา ๆ ว่า

“เอาผ้าห่อมันเข้า แล้วมัดด้วยเชือก
ข้างนอกอีกที แยกไปวัง”

ต่อมาอีกสักครู่ใหญ่ ร่างของเราก็จึงสามก็
ถูกมัดเป็นปลาวาฬ ๆ แน่นหนา และถูกห่อด้วย
ผ้าอะไรชนิดหนึ่งลักษณะคล้ายกระสอบ แล้ว
ถูกมัดข้างนอก หักอีกชั้นหนึ่ง ซึ่ง ต่อไปนั้นข้าพ
เจ้าไม่มีโอกาส จะไต่ จะไต่เห็นอะไรอีกเลย
นอกจากถูก แยกไปยัง ที่แห่งหนึ่งซึ่งที่พวกมัน
เรียกว่าวัง

วาววัก เวียนไปบรรจบรอบ มืด แล้วกลับ
สว่าง ข้าพเจ้าและสหายทั้งสองก็ยังคงถูก
มัดนอนซึ้งพิศอยู่ในนั้น ห้องที่ข้าพเจ้าถูก
ซึ่งอยู่เป็นห้องที่มีฝาผนังแข็งแรงแทนที่หมักทั้ง
สี่ด้าน มีแสงสว่างส่องลอดเข้ามาได้แต่เพียง
เล็กน้อยจากช่องเล็ก ๆ บนฝาผนัง. พวกเรา
ทั้งสามได้ถูกแก้มัดให้เป็น อิสสระภาพแล้วตั้ง
แต่ก่อนรุ่งอรุณ แต่สหายของข้าพเจ้าทั้งสอง
ก็ยังนอนสลบไสล ไม่ได้สติอยู่

ข้าพเจ้าถูกขึ้นยืนหยักรบรองกายไปมา พลัง

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กันย

กลุ่ม คำนี้ถึง การที่จะ กระ ทำคน ให้ หลุดพ้น
จากที่คุมขัง แล้วและเทศสิกก็เลยนอนนิ่ง
ไปถึงแม่ครัวอวลัยหญิงงามที่ข้าพเจ้าใส่ใจจึง
แน่นอน บ้านฉะนเจ้าหล่อนคงจะต้องรู้ สักเป็น
ทุกขเป็นร้อนวิคตถึง ข้าพเจ้า และน้องชายของ
เจ้าหล่อนเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็จะทำอย่างไรได้
ทั้งข้าพเจ้าและน้องชาย ของเจ้าหล่อนก็ต้องมา
ถูกตีกักขัยอยู่เช่นนั้นแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้สั่ง
ชาวคราวไปถึง

กาล ต่อมา ข้า พเจ้า ได้ พยายาม ปลุก สัน
สหายทั้งสองชน ซึ่งก็เลยเวลานานมากอยู่
ที่กล่าวจะพ้นคนสัดได้คงเก่า เมื่อเป็นปรกติ
ก็แล้วเรา ทั้งสาม ถึงนั่ง ปรึกษา หาวธ ก็นิ่ง
เรื่องที่จะหาบยายออกจากที่คุมขัง. แต่บยาย
โต ๆ ก็ยังไม่ยอมให้ พ้น จาก ที่มหา อุบาส
ไปได้

เสียงกลอนประตูลิ้นตึงถูกกักขัยนออก
แสดงว่ามีคนจะเข้ามาภายใน ดังนั้นเราทั้ง
สามจึง ลุกขย่น กระเจาย กัน ออกไป ต่าง
เตรียมพร้อมทันที

ประตูเปิดออก มีร่างสามร่างปรากฏเข้า
มาในห้อง ซึ่งข้าพเจ้าพอจำได้จากแสงสว่าง
เป็นเค้า ๆ ว่า คนหนึ่งคือ เนยยาแมง ยศนี้แห่ง
บ้าน อีกสองคนคือ มิ่งญา ทหารเสือกกับ ทนญ

นายราชมณัท แต่ทว่าคนทั้งสองที่หลัง
มีอาวุธอยู่ในมือด้วย ซึ่ง ทำให้พวกเราทั้งสาม
ไม่กล้าทำอะไรได้

เนยยาแมงพูดว่า “เก่งมาก ท่านทหาร
เอกกรุงสยาม ท่านทำให้พวกข้าพเจ้าหน้า
ตาฟกซ้ำคำเขี้ยวไปนับ จำนวน ทั้ง สิบ ๆ คน
เมืองพะม่าหาไม้ได้เลยอย่างนั้น”

ข้าพเจ้า “ก็จำไว้ ก็ แล้วกัน ว่า ฤทธิ
เดชทหารไทยมันเป็นอย่างไร เรื่องพวกท่าน
จะกินดื่มนั่งง่าย ๆ นะอย่าหวังเลย”

เขาหัวเราะที่เห็น ข้าพเจ้าพยายังไม่ยอมลด
ข้อ “แต่ก็เสียท่านเหล่านี้ที่หึง ไม่รู้จักหาย
คนไทยมักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ”

จากคำพูดคำนี้ข้าพเจ้าเห็นเทียบยาโยทำ
ท่าปราศเข้าไป ข้าพเจ้าต้องกระซอกไว้

“ระวังปากของท่าน เนยยาแมง” ข้า
พเจ้าว่า

ตรง นี้เขาหัวเราะใหญ่ “หนอย เน้
ท่านจะมาทำไมข้าพเจ้า รู้หรือเปล่าว่าท่าน
เป็นอะไรอยู่ในนี้กัน ?”

ข้าพเจ้า “รู้! แต่นักโทษก็ยังฆ่าผู้
คุม”

เขาหัวเราะที่ ๆ “นั่นแน่, ท่านเจมนคร
สรวักษ์ อย่าให้ ข้าพเจ้าต้องเดือดร้อนท่าน

พ.ศ. ๒๔

เทศทหารไทย

ด้วยเรื่องบ้า ๆ เหล่านี้เลย ขอให้ข้าพเจ้าพูด
กับท่านเกี่ยวกับการงานเถอะ ตามความประ
พจน์ของท่านที่ได้กระทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้
ข้าพเจ้าได้ ไปกราบทูลพระกรุณาให้ทรงทราบ
แล้ว ครั้นว่าไม่โกรธท่าน ออกแต่ ยากให้
ท่านสมัครเป็นทหารอยู่ทางนี้ ยิ่งไฉ, ท่านจะ
ว่าอย่างไร?”

“ถ้าต้องการศพข้าพเจ้าละก็ได้”

“ฮือ! พูดเล่นไปนี่”

“ข้าพเจ้าพูดจริง ๆ”

“เอาละ ข้าพเจ้าให้เวลาท่านครึกครอง
แต่ว่าเจ้าเทียนยาโย กับนาย ขนมหัมม์ น่ะ จะให้
รับเคราะห์ ตามควร ของมัน. มัน เป็นคน
พระมาแต่ ๆ ยังไปเข้าข้างศัตรู”

เนยยาแมงยังไม่ว่าจะฟังคำตอของพวก
เราทั้งสามก็พาพวกของเขาออกประตูไป ทั้งให้
เรานั่งปรึกษาหารือกันไปตามเรื่อง เวลาล่วง
ต่อมาอดสักครู่ใหญ่ประตูก็เปิดออกอีกหนหนึ่ง
มีชาย รูปร่าง น่าเกลียด, หลัง งอ ด้วย ความ
ชราของมันเป็นคอกยาว คมขาว เป็นเงาปลาย
เข้ามาในห้อง แต่เพียงรูปร่างของมันก็น่า
เกลียด น่ากลัวอยู่แล้ว ข้ายังแสบะแสบะเขี้ยว
พูดขึ้นอีกว่า

“ข้าเป็นนาย เพ็ชรมหาต สำหรับ ประหาร

ชีวิตนักโทษ ของ ท่าน อำมาตย์ เนยยาแมง
ท่านให้ ข้ามาฟังคำตอจะว่าอย่างไร”

“ถ้าข้าไม่ยอม — — — — —”

“หัวเจ้าจะขาดกระเด็นในเกยวัน”

“เอา, ทกลสง, ข้า จะไปพบ ท่าน
เนยยาแมงได้ ที่ไหน”

“ห้องนอก ออกประตูนั้นไป แต่เจ้า
สองคนนั้นจะต้องอยู่ที่นี่”

พูดแล้ว เจ้านาย เพ็ชรมหาต ก็ ร้อง ร้อง
กิริยาของสหาย ข้าพเจ้าทั้งสอง ด้วยท่าทางอัน
ระวิงตัว ปลดปล่อยให้ข้าพเจ้าเดินผ่านไปข้างหลัง
โดยปราศจากความระแวงสงสัย อา, ท่าน
สหายเอ๋ย โอกาสอันงามอยู่ในมือแล้ว ท่าน
ไฉนข้าพเจ้าก็เดิน เข้าตัวก็คอ ชายรูปร่าง น่า
เกลียดคนทางเบื้องหลังโดยแรง และพร้อม
กับ นายขนมหัมม์ และ เทียนยาโยก็ปราศเข้าถึง
ตัว เทียนยาโย กระชาก คาย ออก มา จาก
มือของคู่ประจักษ์ได้ นายขนมหัมม์ยืนหมัด
อย่าง งาม ปลดปล่อย โผล่ ลง ไปให้ ที่ เขา คา ที่หนึ่ง
ส่วน ข้าพเจ้าใช้กำลัง แขน อัน แข็งแรง รั้งคอ
ชะเลยของเรา เจน — พอปล่อยมือร่างของ ไฉ
มนัสสโรไว้แล้วก็ถ่มพยับอยู่ตรงนั้นเอง
เทียนยาโยเป็นผี มี คาย ร้อยลำ ออก หน้า
วิ่งปราศไป คูที่ ประตู เห็น ปลดคน ก็พิก

นายประจักษ์พันธุ์ โพธิ์

กนิษฐ์

หน้ายอกให้เรามากไป แต่ทว่า — ท่านสหาย
พอเราออกมาถึงกลางท้องก็เห็นเนยยาแมงเบ็ก
ประตึกเดินเข้ามาด้วยเจ้ามัจฉาทหารเสือและเจ้า
ทนต์คนสนิทของมัน พอมันเห็นเราเข้าเจ้า
เนยยาแมงเบ็กก็ถลัน ร้องตะโกนบอกบริวาร
เสียงขรม แต่ข้าพเจ้าไม่ฟังเสียง, สอง
คนกับนายขนมต้มปรากฏใส่ที่นั่นที่ ส่วนเทียน
ยาโยหันไปเอากายไล่ฟักฟันพวกประจักษ์ ทพ
กันตรออกมาทุกช่องประตู

ข้าพเจ้าต้องยอมทนเจ็บให้ ไอ้ทนต์เอา
แซ่หวายฟักเข้าให้ที่หนึ่ง แต่ในไม่ช้ามัน
และแซ่หวายต่างก็กระเด็นไป คนละทาง สอง
ทาง ส่วนเจ้ามัจฉาก็โดนนายขนมต้มชอย
เสียจนลุกไม่ขึ้น เบิกโอกาสให้เราทั้งสาม
จำออกประตูไปได้ และมีหน้าข้าเทียนยาโยยัง
ปักประตูลงกลอนไว้เสียด้วย กว่าเจ้าพวกไฟ
พาดจะพาดกันตามออกมาได้ เราทั้งสามก็
ออกไปเดินลอยนวลได้ ในถนนสบายใจเสีย !

“ผมเล่น เสีย หลาย หัวเราะ” เทียน
ยาโยหัวเราะบอกข้าพเจ้า เมื่อเดินมาตามทาง
“เลือดแดงสาดไปทั้งนั้นในห้อง”

“ผมก็ฟักฮ้ายเหมือนนั้น เสียหน้า ตาคิดไป
เหมือนกัน” นายขนมต้มพูดข้าง “นั่น
แหละขอมระยมไปหลายวันทีเดียว”

ข้าพเจ้าไม่มีอะไร จะคุยกับเขา จึงงัดเอา
รอยที่ถูกฟักด้วยแซ่หวาย ขึ้นมาให้เห็นเป็นรอย
แตกเลือดออกซิบ ๆ ที่แขน ก็นึก ว่า ช่างมัน
แล้วหันไปพูดกับนายขนมต้มว่า

“ท่านเป็นคนไทยอยู่ในข้อจะมีภัยมาก
นะ ทำไมไม่หนีออกนอกไปบ้านไกลไปเมือง
เสียบ้าง”

นายขนมต้ม “ก็คิดออกครับ แต่
มันไม่มีหนทาง จะไปได้อย่างไร ก็เลย จม อยู่
นี่เอง”

ข้าพเจ้า “งั้นก็กลับไปด้วยกันซี รอ
ให้เสร็จจะเสียก่อนไปด้วยกันกับฉัน”

นายขนมต้มยอมตกลงด้วย. ดังนั้นข้า
พเจ้า จึงให้เขามาพกรวม อยู่ด้วยกัน กับ เรา
บ้านที่พักของงูยอกคง เป็นแปลกพิเรนทร์
ไปไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใครได้ พอมาถึง
บ้านก็ได้ทราบดีว่าแม่ครัววิสัยเป็นทุกข์ ถึงพวก
เรามาก และแจ้งว่ามี หนังสือบอกอะไรหาญ
ว่าทัพพระมาแตก ผู้ถือหนังสือจะเข้าเฝ้าในเย็น
วันนั้น และในการเข้าเฝ้าพระเจ้ากรุงอังวะจะ
พระราชทานเลี้ยงด้วย

เจ้าหล่อนพูดว่า “สำหรับคุณหมื่น คุณ
ต้องอยู่บ้าน ส่วน คิณ กับ เทียนยาโยและ
คุณพ่อจะต้องไปในงานนี้ แล้วคิณจะคอย

พ.ศ. ๒๔๗

เทศทวารไทย

ไปฟังเขาประชุมกันว่าจะว่าอย่างไร แล้ว
ก็ฉันจะมายอก คุณไม่คงไป”

ตามความเห็นของเจ้าหล่อนเหล่านั้นข้าพเจ้า
ยอมตกลง แต่พอถึงเวลาข้าพเจ้าหล่อนไปแล้ว
ข้าพเจ้าก็ปรึกษากันกับนายขนมต้มว่า การ
ที่ปล่อยให้เจ้าหล่อน ซึ่งเป็น ผู้หญิงไป สะเซญ
ถยานเป็นของไม่ชอบ เราควรจะปลอมตัว
ไปกำกับด้วย นายขนมต้มไม่คัดค้านว่า
อย่างไรนอกจากยอมตามใจข้าพเจ้า ดังนั้น
เราจึงทำมาฉเร็วได้ สี่มา เตรียมตัว
เราไปด้วย สำหรับเมื่อได้ ชื่อราชการแล้ว

พวกเราทั้งสี่จะ ได้เห็นได้ทันทั่วทั้ง การปลอม
ตัวข้าพเจ้าแต่งตัวอย่างขุนนางพะม่าที่เดียว มี
กายสพายหลังพร้อมบริวาร ส่วนนายขนมต้ม
ไม่ต้องพิถีพิถันนัก เพราะเขามีนาคาคอย
คุมม้าหลบซ่อนอยู่ข้างล่าง. เป็นแต่ว่าเมื่อ
ข้าพเจ้ารีบร้อนออกมาแล้ว ให้เขารับตรง
ออกมารับทันที

เมื่อ ข้าพเจ้าไป ถึงวังที่ ประทับนั้นพวกขุน
นางข้าราชการยังมาไม่พร้อมกัน เพราะ
เป็นเวลาพักค่ำใหม่ ๆ. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมี
โอกาสเที่ยวตรวจดูภายในพระราชฐานได้ทั่ว ๆ
เมื่อผู้คน หญิงชาย ที่ มาในการ พระราช ทาน
เสียงน พยปะ และ ไม่รู้จัก ว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร

ต่างพากันเลย ๆ ไปเสียเป็น อันมาก, ใน
ขณะที่เกิดขึ้นสำรวจตรวจดูที่ทางอยู่นี้ ข้าพเจ้า
สังเกตเห็น คนสองคน ยืนพิศดู ชบชิบ กันอยู่
ข้างพระบัญชร ข้าพเจ้าจึงแกล้งทำ โกลเดิน
ผ่านไปใกล้ ๆ. ได้ยินเสียงคนหนึ่งพูดว่า

“นี่แน่ะ, สิงหจอ ท่านจะเป็นผู้รับคำสั่ง
ให้นำหนังสือไปให้ขอแขวงนั้นกันวันนี้ เพราะ
ฉะนั้นท่านต้องเอาหนังสือเดินทางนี้ไป เมื่อ
ไปตามทาง ผู้รักษาท่าน หรือรักษา ประต เห็น
หนังสือนี้เข้าจะอนุญาตให้ท่านไปได้ทันที เข้า
ใจหรือยัง ?”

ชายผู้มีนามว่า สิงหจอ รับว่าเข้าใจแล้ว
และถามว่า “จะให้ผมไปเมื่อไร ?”

“รออีกประเดี๋ยว พอเสร็จการประชุมฉัน
จะเป็นผู้ เอาหนังสือ มาให้ แล้วท่าน ต้องรีบไป
ทันที”

สิงหจอ ทหารม้าใช้รับ คำแล้ว ก็เอา หนังสือ
เดินทางใส่ไว้ภายใน ซบในเสื้อ. พลัน
บุคคลทั้งสองก็แยกกัน.

อา ! ได้การ, ความสำเร็จของข้าพเจ้า
จนจะบรรลุ ถึงผล ที่สาคู อยู่แล้ว ข้าพเจ้า คอย
สังเกตจับตาดูผู้มีนามว่า สิงหจอ อยู่เสมอ ไม่
ว่าเขาจะเดินไป นิ่งที่ไหน ข้าพเจ้า เป็นต้อง
ตามไปคุมเชิงอยู่ทุกฝั้ว และ ก็ควรจะหัด

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กันย์

ที่เขาไม่รู้ ลักตัวเสียเลย จนประมาณอีกสัก
พักใหญ่ ๆ พระเจ้าอึ้งว๊ะจึงได้เสด็จออก แสดง
ว่าการประชุมถึงที่สุดแล้ว พวกที่เข้ามาเฝ้า
รวมทั้ง ข้าพเจ้า จึงถวายบังคม ชัน พร้อมกัน
ทันใดนั้น ข้าพเจ้า ก็สังเกตเห็น สิ่งห่อ และ
ชายคนหนึ่งที่พาเอาหนังสือมาให้หนึ่งอยู่ใกล้ ๆ
กัน และเตรียมจะยื่นส่งให้แก่นักน้อยแล้ว
บุคคลนั้นเองมีชายคนหนึ่งทูลขึ้นว่า “ควร
มีควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรด ทานขุ
ยอกุให้ รู้เห็นเป็นใจให้บุตรชายและบุตรหญิง
ทำการคบค้าสมาคมกับ ข้าศึกให้ต่างก้าวท้าว
ต่างแค้น จนแผ่นดินไหวปรการต่าง ๆ ที่คิด
จะกำจัดศัตรูต้องเหลวแหลกไปหมดแล้วพะยะ
ค่ะ เช่นนี้ ควร จะได้รับ พระ ราช อาญา
อย่างหนัก ”

พระเจ้าอึ้งว๊ะพระพิทักษ์ “ความจริง
เรื่องนั้นเราเคยรู้และระคายมาข้างแล้ว ท่าน
จะว่าอย่างไรท่านขุยอกุ ”

ขุยอกุ อ้ามาทขุ ะราชตัวสั้น กว๊ย ความ
ตกใจ “พระราช อาญาไม่พ้นเกล้า ๆ ข้า
พระพทขเจ้าไม่ทราบเรื่องอะไรเลยหามิได้ ”

“อ้าย ! โกหก ” ทรงตรัสเสียงแหว
“เฮ้ย ! ทหารจับเอาตัวไปทั้งสามคน ”

ทันใดนั้น ก็เกิด การ ดันดัน กันขึ้น อย่าง

ขนานใหญ่ ขุยอกุและบุตรชายบุตรหญิง
ลูก ยื่นขึ้น เต็มตัว ส่วน คนอื่น ก็เลย พลอย
ลูกขยขึ้นด้วยรวมทั้งเจ้าคนที่สาระแนกรวยทูล
ก็ พอมันเหลียวหน้ามาข้าพเจ้า ก็จำได้ว่า
เจ้าเนยยาเมงนั่นเอง ส่วนข้าง ๆ มันมีเจ้า
มังญาทหารเสือทำท่าผยองทั้ง คล้ายกับว่าเจ้า
บุคคลทั้งสามนั้นก็ระ โดกจยทันที ขณะนั้น
ข้าพเจ้าสังเกตเห็น สิ่งห่อ และ สหาย ของเขา
ตกใจมาก ผู้เป็นสหาย พกโดยละล้าละลัก
พร้อมกับเอาหนังสือโยกใส่ให้ ในมือว่า

“เฮ้. ท่านต้องรีบไปทันที ไม่ต้อง
เอาใจใส่ถึงทางนี้ เร็ว ”

พอซอกคำ สิ่งห่อก็เอา หนังสือโยกใส่เข้า
ไว้ภายในเสื้อ และออกจากที่เฝ้าไปโดยด่วน
ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้นจึงขยิบเข้าไปข้างหน้าโดย
ไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะสายตาของทุก ๆ
คนจับอยู่ที่ สามคน พ่อลูก ทั้งนั้น แล้วจึง ประ
ภาคว่า

“ข้า ! บุคคลทั้งสองนี้ สืบสายโลหิตมา
จากคนไทย ไม่ใช่พะม่ากึ่งที่ท่านคิด ใคร
จะมาแตะต้องไม่ได้เป็นอันขาด ”

เจ๊ยม ! เจ๊ยมส่งกัเมือสนคำประกาศของ
ข้าพเจ้าแล้ว. ทุก ๆ คนพากัน หัน มามอง
ข้าพเจ้าเป็นตาเดียว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง

พ.ศ. ๒๔๘

เทศทหารไทย

ทรงพระสรวลลั่นของพระเจ้าอังวะ

“อ้อ, ท่านเจมนศรีสรักษ์ร์? หัวใจ
ว่าคงเป็นท่าน เก่งมาก เขาโง่กันกว่าท่าน
เป็นทหารเสือเมืองไทย ใครเขาไม่ลงเลย
คั่นก ข้ายากดูความสามารถของทหารเสือ
เมืองไทยนัก ว่าจะเก่งจริงเหมือนดังที่เขา
โง่กันหรือไม่ เฮ้ย! ทหาร จีบจีวะ จีบ
เป็นนะ ถ้าเขาตายไปพวกมันจะต้องตาย
ตามไปด้วย”

ครัส แล้ว ก็ ทรง ลก ขึ้น ประ ทัย ขึ้น ทอด
พระเนตรอวยบนพระที่นั่ง มีพระอาการร่าเริง
เบิกบานเป็นล้นพ้น

ทหารพวกหนึ่ง ตรงเข้าจับเทียนยาโยก่อน
เพราะต้องการจะเอาไปเข้าพิศมขิง. แต่ข้าพ
เจียนหมัดไปให้ ชิม ก่อนที่ คน อื่น ๆ จะตรง
เข้าจับข้าพเจ้าได้ ตามกระแสพระราชดำรัส.
ในทันใดนั้นก็เกิด การต่อสู้กัน ขึ้น อย่าง ชวนาน
ใหญ่ภายใน พระ ราชฐาน ของ พระเจ้า อังวะ.
พวกผู้หญิงพากัน หลีกเลียงไป ทางหนึ่งวันแต่
แม่ศรีอวลัยของ ข้าพเจ้า นั้นแหละถูกกลุ้มรม
อยู่ ไม่ห่างจากข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าจึงร้อง
บอกว่า

“หนีไปเร็ว มีมากคอยอยู่ข้างนอกแล้ว”

พอซาคำเจ้าหล่อน ก็ออกวิ่งไปโดยด่วน

มีพวกทหารวิ่งตามมาจับเป็นพวกใหญ่ แต่
ถูกข้าพเจ้าขอไว้ด้วยหมัด เลี้ยงไม่มีใครกล้าคิด
ตามไปได้ ส่วนเทียนยาโยแสดง ความ
สามารถ ของเขา อย่าง เต็มที่ โดยชักดาบ
ออกฟาดฟันศัตรูไม่เล็ด ในไม่ช้าเราก็ออ
ดถอยออกมาได้ทุกขณะ ข้าพเจ้าไม่ยอม
จะแสดงให้ พระเจ้า อังวะ เห็น ว่า ข้าพเจ้าเอา
เปรียบ จึงเป็น แค่นี้ หมดสิ้น ๆ แจกจ่ายไป
ทั่ว ๆ กัน ท่านพวกขุนนางพม่าและพวก
ทหารต่าง ล้มลุก คดก คดกัน หัวแตก หน้า โน
ไปตามกัน และถ้าจะว่ากันไปแล้ว พอโดน
หมัดของข้าพเจ้าแต่เพียงสองสามที ท่านพวก
ขุนนางพม่าก็เลื่องลือไป อยู่ข้างหลังเป็นส่วน
มาก ปลอบให้พวกทหารเข้ามาช่วยกระหน่ำ
พวกเดียว.

พระเจ้าอังวะทรงพระสรวลขบใจ และ
ตรัสว่า

“เฮอ! เขาเก่งจริง เขาเก่งจริง โอ
พวกเราเป็นกองสองกองทำไมไม่ได้ เอา, เอา
เข้าไป พวกเรา! เอา เอาเข้าไป คุณเจมน!”

ประมาณ สักพักใหญ่ ข้าพเจ้าก็ สู้พลา
งดพลาจนออกมาถึงข้างนอกได้ พอถึงพระ
นครพระเจ้าอังวะแล้ว ข้าพเจ้าก็ชักดาบ
ออกกวัดแก่งขู่ไม่ให้ข้าศึกตามออกมา. แล้ว

นายประจักษ์พันธุ์โพธิ์

กนิย

เราทั้งสาม ก็ออกไปชนม้าที่นายขนมต้ม นำมา
ข่มคอยอยู่ คอยจับไปโดยเร็ว.

“เราจะไปอย่างไรได้ เวลาค่ำคนเข้าน
ประตูเมืองปิด” นายขนมต้มปวารณากับข้าพ
เจ้าตามทาง

ข้าพเจ้า “ได้ เรายังไปเร็ว ๆ หน่อย
เป็นได้ เวลานี้มีคนหนึ่งถือหนังสือไปให้
อะแซหุ่นกี้ มันมีหนังสือเดินทาง”

พอได้รับคำบอกเล่าดังนี้ ม้าทั้งสี่ก็เพิ่ม
กำลังเร็วขึ้นออกนอกหอคอยเหยียดกลิ้ง ๆ ตัว ในไม่
ช้าก็เห็นร่างของ สิงหะอุชมา คอยไป ข้างหน้า
ไว้ไว้ ๆ

“ไอคน นนริศ” แม่ครัววิลัย หัน
มาถามข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าพยักหน้ารับ และเพิ่มกำลังเร็วขึ้น
อีก จนข้าพเจ้าออกหน้า ในบัดดลนั้นข้า
พเจ้าก็ชนม้านั้น คายอยู่ในมือข้าพเจ้าแล้ว
เพราะฉะนั้น จะยากอะไรที่ข้าพเจ้า จะ ปลิดหัว
สิงหะอุชมาได้ แต่ทว่าในเบื้องหลังมีเสียงฝีเท้า
มาคอยจับตามมาอีกโดยเร็วไว

ข้าพเจ้าร้องบอกสหายทั้งสามว่า “ตรง
ไปประตูเมืองที่เกวียนไม่ต้องรอ เห็นไหมใคร
มันตามมาข้างหลัง”

พอได้ยินดังนั้น พวกเราทั้งสาม ก็ไม่ต้อง

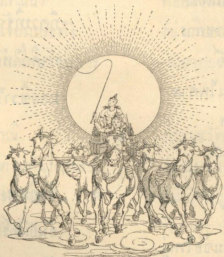
รอให้ผูกเป็นครั้งที่สอง ออกไป ก็ควมม้าไป
ตามทางโดยเร็ว ส่วนข้าพเจ้าก็ลงคันหนึ่งถือ
ในหัวสิงหะอุชได้สองตะขบ แล้วก็ออกตามไปทัน
ที่เหมือนกัน ประมาณสักพักใหญ่พวกเราก็
มาถึงประตูเมืองได้ทันใจ ข้าพเจ้าเป็นผู้เอา
หนังสือเดินทางออกให้ผู้รักษาประตูทุก เมื่อ
เป็นทีพอใจ ของเขาแล้ว เขาก็จัดการ เชิญ
ประคิให้เราไป แล้วประตูเมืองก็กลบยิบกลง
ถึงแก่ ส่วนผู้ที่ไล่กวักก็จำต้อง แยกเอา
ความหัวเสียกลับพร้อมด้วยความไม่สมหมาย

๐ ๐ ๐

ครั้น ณะ วันอังคาร เดือน สิบ แรม ๓ ค่ำ
สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวเสด็จ ออก ขุนนาง
ณะ ท้อง พระโรง อันวัจิตรไพโรจน์พร้อม
ไปด้วย เสนาบดี และ ปวง ข้าราชการผู้ใหญ่
ผู้น้อย ทั้ง ปวง จึง จมนคร สรรภเสนา เฝ้า
กราบถวายบังคมทูล ถึงกิจการ ที่ได้ ไปกระทำ
มาในเมือง พระม้าว เป็นผล สมฤกษ์ เพียงใดแล้ว
ทูลถวายหนังสือ สำคัญและชี้แจง เรื่องราว อัน
เกี่ยวแก่ชายหญิงสองพี่น้อง ซึ่งได้ นำเข้าเฝ้า
ด้วย สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทอดพระเนตร
เห็น และ ได้ ทรง พัง กรณียกิจ ถึง นั้น ก็ ทรง
พอพระราชหฤทัยเป็นที่ยิ่ง ก็ว่าสมควรเสียดิ
ที่เกิดมาเป็น วีระบุรุษ คนไทย จึง ทรง พระ

กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้^๕เจมนศิริสรักษ์^๕ ข้าราชการ^๕ ประโยชน์มาก^๕ เพราะเป็นกระแสน้ำพระราช
 การกรมทหารบก^๕ เป็นออกพระพิชัยชาญยุทธ^๕ ค้ำ^๕รั้วของพระเจ้ากรุงอังวะทรง ครี^๕สพอพระทัย
 ให้เทียบยา^๕โยซึ่งได้^๕เปลี่ยนนาม^๕ เป็นนายเทียบ^๕ ไปยัง^๕ความคิด^๕ของ^๕อะแซหุ่^๕นุก^๕ ในการ^๕ที่จะ^๕ตั้ง
 และ^๕ให้^๕ช่วย^๕เหลือ^๕กิจการ^๕ในเมือง^๕พระ^๕ม่าย^๕อยู่^๕มาก^๕ หัวเมือง^๕ฝ่าย^๕เหนือ^๕ของ^๕กรุง^๕สยาม^๕ เสีย^๕ก่อน^๕
 เป็นออก^๕พระ^๕พิชัย^๕รณรงค^๕แทน^๕บิดา^๕ และ^๕ให้^๕อะแซ^๕หุ่^๕นุก^๕กระทำ^๕ตาม^๕ความคิด^๕นั้น^๕เกิด^๕ขึ้น^๕
 คำ^๕รั้วว่า^๕นาง^๕แค^๕ร์^๕อวล^๕ย์^๕ เป็น^๕คู่^๕ทุกข์^๕คู่^๕ยาก^๕ของ^๕ แหละ^๕ เป็น^๕เหตุ^๕ให้^๕ไทย^๕ รู้^๕ตัว^๕และ^๕จัดการ^๕ยิ่งขึ้น^๕
 มี^๕นมา^๕แต่^๕เมือง^๕พระ^๕ม่าย^๕ และ^๕ทั้ง^๕มี^๕ความ^๕รัก^๕ใคร่^๕กัน^๕ ได้^๕ทัน^๕ทั่ว^๕ทั้ง^๕ที่^๕ เพราะ^๕ฉะนั้น^๕เมื่อ^๕พระ^๕ม่าย^๕กรม^๕มา^๕จึง
 อยู่^๕แล้ว^๕ ทรง^๕พระ^๕กรุณา^๕โปรด^๕เกล้า^๕ฯ^๕ให้^๕กระ^๕ พย^๕กอง^๕ทัพ^๕ไทย^๕ไป^๕ซัด^๕คา^๕ทัพ^๕พม่า^๕ก่อน^๕แล้ว^๕ ซึ่ง
 ทำ^๕การ^๕สมร^๕สกับ^๕ออก^๕พระ^๕พิชัย^๕ชาญ^๕ยุทธ^๕ภายใน^๕ การ^๕เตรียม^๕พร้อม^๕เหล่านี้^๕ เป็น^๕ไป^๕ด้วย^๕กำลัง^๕ความ
 พระ^๕บรม^๕มหาราช^๕วัง^๕ ซึ่ง^๕ทั้ง^๕นั้น^๕นับ^๕ว่า^๕เป็น^๕พระ^๕ สามารถ^๕ และ^๕ฤๅ^๕ทิศ^๕ของ^๕เจมนศิริสรักษ์^๕หรือ^๕
 มหา^๕กรณ^๕าธิ^๕ศคน^๕แก่^๕หนุ่ม^๕สาว^๕ทั้ง^๕สอง^๕อย่าง^๕ล้น^๕พ้น^๕ ออก^๕พระ^๕พิชัย^๕ชาญ^๕ยุทธ^๕ คือ^๕ตัว^๕ข้า^๕พม่า^๕นั้น^๕เอง^๕
 ส่วน^๕หนึ่ง^๕สือ^๕สำคัญ^๕ที่^๕ซึ่ง^๕มา^๕ไต่^๕นั้น^๕ ปราบ^๕กว่า^๕มี^๕

ราชวัตร (คำกลอน)

๒๖๖

อภินิหาร

- ๑ ขอรวิเริ่มกล่าวกลอนสุนทรสวัสดิ์
ราชวัตร สืบประการโบราณแดง
ท่านบัณฑิตได้แยกแยะแสดง
ประ โยชน์แห่งปวงข้าราชการ
ผู้ควรจะเป็นเสวคามาคย์
ไม่ควรชวาคคุณธรรมอันไพศาล
ปฏิบัติราชกิจของภูบาล
ก็จกวัฒนการสืบต่อไป

นหิราชกุลิ

- ๑ ข้อต้น คือ เสวคามาคย์
จำต้องมิลิปลศาสตร์เป็นข้อใหญ่
แม้ ไพรคเกล้า ๆ ให้ทำงานการใด ๆ
ต้องสนองพระคุณได้ ถึงัญชา

อติสุโร

- ๑ ข้อที่สอง ถ้าเกิดราชไพร
ก็ควรที่จักขึ้นอาสา
ทำศึกให้อาหาญชาญดักดา
มอยชีวาไว้ ไต่ยาทบงส์

อุปมตโต

- ๑ ข้อที่สาม อย่าประมาทต่อราชกิจ
อันบพิตรมีพระราชประสงค์
ต้องกอบด้วยสติให้มั่นคง
จิตที่บนยงแน่นให้ควรการณ

สัลลย

- ๑ ข้อที่สี่ ต้องมีศีลวัตร
ความซื่อสัตย์ผ่องแผ้วแน่นอน
ค่อจอมขุนทนต์เกล้าเจ้าปราณ
ปฏิบัติราชการทั่วทุกทิศ

สุนกษตมคโค

- ๑ ข้อที่ห้า แต่ง ภาษ พอส้มคักก็
อย่าเหินนักค่อเขยงยทศ
อย่าทำโอ้อวดกรรการยล
ไปตามที่ทองคนจนควรระวัง

อนุทอโต

- ๑ ข้อที่หก ยามเฝ้าพระเจ้าอยู่หัว
อย่าผลอควมัวเพี้ยนยเนิน
การแต่งกายต้องสงัดมเจียมประทั้ง
ยามเฝ้าวังต้องให้เหมือนเพื่อนราชการ

นาสุสปี

- ๑ ข้อที่เจ็ด แม่ทรงพระปราณ
โปรดชยเกล้าๆ เลื่อนที่ตำแหน่งงานคร
อย่าอวดกัทนคนพินประมาณ
อย่าคัคนเสมอกันจะวอควาย

นาติทุเร

- ๑ ข้อที่แปด เมื่อเฝ้าพระทรงคักก็
ต้องรู้จักตำแหน่งที่กัเหลือหลาย
แต่พอยินพระตำรัสตรัสพิปราย
อย่ากล้ากราบให้ โกล่หรือ โกลเกิน

นหาปเส

- ๑ ข้อที่เก้า อันพระเจ้าอยู่หัวไช
ต้องมีใจจงรักอย่าชักเหิน
น้ำชำระธุลีพระบาททวกรเจริญ
อย่าโกรชคตอยเมื่อพระเจิญพระ โกรช

นาสุสกรียาหิกิเพ

- ๑ ข้อที่สิบ อย่างมีใจใ้ประสงค์
ค่ออนงค์นางในไมคัหนา
อย่าเลียบเลียมพคเล่นเจรจ
แก่ยาทบริจาริกาของภว

สังท้าย

- ๑ อันราชวัตร ทั้งสืบประการนี้
ท่านเมษแก่เกล้าไคกล่าวสอน
แม้ ใครปฏิบัติไค ไม่เกือกรัน
รับราชการจักถาวรเจริญเยย ๑

ความมานะ

โดย

“ศรีนพรัตน์”

เจ้าของเรื่อง “ความรักทำให้ตายอด” “ใครแน่?” ฯลฯ

— 0 —

เมื่อคืนไสว สิริวันทา มีอายุได้ ๓๐ ปี กำลังแสร้งกรุ่นครุ่นฝัน ผู้ใดที่ได้ประสบพบเห็นตัวก็ฉินแล้ว เป็นต้องออกปากชมเชยว่า ศิฉินเป็นคนสวย ซึ่ง ศิฉินเอง ก็ ไม่ปฏิเสธ เพราะรู้ สักว่าเป็น คำที่ กล่าวไม่เกินกว่า ความจริงเลย

ระหว่างนั้นศิฉินยังเป็นนักเรียนเรียนอยู่ในชั้น มัธยม ปี ที่ ๓ แห่งโรงเรียนสตรี อันมีเกียรติยศสูง โรงเรียนหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร

ตามธรรมดาทุก ๆ วันที่ โรงเรียน เปิดเรียน ในตอนเช้าศิฉินได้เดินออกจาก บ้าน ของ ศิฉิน

ซึ่งอยู่ทางเชิงสะพานแม่น้ำศรี ไปขึ้นโดยสถานรถรางที่สถานสะพานคำ เพื่อไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนของศิฉิน เมื่อเลิกเรียน ตอน ย่ำ แล้ว ศิฉินก็ขึ้นโดยสถานรถรางกลับบ้าน ศิฉินได้ตรงไปตรงมาอยู่เช่นนั้นเสมอ การก็เป็นที่เรียบร้อยดี หา ได้ มี เรื่อง รว อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นไม่

จวบจนกระทั่งเข้าวันหนึ่ง ซึ่ง ศิฉินจำได้ อย่างแม่นยำว่าเป็นวันจันทร์ ศิฉินได้เดินออกจากบ้านเพื่อขึ้นโดยสถานรถรางไปโรงเรียนตามเคย เมื่อขึ้นนั่งอยู่ในห้องคนที่ ๑ เรียบร้อยแล้ว รถรางก็เปิดไ้เริ่มเคลื่อนออกจาก

พ.ศ. ๒๔

ความมานะ

ที่อย่างเขาๆ

กษัตริย์หนุ่มน้อยคน หนึ่งวิ่ง ตามรถ
คันที่กิน โดยสานไป พอทันเขาก็กระโดด
ขึ้นเกาะที่บรรดาโคนนั้น แต่เขาไม่ได้เข้า
ไปในห้องชั้นที่ ๑ ซึ่งยังว่างไม่มี คนนั่ง
อยู่อีกด้าน ๑ คงยืนอยู่เพียงข้างหน้าเท่านั้น

หนุ่มน้อยผู้ ตามที่กินลอบเข้าห้องกุ จัก
ว่าเขาเป็นชายที่มรูปร่างสวยงาม เป็น สว่าง สด
ลักษณะของลูกผู้ชายได้กิน ๑ คณะอายุอยู่ใน
ราว ๒๗ ปี เขาแต่งกายอยู่ในเครื่องแบบที่เรียบ
ร้อยสีอาทหมกจก คือ สวมถุงเท้ารองเท้าดำ
สวมกางเกงลูกเสือสีดำขาสั้น สวมเสื้อชั้น
นอกขาว ขนศีรษะสวมหมวกฟาง ผ่าฟัน
หมวกชั้นมัธยม มีกษัตริย์ที่หน้าหมวก.....
ที่มอหวนหงส์ก็สมกับหลายเล่มซึ่ง รักไว้ ท้าย
สายหนังอย่างแน่นหนา แสดงให้เห็นว่าเขา

หนุ่มน้อยผู้ ยังเป็น **นักเรียน** อยู่
ในการที่หนุ่มน้อยนักเรียนมาขึ้น โดยสาน
รถรางคันเดียวจนถึงกินเป็นครั้งแรกนี้ ใน
ชั้นคันไม่ได้ทำให้กินรู้สึกอะไร มาก เกินไป
เลย นอกจากจะนึกแต่เพียงว่า เขาขึ้น
โดยสานอย่างธรรมดาเพื่อไปโรงเรียนของเขา
เมื่อรถแล่นไปถึงหน้าโรงเรียนของกิน ๆ ก็ลุก
ขึ้นจากที่นั่งเตรียมตัวจะลง พอถึงกินก็เดินออก

มา หนุ่มน้อยนักเรียนซึ่งยืนอยู่ข้างหน้ารถ
ได้ขยับตัวหลักทางให้กินก้าวลง จากรถโดย
สะดวก ส่วนเขาเองโดยสานต่อไป เพราะ
โรงเรียนของเขาถึงที่หลัง ตอนกินจะลง
จากรถ กินเห็นเขาลอบมองกินอย่างเอา
ใจใส่มากทีเดียว

ครั้นรุ่งขึ้นเช้าวันที่สอง กินก็ได้ออก
จาก บ้านเพื่อ ขึ้นโดย สาน รถราง ไปโรงเรียน
ตามเคยอีก พอถึงกินเดินมาถึงสี่แยกสะพาน
ดำ ก็แลเห็นหนุ่มน้อยนักเรียนคนนั้นมาขึ้น
บ๊วยร้อยที่ขงก่อนแล้ว

สักครู่หนึ่งรถรางแล่นมาหยุดที่ขง กิน
ก็ขึ้นไปยัง ที่นั่งโคนเขาที่ขึ้นข้าง แต่
กินก็ยังคง ไม่รู้สึกอะไรแปลกไป กว่าวัน แรก
อยู่นั่นเอง

รุ่งขึ้นวันที่สาม, ที่สี่, ที่ห้า, กินก็คง
ได้เห็นเขามาขึ้นรถรถรางอยู่แต่ที่เดิมด้วยอาการ
อย่างเช่นวันก่อน ๆ นั้นอีก

พลันกินก็เกิดสงสัยว่า ทำไมหนุ่มน้อยนักเรียน
ด้วยเหตุผลกลใดกันหนอ หนุ่มน้อยนักเรียน
ผู้นั้นจึงได้เพียรพยายามมาคอยหาโอกาสขึ้น รถ
คันเดียวพร้อมกันกับกินทุกวัน นับว่าเดิม
เริ่มแต่วันแรกพบเป็นลำดับมา จะว่าเป็นโดย
พระเอิญมาประจวบพร้อมกันเข้าเองหรือ ก็

ศรีวันพรัก

กันย

กระโรยู่ คิฉินลงสนนียฐานกเห็นว้า นำ
จะมเลสนียอะ ไร ช่อน อยู่ ภายใน ใจ ของ หน้ม
นอยนกรเรียนฉันสก็อย่างหนึ่งปนแน เพื่อให้
เห็นเทรและวิ่ง พอรุ่งชนเช้าวันทกท คิฉิน
ก็เดิน ออก จาก บ้าน เพื่อ โดยสาน รดวาง ไป
โรงเรียนอกตามเคย

ครวนคิฉินเดินมาถึงสี่แยกสพานคำ ก็
คงได้เห็นเขามายืนคอยอยู่ตรง ชง อย่าง เช่น
วันก่อน ๆ อีกน่าแหละ

คราวนคิฉินได้ทั้งย่นชานไว้ว่า ถ้าตรง
คันแรกที่จะแล่นมาถึงน้า มาหยุดที่ชง คิฉิน
จะยังไม่ขึ้นก่อน จะคอยอยู่ที่หรือว่า ถ้า
คิฉิน ไม่ขึ้นเขาจะชนหรือไม่?

ต่อมาสักครู่หนึ่งรดวง ได้แล่น มาหยุดที่
ชง คิฉินแกลงท้ายนเคยเสียไม่ ขึ้น ส่วนเขา
ก็ไม่ขึ้นข้างเหมือนกัน

ครวนคิฉินหลังแล่นมาหยุด คิฉินจึงชน
เขากลับชนชนที่หนารวดทันทคิฉินนั่งข้างทันที

อา! ท่านเองคิฉิน จย ความจริงได้แล้ว
หน้มนอยนกรเรียนฉัน ต้องมีความมุ่งหมายอะ ไร
สก็อย่างหนึ่งทเกยกับตัวคิฉินอย่าง ไม่มียอุทา

สำหรับคนโดยสานที่ นั่งไปใน รดวง คัน
หลังน มเเตคิฉินกับหน้มนอย นกรเรียน รวม
๒ คนเท่านั้น ไม่มีคนอื่น โดยสานไปด้วยเลย

รดแล่นไปใกล้กระเคียว พ่อหน้ม นอย ช่งชน
อยู่ข้างหน้า ได้เห็นหน้ามาของคิฉิน พอ
คิฉินสพตาเขา ๆ ก็ชนชองรถหมายส ชมก มา
วางไว้บนที่อหลังสก็เรียนของคิฉิน แล้วตัว
เขากลับลงไปจากรถทันที

เมื่อคิฉินกลับจากโรงเรียนมาถึงบ้าน คิฉิน
ก็ เขี่ยคิฉินกักหมายน้นออกอ่านดู มีข้อความ
ว่าดังนี้

ห้องมัธยม ๘ โรงเรียน.....
วันที่ พฤศิกายน พ.ศ.,.....
เชอที่ก

ในการที่เธอมาได้รับจดหมายของ ฉินฉิม
นี้ เชื่อว่าคงทำความปลาใจให้แก่เธอไม่
น้อย แต่ความปลาใจของเธอจะปลาศนา
การหายไปสิน ในเมื่อได้พยายามอ่านจด
หมายฉิมนี้ ด้วย ความไกร่ ครอง ะน จย แล้ว
ก่อนที่จะเขียนมาถึงเธอ ความจริงได้คิด
แล้วคิดแล้วว่าเธอเขียนก็หรือไม่ เพราะมัน
ชวนให้น่าคิดอยู่ ๒ ประการ คือ ประการที่ ๑
ถ้าเขียนมาหากเธอ กรณามไม่คร จดก็เป
ยญวสานอย่างยวดยั้งนี้ว่าเคราะห์ที่ไป ประ
การที่ ๒ ก็ถ้าประจวบเป็นคราวเคราะห์ร้าย เกิด
ไม่เป็นที่ต้องด้วยความคารวิหชอยของเธอ เธอ
อาจจะเกลียดหรือช่งน่าที่ฉินฉิมอย่าง มหนัก ก็

พ.ศ. ๒๕๑

ความมานะ

เป็นไปได้ แม้จะได้ คิดถึงกล่าวแล้วก็ได้ แต่
ในที่สุดก็จำต้องตั้งใจเสีย โชค หมายเขียน
มาถึงเธอจนได้ ทั้งนั้นก็เพราะมีอำนาจานิ
หนึ่ง ซึ่งมีมหิทธานภาพเหนือดวงจิตต์ของ
ฉันคอยเร่งเร้ายังคอยให้ฉันเขียนมา

เรื่องที่ฉันจะพบกับเธอในครั้งนี้ เธอว่าเธอ
คงจะทราบระแคะ ระคายอยู่ แก่ใจ บ้าง แล้วใน
ซากปฏิกิริยาของฉันที่แสดง ต่อเธอ เริ่มแต่
วันทีฉันได้เห็นเธอเป็นครั้งแรก ฉันขอสารภาพ
ว่า คงแก่นั้นเป็นลำดับมา คงใจของฉัน
ได้แปรเปลี่ยนสภาพไปอย่างมากมาย ก็อะไร
เล่าที่เป็นปัจจัยทำให้ดวงใจของฉันต้องมีการ
แปรเปลี่ยนไปเช่นนั้น ฉันขอบอกว่า ความ
สวยงามพร้อมส่นตลอดร่างอันมีเสน่ห์ ชวนให้
พิศของเธอ ซึ่งก็กิดาฉันอยู่ไม่รู้หายนั่นเอง
ได้เป็นอุปาทานถึงทุกดวงใจของฉัน ให้ตกเป็น
ทาสแห่งความรักในเธออย่างสุดวิสัยที่ฉัน จะ
หักห้ามเสียได้ ฉันรักเธอจริงๆ รักโดย
ความรู้สึกปรารถนาจากการหลอกลวง

เพราะฉันนั้นขยวิงวอนเธอ ไปร้อม
ไมตรีจิตต์ด้วยความรักของฉัน และ คอยให้ฉัน
ทราบด้วย เธอจะได้ ซื่อว่าเป็นผู้เฒ่าเฒ่าที่
ช่วยให้ฉันได้ริบความสุขยาวนาน ฉันจะม
ความปลาบปลื้มใจไม่น้อย หากเธอสละ

ศักรอนความรักของฉันในครั้งนี้ เธอได้บอก
ทราบเถิดว่า เธอได้ประหาญถวายหัวใจของ
ฉัน ให้ได้ริบ ความ ระ ทม ชก ซ้ำอย่าง แสน
ลาหิตันตลอดชีพ

โดยความรักเหลือที่จะประมาณ
ดำรง รัศมีประทับใจ

ดิฉันได้เขียน จดหมาย คอย ส่ง ไป ถึง เธอ
โดยทางไปรษณีย์ ตามคำขอร้องปรากฏอยู่ใน
จดหมายของเธอฉันว่าดังนี้

บ้านเลขที่ ๖๐๔๒ เชียงสพานแม่น้ำศรี
วันที่ พฤศจิกายน พ.ศ.
คุณดำรง รัศมีประทับใจ

จด หมาย ของ เธอ ดิฉันได้ อ่าน ทราบ ข้อ
ความตลอดแล้ว ขอตอบว่าชายเช่นเธอ ดิฉัน
ยังไม่ปรารถนา ที่จะ ทำ ความ สัม พัน ธิ์ ด้วย
เพราะชายที่จะมาเป็นคู่ครอง ของ ดิฉัน ในกาล
ภายหน้า จะต้องเป็นผู้ที่สอยไล่ประ โยคมัธยม
บริบูรณ์ และได้เข้าแข่งขันทุนเล่าเรียนหลวง
ของ กระทรวงธรรมการได้ ทั้ง และได้ ออก ไป
ศึกษาวิชา ณ ทวีปยุโรป จนเป็นผลสำเร็จ
กลับมาแล้ว

โสภี สิริวิมลทา

ท่านทั้งหลายคงนึกฉงนสนเท่ห์ไม่น้อยว่า เหตุใดกิดินจึงได้ตอบไปเช่นนั้น สำหรับเวลานี้กิดินจะยังไม่ยอมให้ทราบก่อน โปรดสงสัยฟังกิดินเล่าต่อไปเถิด แล้วท่านจะทราบได้ในภายหลัง

นับจาเดิมแต่วันที่ กิดิน เขียน ตอบไป แล้ว กิดินก็ไม่ได้เห็นหน้าค่าตา หมูน้อย คำจารึกมีประทีป อีกเลย

วันหนึ่งในเดือนมีนาคม กิดินอ่านหนังสือพิมพ์รายวันได้เห็นเรื่องในคอลัมภ์หนึ่ง จั่วหน้าว่า “รายนามนักเรียนที่สอบไล่ประจำภาคมัธยมบวิบูลย์ได้”

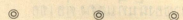
โดยความกระหายอยาก ทราบว่าใครเป็นคนได้ที่ ๑ กิดินได้รีบอ่านดูทันที

“ผู้ที่สอบไล่ได้ ที่ ๑ คือ นายคำรง รัชมีประทีป บุตร หลวงสุริไกรภักดิ์ นักเรียนโรงเรียน ————”

ในตอนท้ายมีหมายเหตุว่า

“ผู้ที่สอบไล่ได้ ที่ ๑ และที่ ๒ จะได้ ออกไป ศึกษา วิชา ณ ประเทศ อังกฤษ โดยทุน เล่า เรียน หลวง ตามกำหนด”

ภายหลังจากวันที่กิดินได้อ่านข่าวการสอบไล่ได้ของคุณคำรงแล้วไม่นาน กิดินได้รับจดหมายของคุณคำรง ขอลาไป ศึกษา วิชา ณ ประเทศ อังกฤษ เป็นเวลา ๕ ปี และได้มีขัณฉิมลิขิตไว้ด้วย ความว่า “ฉันหวังว่าเธอคงจะไม่ลืมคำที่ได้ตอบฉันไปโดยทางจดหมายครั้งหนึ่งนั้นเสีย โปรดจำไว้ให้ดี”

๕ ปีล่วงแล้ว กิดินก็ยังคงครองกายเป็นโสดบริสุทธิ์เรื่อยมา วันหนึ่งคนใช้ ได้นำนามบัตรมายื่นให้แก่กิดิน ๆ อ่าน ดูปรากฏชื่อในนามบัตรว่า นายคำรง รัชมีประทีป และสลักหลังว่า “กลับจากนอก ถึงเมื่อวานนี้ ขอพบ”

กิดินได้ให้คนใช้ ไปเชิญขึ้นมาที่ห้องรับแขก สักครู่หนึ่งคนใช้ก็นำคุณคำรงเข้ามา พอสรวางของเข กิดินก็ยกมือขึ้นทักทาวะและเชิญให้นั่งเก้าอี้

“ฉันดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้กลับเข้ามาเห็นหน้าเธออีก เธอจำฉันได้ไหมจ๊ะ ?” เป็นวาทะของคุณคำรงถามขึ้น

“กิดินก็ดีใจมากเหมือนกันแหละค่ะ ที่คุณได้กลับมา และยังจำคุณได้ ก็ไม่ลืม”

พ.ศ. ๒๔๗

ความมานะ

“ขอบใจมากที่เธอยังรู้จัก แลไม่ลืมฉัน”

“ไม่เคือง แต่ทำให้ฉันมีมานะ”

เชอกล่าว,

“คำว่า “มานะ” นั้นแหละจะเป็น

“คุณมีอะไร อะไร คับ หรือเปล่าคะ?”

ความประสงค์ของที่ดิน ขอแสดงความจริงให้

ที่ดินถาม

คุณทราบว่า ที่ดินไม่ได้เกลียดคุณเลย นี่ก็

“เธอมีสี่อะไร เป็นอะไรอย่างสำคัญซึ่งฉันได้ นึกอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก เป็นเวลาทั้ง ๕ ปีมาแล้ว” เธอรีบตอบโดยไว

ชอบคุณเหมือนกันเริ่มแต่วันแรกพบ ครั้นเมื่อคุณส่งจดหมายฝากรัก ที่ดินจะตอบรับรัก ในเวลานั้นก็มีความวิตกว่า เธอจะระเริง

ที่ดิน “เรื่องอะไรกันคะ”

เหลิงมีวเฮาใจ มาสักได้ดัง แต่ที่ดิน เกินไปอาจ

คุณตำรง “เธอจะให้ฉันบอกก็ได้ ก่อนอื่น ฉันเชื่อว่าเธอคงยังจำได้ ก็ว่า สมัยเมื่อฉันยังสอบได้ ประโยค มีขม ขวัญใจ ไม่ได้ฉัน ฉันกับเธอได้มีโอกาสพบกันบน

ทำให้การเล่าเรียนของคุณเสียไปได้ เพราะความรักย่อม เป็นศัตรู ของ การเล่าเรียนอย่างร้ายกาจ ที่ดินมองเห็นผลร้ายที่จะบังเกิดขึ้นแก่คุณเช่นนั้น จึงยังไม่ตอบรับรักของคุณใน

รตรวางเวลาไปโรงเรียนตอนเช้าหลายครั้ง ในที่สุดที่ดินได้ส่ง จดหมายฝาก รัก แก่เธอ ดิฉัน และเธอก็ได้ตอบฉัน แต่จดหมายดิฉันนั้นมิใช่ใจความประการใดข้าง ดิฉันจะไม่ขอรบกวนมาพุดอีก ย่อมประจักษ์แจ้งอยู่กับใจของเธอแล้ว ยืนยันฉันขอถามว่า เธอจะตอบฉัน ด้วย คำพูดเช่นนั้น?”

ขณะนั้น แสงรุ่งพรไวยุติและปรางมาทคุณไวยุติพลางก่อน เพื่อเมื่อคุณรักที่ดินจริงจะได้มีมานะต่อสู้ที่ศึกษาเล่าเรียนให้บังเกิดผลสำเร็จ สมดังที่ที่ดินปรารถนาไว้ แต่อย่างไรก็ดี ทุกสิ่งทุกอย่างที่ที่ดินได้กระทำมาแล้ว ก็เพราะมีความหวังดีต่อคุณทั้งสิ้น มิได้มีเจตนาร้ายหรือเกลียดเธอเลย” ที่ดินเล่าความจริง

“แต่เดี๋ยวนี้ฉันก็สอบ ได้มีขม ขวัญใจ

“ถ้าจะเคืองที่ดินมากสักไร?” ที่ดิน

จนสำเร็จได้ ไปนอกกลับมา เช่น การ คบ

แสร้งถาม

ถ้วนตามที่เธอต้องการทุกอย่างแล้ว เธอจะ

ศรีนพวัก

กนิย

โยกว่าอะไร? ฉันมีหวังที่จะไ้รับความ เขอซัก

รักของเธอเป็นการตอบแทนความมานะของฉัน
หรือยังล่ะจ๊ะ?”

“ค่ะ, รักมาตั้งแต่ต้น จึงไ้ครองกาย
คอยเธอมาจนบัดนี้”

ก็ฉันคอยสารภาพ

“มี—แล้ว—ค่ะ”

ก็ฉันคอยแล้ว ก็

“ขอย ใจ แม่ยก ชีวิต ของ คำรง”

กัมหน้า

แล้วเธอก็รวบ ร้าง ของ ฉัน ไ้ไว้ใน วง แขน

“แปลว่าเคยวนเธอ รักฉัน แล้ว จั น สิ ?”

พลางกั้มลงจูมพิคิฉันอย่างแสนสุขเส่นหา.

๑๖๒. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อบุคคล ตลอดถึงชาติต่อชาติ บ่อมฉาย
กระแสนแห่งความเกษมสุขให้เปนไปเสมอ ส่วนสำหรับท่านผู้มีอารยธรรม
ชั้นสูง แม้สัตัวนิกายท่านก็สัมพันธ์ด้วย เพราะท่านเสพสุขอย่างข้งอัน
เกิดแต่มนโนธรรม.

ของ น. ล. พิษขญาคติ

ธรรมดาขยม

๒๐๖

จันทรได้ม

๑ จวบควาชะตาที่

งามนักฉีกักแ

๑ เหลือหลายสหายรัก

ทุกถ้อยและคอยเออ

๑ ไหลหลังชนนังพรู

สาวน้อยล้ำออยนอ

๑ เกียรติก็องสนองสุน

ดูเด่นประจักษ์

๑ ทำกิจนิมนต์น้อย

ความดีที่วิวา

๑ ถึงผิดก็เป็นพลาด

น่าปลื้มและดีมน

๑ ยามชั่ววิบัติผล

ยากจนและค่นแค้น

ศุภศรีสวัสดิ์แด

ทิศไหนวิลัยเลอ ๖

จิตรภักดีเพื่อนเกลอ

นิรวันจะชดคอ ๖

ยศหูกี่ลอบยอ

เลาะสวาทฤชาตวัน ๖

ทรคุณขจรครัน

ทรกลางระวางดาว

นรคอยชูไฉษฉาว

พสุธาตเทือนภินท์ ๖

บมิมাত্রจะกล่าวฉินท์

ดิเกษมสรวญแสน ๖

เคราะห์หดล้าเค็ญแคลน

ละก็โอละพ้อเทียว ๖

๐ จักหมายสหายรัก

ว่าเหวตนั้นเดียว

๐ เฟ่งฝิ่งโอะ ! ยังดิบ

ข้างกว้างขวางหน

๐ เคยรักก็รักร้าง

จำเริญและไหลมา

๐ มีเกียรติยศนี้ยศแทน

ทำดีก็พอดี

๐ ดวงจันทร์เคยจำ

เรือแสงและแสงดู

๐ เออ ! ธรรมชาติโลก

เช่นนี้ในชน

๐ ยามดึกก็มีจันทร์

คุมใจมิให้เร่ง

๐ จวบคราชะตาตก

ขอหมอดสกลมาน

๐ ทุกข์สุขนิวักที่เวียน

เป็นธรรมชาติ

บิณฑกัตรสุดเหลี้ยว

ดูจว่ายนสายชล ฯ

จะกระดืบและเหลือน

พยุห์ร้ายกระพือมา ฯ

และระคางก็คอยหา

ปะทะถมระตมศรีษ ฯ

คุณเด่นและโทษทวี

ผิวปลั่งก็เหมือนหม ฯ

ตลฟ้ำก็หุบรู

กลเล็ดตละเลงหน ฯ

ยโนลกนิวัตวน

จะมีควรสงวนเชิง ฯ

สติคิดระวังเหล้ง

ฤติพองคนองหาญ ฯ

อุระฟกก็ทนธาร

ถิรมั่นนขันตี ฯ

คติเปลี่ยนระดับชี้วี

จิรกาลบูรณมา ฯ

๖

ละคอนพูดเรีงรรมณ์

เรื่อง

“ไม่เบื่อก่ะ”

องก่เดียวจบ

โดย

ประไพพนธ์

— ๐ —

— นามตัวละคอน —

นายสุวิทย์ ศิริวะณิษฐ์ อายุ ๒๕ ปี พกเก่ง เจ้าบทเจ้ากลอน อยากรเป็นนักประพันธ์
นางชูศรี ศิริวะณิษฐ์ อายุ ๓๘ ปี ภรรยานายสุวิทย์ รูปสวย ความสำเร็จที่ พึ่งแต่งงานกัน
ใหม่ ๆ

[ฉาก — ในห้องนั่งเล่นเวลากลางคืน มีโต๊ะกลม วางกลางห้อง เก้าอี้ ๕ ตัว วางรอบ
ข้าง ๆ ห้องมีเก้าอี้วนมนาคใหญ่ และชุดีร์ หล่อนกำลังนอนเล่นอยู่ ข้าง ๆ มี
เก้าอี้หวายชนิดโยกได้ ๓ ตัว ซึ่งนายสุวิทย์กำลังนอนโยกอยู่]

ประไพพินธุ

กนิย

สุวิทย์ (จ้องมองกุศกร) แหม ! เธอ
ช่างงามจริง ๆ รูปร่างน่ารัก — น่า
ใคร่ — ว่างน้อยน่าเอ็นดู เธอ ! กระ
ทึบรักสม ทรวง — นั่นนี่นั่น หนอย —
งามนั้น — สวยนี้ ลองดู ! — ถ้าเป็น
นักประพันธ์จะลองประพันธ์ว่า —

อัศวโรชาโลวี่ ลาวลีย แม่เอย
สมศักดิ์สิทธิ์เลอสรวิ หยาพฟ้า
งามจริตภิธยาบรร — ลือทวิ สยามนอ
งามจริตภิธยาบรร — สวาทนีง นางงาม
แล้วก็จะต่ออีกว่า —

สุศรี (ยกมือห้าม) อย่าค่ะ น้อง เมือ !
ขอทีเถอะ, เชยชอน้องมากเกินไป
เมือจะตายเสียแล้ว จริงค่ะ ! — ทวง
ใจน้อง เกือบ หยุด เพราะ สมปาก อัน
แสนหวานของเธอ

สุวิทย์ หวาน — หวานมากหรือน้อง (ลูก
ขึ้นเอานมอมแตะปาก แล้วดูตามตัว)
เอะ ! มดทำไมถึงไม่ขึ้น (กลืน
ลงนอน) จริง ๆ นะแม่สุศรี พื
บุษาสตรี — อา ! สตรี — สตรีซึ่ง
เห็นว่า ควรเป็น มารดา ของ โลก เป็น
ความสคัญ พืไม่เกลียดชัง และ จะ
ขอชมต่อไปว่า

งามพิศตรพิศเพียง เพ็ญจันทร์ กระจำงเอย
นวลผ่องบริสุทธิ์สร เสน่ห์น่า
พิศชนง โถงเยื้องคั่น ศรสาคร รามแม่
รทมิจิตใดใครพิศราว ออกใช้ไหลทลง ๗.

สุศรี แหม คาย ! เมือ — เมือ — เมือ คอย
ดูเถอะ ติฉินจะไปเพราะความเอย

สุวิทย์ ไปไหน ? คอยพีก่อนเพราะ พืไม่
เมือ พึง ! ถ้าหากพืไม่ชม ความ
งาม — เมือ — เกมิ เป็นหมัน ไพร ?
(สุศรี ค้อนให้) ดูนะ ทำคา
หวาน อีก แล้ว โอ๊ย งามเทพ !
งามจริง แหม ! —

เนตรจำคำสนธิแน่น มฤค
มฤคเนตร แพ้นศรศรี สวาทเจ้า
ยามชมมายสายเนตรเห็น เริ่มชახ กระคัลย
ปลมปลายชახทรวงเร้า เสน่ห์ร้อน ทรวงระทม

สุศรี เภาใหญ่แล้วเมือจึง ! ไม่อยากเขี้ยว
เขี้ยวน้อง โกรธนะ ถ้าคุณพืไม่ —

สุวิทย์ (ซึ่งพุก) ไม่กล่าวต่อหรือน้อง ?
ได้ซี เขี้ยวก่อนรอให้ พืนัก อ้อ !
ได้ละ —

สองปรางนวลปลั่งยัย ยัชวน ใจเอย
พวงคัลลิกยมชวน ช่นน้อง
นำแนชจนอมนวล กลอยชัพ พืเอย
ฉิทากมีสมค้อง แดกร้าวทรวงสลาย

พ.ศ. ๒๔

ละครคนพูดเรื่องรวมกัน

ชูศรี กุ๊ย ! ใจร้าย — ร้าย — ร้าย ยิ่ง
ว่าเหมือนยิ่งๆ ยิ่งเบียดยิ่ง กระเช้า
สมนึกที่เขาว่า ผู้ชายละก็ใจร้าย น
หรือว่ารัก แหม — (เขยาะแล้วค้อน)
ร้อยรักพันรัก แสนรักพันทวี ไม่น่า
เชื่อ — จริง ๆ นี่องไม่เชื่อแม่แต่น้อย
(หันหน้าไปทางอื่น)

สุวิทย์ (ลุกไปนั่งเคียงชูศรี) โอ้ ! ขอรัก
ของพี่ ความจน — เอ๊ย — ทำทางน้อง
เก๋ที่สุด จริงแล้ว — สตรีก็ต้องมีแม่และ
มั่งอน พี่เคยสืบทอดคำสอนว่า
“มารยา คือสตร ชนช่อกว่ารี แล้ว
ต้องมีจริต” แต่เขาเถะเพียงเห็น
ว่าควรชมอีก เธออย่างนี้เถะนะ —
(มองชูศรี)

ภรรยากลมกลืนแย้มแน้ม คอหงส์
ไหลยักพอสสมทรง อักตัง
ฉันทียบเปรียบ สัตยง — กุ๊ย กามน
แลกระพ้อมเหลื่อมผาพลึง พลาคให้เรียมโย
ชูศรี (หันมาหยิกสุวิทย์) คุชียโตใหญ่
นี่องไม่เคยเอาอกอวดเลย แหม !
น่ากลืนได้ เจ้ายทเจ้ากลอน ฉำ
อย่างนี้ละก็ เมิน — เมิน — เมิน เป็น
ไม่ขอเกี่ยวข้อที่เกี้ยว (ทำกริยา

สมัยหลัง)
สุวิทย์ โอ๊ย ! แม่เครื่องชูชีพของพี่ —
ชูศรี เบื่อจริง ! ทายในเกลียวไม่ออก
สุวิทย์ แต่พี่ออก — และ ไม่เบื่อ จริง ๆ นะ
น้องรัก ถ้าพี่รู้ว่าน้องโกรธ แม่
ละ ! น้องรัก พี่คงไม่พูดถึงพูดถึง
ไม่ชักใจ อภัยพี่นะน้อง
ชูศรี อัยตาย ! ใครบอกละว่าน้องจะโกรธ
สุวิทย์ งั้นหรือขอรัก, ตามจริง ๆ เอะ
นี่อง ความรักไม่เย็น ความสุข คอก
หรือ ? อะไรเล่าจะมีความสุขยิ่งไป
กว่าความรัก และหวานใดเล่าจะ
หวานปานรัก เออ ! เขาว่า —
“หวานนัก หวานโตไปเหมือน หวาน
จิตหวานใจใส่เคื่อน ยามเย็นนิยม
พรายหมายปอง” จริง ๆ นะนี่อง
อย่าลืมนะ —

ทั้งปวงในโลกล้วน รักกัน
กระต่ายยังหมายจันทร์ จอดเกล้า
ยงยังใส่กระดิลบ ส้มชม ส้มแม่
จิตตพินิจเร้า เร่งร้อน คั่นงทา
ชูศรี อัยน่าเบื่อ พูดเลย ๆ ไม่ได้หรือคะ
ต้องยก ขยประพินช ชนมากกล่าวอ้าง
รักอย่างโน้น รักอย่างนี้ จริงละคะ

ประไพพินทุ์

กนิย

น้องไม่ปฏิเสธ (ความรักนั้นแหละ
คือความสุข แต่แน่แล้วรัก ? ปัก
ใจแน่ และเทคอนกรีตแล้วหรือยัง ?
ว่า — รัก จะ เป็น ความ สุข เสมอไป
วันข้างหน้า หรือกาลในอนาคตจะ
ไม่เปลี่ยนแปลง !

สุวิทย์ ใครเปลี่ยน ?

ชูศรี คุณพี่นะซิคะ !

สุวิทย์ โอ๊ย ชูศรี ! น้องไม่เชื่อใจพี่ ?
น้องเอาอะไรมาพูดเช่นนั้น อะไรเป็น
เหตุทำให้น้องสงสัย คอนโคยบ้างที่
น้องระแวง นี่ไม่ใช่ ความ รัก คอก
หรือ ? — จงเชอพี่นะ !

ชูศรีพี่รักแล้ว กลอยใจ

เชอเถอะคงหะทัย พี่

ขอ มอขอกิโน คงจิตต์ น้องนอ

คราวชั่วโลกมลายลั รักนั้น ยงยืน

ชูศรี ้วย ! แสนที่จะชื่นใจ — โอ ! ทำ
ไม่น้องจะไม่เชื่อ — เชอซิคะ เชอ

หมกทกอย่าง ถ้ามีฉนั้นจะยอม
มานั่ง อยู่กับ คุณพี่เอา อะไร แต่นั้น
แหละคะ ชรรพมา พ้าที่ เก่ง กล้า
ต้องแก้ระแวง เสีย ก่อน จึง จะกล้า
หลัง การส่ายมากเหมือนกัยคำพูด

พี่เพราะ คำที่หวานแสนจะละนียงกลัว
ยิ่งนัก เขาว่า ผู้ชายโดยมากละกัยมัก
ใช้ ดิน เป็นเครื่อง ลอง ความบริสุทธิ์
ครั้นได้แล้วสิ — เบอ แล้ว — จางแล้ว
— หมกแล้ว เหมือนกัยกัยบุหรื
จนจะหมก คือจากนนักคือการทิ้ง
ขว้าง เออ ! ขนลุก (ทำกัยไหล่)
น้อง กลัว — กลัว — กลัว เพราะเคย
เห็นตัวอย่างมาแล้ว

สุวิทย์ สำหรับพี่ — (เขียบเข้า นั่งใกล้)
น้องควรเลิกคิดเช่นนั้น โลก — ไม่ได้
บรรจชายที่ชั่วช้อย่างเคียว ชายที่
พระเจ้าก็ต้องสร้างมาอย่าง และคน
หนึ่งในจำนวนนี้ก็ต้องมพรวมอัยกัย
จริงไหมน้อง ? หรือน้องเห็นอย่าง
ไร ? แต่ให้เชอเถอะสำหรับพี่จะ
ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะ —

พี่รักนชนาฏกัยจริงใจ

ใช้รักลึงไโกโก ลักน้อย

อีกทรวัยอย่าสงสัย ฤาห่อน ประสงค์น้า

ขอแต่จิตต์เพริศพรวัย เท่านั้น เรียมประสงค์

ชูศรี เอะคะน้องเชอ และไก้ดกลังใจแน่
แล้วว่าจะเชอ แต่ — คุณพี่ชา อัย
เขื่อนธนะคะ

พ.ศ. ๒๔๗

ละคอนพูดเรื่องมณีนี

สุวิทย์ เมือ ! โอ ! พี่เกือบลืมสนิท ถ้ามี
คนข้านั้นมีอยู่แล้ว ? ริง ๆ พี่
ไม่เออ (ลุกขึ้นไปนอนที่เก้าอี้โยก
ตามเกม)

เออละ นางงาม ของพี่ ก็ไม่ ว่าแล้ว
แต่จะต่ออย่างไรก็ หน้างาม ๆ ก็ชม
เสียหมด — แก้มเอ๋ย — จมูกเอ๋ย —
ปากเอ๋ย — ตาเอ๋ย — ผลึกท้ายก็ —
คอบ้าง — ไหล่บ้าง — อกบ้าง เออละ
ชมตรงแขนเอะนะ ไท่น — ข้อม
ให้ พี่ชู้ (ชูศรีชมอกทั้ง ๒ คน)
ได้ละ แหม ! งามจริง สรรวมแวน
เพื่อจะเสียด้วย เออ —

สองกรร่อนซดซ้อย ยังสาว สวรรค์แม่
นวนชเรียวเล็กรวว หลอยน
สอกลั้ประวิชาวว แสงวาว วิยนา
ยังพิศพิศดพอน อกร้าว แลกลิ้ง

ชูศรี เออละ ค่ะ ถึงไรจะ ว่าไม่เพราะ
แค่น้องก็ท้องพอใจ

สุวิทย์ (เหลียวมาทางชูศรี) เอ ! ไม่
ได้ละน้อง พี่เห็นจะต้องหยุกเพราะ
เออ —

ชูศรี ต้องไม่เออ — เพราะน้องยังไม่เออ อย่าง
หยุกนะคะ

สุวิทย์ ไม่หยุกดอกจ๊ะ แต่ต้องรอให้พี่น
อย่างนี้เอะ

โครตพิศแล้ว พาชวน ชมนอ
ยฝั่งผายควว ส่วนได้

ยามพิศพิศจิตหวน ใจเอก แม่แม่
แม่นิสัยอ่อนโยน นางท้าว สาวสวรรค์

ชูศรี อ้อ ! หยุกก่อนค่ะ ถ้าจะเพื่อกะมัง
คะ นางสวรรค์ นางสวรรค์ คุณพ
เคยเห็นแล้วหรือคะ ?

สุวิทย์ เอออีกแล้ว ยังไม่ทัน หยักมา ซด
กลางคืน เมือจริง เออ ! เคียวก่อน
รอให้ พี่ก่อน —

อรุณแม่คืออง ตาสม ส่วนแม่
เหมาะเจาะกุเลดกลม วังน้อย

ยามพิศ ๆ พานิชม ขวนสวาท
แสนยากสุกจากกล้อย คลากแคล้วไกลสมร

ชูศรี โอ๊ย — วังนอน (เอามือขึ้นปาก
ทาว) แหม ! ถึงอย่างนั้นเขี้ยวหรือ
คะ ? คงสวยมาก มีคั่น คงไม่
ละเมอใหญ่

สุวิทย์ น้องละก็ — ทำไมจะไม่สวย สาม
โลกเขี้ยวน้อง พี่อาทำให้ ได้สิแม่
ใครหานารีได้งามเยี่ยงพี่ เออ !
(ถอนใจใหญ่) ถ้าไม่สวย —

ประไพพินทุ์

กันย

ไม่ถูกใจ ข้านฉันท์ — พิศนาคกร — สวิทย์
 มิดนึ่งสังคโปร — หรือไม่ก็ย่องกง
 ลงสู่ท่ายกแถวราชวงศ์ ผลลวิ
 คงเป็นข้างยาทวิ อย่างก็ทักพักคน
 เดินทาง นั้นแหละ คือสถานที่บรรทม
 ข้าวยังก่อน พักเลยไป บังคมไม่
 หมก ขอเวลาอีกนิด เอ ! อย่าง
 ไร ? — อ้อ —

เก้านางพางเท้าเทพ นารี
 ขยายยุระยาคร มี เสน่ห์พร้อม
 บังคิก ชันจิตต์ — วิตุ่น แล้วแม่
 บังนิกยังอยากน้อม นาฏไว้วางทรงยารนี้
 ชูศรี (ลุกขึ้นเดินไปกกระกึ่งที่โต๊ะกลาง
 ห้อง) กริ่ง — กริ่ง ๆ ๆ ๆ เย
 เอะคะ น้องเบ้อแล้ว (เดินรอบ ๆ
 ห้อง)

(เดินมาที่โต๊ะเปิดหีบยุหรื) เบอ
 แล้ว ? งั้นพลับยุหรื (หีบยุหรื
 ขึ้นจะยุค) พักเบอ
 (เดินตรงเข้าไป) ขอยุหรืน้อง
 เอะ — แล้วคุณพี่เอาใหม่ (ยื่น
 มือขอ)

สวิทย์ ได้ — (มองหน้าชูศรี) ต้องมีของ
 คอยแทน

ชูศรี เบอจริง ! ฟังพูด
 สวิทย์ (หัวเราะ หึ ๆ) ยุหรื — มาเอาชื
 (ยื่นให้)

ชูศรี (เดินเข้าไประหีบยุหรื สวิทย์คว้า
 ข้อมือคึงเข้ามาใกล้ตัว)

สวิทย์ ต้องการไหม้ ?
 ชูศรี (ตอบอย่างอาย) ต้องการคะ
 สวิทย์ เบอไหม้ ?
 ชูศรี ไม่เบอคะ !

วิชาเลือก อย่าง ประหลาด

๑. โद्यมกระสืนท์

ทุกคนตามความจริง, ระยะเวลาแก่
เกาะหลักถึงหนองบุญนาแห่งจังหวัดประจวบ
คีรีขันธ์ มณฑลราชบุรีซึ่งมีระยะทางไม่
สั้นเกินไป ไม่มีใครนึกเลยว่าจะมีสัตว์ร้ายคือ
เสือ, ช้าง, แม่นางโกง, อันจะเป็นภัยภัย
ต่อชีวิตของผู้เดินทางในระยะที่กล่าวนั้น ทำ
ลายชีวิตมนุษย์ให้ตกลงไป ฉะนั้น, การ
เดินทางของผู้เดินทางในระยะนี้จึงไม่มีใครนำ
อาวุธสำหรับต่อสู้กับสัตว์ร้าย ถึงกล่าวแล้ว
ประจำตัวติดมือไปด้วย.

อนิจจ — คือความไม่เที่ยง เป็นคำกล่าว
ที่มีค่าแห่งความจริง ปรากฏอยู่พร้อมมูลแล้ว
เช่นวันนี้เป็นเศษฐี่มีงคงด้วยแสนทรัพย์ศฤง-
คารบริวาร มีคนนับถือมากหน้าหลายตา
แต่ - พรุ่งนี้อาจจะกลีบกลายเป็นยาจกวรรดิพท
แถมมือถือกะลาร้องเพลง ขอทาน ด้วยเสียงโศก
ครวญ ยังเกิดความสงสัยเสลดกจิคิดแก่ผู้
ที่ประสบพบเห็น ก็ไ้ หรือสถานที่อื่น
เราท่านไม่เคยไ้ ยิน ว่าจะมีเสือกินคนและทั้ง
ไม่นึกว่าจะเกิดมีขึ้น อาจจะมีขึ้นในโอกาส

ข. เข้มมกระสินธุ์

กนิย

ใ้ ๆ ก็ได้นี้ ก็เพราะความไม่เที่ยง มีใช่ หรือ ?

ผู้ที่เคยไปพักผ่อนเปลี่ยนอิริยาบถและ
รับอากาศสดชื่น แถบหาดทราย ชายทะเล
ณ ตำบลเกาะหลัก แห่ง จังหวัดประจวบ
คีรีขันธ์ คงรู้จักภูมิประเทศนี้เป็นอย่างดี
ตำบลทลิ่งกลางดินเป็นจังหวัดชายทะเล เป็น
ที่คง ทว่าการ ศาลากลาง จังหวัด กับ เป็น
ที่ตั้ง สถานีใหญ่ และมี ทางรถไฟผ่านไปยัง
มณฑลพิษณุโลก นอกจากมีหาดทรายอันยาว
ยืดยาวตลอดหาดแล้ว ยังมี เกาะ แก่ง และ
เขื่อนน้อยใหญ่ มีชื่อต่าง ๆ นานา ๆ อีกกระเถาะกระ
เป็นทอดเป็นระยะ ๆ ไป พ้นจากหาดทรายชาย
ทะเลอันมากคือละแวกบ้าน ซึ่งมีชาวเมือง
อาศัยอยู่ และ ประกอบ การมีพระเจดีย์ระฆัง
เป็นอาทิพ อื่นมีสภาพไม่ผิดแผกแตกต่างกับ
ละ แวก บ้าน ใน นิคมชนบท อื่น ๆ เท่าไร นัก
ข้อพิเศษที่ควรแปลกตาประหลาดใจแก่ผู้มาพบ
เห็นก็คือ ไม่มีใครเคยนึกว่า แถบดิน
ซึ่งเราเคยเรียกกันว่า “บ้านนอกชอกช็อก”
จะมีโถงมิดชิดอันเป็นที่พักแรม การพำนัก
ของ ชน ชน สูงประจักษ์ฐานอยู่เรียงรายเป็นแถว
ไม่น้อยกว่า ๔-๕ โถง ปรากฏอยู่ด้วย คล้าย

ก็จะเป็นเครื่องวัดความเร็วแห่งบ้านบ้านเมือง
ก่อนหรือประกาศให้โลกรู้ว่า “ดินเจริญ
แล้ว” ส่วนตลาดมี ๒ ตำบล เรียกตาม
คำของ คนพื้นเมืองว่า ตลาดนอกคือตลาด
ที่อยู่ใกล้กับ สถานีรถไฟ ของ กรมรถไฟหลวง
สายใต้ และตลาดในซึ่งอยู่ริมฝั่งทะเล ก็
ตั้งอยู่ในละแวกบ้านเอง มีอาหารอย่างตาม
ตามเกิด ประทับ ประการ ร้าน รวง เพื่อ จำหน่าย
ให้สมกับนามว่า “ตลาด” ดึกจากเขต
ตลาด มาก ยี่ — มี พันธุ์ไม้หลาย อย่างต่าง
ชนิดเกิดขึ้นเองบ้าง โดยมีผู้เพาะปลูกไว้บ้าง
แออัดยัดเยียด และมีกลิ่น ชะคุ่มเขียวมีระย
สจะปริมาณได้ ยิ่งห่างหมู่บ้านออกไป ก็ยิ่ง
มีหมื่นไม่มากจนเป็นลำดับ.

ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ใน จังหวัดประจวบคีรี
ขันธ์ น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักตาแป๊ะคือ ซึ่ง
ตั้งโรงเรียนอยู่ที่ตลาดใน, ริมชายทะเล นอก
จากแถบนี้ค้าขายอย่างพ่อค้าที่เขากำกัน
เช่น ช่อถักขายแพง และขยัน ชนแข็ง
ต่อการงานแล้ว ยังเป็นผู้ใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนบ้านร้านค้า และคนที่
มาซื้อของทั่วไป การค้าขายจึงนับวันนับแต่
จะเจริญขึ้นเป็นลำดับมีทะเลล้อมรอบ ส่วน

พ.ศ. ๒๔

จับเสื่ออย่างประหลาด

ตาแป๊ะเฮง ซึ่งตั้งโรงเตี๊ยมอยู่ที่ตลาดนอก
ใกล้สถานีรถไฟ เป็นเพื่อนฝูงที่รักใคร่สนิท
ชิดเชื้อของตาแป๊ะคือ กิมฮงซัพ และคำเนิน
พาณิชย์โยมาย จำเรืงรอยตามตาแป๊ะคือ ใน
ทำนองถึงกล่าวแล้วทุกประการ อนึ่งนิสสัย
ใจคอของตาแป๊ะเฮงเล่า เมื่อตาแป๊ะเฮงได้
คบหาสมาคมกับตาแป๊ะคือ ซึ่งมีอุปนิสัย
ใจคอก็คือยั้งประการทั้งปวง ฉะนั้นแล้ว ก็ไม่น่า
จะเป็นขั้วหาว่า ตาแป๊ะเฮงจะมีนิสัยใจคอ
อย่างตาแป๊ะคือหรือไม่ ? เพราะภายใต้งาม
ปรากฏอยู่ว่า “เข้าฝูงหงส์เป็นหงส์ เข้า
ฝูงกาเป็นกา”

นอกจากการค้าขายตามปรกติ เช่นการ
ขายข้าวแกง เป็นต้น ตาแป๊ะคือก็ค้าขาย
เฮงยังได้เคยชวนกันไปหา “สินค้ามา
สะตอกไว้ง่วน” มีอาทิ คือซื้อไก่และเนื้อ
สัตว์ป่า อันจะพึงหาซื้อได้จากชาวบ้าน แล
ขายป่าเสมอ ๆ มิได้ขาด.

๐ ๐ ๐

การเชื่องชู้ของกรรม ตกมาในสมัยนี้
มักจะไม่ใคร่มีใครคอยเชื่อดูแลนัก เพราะ
ไม่มีข้อพิพาทที่ระบือกันให้เห็นเท็จ และจริง
ได้แน่ชัด จะอย่างไรก็ตามที่ แต่ถ้าพิเคราะห์
ใคร่ครวญดูให้ถี่ก็จะแลเห็นได้ว่า มีข้อเค้

ที่ควรเชื่ออยู่บ้าง ถึงกลอนบทว่า :

๐ ไม่ถึงท่งไม่ตายวายชีวิตม์

ใครพันฟาดเด็ดชีว่าไม่อาศัย

ถ้าถึงที่อยู่ดีไม่ต้องพัน

กรรมตามทันก็ต้องตายวายชีว่า ฯ

เข้าวันหนึ่ง — จะเป็นวันอะไรก็ลืมเสียแล้ว
แต่จำได้ว่าเป็นเข้าวันหนึ่งในฤดูหนาว ตา
แป๊ะเฮงได้มาขึ้นเคาะประตูเรียกตาแป๊ะคือ แต่
เข้าครัว อย่างผู้มีธุระ ร้อนรนทุไฟทุคหลังก็
ไม่ปาน เพราะอาภัพภักขีและเสียงที่เรียก
ตลอดจนเวลาที่มาก็ปรากฏอยู่ ชัดเจนแล้วว่า
ตาแป๊ะเฮง มิได้มาชวน ตาแป๊ะคือ กินน้ำชา
สุบยาแคง หรือสนทนาวินาสอะไร ๆ เกือบ
เสียงก่อก้องร้องเรียกพร้อมทั้งมือที่เขย่าประตู
แรง ๆ อย่างกับว่า เกิดไฟไหม้ไถ่ถน พอ
ที่จะทำให้ตาแป๊ะคือ กระวักระวาครีบเข็ดหน้า
ถึงออกมาดูด้วยความสงสัยนึก ๆ ในการร้อง
เรียกอย่างกับว่าจะขาดใจตาย ถ้าแหละไม่รีบ
เข็ดออกมา ก็จะไม่มีทันได้เห็นใจ และโกรธ
หน้อย ๆ ในการที่มาคิดทอนเวลานอน อันเป็น
เวลาพักผ่อนให้หมดไปโดยไม่มีจำเป็น.

“ลือมาทั้งลายเต้เข้า ๆ” ตาแป๊ะ

คือถาม.

“อ้าว! อาคือ นี่มันเบิ่งคงขลังอย่างละยัง

๗. เขียมกระสินธุ์

กันย์

หมาที่เลี้ยง” คาแะเซงพ้อด้วยความไม่พอใจ “โก๋เขียมเขี้ยวฉัน อ้อบอกกลืนเลยว้ย” ม่ายช่ายหลือว่า เขี้ยวฉัน เล้าเขา ปายช้อโก๋ที่หลองบุงนากายาลายล้าวะ”

“จริงซี! วะลึงซีหนัก คอยขุ่เหลียวนะ”

“เลว ๆ เละอะ ปายส่าย ๆ แคกล้องเงิงม่ายไหว”

ภายใน เวลาเพียงชั่วครู่ คาแะเซงก็จัดแจงแต่งตัวเสร็จ พร้อมทั้งเชือกเหนียว ๆ เส้นหนึ่ง นัยว่าจะเอาไปมัดโก๋ เมื่อช้อได้มาแล้ว ส่วนคาแะเซง แทนที่จะ มีเชือกสำหรับมัดโก๋ไปมัดโก๋ไม่มัดลง (เทกทัย) อันเขี้ยวเรอเย็นของคัมมื่อ สำหรับกันสุนัขหรือกันอะไรก็ตาม ซึ่งจะทำให้ความเดือดร้อนให้กับน้องหรืออวยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง อันเป็นทรัพย์สินของแก เมื่อการเตรียมนั้นเตรียมตัวพร้อมสรรพแล้ว บริษัทค้าโก๋ก็เริ่มเดินทางด้วยกิริยาอันสง่าผ่าเผย พร้อมทั้งเสียงคุยกันโลล๊ะ โอเอมาตามปรกติวิสัยอันเคยชินของเขา

การเดินทาง ความทาง เกวียน ซึ่งมีแต่ทรายเย็นฟัน และ มีกระดอยหลังใน ขณะ เดินทาง ย่อมยังเกิดความเห็นกันเห็นน้อย เมื่อย ล้า และอีกหนาระอาใจแก่คนเดินทางอื่น ๆ ฉันทิโก ความ เป็นไปดังกล่าวดำแล้วในการ เดินทางของบริษัท

ค้าโก๋มีคาแะเซงคือและคาแะเซง ก็ย่อมจะต้องยังเกิดขุ่นเคืองกันอยู่ด้วยกัน เหตุฉะนั้น ท่าทาง อัน สง่าผ่าเผย ก็ ก็ ล้มเสียงอันดัง นำ ยำเกรงแก่เหล่าศัตรูหมู่ร้ายนัก ก็พลอยหมดไปเป็นลำดับ.

ทางที่จะเดินไป หนองบุญนาคน มีทางหนึ่งไม่ต้องเดินทาง เกวียน ซึ่งมีแต่ทราย แค ต้องลัดเข้าทาง บ้ำ บริษัท ค้าโก๋ ก็ คดลงปลงใจลงนั้นเห็นพ้องกันว่า ควรลัดเข้าทาง บ้ำดูเหมือนจะเหมาะกว่า เพราะเป็นทางลัด และสะดวกก็ การเดินทางใน ตอนนั้น จึงเริ่มลัดคัก เข้าใน ทง — มี หมูไม่ระ เกระระกะ มากมายก่ายกองของเนื่องเป็นทิวแถว และมีสัตว์วิหคนก แะ ยืน ผ่าน วัง เพ่นพ่าน ตามทาง เดิน คาแะเซงคือกับคาแะเซง ต่าง ก็ ก้มหน้า ก้มตาเดิน ไม่มีการสนทนากันไม่ให้เป็นการชักช้าแก่การเดินทางของแกไทยไม่จำเป็น เดินมุ่งตรงไปยังที่หมายแต่ด้ายเดียว แม้แต่ การพูดก็สงบขบเจิบฉีกกว่าเมื่อแรกออกเดินทางเสียง คล้าย ๆ แล่นนาคใหญ่ คือ โยไม้และอาการหายใจของสัตว์ชนิดหนึ่ง — ซึ่งไม่ใช่สัตว์จำพวกที่เป็นมิตรกับมนุษย์นัก — ปรากฏขึ้นใน แนว บ้ำ ซึ่ง เป็น ทางที่บริษัทค้าโก๋ จำจะต้องเดินผ่านไป อาการ ที่ปรากฏขึ้น

พ.ศ. ๒๔

จับเสื่ออย่างประหลาด

ทำให้ขวัญของบริษัตก้าวไปใคร่กันนัก ทัน
ไฉนเห็นตาเข้คือ กับ ตาเข้เซ่ง ก็หยดกักลง
พร้อม กันโดยไม่^{มี} อาตมัสัญญาใด ๆ เกิด
ขึ้น ก็เหมือน จังหวะ จะ โคน ก็ กว้า คร
กายกรรมที่ผลกหักออกคล้าย ให้ กระทำพร้อม ๆ
กัน ตาม คำสั่ง มือ ทั้ง สอง ได้ ประสาน กัน
แน่น — อันเป็นสัญญาณที่ กันตาย ตัว — คล้าย
กับจะว่า “ลือชยาทั้งชั่วหนา” ท่าทั้งสอง
คู่ต่างก็จ้องมองกันตลึงนั่งอยู่ก็ยังมีได้กระพริบ
ตาก็จะถามกันและกันว่า “จะทำอย่างงาย
ถึงไฉน!” อวัยวะทุกส่วนมีมือขาเป็นอาทิ
ก็เริ่ม สั่น ที่ ละนัย ๆ และ มาก ขึ้น เป็น ลำคืบ
อย่างช้าเข้าหรือกระทยลมหวนอย่างแรง ๆ.

สิ่งที่ปรากฏแก่ตาของบริษัตก้าว ในท่าม
กลางบ้ำเปลี่ยวณะมีคน มีไชอันไกลละไรเลย
คือ — เสื่อ ! เสื่อขนาดใหญ่ สามารถจะ
ตะครุบตาเข้คือ และ ตาเข้เซ่ง เป็น อาหาร
ได้ อย่าง งาย คาย เท้า กับ ตาเข้คือ และ
ตาเข้เซ่งเคยเหยียบขึ้นไช ไชเข้าปาก เวลากิน
ข้าวต้มเหมือนกัน มันกำลัง นอนครึ่ง หลับ
ครึ่งตื่นและกระตือรือร้นอย่างสำราญยานใจ
ทางของ มันลอคออกมากทางคอไม้ตองตัน ซึ่ง
ขึ้น ประชิดติดกัน และ มีระยะ ห่างพอทางมัน
ลอคได้เท่านั้น น่าจะเป็นด้วยเคราะห์ที่ผลก

หรือเง็ก เขียง ย่องเคี้ยว มิ ไ้ลง โทษ ที่คน
อะไรสักอย่างหนึ่งเย็นแน่นแท้ จึงยืนคาลม
ให้ อ้ายเลื้อยตัวนั้น หัน หน้า มา เห็น หรือ ได้
บินฝ่าเท้าของบริษัตก้าว ซึ่งกำลังยืนตัวน้อ
สั่น เป็นคืบปลา และ ใจ เต็ม เป็น กลองล่อโก้อัน
กำลังถูกระดมคืออย่างไม่มีปราณีปราโส อัน
อาภัพก็กริยาและรูปร่างของเขานั้น ถ้าแหละ
เลื้อยไชได้หลอมเห็น เข้า ก็ไม่ น่าจะ ต้อง
สงสัยว่า มันจะ ไม่ ยืม และ กระ โจน เข้า ใ้
พร้อมทั้งจัดการอันควรแก่ร่างกายของ ตาเข้
คือและตาเข้เซ่ง ทำเป็นอาหารมอเข้าของมัน
ไหนเลยมันจะปล่อย ปลดละ เลยยอม ให้ บริษั
ตก้าวไ้กลอยนวลทำตัว เป็น หุ่นเงิน ขึ้นตัวสั้น
ปากสั้น ลิ้นมันเล่นเป็นเชิงเย้ยแกลมหยัน ทาง
หลังมันกินเวลาลานาจนถึงเพียงนี้.

“ไชว” ตาเข้เซ่งกระซิบกระซาบบอก
สหายค่ายาคิ้วปากสั้นคางสั้น เพื่อให้รู้ตัว
ว่า “สัตว์ ที่ ปรากฏ อยู่เพราะเห็นาน มิใช่
ใครที่เห็นอื่น คือเสื่อเรวคี่ ๆ นี้เองนะ อ้าย
เกลอแก้ว.”

“เจ้า! ข้า —” ตาเข้คือตาเหลือก
รับออกความเห็น ให้ รัชชกิจขาว ถอยทัพ
หากมันเสียใหม่ ซึ่งจะเป็นคนไม่สูง ๆ หรือ
กอไม้ก็ไช ไ้ เพราะการ ขึ้น ตัวสั้นอยู่กับ

๗. เขียมกระตึน

๕
ทเช่นน มีท่าแต่จะเสมอตัวและขาทุกเป็น
๕
พนเท่านั้น.

การปรัษาหารอศวยสำเนียงแผ่วเบาแทบ
ไม่ไคยีนและมีอการ สัน สะท้าน เป็น น้ำกระ
สายแซกเจือปนไปตวย ของสหายร่วมทกขีใน
ยามคัมขิน ฅบคณถ้าใครเข้าใจว่า ขริยท
คำไคยะถอย ทัพ กลย หลงเบคคินเพื่อเอาชีวิต
รอด ความเข้าใจอนนคเป็นความเข้าใจผิด
อย่างตรงกันข้ามทีเดียว แทนทจะหนีจาก
ตัว ร่ายให้พณย เขาทั้งสองกลยคกลอง
เห็นพองปองขินเป็นน้ำทงใจเคียวคินว่า จะ
จับเสอรายทวน — จับทวยขีประหลาด ซึ่ง
เขาไค คคลกคิกรางแก้ว แล้วว่า “อู” เพราะ
ผลลัภ คอการไค ไคจากทง, เขียว, เล็บ ฯลฯ
ของเสอเมอตายแล้วน คงสมคำเห็นคเห็นอย
ในการลงทนค อรกกะทาลังไป และมีคำ
งามกว่าการคำไคคังหลาย ๆ เทียว.

วิธีการที่จะจับเสือ ตามทศสหายคำยก
ใต้คอกลงกับไว้คคือ ตาแป๊ะตอรัยเหมาเป็นผี
ทำบ่วงก้วยเชือกทกคคควมามัน คล้องและไว้ค
ทางเสือให้แน่น แล้วจึงมีคคคก้วยเฮวให้แน่น
และให้สัตญญูว่า จะไม่ยอมแก้ออกจนกว่าเสือ
จะตาย ก้วย ผีมือพลองของตาแป๊ะเฮง ซึ่งจะ
เป็นผู้คทางคานหนาตามทักากหนคไว้ว่า จะไม่

กนย

ให้เกินกว่า ๕ ที่เป็นอย่างมาก ส่วนตาเข้
 เองก็สัญญาว่า จะไม่ยอมเลิกการโหม^๔
 คี^๕ห^๕ว^๕เส^๕ จนกว่าเส^๕จะตายเหมือนกัน.

สมาชิกแห่งบริษัทค้าไม้ต่าง ประสานมือ
ทั้งสองข้างและบีบกันแน่น แล้วกระซิบอะไร
ที่ซุกกันและกันอีกครั้งหนึ่ง มิใช่ความ
กำชับว่า ถึงอย่างไรก็อย่าลืมนำสัญญา
ความที่พวกมันไว้หน้า ครั้นแล้วตาแฉะคือผู้
มีหน้าที่ทางบ้านหลัง คือทำอย่างผูกหางเสือ
มิให้เสียกระโจนหม่าคาแฉะซึ่งได้ง่าย ๆ อัน
เป็น พืชัยยทของ ขงเบ้ง หรือ ของใคร ก็ตาม
เป็นการประวิงมิให้ ขาศึกทำการ ทางหน้าใต้
ถนัด ก็ทำอย่างสองชั้นและย่างสามขุมเข้าไป
ด้วยความระวังระไวเป็นอย่างดี ชั้นแต่ใบไม้
ก็มีไม้ คงกระออยแถมย ส่วนอาคารสันตะฐาน
ซึ่งเป็น โรคประจำหัวใจ ของ ตาแฉะคือ คง แต่
แรกได้พียงเห็นคูปฏฐียักษ์ชั้นยี่ต้นนั้น ไม่ต้อง
พดเสียเลยก็ว่าได้ จะไม่มิตลอดเวลา
ยิ่งกว่านั้นอาคารทั้งนี้ ได้ท่วมมากจนเป็นลำคย
หรือทกระเบาะถ้ำวที่เข้าไปใกล้เสีย มีบางครั้ง
ที่ โรค หัวใจ เต้น กระทย ชั่วโคงแรง ๆ ของ
ตาแฉะคือ เกือบจะกลายเป็นโรคหัวใจหยุด
เสียนหลายครั้ง ในขณะที่เสียกระคิกทาง
ฟาคอง กย พนกัน แรง ๆ เจ้าตัวเสียก็ว่า

พ.ศ. ๒๔

จับเสื่ออย่างประหลาด

นอนนั่งกระดิกหางเล่น และหยกทอดระยะบ้าง
ในบางคราว โดยมีไต้แสงหรือเอาใจได้
ต่ออาคันตุกะซึ่งเยื้องย่างมาเยี่ยมกรายมันทาง
คานหลัง และคิกจะเล่นงานมันในขณะ
พอสพช่องเหมาะให้โอกาสอันดี คือ มันพัก
การเคลื่อนไหวแห่งหาง ตาแยะตักเอาอย่าง
สองชั้นคล่องหางเสื่อรักไว้นั่นแน่น แล้วมา
มีกเข้ากัยเอวของแกสองรอบ เพื่อมิให้หลุด
ได้ง่าย ๆ พลังเอาท้ายันกับคันไม้สองคัน
ข้างละคัน พลังร้องตะโกนบอกตาแยะเซง
ด้วยเสียงที่ใจแถมกลั้วว่า “ฮือ! อาเซงลือ
พะเท่าฮือ” หรือ, “เฮาเดิกเว้ย! คัหัวมัน
นะฮ้ายเพื่อนยาก”

เสียงร้องของสหายร่วมใจ เป็นอาณัติ
สัญญาณโดย ชัดเจนให้ตา แยะเซง รู้ตัว ว่า
การสงคราม ย่อม ค่าย ประชิดได้เริ่ม ต้น แล้ว
ตาแยะเซง เจือพลอง คมมือ ว่าว่า ทำกวนอูแหก
ด่านตรงเข้าไประชิดด้วยควม กล้า ครั่ง กลั้ว
ครั้ง เพราะตาแยะเซงยังมี ข้อ หนัก ใจอยู่
ด้วยเหตุถึง ๓ ประการคือ ๓. เชือก นั้นอา
จะขาดผึงด้วยควมแรง ของ เสือ เมื่อโจนเข้า
ไล่ต้อน หรือความเก่าแก่ของอายุเชือกก็ไ้
เมื่อการณ์ ได้ เป็นไป เช่นนั้น ตาแยะเซงไม่
อยากจะคิดว่าชีวิตของแกจะเป็นอย่างไรต่อไป

๒. เชือกนั้นอาจจะหลุดจากเอวตาแยะเซงด้วย
ความเลื้อยไต่ไม่รอบคอบของตาแยะเซงหรือด้วย
เหตุใดเหตุหนึ่งก็ได้ ซึ่งไม่ยากแก่การทายว่า
เสื่อร้าย ตัวนี้จะจัดการอย่างไรกับ แก ๓. ตา
แยะเซง ยังไม่แน่ใจว่าตาแยะเซงจะไม่ปล่อย
หางเชือกจากพงในเมื่อเข้าท้ายเข้าเขม เพราะ
ตาแยะเซงไม่ใช้ตาแยะเซง ฉะนั้นชีวิตของ
ตาแยะเซง ๆ จึงไม่ไว้ ใจว่า ตาแยะเซงจะรัก
เท่ากับ ตาแยะเซง รักชีวิต ของ ตาแยะเซง เอง
หาก ว่าการณ์ ได้ เป็น ไป ถึง ตาแยะ เซง นั้น
เรื่องละคอนชนะนิสสกิจตกก็จะเกิดขึ้น และ
ตาแยะเซง ซึ่ง ต้อง เป็น พระเอก โดย ความ
จำเป็นบังคับให้เป็นที่จะต้องลาญชีพ ด้วย

อาการไม่น่าดูเท่าไรนัก แต่ — ข้อสัญญาณ
ซึ่งได้กระทำต่อกันไว้ ก่อนเข้าประชิดก็
เป็นเครื่องผูกมัดมิให้ตาแยะเซง คิกนอกล้นนอก
ทาง และเตือนใจให้ ระวังทางคานหนังกัย
ทำการโจมตีเข้าตักคมเสื่อ — เพื่เป็นการ
ตัดกำลังคิกกลาย ๆ.

โถก! โทก!! บ้าย!!!

คือเสียงไม้พลองคมมือของตาแยะเซง สัม
ผัสกับกระบาลเสื่ออย่างสากแรงเกิด ๓ และเสียง
ร้องด้วยความโกรธแค้นของ เสื่อที่กระ โจนไล่
ตาแยะเซง พร้อมทั้งความเจ็บปวด ๓. กับ

ข. เฝ้ามองกระสินธุ์

กนิษฐ์

เสียงร่ำของตาแป๊ะคือ ซึ่งอยู่หลังคันทันไม้คนัน
อันมีหน้าที่เป็นผู้ประวิงคักปะทะกันไม้ค้ำซึ่ง
เป็นเชิงเทินกลางๆ ๓. ปรางูชนพร้อมกัน
อย่าง พัง สยดสยอง และ เอนน์ อนาคต เป็น ที่สั
ทแล้ว.

“อย่า บ่อย นา อาตอ! ยา — บ่อย”
ตาแป๊ะเซ่งร้องสั่งเพื่อนรักด้วยเสียง แหะแหวอ
และไม่ว้าวางใจ เพราะกำลังคักซึ่งคาคัน
ไว้ว่า จะยุติเพียงการโจมตี ครั้งที่ ๕ นั้นผิด
คาด

“ฮอนอ! ลือตเลง ๆ ชั่ว” ตาแป๊ะคือ
ตอบ. “อ้าวเจยหิวตังทเลว.”

ครันแล้ว การสงครามระหว่างมนุษย์
และสัตว์ร้ายก็เริ่มขึ้นอก และดำเนินเรื่อยไป
โกก! โทก!! บ้าย!!!

ภาพ อัน น่าหวาดเสียว และควรร สยดสยอง
ซึ่งเกิดในยุทธภูมิปรากูมมีระดัชนเป็นลำดับ
ภาพใด, ภาพอันพึงสังเวชและสลกจิตต์แก่
ผู้ที่ได้ประสบพบเห็น ภาพนั้น, ก็คือภาพ
ตาแป๊ะเซ่งโจมตี หิวเสื่อ แล้ว ล้มคว่ำจำหงาย
อย่างไม่มีท่าในเมื่อเสือร้ายตัวนั้นกระโจนเข้า
ไล่ และ ตาแป๊ะคือ ผู้มี หน้าที่ จัยหางเสือ
ศีรษะกระแทกคันทันไม้แล้ว ร้อง คว่ำครวญ ด้วย
ความเจ็บปวดอย่างยวดยิ่ง เมื่อเสือโถมเข้า

ไล่ตาแป๊ะเซ่งโดยเต็มแรง ทั้งนกลึงเกิดขึ้น
และมีระบะดัเป็นลำดับเหมือนกัน.

การสงครามอย่างร้าย ทำเนิ่นเรื่อยไป
ไม่นานเท่าไร ก็สงบลงโดยไม่มี การ เซ็น
สัญญาสันติภาพ การ สงคราม บ่ม ค่าย
ประชิดมีผลไม่สู้จะ น่าทึ่งนัก คือ เสือร้าย
ตัวนั้นได้ สิ้นชีวิต ด้วย พลองคู่มือ ของตาแป๊ะ
เซ่งอย่าง หมกท่า และไม่มี การ ชักขวาง
การกระทำของตาแป๊ะเซ่งเป็นต้นว่า ถอดเขี้ยว,
เลี้ยว และถลกหนังเอาไปประดับร้านเป็น สินค้า
ชิ้นเอกหรือจะต้องการเนื้อด้วยเพื่อแกงต้มส้ม
ต้มยำเป็นการแถมพอกอีกโสดหนึ่งก็ได้ เป็นอัน
ว่าหมดโอกาสที่ มัน จะ มารังควาน ทำ ความ
เดือดร้อนให้แก่ใครต่อใครได้อีกแล้ว ส่วน
ตาแป๊ะคือผู้รับเหมาเป็นผู้ ประวิงคัก ก็ได้ละ
โลกซึ่งเต็มไปด้วยความชื่นชมสยดสยองที่ทนทาน
ได้ สิ้นลมหายใจพร้อมๆ กันกับเสือใน อากาศ
หัวกระแทกคันทันไม้โดยทางเสื่อเป็นมุกเทศน์
ไป ปรางูความร่างกายเป็น ยาก แผล และ
ฟกช้ำดำเขียวหลายแห่ง และกระโหลกศีรษะ
ก็แตกเป็นแผลเบ็ดหน้าก็ใจอย่างกับจะว่า ถูนัก
เลง ไตรวมมือกันมาระดมตีสัก ๑๐ คนก็ไม่ปาน
ตกลง ตาแป๊ะคือต้องตายเปล่า — ตาย ด้วย
ความโง่โง่ที่ไม่ได้ใคร่ครอง เพราะเห็น

พ.ศ. ๒๔

จับเสื่ออย่างประหลาด

แก่ไกเป็น ประมาด ไม่คิดถึงส่วนเสื่อ
อันจะเกิด ขันให้ รอยคอบ ถัดวันให้ไกเสื่อ ก่อน
ส่วนตาแยะเซงปรากฏว่า หัวเข้าถลอกนิด ๆ
รอยไม้ขีดหน้อย ๆ และเลื้อกตามร่างกาย
ออกซิบ ๆ บ้างพอสมควร ในขณะที่ใจมด
ข้อมหัวเสื่อแล้ว ก็ไม่มีอะไรอีกที่จะจำแคง
ให้เห็นว่า ไก่เสื่อหาอะไรไปในการสงคราม
ครั้งนั้น.

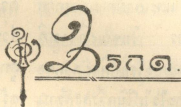
เมื่อการณปรากฏขึ้นก็กล่าวแล้ว วิช
การที่ตาแยะเซงจะดำเนินต่อไปก็คือ ว่าจ้าง
ให้เขา หามเสื่อไปไว้ในโกดังหลังโรงเก็บ
เพื่องัดการแล่นขเถื่อนหนึ่งต่อไป แล้วจึงนำ
ข่าวการตายของตาแยะเซงไปบอกให้ครอบครัว
ของตาแยะเซงทราบ และช่วยจัดแจงนำศพ
ไปฝังยัง สุสาน แห่ง วิกเกาะ หลัด เพราะ
ตาแยะเซงแก่ไก คิดเห็น อย่าง แน่วแน่ แล้วว่า
การทั้งไวก็เท่ากับ ปลดปล่อยให้เป็น อาหาร ของ
มีสเตอร์แรง อันเป็นการลงอาญาทางอ้อม
แก่ศพโดยไม่สู้จำเป็นนัก ทั้งความดีความ

ชอบของตาแยะเซง คือ ข้อมเอาศีรษะ ไชก
กับขันไม้จนขาดใจตายก็ยังมีอยู่ การปลดปล่อย
ทั้งศพไว้นั้นน่าหมั่น ย่อม จะ เป็นการ คัก
ความสุข ในการเดินทางของสาธารณะชนทั่วไป
ส่วนการตายของตาแยะเซง เมื่อตาแยะเซง
ถูกคนชอยพอชักใช้ ได้ตามหรือคนใน คอย
ครัวตามขึ้น แกกเล่าในยายทได้ประคิม ขัน
ในปัจจุันทันค่อนให้ฟัง อันเป็นเรื่อง ที่ตรง
กันข้ามกับความจริงทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ถึง
ท้ายก็มิช้อความอยู่ ๒-๓ คำว่า “อาคือ
อเสื่อทั้งตาย” หรือ “ตาแยะเซงตายด้วย
เรื่องเสื่อ” หากว่าจะนำมากล่าวก็จะต้อง
เป็นเรื่องยักยาวออกเรื่องหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าจะขอ
ถือเอาเวลาที่ ข้าพเจ้า เขียน และ หน้า กระดาษ
ของไทยเชมมว่า สมควรด้วยเวลาแล้ว เรื่อง
“จับเสื่ออย่างประหลาด” ของตาแยะเซง
และตาแยะเซง ทั้งได้ ปรียายมาแล้ว ก็
สมมติว่า จบลงแต่เพียงเท่านั้น.

จบปริษณ

รับปลิกจื๋นกับผมสตร์

จื๋นตักเปี้ยไทยไฉ้ม

ในพระพุทธศักราช ๒๔๕๔ ประเทศ
จีนได้เกิดเหตุการณ์อันควรบรรลือ ว่าเป็น
เรื่องสำคัญแห่งประวัติศาสตร์ของโลก คือ
การฉกชิงที่เรียกว่า “ปลิกแผ่นดินใหม่”
เปลี่ยนลัทธิการปกครองอย่างราชาธิปไตย อัน
เป็นวิชัยปกครอง ประเทศจีน มาตั้งแต่ปรากฏ
พงษาวดาร ให้เป็นลัทธิประชาธิปไตยอย่าง
วิชัยปลิก ซึ่งพวกจีนสมัยใหม่เห็นว่า เป็น
วิธีที่จะทำให้ประเทศชาติ ถึงซึ่งความศิวิไล
ยอกเขย้ม หรือสำเร็จพระนิพพานทั้งปวง

เหตุการณ์คราวนั้นเป็นความโกลาหลเอิก
เกริกใหญ่โตเพียงใดไม่จำต้องกล่าว ด้วย
เป็นที่ทราบกันอยู่ดีแล้ว เพราะแต่นั้นมาจน
ทุก ๆ วันนั้น ความโกลาหลนั้นยังอยู่

บ้านแตกสาแหรกขาด ก็ยังเป็นประจำอยู่
ในเมืองจีน ผลสำเร็จยังไม่ถึงพระนิพพาน
ดังประสงค์ ยิ่งกว่านั้น ยังไม่มีแนวที่จะคาด
ได้ว่า อักลิกภัยจะย่อยย จั๋นย้านเมืองและ
พลเมืองแม้จะไม่ได้รับความสุข ความเจริญ
อย่างยอดเยี่ยม แต่ส่วนน้อยเพียงเท่ากัน
เวลาที่มีพระเจ้าแผ่นดินปกครองอยู่ ก็ยัง
ไม่เห็นทางที่จะหวังได้เลยในบัดนี้

แต่ — — มีอยู่สิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นการกระทำ
สำเร็จอย่างงดงามของพวกประชาธิปไตย อัน
จะเว้นชมเชยและงดยกรักได้เสียมิได้ สิ่งนั้น
คือการ “ตักเปี้ย” ที่ชาวจีนได้ไว้กันมา
แต่โบราณกาล มีสิ่งนั้นแหละเป็นเครื่องหมาย
ให้ชาวจีนระบกว่า “คนหมดชั่วแล้ว”
เป็นอิสระ ไม่มีกระษัตริย์ อยู่เหนือหัวแล้ว

พ.ศ. ๒๔

วิมลจินกับผลสัตว์

และได้เปลี่ยนสภาพเข้าสู่สังคมแห่งโลก
แล้ว ”

เป็น การนำอิสรชน มิใช่ชน ชึ่งขณะ
เวลาทกล้วนนั้น ในเมืองไทยก็ได้มีการขึ้น
ขบวนเอกราชโกลาหลกันใหญ่โต เกือบ
ไม่แพ้เมืองจีนเหมือนกัน เหตุการณ์ทกล้วน
นี้ก็คือ สตรีไทย ได้เปลี่ยนสภาพจากการ
ไว้ผมดกสั้น ทรง ดอกกระพุ่ม เป็นผมยาว
ดองแฉวี อย่างเช่นชาวโรย, อเมริกา
ตรกกันข้ามกับพวกจีนซึ่งดก ผมยาวเป็นผมสั้น
เหตุการณ์ อันนี้ ก็นับว่าสำคัญ อันควรรบรท
ไว้เหมือนกัน

แน่นอน, การที่พวกจีนดกเขยในคราวที่
เปลี่ยนลัทธิประเพณีการปกครองบ้านเมือง ก็
เพื่อ เป็น เครื่องหมาย แห่ง ความ อิสสระ ภาพ
และแสดงความคิดวิสัยสมัย (เพราะเมื่อ
ยังมีเขยอยู่ ใคร ๆ ก็เรียกว่า เจ้าทิ ครน
ดกเขยแล้วคนโดยมากเปลี่ยนสรรพนามให้เป็น
จีน) ฝ่ายสตรีไทยที่เปลี่ยนการไว้ผมสั้นเป็น
ผมยาวเกล้ามวย ก็คงเพื่อแสดงความอิสสระ
ภาพและให้สมัยเช่นเดียวกัน

เหตุการณ์ ทั้งนี้ เกิด ขึ้น ตอนต้น รัชกาล
แห่งพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๖ พระ

ผู้ยอดมหากรุณาของชาวไทย ข้าพเจ้ามี
ความ ตีใจ เป็นอย่าง ยิ่ง ที่สตรีไทยไว้ผม
ยาว เพราะเห็นสวยงาม และ เหมาะ สมด้วยประ
การท่งบ่ง ถึงกับได้แนะนำบรรดาผู้ ที่จะแนะ
นำให้ทำตามได้ ไว้ผมยาวอีกหลายคน ข้าพเจ้า
กล่าวถึง ๆ ว่า “ท่านฝรั่งจะไม่กล่าวพูดเยาะว่า
คนไทยดกแต่หน้าไม่รู้ว่าเป็นหญิงหรือชาย ได้
อีก ละ ” เพราะสตรีไทย ซาคิ เชื้อ ของ
ข้าพเจ้าก็ได้ ไว้ผมยาวลึกลับจากผู้ชายแล้ว และ
เครื่องแต่งกายต่าง ๆ ก็จะได้เปลี่ยนไปเป็น
อย่างสวยงามสมคัมข่าแล้ว ดังนั้นจึงทำให้
ข้าพเจ้ายินดี—ยินดี, จน ถึง โดน ๆ

แต่—ข้าพเจ้ามิได้ ยินดีด้วย— เหตุการณ์
หรือลัทธิอันเป็นไปในเมืองจีน กลับมีความ
สงสารสังเวชเสียด้วยซ้ำ ที่ได้ นำมากล่าว
เป็นคำกั้นเรื่องการไว้ผมของสตรีไทยนั้น ก็
โดยเป็นเรื่องที่เกิขณประจวบพร้อมกัน และ
เห็นว่าสภาพ การ เป็น ไป คล้าย คลึง กัน ที่ สก
หากจะกล่าวว่า “เรื่องผมของสตรีไทยเป็น
เรื่อง ใหญ่—เท่าเรื่องการจราจลในเมืองจีน
ก็ควรจะไม่มี หรือถ้าท่านยังไม่เคยพิจารณา
ถึง, เชิญลอง พิจารณาตาม บรรทัด ของ
ข้าพเจ้านี้ ท่าน จะ เห็นว่า ข้าพเจ้า มิ ได้ กล่าว
เกิน ไปเลย

ความเป็นไปในเวลา ๑๕ ปี

๑๕ ปี—เป็นเวลาซึ่งนับว่านานมีช่นร้อย

แต่ ความ ร้างล อดหม่น ซ้ำพัน กัน ดายใน
เมืองจน ยังไม่สงบหรือทุเลาเขายางลงเลย
ก็ควรเห็นเป็นตัวอย่างว่า การเปลี่ยนแปลง
ประเพณี วัชยปกครองประเทศนั้น ไม่ใช่เป็น

ของที่จะทำสำเร็จได้ง่าย ๆ ดังใจนึก หรือ
จะว่าบ้านเมือง ที่ไม่มีพระเจ้าแผ่นดิน ปกครอง

ย่อมเป็นเช่นนั้นแหละ หม่อมคณะใด ๆ ในโลก
นี้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ แม้แต่ในครัวเรือนเคียว

ก็จำเป็นต้องมีประมุข และที่ประมุขนั้นจำเป็น
ต้องมีคุณพิเศษสถานใดสถานหนึ่ง ซึ่งเป็น

ขั้วจรรยให้ไพร่บ้านพลเมืองยินยอมให้ ด้วย
ความเคารพเต็มใจ พุคกันง่าย ๆ ก็คือ

สถาน ๑ โดยเกียรติศักดิ์พิเศษ คือความ
เป็นเชือกข้อของพระมหากษัตริย์ สืบทายาท

ก่อนลงมา ซึ่งชาวเมืองยอมมอบกายถวาย
ชีวิตตนให้ชื่อว่า ท่านเป็น เจ้าชีวิต และ เจ้า

แผ่นดิน ของเขา อีกสถาน ๑ โดยเกียรติคุณ
พิเศษ คือเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยคุณวิริยคุณ

สามารถ อันได้แสดงเป็นอุปการแล้วแก่ชาว
เมือง จนเขาเป็นที่วางใจยอมมอบชีวิตพร้อม

ด้วยความเคารพ โดย ยอมให้ เป็นผู้นำ

ชีวิตและชาติของเขา โดยนัยนี้ ก็คิดแต่เพียง
ในครัวเรือน ซึ่งมีบิดามารดาเป็นประมุขปกครอง
อยู่ ความรู้สึกแห่งคนในเรือนนั้น ย่อม
เห็นว่า บิดว่าเป็นสขกว่า เย็นใจวางใจกว่า
และมีความเคารพเรียบร้อยกว่า ทพบ้านอาว
เป็นประมุขปกครองเป็น ไทนๆ ไม่พักต้อง
กล่าวถึงผู้เป็นประมุขที่มีได้ เป็นวงศ์าคณา
ญาติกันเลย

ดังนี้ ฉะนั้นโลกนี้ เมื่อประเทศจีนซึ่งเคยมี
กษัตริย์ปกครอง มาถึงหลายสิบชั่วอายุคน

จนฝังเข้าในชีวิตสันดานของพลเมืองอย่างลึก
ซึ้งเช่นนั้นแล้ว การที่กลีย เอา จีน อะไรคน

หนึ่งมาเป็นประมุข ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีเกียรติคุณ
พิเศษสถานใดเลย นอกจากมีกำลังทหารซึ่ง

ไม่ผิดกับพวกโจรไว้ ในมือมากๆ และแต่ละ
ล้นพอเหยียบชน เง่หิมึง ก็คิดแต่จะกอบ

โดยประ โยชน์สำหรับตน โดยจะให้เป็นผู้ยัง
ด้วยกำลัง ทพยกำลังอำนาจ และด้วยประ

การทั้งปวง จะหาวิธีแห่งความยุติธรรมต่อ
พลเมือง ข้อตรงต่อชาติของตนให้พลเมืองประ

จักษ์เป็นที่สนใจ แม้สันถยหนึ่งก็ไม่มากเมื่อคน
จะให้พลเมืองสงบอยู่ได้อย่างไร ความสันติสุข

จะมีได้อย่างไรความ ร้างล อดววยจึงจำต้องมี
อยู่และทั่วไปโดยจะเอากำหนดเวลาไม่ได้ ดังนี้

พ.ศ. ๒๔๗

วิบัติเงินกับผลสัตว์

จึงนับว่าผลที่ได้ยังไม่เป็นที่สนใจ พระนิพพาน
ยังอยู่อีกไกล แต่ส่วนที่ได้นั้นประจักษ์แน่นอน
แล้วก็คือ ความตาย ความหายนะ ของพล
เมือง และประเทศชาตินั้นแล

บัดนี้จะกล่าวถึงเรื่องผมของสัตว์ ไทยเรา
บ้าง นับเวลาครั้ง ๑๕ ปีที่ได้เปลี่ยนแปลง มา
ความปรวนแปรอัน กาลหุนวายุได้ตั้งย เป็นยุค
ลงบ้างหรือไม่? อหะหยัง — ยังเหมือนกัน
เมืองเงินเปลี่ยนประธานาธิบดีหลายคน เปลี่ยน
ก็กัเทรเตอร์หลายคน เปลี่ยนชุดเสนาบดีหลาย
ชุด เปลี่ยนแม่ทัพนายกองหลายคน ฯลฯ
ผลสัตว์ไทย ก็ได้เปลี่ยนทรงหลายทรง แขน
หลายแขน ไม่แพ้กัน

ชนชั้นเมื่อแรกเริ่มไว้ผมยาว สาว ๆ ก็
เกล้าผมใหญ่ อย่างทรงญูน ท่านทมอ
แล้วก็เกล้าผมอย่างทรงมอญ ต่อมาเปลี่ยน
แขนทำเป็นขลุ่ยเป็นกระจุยปักใบหู แล้วก็
กลืนเป็นเสกกลางบ้าง เย้! ไปข้าง ๆ บ้าง ไม่
ซ้ำักทำให้หยิก หยอง เย็นฟองฟู ฯลฯ
สภาพก็เปลี่ยนแปลงไปหลายชั้นหลายเชิง นับ
จำนวน ไม่น้อยกว่าตำแหน่งผู้ปกครองเมืองเงิน
คิงกล่าวแล้ว แต่...ทั้งนี้ เพราะอะไร?
กันนะระคยว่าเพราะ ผลที่เป็นไปยังไม่
สนใจ เช่นเดียวกับเงินนั่นเอง แต่ผลที่เป็น

ไปอันประจักษ์แน่นอนแล้วนั้น ก็คือการ
เสียเงิน ค่าเปลี่ยนแปลง อันถ้าจะรวม
จำนวนกันนะระจะไม่น้อยกว่าค่า ทำสงคราม
ในเมืองเงิน

การประทุษประทุรกันเลือกเนื้อกันเองใน
เมืองเงิน เป็นไปอย่างเล็ดลอดแห่งดิน ประ
เทียวฝ่ายเหนือรบกับฝ่ายกลาง ฝ่ายใต้รบกับ
ฝ่ายเหนือ และฝ่ายกลางรบกับฝ่ายใต้ ที่สุด
ฝ่ายนั้นต่างรบกันขึ้นเอง ผลก็กันแพ
ผลก็กันชนะ ผลก็กันรุก ผลก็กันหนี
และผลก็กันเป็นโจท ฯลฯ จนทุกวันนี้ก็ยัง
กล่าวไม่ได้คำใดได้ว่า การจะเป็นไปอย่างไร
และแค่นั้น ด้วยขณะที่กำลังบรรเทกัน เป็นอยู่
อย่างหนึ่งแต่เมื่อเวลาพิมพ์จะเป็น อีกอย่างหนึ่ง
และ เวลาที่ ท่านอ่านก็อาจจะเป็นอีกอย่างหนึ่ง
ต่อไป

แต่ เมื่อเทียบดูกับความเปลี่ยนแปลงของ
ผลสัตว์ ก็จะเห็นว่าความเปลี่ยนแปลงปรวนแปร
ไม่สู้จะไกลกันนัก หรือเกือบ ๆ จะว่าเป็นไป
คล้ายกันก็ได้ ชนชั้นผมยาวชนะทรงคอกกระ
ทุ่ม คือ ลวงแฮร์ มีชัย แก่ ซอร์คแฮร์ พล
รบทั้งหลายก็พากันนิยมซอร์คแฮร์ทั่วไป ต่อ
มาราวกลางรัชกาลที่ ๖ ป็นหยี่ อันมี
สรรพนามว่า ผลมี เกิดเป็นคึกคึกเค็เค็ขึ้น

ทำให้ต้องพากันหัวลงแสวงข้างกกหูออก
ปล่อยไว้เป็นขลุ่ยสองข้าง แต่ตรงข้างหลังคง
ลงแสวงอยู่ตามเดิม แฉ่น^๔ ขึ้นต้นทำให้กบ
เต็ก ๆ ก่อน แล้วภายหลังจึงเป็นโรคตามดัง
ผู้ใหญ่ ครันต่อมาอีกไม่ช้า ลงแสวงที่เหลือ
อยู่ตรงท้ายทอยก็ถูกหิน ออกหมกเพียงคันคอ
คงเกิดเป็นผู้มีอำนาจขึ้นใหม่อีก อันมีนามกร
ว่า ป็อบ หรือทมิฬผู้ให้สรรพนามเมื่อเร็ว ๆ
นี้ว่าผม เกิดเหิง และ กะลาซอ และ
ทรงอันได้แก่อำนาจครอบงำทั่วไป ในราว
ตอนปลายแห่งรัชการที่ ๖

อนิจจา, นำสงสารสิ่งเวมิไฉ่น้อย ที่
ผมอันยาวสลวยงามน่าชม อันอาทรยแต่ง
เปลี่ยนแปลงเป็นทรงต่าง ๆ ได้ตามสมัยตามพอ
ใจ ต้องมาถูกคัททิ้งเสียโดยมิได้ ใจยัง
ตก “ตีนกลวยที่ตัดเคว้อแล้ว” มิได้
ปรารถนาถึงความงามมาที่ใดมาแล้วบ้าง
เลย แต่, แน่ทีเดียว ข้าพเจ้าอาจยืนยันว่า
ท่านเจ้าของผู้คิดมันทั้งเสียน ย่อมรักต้องมิ
ความเสียกายอาลัยน้อย ไม่น้อยเหมือนกัน อย่าง
น้อยก็จะต้องรุดถึงทุนค่าคัมค่าภัยและเวลาที่
ได้เลี้ยงรักษามามากและนานนั้น ฉนั้น, บ้าง
ท่านที่ใจอ่อนล้าก็หนอย อาจจะถึงนำคาคกเมื่อ
เวลาใดก็ครั้งนี้ แต่... “แต่จะทำอะไรได้

มันถึงคราวถึงสมัยที่จะต้องทำเช่นนั้น ใคร ๆ
เขาก็คึกกัน เขาไม่เอาไว้ ข้าก็ทำต้องคึกเจ้า
เขาเจ้าไว้ ไม่ได้เหมือนกัน เพราะ ม่าย เช่น
นั้น... ก็... ก็... คือข้าจะโทษว่าเขาเป็นคน
“ไม่ทันสมัย”

อกเป่นลม ผมขยับเป็นเจ้าเป็นใหญ่
อยู่เมื่อก่อน ก็ถูกคัทท้ายทอยเข้าไปจน
เกรียน เหลือแต่ ขักเหนื่อสองข้างไว้ พอให้
บินเสียว ๆ พากันไปก็ กลายเป็นแอ่นใหม่ขึ้น
อีกและมีนามว่า ซึงเกอด พร้อมกันก็รับ
สรรพนามว่า กะลาซอ หรือ กะลาครอบ
อะไรที่ก่อนนั้น และก็, ข้าพเจ้าจะตายเสียให้
ได้ ด้วยเหตุการณ์ก่อนข้างวรวกเร็ว
เต็มที่ น่ากลัวจะไม่ทันศาสนาพระศรีอารีย
กระมัง โดยไม่วันท่อมมา ขักสองข้างถูก
คัทออกอีก กลายเป็น อีตันศรีอ๊อฟ ไปเสีย
แล้ว ทรงใหม่หนีขีง่าย ๆ คือเหมือนผมผู้
ชานนี้เอง หรือจะว่าทรงกอกกระทุ้มก็เกือบ
ได้ เฮ้อ, ข้างเปลี่ยนแปลงวรวกเร็วหน้า
ใจหายราวกับว่าคิดจะเปลี่ยนกันทุกลมหาย
ใจที่เดียว โอ, ข้าพเจ้าหยากจริง ๆ หยาก
รู้ว่าเมื่อไรหนอ? “เมื่อเงินจะกลุ้มมีกระษัตริย์
ปกครองอย่างเดิม และพากันไว้เบียดเสียดอย่าง

พ.ศ. ๒๔๗

วิปัสสิกับสมสตร์

เกม เพื่อสมสตร์ไทย จะได้เป็นทรงทอดกระทุ่ม ตามเดิมบ้าง จะได้หมกการบันยวนกลียุคเป็น ประกฤษ

ประวัติสมสตร์

ข้าพเจ้าพรวณมาเสียบร้อยเจอบ จนรู้สึก เสียว ๆ ขึ้นอย่าไรพิกล นี่ถ้าจะเป็นนางชอก เหตุไม่ก็กระมัง แต่ก็ได้บรรทมกลังไปแล้ว และได้ตั้งใจให้คลอก ด้วยความเจตนาที่ แท้ อันจะให้เห็นต่อไปข้างหน้า จึงขอเรียบเรียง ต่อไปอีก

กิริยะ, ดังได้ยินมาว่า เดิมทีเกี่ยวกับสตร์ ไทยคงไว้มวย และผู้ชายก็ยาวเหมือนกัน นับตั้งแต่เกิดคำบรรพ ที่เรียกว่าสมัย หิน โนน ต่อมาในสมัย ทองแดง และ เหล็ก ตลอดจน มาจึงมีการตัดกัน ให้สั้นเข้าข้างเพียงประยา ประหลัง และสมสตร์ทรงนี้ไว้ไว้กันมาจนถึง สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ต่อตอนปลาย ยุคนี้บ้านเมืองเกิดการฉวยกษัตริย์อย่างมหันต์ และไม่ให้หยุดยอน ชาวเมืองได้รับความลำบากกรากว่า ที่ ต้องกระ ทำสงคราม กับพม่า และเขมร ฝ่ายสตร์ ก็ต้องลง แรงช่วยเหลือบ้าน เมืองครอบครัวยุ้ย เพราะเหตุนี้และเพื่อความ สดวกแก่กิจการ พวกสตร์ จึง ได้ ตัดผมให้สั้น

เป็นทรงอย่างเดียวกับผู้ชาย แล้วก็เลยเอา ไว้ กัน เช่น นั้นตลอดมาจนถึง เวลาที่ กล่าวแล้วข้าง ต้นนี้

ฝ่ายสตร์แห่งยุโรปทวีปในกาลก่อนก็คงไว้ สมยาวเช่นเดียวกับชาวไทย ส่วนที่มากลาย เป็นอะไรต่ออะไรไปร้อยสี่พันอย่างในเวลานี้ ก็ เป็นไปโดยเหตุดังที่ได้ยินท่านกล่าวกันว่า...

เมื่อประมาณ ๑๕ ปี (ราว ๆ กิตติเมืองจีน พลิกแผ่นดินใหม่เหมือนกัน) มาแล้ว นาง งามคนหนึ่งถูกไฟไหม้ ผมเข้าไ้ ครึ่ง ศีรษะ เจ้าหล่อน จึงไปให้ ช่าง แต่ง ผม นาย ช่าง ชื่อ ลาร์บารับ ได้ คิดพลิก แปลง ตัดผมส่วนที่ เหลือยาวอยู่นั้น ให้สั้นเข้าเสมอกัน ทำให้เป็น พวงกลายเป็นผมแบบใหม่ขึ้น ต่อมาผู้ไม่รู้ คุ้นเคย เข้าใจเขาว่า นั่นเป็นแบบประตีสัย ชื่นใหม่ เป็นของดีควรนิยม ก็เลยพากันทำ ตามอย่าง และให้นามว่าผม ปี๊ปป แต่ ในยุคนี้ยังไม่แพร่หลายนัก ต่อจนถึงคราว มหาสงครามครั้งทแล่น พวกสตร์ฝรั่ง ต้องทำงานหนักช่วยประเทศชาติ ดังที่สตร์ ไทยต้องกระทำมาแต่บรรพกาล รู้ดีกว่าผมยาว เป็นที่รุงรังเกะกะเวลาทำงาน ทั้ง ต้อง เสีย เวลาตกแต่งอีกด้วย ดังนั้นจึงพากันคิดให้ สั้นเป็นผม ปี๊ปป คราวนี้จึงเป็นการแพร่หลาย

มรกด

กนิย

ทั่วไป และจึงเลยข้ามน้ำข้ามทะเลมาจนถึงประเทศสยามเวลานี้ ออกเที่ยวเกลื่อนกลาดอยู่ตามถนนและทุกหนทุกแห่งแล้ว.

สาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลง

ประวัติการณ์ตามที่ได้กล่าวมาข้างบนนี้ ข้าพเจ้ากล่าวด้วยน้ำใจจริง และตามหลักธรรมชาติอันควรเป็น ตรงนี้จึงต้องขอแก่ท่านสุภาพสตรี โปรดให้ความปรานี เพื่อใช้วิจารณ์ญาณในเรื่องนี้สักนิด ว่าข้าพเจ้ามิได้กล่าวเพื่อยามเหยียดยัน จะกระทำหิระคายใจท่านอย่างใดเลย ตรงกันข้าม คำกล่าวอันเป็นน้ำใจจริงของข้าพเจ้านี้ ย่อมเพื่อสวดแค้นเหตุอันเป็นส่วนเกียติคุณ แห่งสตรีโดยแท้ แต่ถ้อยคำอันเปรียบเปรยและไม่ไพเราะนั้น เป็นส่วนที่เขากล่าวกันทางอื่นอย่างแพร่หลาย ซึ่งมีใช้ข้าพเจ้ามาเสกสรรขึ้นแต่งขึ้นหาไม่ได้ แลละเชื่อว่าเมื่อท่านได้ตะแคงหูฟังบ้างแล้ว ก็คงได้สยดเป็นความจริงอย่าง ข้าพเจ้ากล่าวเป็นแน่นอน และเพราะเหตุที่ข้าพเจ้าถือความเคารพรักในสตรี จึงไม่หยากให้มันเสียอันไม่เพราะ โสตร์เช่นนั้น จึงได้กล่าวเรื่องขึ้น เพื่ออาจเป็นเครื่องสยดใจให้ลัทธิอันไม่สู้งามนี้ ละลายหายสูญไป

กัน, ข้าพเจ้าจึงกล้า กล้าเขียน กล้ารับกรรม ซึ่งถ้าท่านจะกระทำ แต่ด้วยเจตนาอันหวังดีต่อท่าน ซึ่งเชื่อมั่นว่า เมื่อท่านได้ใช้วิจารณ์ญาณถึงข้าพเจ้าได้ข้อแล้ว ท่านคงต้องเห็นใจ และให้ความปรานีข้างเป็นแน่

แต่.....อะไรเป็นสาเหตุให้มีการเปลี่ยนแปลงทรงผลอย่างรวกเร็วนี้ มีผู้กล่าวกันเป็นหลายอย่าง ซึ่งไม่รู้ว่าจะอย่างไรระถูกแน่ เพราะแม้สตรีฝรั่งจะเป็นเจ้าแยกเอง ก็ยังคงยอไม่ถูกใจเหมือนกัน.

พวกหนึ่งกล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่มีมูลอย่างไร นอกจากทำตาม ๆ กัน โดยเห็นว่าสวย การประชันวิจิต์ แต่งตัวแยกต่าง ๆ สำหรับเมืองฝรั่ง เกิดจากนางละครคนเป็นต้นก่อน แล้วพวกสตรีชั้นสูงชั้นต่ำจึงทำตามกันเป็นลำดับ เพราะว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้น แม้รูปร่างจะสวย มาแต่กำเนิดก็แล้วก็จะเรียกว่าดั่งชิตสวยจริงยังไม่ได้ การที่นางภาพยนตร์นางละครต้องเปลี่ยนเสมอ ก็เพราะเกรงว่า คนจะเป็นคน จี๊ด เปรียบเช่นอาหารเจนปากย่อมเบื่อ นางละครจึงต้องปรุรงรสสำหรับนางให้แปลก ๆ ไว้เพื่อกันจืด สตรีอื่น ๆ ต้องกระทำตาม มิฉะนั้นจะไม่ทันสมัย

(สัตว์ถือว่า การแต่งตัวและมีอาการกิริยาอัน
สมัยเป็นของสำคัญกว่าสิ่งอื่น) ก็ด้วยเกรงจะ
ผิดเสียเหมือนกัน.

อีกพวกหนึ่งกล่าวว่า การที่สัตว์ฝรั่งเลิก
ไว้ผมลองแชรเปลี่ยนเป็นผมย้อยนั้น เพราะ
เห็นสตรีไทยเอาอย่างเขา และครั้นเมื่อคน
ไทยไว้ผมย้อยตามอีก เขาก็เลยหนีไปจึง
เกลียด แต่ไทยเราขอมสำคัญไม่ใช่เล่น ไม่
ยอมให้ฝรั่งว่า ตามไม่ทันเหมือนกัน ฉะนั้น
พอฝรั่งจึงเกลียดฉันก็จึงเกลียดบ้าง คราวนี้ฝรั่ง
ออกทะเล้วยหน้า แต่คงหยากสองคไทยโดย
กลเมือกกลอย่างหนึ่งเหมือนกัน ดังนั้นไม่
วันเขาถึงแบบขิงเกลียด ชดะ ซึ่ง พวกเรา
กำลัง ขิง กัน อยู่ และเขา คีตน์ศรีอพ
เข้าสรวม ฯลฯ

เชื่อว่ากันทั้งนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อนัก แต่
ก็พยายามคิดว่า สตรีไทยจะยอมถอยหลังเข้า
คลองหรือไม่ เพราะอันนี้คือพนัน ถ้า
ชนะไปก็ ตอกระดูกหมู เหน็นเอง แต่มี
ส่วนเล็กๆ เพราะ ไม่ผิดกับผมชายเลย แต่ —
ข้าพเจ้าขอเตือนสักนิดว่า หากถ้าเราอัน
ครีฟเข้าแล้ว ระวัง! ระวัง!! ฝรั่งเห็น
เข้าสำเพ็งให้เกาไช ยักเลียดเกลียดเกลียด
หมด อย่างภาพล้อในหนังสือพิมพ์ขบขัน

และถ้าพวกเราชน..... ก็จะต้อง
เขี้ยวคั่นขาวห่มขาวเลยเป็น แม่ที่เสียทีเดียว

แต่ก็พวกหนึ่งกล่าวว่า ทักกล่าวข้างบน
ทั้งสองอย่างนั้น หาใช่สาเหตุอันแท้จริงไม่
ความจริงนั้น เพราะ สัตว์ ผู้หนึ่ง เกิดเป็นโรค
ไข้ในะตุ ขันที่ท้ายทอย จึงต้องตัดผมทรง
นั้นจน เกวียนเพื่อสวดภาวนาแก้กรรม ครั้น
คนอื่น ๆ เห็นเขาสำคัญว่า เป็นเพี้ยนใหม่ อีก
หาว่าตนเหตุอันแท้จริงไม่ ด้วย ความ หลง
จนไม่หมดก็ กลับเห็นเป็นสวยเป็นงามเป็น
เหมาะยังขัน ก็เลยกลืนท้ายทอยเข้าไปจน
เกวียนตาม ๆ กัน บ่อยเห็นอหังสองข้างไว้
เป็นยัก ตบเอนระเอะไรพุดไม่ออก เห็นแต่
เป็น ลูกกลม ๆ มี ยักเสีย ๆ สองข้าง ๗ ๗

ตามเสียงนี้ ข้าพเจ้าออกไปได้จะเต็มใจ
ยกนิ้วด้วย มีอย่างไร? ฝรั่งซึ่งเราอมให้ว่า
เป็น ศิวิลิซึ่ม แล้ว จะเป็นคนใจง่ายเช่นนั้น
ทำอะไรช่างไม่ใช่ความคึกคักเลย ผู้กล่าว
กลยีย่นย่นว่า เพราะความศิวิลิซึ่มมากจนแหละ
จึงไปเป็นไปเช่นนั้น ถ้าไม่มีศิวิลิซึ่มแล้วก็จะไม่
เป็นไปได้เลย คุณแต่หญิงชาวบ้านนอกหรือ
ชาวกรุงที่มั่วของเรานี้ ใคร จะลองแสร้ง
ขยับ ชิงกอล, อย่างไร ๆ เขาก็ คงยืนคอก
กระทมม อยู่ตามเดิม เพราะความ ไม่ศิวิลิซึ่ม

มรดก

กนิย

นั้นเอง เขาจึงไม่หลง ตามใคร และไม่ยอมให้ใครจูงมุกเล่นง่าย ๆ ด้วยเหตุเขามีวิจารณ์ญาณ มองดูตัว ของตัวเสีย ก่อนคิดถึงเหตุผลอื่น ควรไม่ ควร เหมาะไม่เหมาะเสียก่อน ก่อนที่จะเดินตามผู้อื่น และยึดมั่นถ่วง ขมละมัยจึงคุกท่านพวกคิวิลลย ที่ระลอบหลังเข้าคลอง กลับมา ทวงตอกกระทุ่มอันเป็นทรง โบราณคร่ำเครื่อ ๆ

ข้าพเจ้าต้องจำนน ด้วยไม่มีความ คึกที่จะตอบได้อย่างไร เกรงจะเป็นการพลาถกผิดอย่างพลาถกผิดมาแล้วอีก ซึ่งไม่เห็นว่าพวกเรา ยาวแล้วจะสั้น ก็ยังเป็นไปได้ จึงเมื่อ ยึดมั่น ถิ่นเข้าไปแล้ว ต่อไปจะไม่สั้นเข้าไปอีกหรือ? และจะไม่จนถึงเกรียนหรือ? ข้อนั้นทำให้ข้าพเจ้าหม่นง แต่มายมออกไต่ ก็เมื่อระฤกถึงคำที่ว่า โรค ชี้นะตุเป็นเหตุให้เกิดผม ซึ่งเกอล นีจะเป็นความเท็จจริงแค่วะหนอ?

ลัทธิเขาอย่าง

การเขาอย่าง เขา ย่อม มีทั้งที่ ทั้งชั่วหรือ ทั้งคุณ ทั้งโทษ สดแต่เหตุกาณ์เป็น เรื่อง ๆ ไป ถ้าเขาอย่างในทางที่ถูกต้อง ก็ย่อมเป็นคุณเป็นประโยชน์ แต่ถ้าเขาอย่าง

ในทางที่ผิดก็ย่อมเป็นโทษ คือความหายนะและความอดสู

ฉนั้น หลักสำคัญจึงมีอยู่ว่า ก่อนที่จะเขาอย่าง, จำต้องใช้ วิจารณ์ญาณ เสียโดยสุชุมให้เห็นคุณและ โทษเสีย ก่อน แต่ถ้าจะเขาอย่างเขาทะขยมไป โดยไม่มีหลัก ไม่ไต่พิจารณาว่า เหมาะด้วยสภาพ ด้วยธรรมชาติ ด้วยสันดานและด้วยกาลเทศะ หรือไม่แล้ว ผลที่ให้แก่จะเป็นส่วนโทษเสียแหละมาก และจะนำอสุภะทำตนถึงคนตายอด คนไม่มีวิญญาณ ๖

ฉนั้นได้ก็ ถ้าจะกล่าวว่า การที่ชาวจีนมาถือใช้ ลัทธิวิชัยลิกโดยเขาอย่างฝรั่ง นั้นย่อมเป็นการผิดโดยได้รับโทษ อันเห็นมามากมายแล้ว ทั้งยังจะเป็นต่อไปอีกโดยหากำหนดไม่ได้ ทั้งยังเป็นความจริงมิใช่หรือ? ทั้งนี้เพราะความสำคัญ จีนเขาพิจารณาว่า สภาพของตนยังไม่ถึงขีดที่จะให้ ทำเช่นนั้น จำนวนพลเมืองจนถึง ๕๐๐ ล้าน คน จะมีใครรู้จักวิชาการแห่ง วิชัยลิก สักกี่คน ขรรพชาติและ สัน คาน ของ ชาว จีน เคย มี และ นิย ถือกระษัตริย์เป็น เจ้าชีวิต มาแล้วตั้งแต่สร้างกำหนดของจีน การจะเป็น วิชัยลิกได้จำเป็น พลเมือง ต้อง มีความรู้ ในการ เมืองเป็น

พ.ศ. ๒๔๗

วิปัสสนากับสมสตร์

จำนวน พอ วิธีการแห่งลัทธิวิปัสสนา ย่อมอาศัยหรือดำเนินในทางใช้ความคิดความเห็นของชนหม่มาก ไม่ใช่แต่จะเอาอำนาจกำลังเข้าข่ม ไม่ใช่เอากระปุกหมักป้าหน้ากันในที่ประชุมราชการแผ่นดิน ฯลฯ และก็เพราะความขาดวิจยารณญาณนี้แหละ จึงต้องฆ่าฟันกันไม่เว้นแต่ละวันตลอดมา เปรียบก็เท่ากับผีที่ไม่รู้จักใช้เครื่องขบตรึง ยังกตรึงขบตรึงเครื่องขบ ผลที่เกิดคือ การ คบหัก เท้านั้น.

ทั้งนี้เมื่อหลักของเรื่องสตร์ไทยเรา จึงควรเป็นที่โหม้นคือข่ม ไม่น้อย ขอ กล่าวซ้ำอีกว่า ความลึกลับจริง เมื่อสตร์ไทยเริ่มไว้สมัยยาวนาน ข้าพเจ้ามีความตั้งใจด้วยเป็นอย่างขบคึง และเชื่อว่า สภาพมนุษย์โดยมากคงมีความเห็นตรงกัน ข้าพเจ้าอาจกล่าวยืนยันว่า เขาจะไม่ หัน หน้าหัน เมื่อ เห็น สตร์ ไว้สมัยยาวเกล้าไหย่งทรงต่าง ๆ รั้งกับดวงหน้า แต่มาขึ้นข้าพเจ้าต้องขบสภาวะว่า เมื่อเห็นผม ชิงเกลด และ อีตั้นครีฟ เข้าคราวใด ก็ทำให้ต้องใช้ความคิดอย่างมาก มิใช่จะคิดอะไรๆ ขึ้นมาๆ เป็นเหตุให้เกิดผมชิงเกลดจริงหรือไม่ นั่น มิได้, ข้าพเจ้าต้องคิดเพื่อความยุติธรรมว่า ที่ข้าพเจ้าคิดไม่ชอบผมทรงนั้น เป็นการควรหรือไม่?

หรือควรข้าพเจ้าจะทำให้ให้เกิดนิยมขึ้นด้วยบ้างประการใด ดังนั้น จึง ต้อง เลิก คิดต่อไปว่า การเอาอย่างเรื่อนั้น มีเหตุผลอันควรหรือไม่ หรือควรเอาอย่างเพียงแค่นี้ ครั้นแล้วความวินิจฉัยของข้าพเจ้าถึงดังนี้ว่า.

ซึ่งใครจะหาว่าสตร์ไทยเอาไว้สมัยยาวตามอย่างสตร์ต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าขอคัดค้านอย่างเต็มที่ โดยเหตุผลที่ใดกล่าวแล้วข้างต้นในประวัติการณ์ แต่ส่วนการ ไว้สมัยขบ, ชิงเกลด, และอีตั้นครีฟ นั้น ข้าพเจ้าไม่มีหลักตาม จะโต้เถียง แต่อย่างไรก็ดี มิใช่ว่า ข้าพเจ้าชิงชิงทรงผมเหล่านั้น จนไม่หยากให้มันในประเทศสยามนั้น หามิได้เลย เพียงแต่หยากให้พิจารณาถึงกันว่า อะไรควรไม่ควรเพียงใด แล้วเอาไว้เพื่อให้เป็นขึ้นเป็นเกลดที่น้อยเท่านั้น ไม่หยากให้ตามเขาขบขบไป จนเขา หลกให้เราหลงเป็น การนำอสุแล้วจะกลับเป็นทรง ตอกกระทุ้ม อีกดังกล่าว.....

สตร์ฝรั่ง ประดิษฐานอย่างสมรสวมหมวกเสมอ ฉะนั้น การไว้ ผม ขบ หรือ ชิงเกลด จึง ดู ไม่น่าเกลียด นับเป็น ความ สดวกและเหมาะแก่สภาพของเขา.

อีกประการหนึ่ง ฝรั่ง ถือ เอาคอและ ไหล่

เป็นเครื่องชมโฉมอย่างสูง และคอเขามัก
ขวยไม้คอกกัว ใหญ่ก็ฝังผายไม้หูกที่ ผิด
กับไทยโดยมาก เพราะสังฆาร และ โครง
กระดุกใหญ่โตกว่ากัน ประกอบด้วยฉลพรรณ
เป็นนวลขาว จึงเป็นสิ่งชวนชม ฉะนั้นการตัดสิน
สั้น อาห เพื่อ ความประสงค์ให้โฉมด้วย ก็ได้

สตรีไทยเรามีสภาพไม่เหมือนกับเขา การ
เอาอย่างเขาโดยมิได้พิจารณา จึงอาหได้ผล
ตรงกันข้ามก็ได้อีก เราจึงควรศึกษาเสียก่อนว่า
จะเอาเพียงใด เรามีได้สรวมหมวก จึงจะว่า
ผมยาวเกาะกะลาปากเวลาที่จะสรวมหมวกย่อม
ไม่เป็นข้อแก้ตัวได้ แท้จริง การไว้ผมยาว
กลับเป็น เครื่อง ข้อนั้นก็กล่าวสำหรับไทยเรา
ทั้งจะตกแต่งประคัมยประดาได้งามกว่าด้วย.

จะว่าเอาไว้ผมย้อมสรวกไม่รุ่งรัง เช่น นั้น
หรือ? ไม่จริงเลย ผมยวนั้นแหละกระตัก
รักกว่า ไทยเกล้าขมวกให้แน่นได้ ส่วนผม
ย้อมกลับกระระยกระจำเมือทำงานหรือต้องสม
ซ้อนข้าพเจ้าท้าวว่า จะ ประจักษ์ แก่ใจท่าน ที่
เคยไว้ผมทั้ง ๒ ชนิดนี้แล้ว ทั้งนี้ก็เพราะเรา
มิได้สรวมหมวก.

อีกประการหนึ่ง ของเรานอกจากตามเขา
แล้ว ยัง ตาม กันเอง อย่าง รวกเรือกด้วย
ชั้นต้น ๆ ผม ย่นหีบ แล ย้อม เป็น ของ เด็ก ๆ

ภายหลังผู้ใหญ่หยาก เป็น เด็กบ้างก็ตาม เด็ก
ถอยหลังขึ้นไปเมื่อตอนผมยาว ผู้ใหญ่ยาว
ก่อน แล้วเด็กก็ยาวตามบ้าง ยักันเรพัน
จากคำฝรั่งนิทานแล้ว ว่าคนไทยยุคหน้า
รู้ ไม่ได้ ว่า หญิง หรือ ชาย เพราะไว้ ผม
เหมือนกัน แต่เราจะมาดูกันเองว่า
ผู้หญิงไทยเห็น แต่ หน้ารู้ ไม่ได้ ว่า เด็ก หรือ
ผู้ใหญ่ เพราะไว้ผมเหมือนกัน.....

นี้แหละเกิดเป็นปัญหาอยู่ใจฉันอีก ทำ
ให้หัวสไปคิดถึงสาเหตุว่า อะไรทำให้เกิดผม
ทรงต่าง ๆ ขึ้นในยุ เป็นที่ยัใจให้เกิดผม
ซึ่งเกอลจริงหรือไม่? และซึ่งเกอลนี้รูปร่าง
เหมือนอะไร ข้าพเจ้าไม่ชอบกล่าวอย่างที่เขา
กล่าวกันว่า ผมย้อมผมซึ่งเกอลลิคินคร็อฟ
คือ กะลาซอ, กะลาครอบ, หรือ เกิดเทิง
อะไรเหล่านั้น แต่ — พิจารณา เห็น
กลม ๆ มีปีกแผย ๆ สองข้าง ก็ชวน ๆ จะ
ให้เห็นเป็นค้างคาวไปเสียให้ได้ เพราะปีก
ยาวทาสั้น.....

พอเขียนมาถึงตรงนี้ ข้าพเจ้าเกิดสอึก
ขึ้น ๒ ครั้ง และรู้สึกเสียวซ่าไปทั่วตัว ทันที
เสียงฟาร้องคำรามอยู่ครัน ๆ เอ.....
ข้าพเจ้าสั่นกตัวขึ้นอีก นี่เพราะผาข้าพเจ้าหรือ?
อ้อ.....! ข้าพเจ้าเองได้ร้องเร่งให้ฟ้า

พ.ศ. ๒๔

วิปัสสนากับฌานสมาธิ

ลงท้ายหลังกันนี้ ? จึงนะ อยู่ ๆ ก็จะมา
ถูกทวดตักซึ่งทำเป็นมัน คือนั้น และถูกปลุก
บาง ๆ ซึ่งแกงเป็นกลิ่นจืด ๆ งาม ๆ งาม ๆ งาม ๆ
ทำไม ยิ่งกว่านั้น ถ้าปรากฏตัวคน
ข้าพเจ้าขึ้น ก็อาจถึงถูกเลี้ยงบาง ๆ ซึ่งตักอยู่
ปลายนิ้วน้อย ๆ อัน เร็ว ๆ เป็นลำเทียน ข้าพเจ้า
เสียใจเหลือเกินเป็นอัน ๆ ก็เป็นได้ แต่
แต่จะเป็นอย่างไร ๆ ก็ยอมยอม ด้วยเหตุที่
ข้าพเจ้าถือว่าสตรีย่อมเป็นกตเวทิตะของบรรพ
ชนนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้เห็น ไคยน์ ไค ฟังมีผู้ทรมาน
สตรี เรียกผมยอชื่อว่า ผมเด็กเทิง เรียกผม
ซึ่งเกลียดว่า กะลาครอย กะลาขอ ๆ อะไรเหล่านี้
ข้าพเจ้าจึงออกอยู่ไม่ได้ จึงต้องบอกกล่าว
ตักเตือนกัน ถึงแม้ท่านได้ฟังแต่คั้น ๆ เฝิน ๆ
จะโกรธจะเกลียด แต่โปรดยังสติพิจารณา
ให้ ซึ่ง ท่านก็จะเห็นข้อเท็จจริงของข้าพเจ้า
ที่สุดแม้ท่านจะไม่ปรารถนา จะค่อนข้างจะชวน หรือ
จะชมเชยชมเชยอย่างไร ๆ ก็ตามก็ แต่ข้าพเจ้าก็
คงต้องบอกกับท่านถึงที่ยอกแล้ว เพราะ
ด้วยความรู้เห็นอัน แทน ท่าน สภาสตรียกข้าพ
เจ้าถือ เป็นสิ่งเคารพกันนั้นแล.

คำอธิบาย

ขณะนี้ เหมือน ข้าพเจ้า จะ เห็น เห็น

ลง ๆ ว่า ท่านสตรียกซึ่งกำลังอ่านบรรพ
นั้น ท่านได้มีความซึ้งเคยชินทุกที ๆ
ทำให้ทวดพักตร์อันงาม ผลัดกัน นั้น คำคำ
เพราะ โทษะ มีน้อย ๆ ซึ่งมี นวนิยาย เร็ว ๆ
กำลังจับหนังสืออยู่ ก็ค่อย ๆ หักงอแล้วทำ
เข้าใจข้อเกรงพลังของข้าพเจ้าเล่มหนังสืออันสวย
งามและมีคำเสียใจน้อย ๆ แล้วก็โยนทิ้ง
อย่างหมดใจก็ เชอทั้ง ตัวลงกับพื้นดิน
อยู่เรื่อย ๆ สองเท้ากระแทกพื้นกึ่งกึ่ง ๆ สอง
เท้าถนัดแน่นและฟาดฟัดอยู่ไปมา, ทั้งนี้ด้วย
ความเคยชินแก่ โกรธและเกลียด ข้อความ
ที่ได้อ่านมา ทั้งเสียใจที่เห็นว่าเป็นคำวาสนา
อย่างไม่มีที่

โอ, ท่านสภาสตรียกเคารพของข้าพเจ้า
ท่านอย่าเพื่อโกรธ อย่าเพื่อเสียใจ และอย่า
คิดว่าสภาสตรียกชาวไทยไม่ชอบ ผมยอหรือ
ซึ่งเกลียด ๆ เปล่าเลย เปล่าเลยทีเดียว ข้าพ
เจ้าอาจรับรองได้ว่า บรรพทั้งหลายรวมทั้ง
ข้าพเจ้าด้วย หยากพวย หยากเหิน และ
หยากให้ ผสมทรงเหล่านั้นอยู่ในเมืองไทยเหมือน
กัน แต่ที่ว่า หยากให้เป็นชิ้นเป็นเถา
เป็นเห็ดเป็นผล และ เป็นเถา เป็นผู้ใหญ่ สัก
หน้อยเท่านั้น ไม่หยากให้คาม ๆ กันตะพักไป
มันจะเข้าตำราที่ว่า มาข้างต้น ถ้าสตรียก

มรกต

กนิย

เขาไม่พอใจให้เราตามอย่างเขา หรือว่า
เขาจะพอใจก็ แต่ ถ้าเขาเอากนิยมเอาไว้
ผมทรงคอกกระทุ่ม ว่าเป็นที่งามเล็ก เรามี
ต้องกลียเป็นคอกกระทุ่มอีก เพื่องามเล็กไป
ตามเขาๆ ซ่อนแหละเป็นความสำคัญที่ควร
สำนึก และถ้าหากไม่สำนึกเสียคน ข้าพเจ้า
กล้ายืนยันว่า จะต้องเป็นไปเช่นนั้นในวันหนึ่ง
จริง ๆ ทั้งนี้ ข้าพเจ้าจึง กล้า บรรทุกเรื่องนี้
เพราะแน่ใจว่า ถึงแม้ชั้นต้นข้าพเจ้าจะตกที่
นั่งเป็นลูก ฟุ่ตบอด แต่แล้ว คงมีชัยก็จะ
ได้ โล่ห์ เป็นรางวัล.

ขออภัยโทษ ข้าพเจ้าขอขมอดกล่าวอีกข้อ
คุณหมอนอาจกล่าวได้ว่า การประติมากรรมการแต่ง
กายทั้งหลายของสตรี ก็เพื่อให้เป็นท่วงตาพองใจ
แห่งเพศตรงกันข้าม และก็เพราะเหตุนี้ จึง
มีข้รยที่ถึงความกิริยอ่าว จะต้องให้ ทันเขา
หรือ ขนหนา เขาได้ยิ่งก็ เพื่อเป็น ผล สม
ประสงค์ก็กล่าวแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าความ
เห็นของข้าพเจ้าข้อนี้ไม่ผิดแล้ว ก็เห็นต่อไปว่า
ในเรื่องพระคณ สตรีควรพึงเลี้ยงแนะนำของ
บุรุษอย่างที่จะถูกจะควร ซึ่งจะเป็นการที่ทำ
ไปโดยมีหลักความประสงค์ ไม่ใช่ทำตาม
เขาไปโดยไม่รู้เรื่อง ไม่มีเหตุผล แม้ความ
ประสงค์ของคนเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ ก็เป็น

การร้ายยิ่งกว่าคนตายออกเสียอีก.

ทั้งนี้ท่านคงเห็นได้ละสิ ว่าข้าพเจ้ามี
ความคิดในเรื่องนี้อย่างไร ไม่ใช่ข้าพเจ้า
เกลียด ข้อยบ ซิงซิงเกอล เพียง แต่ ว่า
ใครควรข้อยบใครควรซิงเกอล แต่ — เป็น
แน่ละ, ข้าพเจ้าไม่หยากให้กลียเป็น คอก
กระทุ่ม อีก. แต่ — ข้าพเจ้าก็ กล่าว แล้ว
ว่าสิ่งใด เมื่อ ทำไปโดย มีเหตุผล มีหลัก ความ
ประสงค์ แม้ ไม่เป็นที่ถูกตาถูกใจของคน
ภายนอก แต่เป็นที่พอใจของคน เช่นนี้
แล้วก็ไม่ต้องว่าเป็นการทำผิด ฉะนั้นเมื่อท่าน
สตรีได้ ใจผมทรงซิงเกอล, อิตันคร็อฟ หรือ
คอกกระทุ่ม ก็ ก็ เพื่อให้เป็น ที่พอใจ ต้อง
ประสงค์ของท่านชาย ของท่านแล้ว ก็เป็น
อันอยู่นอกข้อยบท่านที่เกี้ยว ข้าพเจ้าไม่อาจ
เออมาถึงท่านเลย แต่กลับจะ สาธุ ด้วยซ้ำไป.

บัดนี้ข้าพเจ้าจึงขอ อธิษฐาน ด้วยเจตนา
อันก็แก่พระสยามเทวาธิราช ถ้าหากความ
ประสงค์ของ ข้าพเจ้าเป็น จริงถึงความสิ้นแล้ว
ขอให้ ได้เห็นทรงผม ของสตรีไทยเป็นไปตาม
รูป คือ.

เท็กหญิง — จะเป็น ข้อยบ หรือ ซิงเกอล
อิตันคร็อฟ อะไร ก็แล้ว แต่ ความ พอลใจและ
ความเห็นเป็นประ โยชนนั้นเด็ก.

พ.ศ. ๒๔๗

วิปัสสิกันกับผลสตรี

สตรีกำลังสาว — ขอให้เป็นขี้อย (แต่อย่าสั้นจนเป็นกลาซอ) หรือจะยาวก็ตามความพอใจ แต่อย่าเป็น ซึ่งเกอล อิตันคร็อฟ หรือเด็กเทิง กระลาซอ อะไรนั่นเลย.

ส่วนท่านสตรีที่มีสามหรือมีอายุแล้ว ข้าพเจ้าขอแนะนำอีกครั้ง ขอให้เป็นผู้สาวแก่แล้วมวยเด็ก จะได้เป็นทางสังเกตรูจักเด็ก ๆ ใหญ่ และข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ผลทรงนั้นจะไม่ดีต่อความงามของท่านเสียเลย แท้จริงกลัมนโอกาสจะยกยัยตกแต่งให้งามได้หลายท่าหลายแบบ ดีกว่าซึ่งเกอลและขี้อยเสียอีก และ เชื่อ ว่า สุภาพ ขรุษ ทั้ง หลาย คง พอ ใจ เช่นเดียวกัน.

ถ้ามี, ขอผมซึ่งเกอล อิตันคร็อฟ หรือ กระลาซอ อย่าได้เป็นทนายแก่สุภาพสตรีชาวไทยเลย.....

แต่ — ถ้าความประสงค์ของข้าพเจ้าจะไม่เป็นไปดังความฝันแล้ว.... เจ้าประคูน, ขอให้ผลทรง ซึ่งเกอล อิตันคร็อฟ ค่อย ๆ กลายไปเป็นกิ่งนี้ คือ.

ตัดซึ่งผลทรงที่ขายทอดให้ค่อย ๆ เกรียน ๆ ขึ้นไป ๆ ๆ จนตลอดถึงขั้นนี้แล้วและ

เลียบตลอดทุกหน้ามากเป็นทางเดินขึ้นไป ส่วนสองข้างให้ไว้ผมยาวเป็นพวงรูปเกอ หวีให้เป็นแผ่นและขยับเหยิบ ๆ เมื่อต้องพระพายพัด มีฉันทักให้หยิกออกเป็นก้อนกระจุก ถ้ายังไม่พอใจก็ดักเป็นขี้อย หรือคักขี้อยโดยรอบให้กลมเป็นสองแฉกและเสี้ยที่เคียวเด็ก เจ้า — ประคูน.....

พอข้าพเจ้าจะจบ ก็มีคนคนหนึ่งกระวักกระวักมาบอกว่า เองผมสตรีนั้นเขาได้ทรายขาวมาใหม่ คือ สตรีฝรั่งได้ทิ้งตำรากันขึ้นอีกแล้ว เขาจะไว้ผมต่อไปเป็นทรงกิ่งนี้....

ตัดให้สั้นเกรียนหมดทั้งศีรษะ คงเหลือไว้แต่ที่เจอนทงสองข้างให้เป็นกระจุก และปล่อยให้ยาวที่สุดที่จะยาวได้ ไม่คักเลย เมื่อยาวได้ ทแล้ว จึงทิ้งมารวมผูกไว้ได้คาง โดยจะใช้ขี้อยผูกหรือก็ขี้อยไว้ก็ได้ เมื่อใส่หมวกเข้าก็จะดูเป็นสายรักหมวกที่เคียว หรืออีก อย่าง หนึ่ง จะดู เป็นควรวหรือคาง แพะก็ได้เหมือนกัน.....

ข้าพเจ้าตั้งทงทง เพราะถ้าเช่นนั้นก็เกือบได้กับความฝันของข้าพเจ้านะซี เพื่อนฉันนั้นยืนยันว่า จะเป็นไปในรอยสตรีวรวนี้แหละ

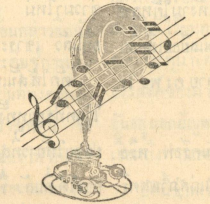

มรกด

กนิย

เพราะ บัณฑิต พระพุทธศาสนา ก็ ล่วง เข้า มาถึง
๒๔๖๘ ปีแล้ว และแนบชิดอย่าง ที่คนไทยเรา
เขาไว้มานแต่โบราณอย่างไรละ แม้เวลานี้ ออก
ไปตามชนบททางแห่ง ก็ยังอาจจะมีพบได้
ข้าพเจ้าหวังว่า ของเราเคยไว้อ่อนหวานจริง
แต่ผมข้างบนก็ยังยาวเป็นทรงคอกกระทุ่ม เขา
ว่า เพราะทรงนี้ยังไม่เหมาะ ผู้ออก คำว่าใหม่

ซึ่งเป็นคน คีวลิย จึงให้ ตัดให้ เกือบ ที่เคย
โอ..... นี่จะอย่างไรกันแน่หนอ.....
ทั้งนี้..... ข้าพเจ้าจึงต้องขอขาน
ใหม่อีกครั้ง พุทโธ, ธัมโม, สังโฆ ๗
ถ้าความประสงค์จะไม่เป็นไปถึงความฝันของ
ข้าพเจ้าทั้งสองประการข้างต้นแล้ว ก็ขอให้ เป็น
ไปทั้งประการฉนี้เถิด เจ้าพระคุณ —

๑๖๓. บิยสินะหะยอมเปนไปทุกสมัย เมื่อมนธาคูของท่านยังเนืองถึงกัน แม้
จะไกลจนต่างโลก ก็ยังส่งกระแสน์เชื่อมกันไว้ได้ โลกจะไม่พึงเห็น
วัตถุตาตุว่าเปนสภาพลิกกับเล่า.

ของ น. ส. พิษณุภาคี

ฤทธิดาบ

โดย

“จ. จตุมณี”

การฆาตกรรมไม่ว่าจะเป็นไปโดยฐาน
เจตนา และโดยทำผิดละ วิชากรรมะอย่าง
ใดๆก็ตาม ที่เคยเกิดขึ้นแล้วในพิภพนี้ ทั้ง
จะเป็นในประเทศที่มี ความเจริญรุ่งเรืองใดๆก็ตาม
การตามแบบธรรมเนียมให้เรียบร้อย โดยมีเจ้า
หน้าทันทคราภิบาล และทหารเป็นผู้รักษาความ
สันติสุขให้ดำรงอยู่ หรือจะเป็นในประเทศที่มี
ความเจริญยังไม่ถึงขีด แต่พลเมืองทั้งหลาย
ภายในประเทศนั้น นับถือมีบุญกุศลแห่ง ศาสนา
และคำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้าตามที่เราเรียกว่า
คัมภีร์ และยกเอาคัมภีร์นี้เป็นเครื่องตั้ง
เตือนใจ ก็ยังเป็นข้อห้ามในเรื่องการฆาตกรรม
ต่างๆอยู่แล้วก็ ก็เมื่อชนชาติผิวขาวผู้ซึ่ง
อยู่ในประเทศทั้งสองที่กล่าวแล้วนั้น จะไต่ละ
เว้นการฆ่าร้ายอันนี้ โดยเกรงกลัวต่อกฎหมาย
ของบ้านเมือง หรือเพื่อปฏิบัติตามคัมภีร์ของ
พระผู้เป็นเจ้าสักเล็กน้อยก็หาไม่ได้ เมื่อเป็น
เช่นนี้จะต้องสงสัยทำไมว่า ชนชาติผิวดำ

หรือคำแดงผู้เป็น กำเนิด ของ พวก แหก มลายู
และมีความเป็นป่าเถื่อนครอยจำ อยู่ใน สันดาน
ของตนอย่างมากมาย ยิ่งกว่าชนชาติผิวขาว
นั้น จะไม่ทำการฆาตกรรมอย่างอกุศลกรร
ให้บังเกิดขึ้นบ้างเจ็วหรือ?

บางบุคคลบางคนได้รับความไม่เป็นที่พอใจ
พอใจ หรือรู้สึกละอายจนถึงแก่ความขี้เลือก
ขี้แฉะหรือขี้แฉะจนใจจืดจาง เห็นผิดเป็น
ชอบ ชั่วเป็นดี และพยายามนับถือสิ่งเก่า
ครั้ง แต่ก็ไม่สามารถจะจับโทษหรือความ
อายให้ลดน้อยลง ทั้งไม่เห็นด้วยว่าตน
จะไปแก้แค้นผู้ใด จึงจะทำให้ความขมระ
โทษที่มีย่อยหายไปได้ ผลสุดท้ายความกระ
หายเลือดเพิ่มก็ทวีมากขึ้นทุก ๆ ที่ ก็กลับ
ทำร้ายตนเองของตนเอง ให้คงเหลือแต่ร่างอัน
ปราศจากดวงวิญญาณกับขื่อไว้ ให้คนทั้งหลาย
ในโลกครหาหน้าว่า “คนไม่มีความคิด!”
แต่ชน ชาติผิวดำ ชื่อ “ฮิกค” ผู้หนึ่ง

๑. จุลมณี

กนิย

ไม่มีความประสงค์ ในการที่จะทำร้ายผู้อื่น หรือทำร้ายตนเองทั้งสองประการเลย เคหะของอีกฝ่ายปลูกตั้งเด่นไว้สูงตระหง่าน โดยที่ไม่ได้เป็นเสา ฝากไว้เสื่อลำแพนกัน ที่พื้นมีช่องสำหรับพาดกระบอกขลุ่ย ไต้ถุนมีห้องร่อนน้ำไหลเชียว ซึ่งทำให้ อีกฝ่ายไม่อดึกกึกในเรือนน้ำกินและอาบ

อีกฝ่ายไม่ใช่ชาย โสภะเขามีภรรยาแล้ว หล่อมนมเครื่องนุ่งห่ม ทำด้วยไหม แพร และเครื่องประดับกายที่ทำด้วยเงิน ทอง เช่นกำไลมือเป็นต้น มากกว่าภรรยาขะทรนของคนที่อื่นๆ ในละแวกนั้นบางคน แต่จะเป็นด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม ยังไม่เคยปรากฏเลยว่า อีกฝ่ายได้พยายามหาเครื่องแต่งกายของเขาให้เท่าเทียมกับภรรยา หรือให้ถูกต้องตามความนิยมในสมัยนั้น สักอย่างเดียว นอกจากมอระก๋ออันเขียวเท่านั้น ที่เหมือนกัน เช็ดถูจนเสื่อกลางย้านมีใบราวฉวัดเฉวียนอยู่สิ่งหนึ่งถึงแม้จะสำรวจดูในห้องเก็บอาวุธ ของสุลต่านเองก็หาให้เหมือนสมบัติของอีกฝ่ายไม่ได้

สมัยก่อนคือภายหลัง เล่มใหญ่ซึ่งเป็นมรดกตกทอดกัน ต่อมาหลายชั่วคนจนในที่สุดมาตกอยู่ภายในเงื้อมมือของอีก

ประวัติของชายเล่มนี้เท่าที่ทราบๆ กันมีว่าบรรพบุรุษของผู้เป็นเจ้าของ คนแรกได้นำเอาชายเล่มนี้มาจากเกาะๆ หนึ่ง ซึ่งอยู่ไกลออกไปทางทิศใต้ พร้อมด้วยเจ้าหญิงอีกสององค์ และคุณสมบัติของชายตามทักล่าวกันว่า ถ้าผู้ใดใช้ชายเล่มนี้เข้ามัจฉากับหญิงแล้วผู้ฟังจะไปแต่เพียงค่อยๆ ก็จะทำให้ตัวของคหบดีชาวออกเป็นสองท่อนในชั่วพริบตาเดียว ถึงกระนั้นอีกฝ่ายก็อดกรรมสิทธิ์ แต่ตนเดียวอย่างเต็มกลาม ก็ยังไม่เคยชักพระแสงอันหน้าสยดสยอง นี้ออกมาจากปลักให้ปรากฏแก่ตาโลกเลยสักครั้งเดียว ไม่ว่าจะเป็นในเวลารวมณ หรืออวมณ ไม่คึกคักตามแต่ข้างที่เป็นด้วย แดเกรงว่าถ้าซักมันออกมาแล้ว จะหาสักมาใช้แทนอันเก่าอีกไม่ได้ เพราะแกมีความรู้พิเศษอยู่ในใจอีกข้อหนึ่งว่า ขณะที่ชักออกมาความคมของมัน สามารถทำให้ฝักซึ่งประกบไว้ด้วยไม้แฉกๆ สองซีกและผูกไว้ด้วยเชือกกล้วยแห้งสเปราะนั้นแตกออกเป็นจำนวนเท่ากบยึกคดทุกฝ่ายด้วยชายเล่มนี้

เพื่อนบ้านในจังหวัดยโสธร โดยมากที่ได้เคยเห็นและเคยจับ พากันมั่นใจว่าชายนี้คงทำโดยฝีมือช่างเหล็ก ผู้มีความรู้ใน

พ.ศ. ๒๔๗

ฤทธิดาบ

วิชาเมคานิกและชำนาญ ในการ เลือกเหล็ก กล้า ทั้งนี้สังเกตได้จากน้ำหนักและรูปร่างของมัน คือมีสันหนาและหนัก ส่วนทางคมก็พอเห็น ได้ จาก ช่องฝัก ว่า คม อย่างน่า เลี้ยวได้

เช่นนี้อีกครั้งรู้สึกภูมิใจว่าตนมี สิ่งทุก ๆ สิ่ง อย่างที่บุคคลต้องการมี และกระทำตน ให้ ได้รับความสุข คือมีบ้านงาม, มีภริยา ที่น่ารัก, มีความเป็นหนุ่ม, และมีค้ายอันคึกคัก สิทธิที่ขอยกเล่มหนึ่ง เหล่านี้เป็นเครื่อง ทำให้แก่ข้าพเจ้าเป็นคนผู้หลักผู้ใหญ่ และ พยายามดำเนินความเป็นอยู่ แห่ง ครอบครัวไว้ ให้ ได้รับความสุขความเจริญอย่างเต็มตามความ สามารถที่จะกระทำได้

“ปลู” เป็นชื่อภรรยาของแก่ อย่างไร ก็ถึงแม้ว่าหล่อจะเป็นแม่ เรือนอันสุก สวาท ของอีกคน แต่ คน เกี้ยว และ มีน้อง ชายเป็น สมาชิกอยู่ในราช สมาคม ลับ ของสุลต่าน คน หนึ่ง หล่อนก็ยังมิวายที่จะ ได้รับความร่ำรวย อย่างร่ำรวยจากสามเณร เนือง นิคัย ทั้ง ๆ ที่ อีกครั้งอยู่แล้วว่าตนพยายามหาความสุข ให้แก่ ครอบครัว จนกระทั่งวันหนึ่งคนคือนทอกคจะ ได้ภรรยาใหม่ และเปลี่ยนฐานะจากพลเมืองต่ำ ๆ คนหนึ่งมาเป็นสุลต่านแห่งปอร์ตู ภาย

หลังเมื่อแยกปอร์ตูไปแล้ว ก็ทิ้งจะบรรยายต่อไป

ในเช้าวันนั้นเป็นเช้าที่อากาศสดชื่น ตามกาลเทศะฤดู ซึ่งทุก ๆ คนยังพากันนอนหลับอย่างมีความสุขสำหรับผละนวิริยาบถ ที่ได้ กระทำงานการตรวจตรามาในเวลากลางวัน แต่ ปลูภริยาอีกคน ตรง กันข้าม—หล่อน คน คง แต่ รัศมีเงิน—รัศมีทองยังไม่ส่องพ่า และเกินหายเข้าไปในเงาแห่งความมืดตรงกลางบ้าน นัย แล้ววาระของหล่อนก็ไม่ต้อง ได้รับความ ซ้ำใจ จากสามเณรอีกเลย

ตกสายแสงพระอาทิตย์ ฉาย ลอศ เข้า มา ต้องหันอีกคน ซึ่งกำลังหลับอย่างสนิททำให้ ตกใจตื่นขึ้นแทนเสียงไก่ขัน แกกกระวักกระวัก รวยลกลั่นโดยเร็ว พอก้าวพ้นประตูออกมา สิ่งแรกที่ทำให้แก่หยาบว่อง และมีอาการตาตุก โพลง ก็คือเห็นฝักดาบขรรค์ของแก่แตก กระจายเป็นสองซีกวางอยู่บน พื้น แทบ ฝ่าเท้า ดวงตาซึ่งลกล โพลงอยู่แล้วก็โพลง เพิ่ม ขึ้น อีก เมื่อเหลียวไปเห็นศพของภรรยาอนตวัชาค อยู่ ที่มุมห้องจาก แสง สว่าง ส่องมา หลิว ๆ พอให้ เห็นได้

ถ้าชนชาติผิวขาวได้มาประสบเหตุการณ์

จ. จุลมณี

ทันเห็นโดยไม่รู้เห็นอะไรได้ อาจทำให้ฉันนั้น
หมกมุ่น และไม่ฉลาดไปกว่า ยอมให้
ถูกจับแล้วจนศาล อาศัยอาชญาที่ถืออยู่ใน
มือเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าได้กระทำการฆาตกรรม
รายนี้ แต่อีกคน ไม่ใช่ชนชาติผิวขาว และ
เกรงกลัวว่าศาลใหญ่ได้เข้าสิง ทรมาน จนทำให้
เกรงกลัวเหมือนทำชาคดายเป็นเหนียว เก่งไม่
ยอมจำนน เป็นแต่ระลึกลังทำนองเคลือบครุสอน
ศาสนาชาติผิวขาว ซึ่งเข้ามาตั้งบ้านเรือน
อยู่ในจังหวัดยอรรูนเท่านั้น ซึ่งทำให้แก
ต้องไปใช้ชีวิตขณะสอง—สามอีกใจ

ครั้นแล้วอีกคนจากภวังค์ เมื่อได้ยิน
เสียงบรรเลงอันซอๆ แสดงว่ามีคนกำลังได้
ขึ้นมา ผู้นั้นคือโตโตแซ็ก หญิงชราผู้ชรา
บ้านใกล้ๆ กับบ้านอีกคน ในชีวิตแห่งความ
เป็นสาวของแก แกได้ถูก จับใส่กรงใหญ่ ไม่
มีลูกกาน้ำมายังยอรรู ครั้นเจ้าหล่อนรู้จัก
ภาษาแห่งชาวยอรรูบ้างเล็กน้อย จึงได้ถูก
นำไปไว้ยังฮารเมของสุลต่าน แต่กับคนหล่อน
แก่แล้ว ก็ออกจากฮารเม และ ปลดเคหะ
สถานอยู่ใกล้ๆ อีกคน วันนั้นหล่อนสังเกตเห็น
บ้านอีกคน ไม่เอะอะเหมือนเคย เงียบราวกับ
เข้าบ้านแกจึงมาเพื่อจะสืบสวนให้รู้แน่ๆ เป็น
เพราะเหตุใด?

กนิษฐ์

เมื่อครั้นจะอินชาวคุรุลาลิ, คงตามล่าชาว
และปากซิงปราศจากทนต์โก โผล่ ขึ้น ตรง พน
ช่องบรรทัด แก่ประจักษ์แก่คำว่า สาเหตุที่
ทำให้บ้านอีกคนเงียบเหงา ก็เพราะหญิงอินชา
สมเพท ภริยาอีกคน ได้ลาไปสู่ปรโลกเสียแล้ว

สตรีผู้ม่าย ทอดสายตา อัน เต็มไป ด้วย
ความสงสัย ตรงไปยังมุมห้องที่มีทอมอยู่ ทลิวๆ
พร้อมทั้งกล่าวว่า “นั่นมันเป็นคนอะไรกัน,
พ่อเจ้าประคุณ?” แล้วหัวเราะเสียงแหบๆ

อีกคนนิ่งไม่ตอบเพราะ ยังไม่ตกลงใจว่าจะ
ควรทำอะไร แต่อาการหัวเราะและคำพูด
ของหญิงแก่ทำให้ อีกคนคำกการล่อง หนว่า
ภายในไม่ช้า ชาวอินชาน อุยาทัว และ ไม่
สามารถจะอธิบายได้ของคนนี้ จะต้องถูกนำ
ออกไปโยนมา แกจึงกึกกรามคำรามออกมา
ว่า “เองไม่ต้องเลือก ชาวอิกลริคแล้ว!!
เองจะร่ววงตัว!!!” ขาคำอีกคนก็ยกขาขึ้น
เห็นครั้นแล้วฟาดลงไปที่ตรงหน้าเต็มแรง
เกิด

ครั้นของโตโตแซ็ก ขาคกระเด็น ถลึงไป
บนพื้น, ส่วนตัว พลิกถลึงไปตามบรรทัด
หล่นลงท้องร้อง โลหิตสาดไปทั่วห้อง

“โอ! พระผู้เป็นเจ้า” อีกคนร้องถึง
“ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งใดไปแล้ว?”

จ. จุตมณี

กนิย

แก่เข้าก็ยิ่งคว้านเพิ่มขึ้นอีก จนหัวใจมิได้
บังคับให้สลัดแขนเลย . แต่กลับแน่นอึดม
เกร็งของแกระดูกไปไ้เอง จนทำให้หลก
เห็นเป็นโอกาสเหมาะ แกร้งเสียงคล้าย
หมูแล้วก็ออกวิ่งเต็มที ซึ่งอีก ไ้กระ โค
ข้ามรั้วแบกเพ็ชฌฆาตในท่าเตรียมฟัน วิ่งตาม
คิกชนเท้าแกลไปโดยเร็ว

การที่เคลย์ ไม่ยอมออก ความ เห็นให้ ฟัง
อีกก็เข้าใจว่า เพราะแกลไ้เข้ามาอยู่ในจ
หัวคิขอรู้นี้ ก็เพื่อหวังจะเปลี่ยนลัทธิศาสนา
และหวังเอาการ ปกครอง ให้ตกอยู่ใน อำนาจ
ก็เมื่ออีกเข้ามาพูดใส่หูแกลไ้ๆ ว่า จะ หา พรรค
พวกประกาศตนเป็นอิสระเช่นนี้ ถึงเคลย์จะ
เป็นคนใจพระอย่างไร ก็คงต้องนึกโกรธ
และไม่พอใจบ้างไม่มากก็น้อย แต่แกลไ้ไม่กล้า
ขัดคอหรืออธิบายความเห็นให้ อีกก็ฟังก็เพราะ
แกลไ้ยังไม่มีกายที่โตเท่าอีก ก็นั้นแกลไ้
หาหนทางหนีมากกว่าสู้

เคลย์ปลัดประตูกระ โคตเข้าไปในบ้าน วิ่ง
ออกทางประตูหลัง อีกก็ก็ตามคิกไ้ไม่ลกระ
พอ จะ ออก ประตู หลัง คาย ก็ ขวาง ขัด ประ ตู
ทำให้ระยะระหว่างแกลกับเคลย์ห่างไปอีกหลาย
ก้าว อีกก็ ึงอยู่นานจึงหลุด เคลย์พยายาม
เร่งเท้าคิกที่แกลไ้มาหลายสมัยนั้นให้ วิ่งเร็วยิ่ง

ขึ้น มุ่งเข้าบ้านตรงไปยังหมู่บ้าน พลังรำพรรณ
ขอให้พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแกลเคยอวดถึงคุณ
ความสามารถคุ้มครองภัยต่าง ๆ ให้ช่วยเหลือ
แกล แต่ไม่สำเร็จ ลงท้ายซากก็ซึกเมื่อเข้าๆ
วิ่งทะลุกระกักสศุคคอกไ้ล้มลง ถึง วาระที่จะ
สิ้นชีวิตท่านพระครู เสียงฉับ! แขนข้างซ้าย
หลุดออกจากหัวไหล่ อีกฉับ! ศีรษะกระเด็น
หายไปในพองหญ้า

“เฮ! อ้ายเคลย์” อีกก็ ตะ โทนออก
มาท้วงดูลึกลงหัวอก “ความกล้าหาญของ
ข้าเสร็จไปอย่างหนึ่งละ ”

แกลยืน ถอน ใจ บาวๆ อีก สอง—สาม ครั้ง
แล้วทลรำพึงทวยเกรง ว่า พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ
ชนชาติฉิวขาวจะแข่ง ซักหักกระดูก แกล อย่าง
ไรบ้าง? ในเหตุอุกฉกรรจ์เหล่านั้นมดขีล
ไ้มาเยือนแกลถึงสามราย

“เฮ! มันหาเรื่องเอง, มันต้องไ้รับ
คำสาปของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าเรา ” อีกก็
กล่าวคล้ายคนสลัดลอย

อีกก็หายไ้สท่อนอีกครั้งหนึ่ง พลังก้าว
เกินข้าๆออกนอกเขตคิข่า ทั้งเข้มตรงไป
ยังศูนย์กลางจังหวัด

“และไ้ใครสักคนที่ สามารถ จะ ปลด
ความมหันตภัยชั่วของเราให้หายไปไ้” อีกก็

เวลานี้^๑อีก^๒มัน ปราศจากสถิตลัยคนถูก
สกลทวงจิตต์ เหลี่ยมมองไปทาง โคกประสพ
แต่เงาบีบารของภริยาและหญิงแก่ ๆ คุณเข้า
ชูแขนอ่อนวอน เหมือนหนึ่งขอความช่วยเหลือ
จากอีก^๓ ซึ่งทำให้แก่ประหม่าตัวสั่นด้วย
ความกลัว จนไม่สามารถจะทนอยู่บนบ้าน
ต่อไปอีกได้

ก่อนที่จะ^๔ออกพนพนว อีก^๕ก็^๖ยรรยขาว
กัยปลาแห้งซึ่งปลุโคจักเตรียมไว้ สำหรับเป็น
อาหารเข้างในกระเพาะ เพื่อ^๗กันทิวเสิร์จ แล้ว
เอาถึงคือนำรากโลให้ดื่บท่อนอยู่ตามพน เก็บ
ศัพภรยาและศรัยะของสัตว์แก่รวมเข้าไว้แห่ง
เกี่ยวกันใช้เสื่อคลุมแทนผ้าขาว เปลี่ยนผ้า
คาดเอวสีขาวเป็นผ้าครุฑไหมสีแดง ลับพระ
แสงคุ้มครองให้สอาดแล้วโค ยรรยโค ลงสู่^๘พนดิน
หันหน้ามุ่งตรงไปตามหนทางที่จะเข้าป่า

ตามทางที่ออกเดินมานี้ ต้องผ่านย่าน
ของมัสเตอร์เคลย์—ครุสสอนศาสนา และแก่
เชื่อใจว่า ถ้าครุเคลย์เห็นเข้าคงต้องเรียก
และพูดสั่งสอนเพื่อให้เปลี่ยน ลัทธิ ตาม ซึ่ง
อีก^๙เคยถูก มาหลายครั้งแล้ว แต่ ไม่^{๑๐}เชื่อ
บ้านขาดหลวงเคลย์ มีร่วห่างออกไป จากเส้า
เรือนประมาดหนึ่งหลา สำหรับปลูกผักหญ้า
ต่าง ๆ ที่แก่ใช้เป็นอาหาร อีก^{๑๑}ก็สังเกตเห็น

แต่ไกลทวนเคลย์กำลังเอาของขุดกินอยู่

อีก^{๑๒}ก็ถอนใจและคิดว่า พ่อครุกำลัง ทำ
กิจง่วนอยู่คงจะไม่^{๑๓}แลเห็น หรือถ้าเห็นก็คงไม่
ต้องการสนทนากับัว จึง^{๑๔}เดินรื้อไปจนใกล้
รั้ว แต่ความหวังของอีก^{๑๕}ก็ตรงข้าม

มัสเตอร์เคลย์พอเหลียวเห็นอีก^{๑๖}ก็เข้า แก
ก็หยุดงานทันที เดิน มา ที่^{๑๗}รั้ว แล้ว ร้อง ทัก ว่า
“โง่! พ่อผ้าคาทพวงแดง ถือกายเต็มเยื่อเรือ
จะ^{๑๘}ไปไหน?”

อีก^{๑๙}ก็ หุบค และ อธิบาย ไทย แหม่ แง้ง ให้
เคลย์ฟัง

“เราโค^{๒๐}ฟันปลูกรรยาของเรา ขาคอกออกเป็น
สองท่อน” แกรับสมอ้าง “และฆ่าโคโตโต—
แซ็กเพื่อน ยานผู้ มาถามข่าวคราว สิ้น ชีพไป
อีกคนหนึ่งโดยไม่รู้เจตนา เวลานี้เราต้อง
การประกาศตนเป็นอิสสระ และถ้า^{๒๑}มีพลเมือง
ทั้งหลายลงมือเห็นด้วยเมื่อใด ^{๒๒}เหมือนนั้นและ
ความวิบัติอันชญาทว ทั คติเป็น มณชาติล แก่ตัว
เราจึงจะปรากฏกระจ่างแจ้งขึ้น หรือท่าน
ว่า^{๒๓}โง่, เคลย์?”

สิ้นคำพูด—อีก^{๒๔}ก็ ย่นมือไปจับแขน พ่อ ครุ
เคลย์ไว้เป็นเชิงขอความเห็น แต่ตาเคลย์ เมื่อ
เริ่มฟังคำแถลง สังเกตเห็นความขำ เลือกของ
อีก^{๒๕}ก็หัวสั่นพ้ออยู่แล้ว ครั้นอีก^{๒๖}ก็มาจับแขน

พ.ศ. ๒๔

ฤทธิดาบ

รำพึงแก่ตนเอง ในขณะที่ยืนมองไปรอบ ๆ เหมือนจะรู้สึกเห็นฉายาแห่งความชั่วร้ายบาง ๆ แล้ว

ภายในร่มเงาโคกหินโพธิ์ใหญ่ มีเด็กชายหญิงนั่งล้อมรอบอยู่เป็นวง ท่ามกลางมีรัชชทายาทนั่งอยู่ตรงกลางการทดลองคนองให้เพื่อน ๆ แต่ตัวรัชชทายาทเป็นเด็กมีนิสัยขี้อายและมักเล่นเอาเปรียบเด็กซึ่งเล็กกว่า ถ้าไม่พอใจก็ใช้มือตบหน้าเด็กอื่น ๆ มีความคึกในข้อ งอในกระดูก เช่นเดียวกับพระบิดาคือสุลต่าน แต่เสียงแหลมและคำพูดกล่าวแต่เรื่องอุบายคนคล้ายพระราชมารดา—สุลต่านอีกคนจึงถูกเด็กพวกนี้ขู่ข่ม สักครู่ชาวบ้านหลายคนเดินออกมาจากบ้าน ครั้นเหลือบเห็นอีกก็ถอยกลับเข้ามา ความตกใจทำให้ลืมกิริยาที่จะออกมากระทำนั้น ทุกคนและวิ่งเข้าบ้านโดยเร็ว เว้นแต่พวกเด็กเท่านั้นที่กล้าวิ่งเล่นเพลินหาสิ่งใดเห็นแก่ไม่

ในจำพวกชาย ฉกรรจ์ ที่ออกมาและวิ่งกลับเข้าบ้าน มีคนหนึ่งเป็นมุขมนตรีอันสนิทของสุลต่าน และชำนาญการฝ่ายทหาร พอหลบเข้ามาในบ้านได้ แก่ก็รีบวิ่งฝ่าทางหลังบ้านค่อย ๆ คลานไปมิให้อีกเห็น ไกลสักร้อยหลา จึงออกวิ่งตรงไปยังพระราชวัง

เพื่อกราบทูลให้สุลต่านทรงทราบโดยเร็ว

“ขอเดชะ อีกคำ, ชายผู้มั่งคั่งแข็งแรง” มุขมนตรีกราบทูลละล้าละลัก และเหลือบหยิบ “กำลังยืนคุกเข่าที่เล่น—เล่น อยู่ใต้ ต้น โพธิ์ใหญ่” ตัวเขาเองยืนตัวคายนั่งเป็นมรรค

บรรพบุรุษของเขา และได้ นำ มาพร้อมด้วย—เจ้า—เจ้าหญิงอีกสององค์ จากเกาะ แห่งทางทิศใต้พระเจ้าค่ะ และข้าพระเจ้าสังเกตุเห็นคายนัน—เประโยธน์—โสมมไปด้วยโลหิตเยือก ๆ และเป็นที่น่าสยด สยองแก่ผู้ ที่พบเห็น ข้าพระเจ้าคิดเห็นว่าอีกคราวแล้วกำลังวิกล—ระ—จริตเป็นแน่ ยิ่งกว่านั้นข้าพระเจ้าเกรงว่าชีวิตอันพึง สงวน ของ รัชชทายาท จะต้องถูกเป็นที่หมายของเจ้าคนขี้แยกว่าชีวิตของ เด็กคน หนึ่ง—ขอ—เดชะ พระ บารมี ปกเกล้าฯ ควรรีบกำจัดเสีย—พระเจ้า—ค่ะ”

“พุท ไซ้! มันสายเสียแล้ว” สุลต่านคำรัสตอบ “เมื่อเช้านี้ข้าได้ส่งกองทัพไปช่วย เพื่อป้องกันหญิงเดือนที่ปากแม่น้ำมาไว้ในชาวม แต่เองและข้าก็เป็นคนแก่จะยอมให้มันผลาญชีพเสียเจียววี่? ถ้ากองทัพอยู่ถึงแม่น้ำจะมั่งคั่งถึงทุกศกสาร จักการเสียเปรียบโดยกว่าเร้าจริงไหม?”

มีกตมมีเสียง แหลม ร้อง ความดูควร ด้วย

๑. จุตมณี

กันย์

ความเจ็บปวดอย่างสาหัส อันยังเกิดแต่ภายในอกแล่นมากระทบโลศกรของชาย ชรา ทั้งสองครั้นแล้วก็เขย่าหอบเจิบไป

“ถ้าเช่นนั้น” เสียงมุขมนตรัสผู้ชรากรายทูตชนอก “ข้าพระเจ้าจะขออาญาไปทักถามเอาองค์พิภลัมมาในเวลาเดียวกันตามพระประสงค์”

“ตามใจเอง” พระองค์ศรีสวัสดิ์ทรงพระสรวล “แต่ไปคนเดียวหัวหาย, เอาเถะ! ข้าจะไปกับ” ขากลับข้าจะไต่เป็นประมุขแห่งกองทัพบกและกำกับเจ้าบ้านเสียเลย ที่เดียวเราต้องออกทางประตูหลังวัง”

กษัตริย์มีเสียงเคาะยาน ทวาร พระราชวังดังก้องไปทั่วท้องพระโรงสอง—สามครั้ง ซึ่งทำให้ชายผู้มาอยู่ ทั้ง สอง สติง ลึก ทลึงบน ชันพร้อมด้วยมอการชาสัน และ เจ็บหู คอย สติงเสียงเคาะดังแรงและถี่หนักขึ้น

“ใคร? หยคอยที่นั่นก่อน,” สุลต่านแลศสุรเสียงถาม “และบอกมาว่าเองต้องการอะไร?”

“สุลต่านแห่งปอร์ตู” เสียงตอบนอกทวาร “ข้าพระเจ้าคืออิกัก, ชายผู้แข็งแรงและกล้าหาญ, ความประสงค์ของข้าพระเจ้าไม่มีอะไรนอกจากจะ ขอกรายทูต ว่า ความ

ขาลือของข้าพระเจ้าเมื่อเช้านี้ ได้กระทำให้ข้าพระเจ้ามากรรยาอันน่าสงสาร และศักดิ์ศรีของหญิงแก่โตโต แฉก ผู้เป็นเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่มาถามเหตุ และศักดิ์ศรีของครูสอน ศาสนาชาติผิวขาว ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้านั้นไม่ช่วยเหลือเขา ต่อมาข้าพระเจ้าได้มาขึ้นทรมันเด็กที่ กำลัง หยอกกันเล่นอยู่ภายใต้ต้นไม้ใหญ่ ทั้งนั้นข้าพระเจ้าเห็นว่า คนอุบาทว์อย่างข้าพระเจ้าไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปในโลกอีกเลย - โดยความจริงที่กล่าวมาแล้ว ข้าพระเจ้ามั่นใจว่า พระองค์คงจะมีพระกระแสรับสั่งให้จับข้าพระเจ้าไปยิงเป้าเช่นเดียวกับยิงชายสุนัขชเรณ เปนแน่ ทั้งข้าพระเจ้าก็เต็มใจรับพระอาญา แต่ได้นำเอาเคาะแห่งรัชชทายาทมาเป็นเครื่องบรรณาการถวาย พระองค์ คืบ — — — !”

แต่ภายใน ท้อง พระโรงเวลานั้น ว้างเปล่า เพราะปรากฏว่าชายชรา ทั้ง สอง ได้ค่อย ๆ ย่องออกทางประตู หลัง พระ ราชวัง หนี เข้าป่า ชัญ ไป เสีย นาน แล้ว

อีก คืบ ครึ่ง และภายหลังเมื่อใด เคาะประตูอีกสอง—สามครั้งแล้ว จึงรู้ว่าไม่มีมนต์ผู้ใดตั้งใจฟังเรื่องราวอุกฉกรรจ์อันละเอียดซึ่งแตกถ่วงนันเลย ความร้อนแห่ง

พ.ศ. ๒๔

ฤทธิตาป

ดวงอาทิตย์ ทำให้ อึกค์ อ่อนเพลีย หมก กำลัง
และนั่งพักในร่มผ่น อิริยาบถ—เป็นอิริยาบถ
ที่เกี่ยวกับการวิ่งและการพักผ่อนมากกว่า อย่างอื่น

ความหิวกระหายทำให้ อึกค์ ระวัง ถึงวิ่ง
เก่า และปราศจากความครั่นคร้ามต่อสัตว์
ทั้งสอง มีอาการตาหิวเช่นเดียวกับจะหล่น
มีหล่นแหล่ คอหอยแห้งผากและริมฝีปาก
เผือกเตรียม ครั้นแล้วฝนอิริยาบถพยายาม
พยุงตัวลุกขึ้น ด้วยอาการอันแสนลำบาก
ค่อย ๆ ก้าวเดินมุ่งตรงไปตามทางใหญ่

ถึงเคหาที่พำนักอาศัย อึกค์รีบชำระ
โลหิต ที่ เย็น กรัง อยู่ ตาม ร่างกาย โดยเร็ว
และจุดขี้หอมหนึ่งบนพมพำ ซึ่งจะเป็นคาถา
กันผีหรืออันนอบพระเจ้ายกให้เลื่อมใส แล้วจึง
บรรจอาหารลงกระเพาะระงับความกระหาย

แต่บัดนั้นชาวชั่วร้าย ซึ่ง แกล้ง กระทำ เมื่อ
ตอนเช้าก็ แกล้ง กระจาย ทราบ กัน ไปทั่ว จังหวัด
ปอรรู ทำให้ราษฎรทั้งหลายที่เคยรู้จักหน้า
คำคาถาอึกค์หรือไม่เคยรู้จักเลย ก็ตาม พา
กันแห่ไปหมายจะตีกัก ที่เรือนจำ ของศาลท่าน
แต่ขณะที่เขาทั้งหลาย เดินไปใกล้ โยสถ์ แห่ง
ขาดหลวง ก็ได้ยินเสียงภาวนาบทมนคร อัน
นอบพระเจ้า ซึ่งทำให้พวกนั้นให้ร้องเดินว่าทำ
เพลง ด้วย ความขี้ โดยเข้าใจว่าอึกค์จะ

ต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่

เสียง นั้น แล้ว มา ตาม กระแส ลม กระทย
โสตร์ประสาธอึกค์ แกล้งหลยคายคชีวิต
วิ่งไปปราณนาระทราญเหตุ ในขัณฑ ผ่งชน
ก็หล่นเห็นอึกค์ เสียงให้ร้องก้องกังวาล
ด้วยความยินดีเมื่อครั้น ก็เปลี่ยนเป็นอะอะ
ไววายอย่างโกลาหล ต่างพากันวิ่งมุดหาย
เข้าไปในที่อาศัยโดยเร็วด้วยความตกใจ

แกล้งแท้งใจด้วยไม่รู้เงื่อนไขส่ายปลายเหตุ
อย่างไร เห็นผู้คนหายเจี้ยนไปหมด แกล้ง
จึงเดินต่อไปโดยปราศจาก ที่หมาย—ผ่าน หมู่
บ้านต่าง ๆ—เข้าป่าละเมาะ ในที่สลับขรลุ
ถึงพระราชวังอึกค์วาระหนึ่ง อึกค์เที่ยวชม
ท้องพระโรงจนทั่วและ ตามกระที่่อม ต่าง ๆ ที่
ตั้งอยู่รอบ ๆ พระราชวัง ถึงกระที่่อมหนึ่ง
ซึ่งเป็นกระที่่อมสุดท้าย อึกค์ประสพหญิง
ชื่อนั้นคนหนึ่ง

หล่อนเป็น สาวเฒ่า ๆ อายุ ไม่ เกิน สิบสี่—
สิบห้า อยู่ในโรงไม้มะลิกกาใหญ่ หล่อน
ถูกจับมาจากป่าสูง แขนและขากลมอ้วนนุ่ม
คล้าย เทียน ที่ อ่อนใน เมื่อได้ รับ ความ ขยอ
ทรวงอกหล่อนนูนอ้อมอวบ— ยุ่ม ฌน ลง ใน เวลา
หายใจสัอน นุ่งผ้าไหมสีแกงชาเขียวเพียง
เข้า ทักกับลิวนอคำข้าของหล่อนให้คงความ

จ. จุลมณี

กนิย

ยังชน น้ำเสียงแหลมกึ่งวาฬไพเราะ หล่อน
ต้องอยู่ในกรมทมิฬนานาน สำหรับก่อนที่
จะเข้าไปอยู่ในฮaremของสุลต่านได้ ส่วนวน
โวหารอันยากของชาวจังหวัดยอร์รี่ หล่อน
พอจะรู้และพูดได้แย่งเล็กน้อย หล่อนเข้าใจ
สายคาถาอุกฤษณะ ที่ มา ยัน อยุ่ โกลัฏกร

“ข้าเจ้าได้เห็นท่านเดินมาแต่ โกลแล้ว”

หญิงสาวชาวปากีสถานก่อน “และ
ข้าเจ้าทราบข่าวของท่านอยู่บ้าง ขณะเมื่อ
นางสนมสุลต่านเตรียม ข้าวของหน ออก นอก
พระราชวัง ข้าเจ้าเชื่อว่าท่านคงยังไม่ทราบ
ว่า จะทำให้สุลต่านพิโรธได้อย่างไรนอก
จากฆ่าข้าเจ้าเสียเท่านั้น และการอยู่ใน
กรงไม่ใช่เป็นสถานที่สำหรับเราเลย ข้าเจ้า
ยินดีที่จะสละชีวิตอันน้อย มากกว่าที่จะ เข้า
ไปอยู่ในฮarem และ คอยปรนนิบัติคนแก่ ๆ
อย่างสุลต่าน”

“พื้นที่เคียงท่าน” อีกคำพูด “จริง ๆ
ฉันสามารถพ้นกรงนี้ให้ขาด ออก พร้อมทั้ง ตัว
หล่อนเองด้วย”

“ข้าเจ้าไม่รู้เช่นนั้นหรือ ?” หล่อนตอบ
“เปล่า ข้าเจ้าเชื่อ เพราะข้าเจ้ายังไม่เคย
เห็นใครมีกลิ่นเนื้อใหญ่โตเท่าท่านเลย”

อีก, ชายผู้แข็งแรงหน้าแดงกำด้วยความ

อายและ โสมนัส ทำให้คอหอยคับ

“แต่ก่อนที่ท่านจะพ้น” หล่อนกล่าว
สลับไป อีกคำ จ้องมองตาอันหวานของหล่อน
“ข้าเจ้าปรารถนาจะให้ท่านกล่าว ความจริงใจ
ว่า สิ่งชั่วร้ายที่ท่านได้กระทำไปแล้วเมื่อ
เช้านี้ เป็นการสมควรที่ท่านจะยังชีวิตอัน
ปราศจากคำของท่าน ให้คง ต่อไปในโลก นึก
หรือ? ท่านจะไม่มีรู้สึกอะไรแก่ใจบ้างหรือ?”

“แน่ละ ! ฉันอาจ คง ชีวิต ของฉันให้ ได้
รับความสุขพอเหมาะก็เวลาได้” อีกคำพูด
เสียงห้าว “ถ้าหล่อนต้องการจะทราบจริง ๆ”

ทันใดนั้นอีกคำเล่าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่
เริ่มจนกระทั่งมาขึ้นคอกขี้ให้คนทนทุกข์
เมื่อ แก เล่า จบ, ดวง ตา อัน ลึก โหล่ง ของ
หล่อนก็ค่อย ๆ หว้าง แต่มีแววแห่งความ
สมเพทฉายปรากฏซึ่งอยู่ใน

“ท่านรู้ ไหมว่าข้าเจ้ากำลัง คิดอะไร ?”
หล่อนกล่าวพลางยกมือขึ้นเช็ดตา “ข้าเจ้า
คิดว่าท่านต้องเข้าใจผิดอย่างร้ายกาจ สักอย่าง
หนึ่งเสียแล้ว”

อีกคำถอนหายใจ, รู้ สึกว่าคำพูดของหล่อน
แทงถูกใจทำ

“เฮ! หล่อนทำอะไร ?” แถกถามน้ำ
เสียงสะแดงว่าค่อยมีสติดีขึ้นกว่าเก่า

พ.ศ. ๒๔

ฤทธิดาบ

“พลีชีวน์”

“ก็เพราะที่นั่น หล่อน, พลีชีวน์—พลีชีวน์”

อีกคำทอง “ในโลกนี้มีสตรีเพศอยู่หลายชนิด แต่หล่อนออกจะเป็นสตรีที่แปลกสำหรับฉัน”

“โอ! สตรีสาวร้องถึง” ข้าเจ้าจะทำลายความหายนะ—ที่ท่านกระทำมาแล้วได้อย่างไร?”

“และฉันก็ช่วยหล่อน, ทำอย่างไรจึงจะช่วยลดล้างความละอายที่หล่อนได้รึ” เนื่องจากการถูก ถัก ชิง อยู่ในกรงนี้ให้เสียหายนะไปได้อย่างไร?”

“นั่นแหละ! สตรีที่ทำให้สามี ต้องคอยว่ากล่าวอยู่บ่อยๆ เช่นภริยาท่าน ก็ก็เป็นการสมควรอยู่แล้วที่ถูกลูกท่านฆ่าตายเสีย”

“แหม! คำพูดของหล่อนคำนี้ ดูก็ดมดถูกใจฉันจริงเป็นใจเดียวกันเชียว และรู้สึกชอบ.....”

“แต่พลเมืองบางคน” พลีชีวน์พูดชักขึ้น “ยังไม่เคยทำการฆาตกรรมเลย และบางคนก็เคยกระทำมาแล้ว” ทันทีนั้นหล่อนก็ไหลพรากวิ่งแข่งกันลงมาตามแก้มทั้งสอง • อีกก็ไม่สามารถจะเห็นได้ว่า หล่อนมีความหมายในใจอย่างไร

“ข้าเจ้าก็ว่าการที่ท่านทำร้ายแก่ภรรยา ท่านจนถึงแก่ความแตกตั้นนี้ คงไม่น่าความเศร้าโศกสลดใจมาสู่ท่านมากนักไม่ใช่หรือ?” อีกก็ไต่ขึ้นหล่อนถาม “สมควรแล้วสำหรับความตายเพื่อ ปรับโทษสตรีผู้ภรรยา และ ความตาย ของ โศโธแซ็ก—ก็เหมาะก็เพราะชีวิตของหญิงแก่เช่นโศโธแซ็ก ยังคงอยู่ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับโลก เช่นนั้น ความตายของ คน ทั้งสอง ควร ที่ พลเมืองทั้งหลายจะเห็นชอบ.....”

“อ้าว! แล้วชีวิตของพระครูชาติผิวขาวกับรัชทายาทนั่นล่ะ?” อีกก็สงสัย

“ท่าน ไม่คิดบ้างรึ? มันเป็นการชั่วร้ายเพียงใด ที่ชาติผิวขาวมากเหมือนลี้ด้างคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้าที่ นัยถือ ของ ชาวเรา และพยายามจะให้เปลี่ยนลัทธิศาสนา” สตรีสาวอธิบายโดยแจ่มแจ้ง “ส่วนรัชทายาทก็เป็นอัยยิกาชั่วร้าย, เข็มชนม์เพียงสิบเอ็ดปี แต่พออ้างว่าถ้าเจริญวัยโตขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นจะ โปรดให้จับ หญิงข้า มาไว้ใน ซาเรมให้ มาก ยิ่ง กว่า นาง ย่าเรอ ของ พระ บิคา อีกโดยมิได้ มีพระทัยระลึกถึงความ สำราญ ของ สตรีเพศบ้างเลย เช่นท่านยังไม่เห็นว่า วิญญาณของบุรุษทั้งสองนี้ สมควรปลื้มออก

จ. จุตมณี

กนิย

จากว่างอีกหรือ?”

“จริง!” อีกครั้งกล่าวโดยความจริง
ใจ “คำขู่แรงของหล่อนทำให้ฉันหมดสติ
เสีย และมีความจริงพอเพียง, หล่อนฉลาด
กว่าฉันมาก ชีวิตของหล่อนยังไม่ควรตาย
เลย”

“ไหน? ชีวิตของข้าเจ้า—ก็ต้องอยู่
ในกรงนี้—”

“หล่อนอย่าวิตก! ฉันจะนำหล่อนออก
มาเดี๋ยวนี้ กับตัวลงให้คำขู่”

พลับพลึงรีบทำตาม อีกคำถอยห่างออกจาก
กรงเล็กน้อย แล้วเหวี่ยงกายไปตรงหน้ากิ่ง
โครมใหญ่—กรง ไม้มะลิกก่า อัน มัน คง ก็
ทำลายไปแล้ว

หญิงข้าก่าวออกมาออกกรง แล้วเอา
มืออันเรียวเล็กของหล่อนลูบ ถ้ามั่น เนื่อ ที่ แขน
อีกคำพร้อมกับพูดว่า “ข้าเจ้าเชื่อที่เกี่ยวกับว่า
ท่านต้องเป็นคนแข็งแกร่งที่สุดในโลก และ
ยังไม่แนใจเลยว่า บุคคลเช่นท่านหรือจะ
เป็นผู้กระทำให้เกิดการฉ้อฉลที่น่าสยดสยอง นั้น
อยู่”

“ใคร, ฉันทันหรือ?” อีกครั้ง “ว่า
แต่หล่อนนึกหัวเราะเยาะเย้ยฉันไม่รู้ว่่า ก็ คง
แล้วละ? ฉันทันจริง—ยังรู้สึกลำบากคนข้าง

แล้ว ไซ้! ฉันทันเสียชื้อเช่นนั้นแล้ว ต่อไป

ใครจะเป็นผู้ทำให้ฉันได้รับความสุขอีกล่ะ?”

“ไม่น่าวิตกเลย—คงจะ ต้อง มีผู้ เมตตา
และให้ความสุขแก่ท่านเสมอ ไซ้ว่าชะตา
ของท่านจะถึงคราวอับจนเมื่อไร แน่แล้ว!
ท่านต้อง ได้รับความ สุขโดย อาศัย บุญบารมี
ของท่านจะ ———”

“โดยบุญบารมีของฉัน เอ๊ะ! นั่นหล่อน
หมายความว่าอะไร?” อีกคำพุดขึ้นโดยเร็ว

“นำข้าเจ้าไปที่พระราชอาสน์ ไซ้ แล้ว
จะบอกท่านว่าข้าเจ้ามีความหมาย อย่างไร?”

พระราชอาสน์สุดท้ายแห่งอยุธยา ประกอบ
ขึ้นด้วยไม้สัก, งา กษัตริย์, และใช้ขนนกยูง
อย่างงามตกแต่งประรา วัลย์พลึงให้ อีกคำ
ยื่นหินหลังให้พระราชอาสน์ และหล่อนบอก
ว่าจะทำอะไรให้ อีกคำ พอดีอีกผลของหล่อน
ก็ลลิกให้ถึงลงบนพระราชอาสน์ พลางกล่าว
เป็นเชิงขี้ขันว่า

“นั่น ที่ นั้น, อย่าเคลือบที่! ท่าน คง
ประ หลาด ใจ— แน่ ละ ! ประ หลาด ใจ มาก
ทีเดียว”

อีกคำถูกหล่อนทำเช่นนั้นก็ มหิตุระวัย ใจพอ
อยู่แล้ว ครั้นยังเห็นหล่อนคุกเข่าและ โนม
ตัวลง จนหน้าผาก จรด ปลาย นิ้ว เท้า แก

พ.ศ. ๒๔

ฤทธิ์คาบ

หน้าอกก็แดงเป็นสายเลือด เหงื่อ
กาฬ แดง มี ความ มหิศจรรย และ
ประหม่าใจทวิชนอกร์ แค้นวเ้าอง
หึงถด้วยความโสมนัส

เสร์จากการสะแวงความนอย
น้อม หล่อน ก็ ค่อย ๆ ลุก ขึ้นยืน
ขวากุ ความขี้คใน แวง ตา น้อย ๆ
ของหล่อน

“นี่แหละขุญยารมีของท่าน”
สตรีสาวชาวป่าสนองวาก “และ
จะเปน สุลต่าน แห่ง ปอรุ คอไป ใน
อนาคค....อย่า! อย่าพุกคักค่าน!”

“แต่ก็” อิกค์ ไม่ยอม “สุลต่าน—
สุลต่านตัวจริง—จะกลัย มาใน สอง—สาม ชั่วโมง
และเปนประมุขนำกองทัพมาด้วย”
“กว่าจะกลัยมาถึง” พลันลุกขึ้น
“เราจักการกลัยกล้อม นักรไทย ซึ่ง คิก อยู่ ใน
เวื่อนจำประมาดร้อยเศย ให้กลัยไปเปน

พรรคพวกของเรา เชื่อว่าพวกนั้นคงไม่รังเกียจ
ในการที่ตนจะ ใกรัยความอิสระภาพทั้งเคิม
อิกคั้งเงยบไปครุใหญ่ ครันแล้วมีอาการ
ยัมขวากุ ขึ้นใน ใบ หน้า ดวง ตา ลุก เปน
ประกายด้วยความเกษม โดยมองเห็นเงาแห่ง
ความล้าเร้งหลว ๆ ตามความคิกของหล่อน

[๘๒๕]

จ. จุลมณี

กนิย

พลียูลน “เท่ากับความมัชฌิจะตก อยู่
แก่ท่าน โดยไม่มีปัญหา”

กฤษณาพียงเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง
“และจะให้ลาย—น้องเมยฉิน ซึ่ง อยู่ใน
ราชสมาคม ของ สุลต่าน เป็นผู้ เกลย กล่อม
ราษฎรทั้งหลาย มิให้เกิดการระส่ำระสาย
อีกขึ้นหนึ่ง”

“ขอ—ขอไปครั้นจักการเสียเร็วๆ”
หล่อนกล่าวเสียงสั้นและมีสีหน้าแคงทวยความ
อาย แล้ววิ่งหนีไปต่อหน้า ซึ่งทำให้
อีกคนของตาค้าง และมีความพิศวงในอาการ
และคำพูดของหล่อน

ถ้าจะกล่าวถึงวิถี อีกที่ กับลาย จักการ
เกลยกล่อมนักไทย และปลอมโยนเอาใจ
ราษฎรอย่างไรลงในทีนี้ ก็เป็น เรื่องที่ยกยว
ถึงนั้นจะแสดง แก่ วิถี คำเนิน การ วย ของ อีกที่
เท่านั้น

ในเย็นวันนั้น พอทวงทิดกรค่อย ๆ เคลื่อน
คล้อยไปจากเหลี่ยมโลก ส่องแสงรำไร
ชมกษมัว สะแกว่าเป็นเวลาจวนเข้าใต้เข้า
ไฟแล้ว อีกที่จักให้พรรคพวกของคนชุ่มช่อน
เรียงรายอยู่ หน้า พระราชวังพร้อมทวยอาวธ ที่
จะใช้เป็นเครื่องสังหาร และพลียูลนยืนขึ้น
ไปอยู่บนคันโพงซึ่งสูง เกือบ ๆ หอ คอยเพื่อ ดู

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ขณะนั้นหล่อน
ก็เห็นไฟพลของสุลต่านเกินเรียง ออกมา จาก
ป่าทึบทุกคยสว่าง มีธิดาหอกและทวยชุลลอน
ทวยชนหมันในเวลาลำพอง หล่อนยิงธนูไฟ
โค้งขึ้นไปบนท้องฟ้าสามทอดคึก ๆ กัน สัก
ครู่หนึ่งลงสมุนอีกค้ทั้ง หลาย ก็ พา กัน บิง ชน
ตรง ไปยังข้าศึกข้างหน้า และยกโขยงวิ่ง
ทรุดคึกตามไปจนเข้าปะทะกัน เสียงอาวุธ
กระแทกกันดังถึงย่ำ เสียง โศกครวญของ
ผู้ที่ไกรยความยากเจ็บ ก็ดังเยือกเย็นกังวาล
ไปทั่วดิน แสงสว่างของคยค้อย ๆ มืดลง ๆ

เว้นแต่คยทวงหนึ่งคงสว่างทั้ง เติม เคลื่อน ท้าง
ไปจากสมรภูมิ ทวยสายตาค้นคมของพลียูลน
หล่อน สามารถ จำได้ ว่าผู้ ถู คย คือ สุลต่าน
พร้อมทวยมหาคเล็กตามหลออีกสามคน เพื่อ
เป็นการทดแทน ความ แค้น ใน การ ที่ สุลต่าน
ไกรยเอาหญิงเข้ามาเป็นนางขั้วเรือ พลียูลนจึง
ยิงธนูตรงไปยังแสงคยนั้นคอกหนึ่ง ปรากฏ
ว่าสุลต่านร้องชนได้คำเดียวแล้ว ก็ล้มลง ในวง
แขนของมหาคเล็กที่สาม หล่อนรีบลงจาก
คันไม้วิ่งหายเข้าไปในป่า

ราวหัวโหมงเคย กองทัพสุลต่านแตกกระ
จิกกระเจายและล้มตายลงเป็นอันมาก พวก
บริวารอีกข้าพ้านเล่นคยพ่นหอยกกล้วย อีกค้

พ.ศ. ๒๔

ฤทธิดาบ

เลื้อยประชันกันไปทั้งกาย ครั้นพวกปรักขุ
แตกหักเขี้ยว อีกก็ คุ่ม พรัก พวกไล่ตีก
ตามไปเล็กน้อย แล้วนำขีวราภลัยมาขึ้นหน้า
พระราชวัง รุกคืบขึ้นสว่างไสว และเห็นว่า
ทำเพลงให้ร้องกวีความเวียงมย

“เรื่องคอ ขาคยาคตายของภรรยาท่าน”
ขลุ่ยกล่าวก่อเกิดกเมอนขึ้นอย่างพวก เหล่านั้น
“ข้าพเจ้าผู้หนึ่งเป็นผู้เห็น หากแต่ยังไม่
ถึงโอกาสที่จะบอกให้ท่านทราบได้”

“หมายความว่าอะไร ? เองเป็นผู้ฆ่า
สาวของเอง !” อีกครั้นก็รื้อรันทามพลาง
เอื้อมมือไปจับไหล่ของเมีย

“มิได้ ! แต่เขาเอะยิบกันเกินเวลาที่
จะรักษาเรื่องไว้เป็นความลับแล้ว ดังนั้น
ข้าพเจ้า จะ ยึด ความจริง ให้ ท่าน ทราบ ว่า
ข้าพเจ้าและปลู พัสสาวข้าพเจ้านั้นมิได้เป็น ชาว
ปอร์ดูเลย แต่มีความจำเป็นยิ่งกัย ต้อง
ให้แปลงปลอมตัว และหนีเข้ามาอาศัยอยู่ใน
ละแวกนี้ ถัดเนื่องกับเหตุที่ชาวอินเดียนผู้เป็น
หัวหน้าพวกข้าพเจ้า เห็นปลูเป็นหญิงสาวที่
สวยงามกว่าหญิงอื่นๆที่อยู่ในเกาะ นั้น และ
ยังเป็นพรหมจารีด้วย จึงสั่งให้จับไว้สำหรับ
บูชาอินทรี แต่พระ เป็น เจ้า ขน สรวง สวรรค์
ครั้นพระอาทิตย์ตกดินแล้ว พวกข้าพเจ้าทั้ง

หลายก็ช่วยกันก่อกองเพลิงขึ้นกองหนึ่งสูงเทียม
ใหญ่ และจับหล่อนเข้าไปมัดไว้กับหลักซึ่งยัง
อยู่กลาง ข้าพเจ้าส่งสาวหล่อนเป็นประมาณ
จนน้ำตาไหล แต่ไม่สามารถจะชักขึ้นไว้ ได้
ก๊วยเป็นไปตามประเพณี ขณะที่กองเพลิงลุก
รุ่งโรจน์ ขึ้นโดยรอบ และพวกเหล่านั้นก็เข้า
ลงกราบไหว้พร้อมทั้งข้าพเจ้าด้วย สะอื้นยัง
เกิด พายุ และ พระพิรุณเทลงมาทำใหญ่ เสา
ที่มีปลูล้มลง พวกนั้นหนีเข้าไปยังที่พักหมก
คงอยู่แต่ข้าพเจ้าฯ จึงค่อย ๆ คลานไปแก้หล่อน
มาจากเสา รวบรวมข้าวของไว้เล็กน้อยแล้ว
ก็หนี ทะเลาะแยกฝั่ง ไป จนได้ มา อยู่ ใน จังหวัด
ปอร์ดูนี้ และหล่อนได้เป็น ภรรยา ท่าน
หล่อนตายเพราะฝีมือชาวอินเดียน ซึ่งหัว
หน้าใช้ ให้ ตีคำถามมาเอาชีวิตให้จงได้ ตาม
ธรรมเนียม เมื่อหญิง ผู้ใด ถูก หมก ให้เป็น
เครื่องบูชาแล้ว ถ้าหนีรอดไปจำจะต้องมีผู้
ตาม ฆ่าให้ จง ได้ ฉะนั้น ข้าพเจ้า ไม่
สามารถทำการช่วยเหลือได้ เพราะเกรงว่า
ชีวิตข้าพเจ้า จะถูกเป็นเหยื่อ แห่งความพยาบาท
เพราะท่านต้องเสียภรรยาไป ดังนั้นจึงทำ
ให้ท่านกลายเป็นคนขี้เลื่อยไปชั่ววาระหนึ่ง”
จบคำบรรยายของขลุ่ย ก็มีเสียงให้ร้อง
ถึงต้นต้นมาจากปลายแดน ขีวราภลัยก็

จ. จุลมณี

กันย

หลายหยกเห็นรำทำเพลงทันที พลังผวย
อ้าวเตรียมครมมือที่จะเข้าสู้รบอีกครึ่งหนึ่ง
เสียงออกทัน—คือเสียง ของ พวก ชาว ย่า
ซึ้งก โขยงคิดตามสุดด้านมา ประสงค์ จะ แก่
แค้นให้สาสมใจ เนื่องจากสุดด้านรุกราน
เข้าไปทำว่ความเดือดร้อนให้แก่ พวก ชาวคอย
เหล่านหลายครั้งหายหน้ามาแล้ว

อีกคำกักระบวนเรียงรายเป็นแถวหน้า กระ
กาน ทุกคว่คนมีท่า ชักเข็ม คอ พยัคฆ์ ร้าย
ค่อย ๆ เคลื่อน ไป ช้าง หน้าเตรียม ประจัน กับ
ฝ่ายปักษ์

ในขณะเมื่อ จวนเจียนที่ไฟพลทั้งสอง
ฝ่ายจะเริ่มพิฆาตประหัตประหารกัน พล บัณ
ถ่วงฝ่าเข้าแซกกลาง มือถือหอกทปลายมี
พระเคียวสุดด้านผู้ ใจทมิฬเสียข้อย พลัง
ร้องด้วยเสียงอันถึงว่า “ข้ากัณ! ท่านทั้ง
หลาย!! จงฟังน้ำเสียงข้าจาก่อน”

ปฏิกิริยาทั้งสองพลหยกซึ้งก พล บัณ
ทอกขึ้นสูง หันหน้าไปทางพวกชาวย่าซึ่ง
เป็นคณะเดียวกันกับตนพลงกล่าวว่ “ชาว
เราทั้งหลาย! เมื่อใดเห็นเคียวของสุดด้านถูก
ทักออกแล้วเช่นนี้ หวังว่ความอาฆมาท
ร้ายที่ม้อยในขุมชนชาวเราคงจะ เทือก หายไป
ยั้งไม่ไว้ร? เช่นนั้นขอเรา จงอย่าได้ทำให้

ชาวปักษ์รู้ทั้งปวงได้รับความ ระแหรทน เลย”

“ไม่ได้! ไม่ยอม!! ไม่ยอมจริง ๆ!!!”

เสียงคัดค้านระแหรเซ่งแซ่จากหมู่ชาวเดือน
ทันใดนั้นชายฉกรรจ์ ผู้หนึ่งรูปร่างใหญ่กำ
ยำเ็นค้ำสนธิ มือถือดาบเป็นเงาปลั้วเมือ
ต้องกับแสงคย ก้าวออกมาหน้าพวกเหล่า
นั้นพลงเอ่ยขึ้นว่ “เอาเดอะ! สหายทั้งหลาย,
ยอมให้เขา เพราะตัวนายที่เรว โกรธ แค้น
มุ่งร้ายหมายขวัญและต้องการตัวนั้น ยัก
กลืนข้อไปโดยฝีมือหญิง ชาวเราแล้ว แต่
ไหน ๆ พวกเราได้พร้อมใจกันพลซึ้งกพอกมาแล้ว
ก็ควรจะ ไว้ฝีมือหาประโยชน์ ไว้ยั้ง”

“ก็อะไร?” พล บัณถาม

“คือให้กัศรรเอาชาวปักษ์รุ่นใดคนหนึ่ง
ทมลมือเย็บในเชิงกาย มาว่ากายทตลอด
ฝีมือกันเล่นตัวค่อตัวเป็นขวัญตา ถ้าเราแพ้
สหายทั้งหลายของเราระพากันกลับไป ถิ่นเดิม
อย่างหน้าเช่นใจยาน หากเราชนะคืนแดน
แห่งปักษ์รู้ก็จะต้องเป็น กรรมสิทธิ์ ของ พวกเรา
โดยตลอด! เห็น ยังไย ขรรคาว พวกเรา ทั้ง
หลาย?” พลงชาย ผู้สามารถก็ หันไป
คณะของตน

“เหมาะเชียว! เอาเขาเด็ก—โย—พวก
เราเห็นด้วย” เสียงตอบจากหมู่บิรวาร

พ.ศ. ๒๔๗

ฤทธิดาบ

“เอาเป็น คก ลง” พล บัณ คอบ เสี่ยง
เคียวเมื่อข้าเลื่องเห็นอีกคัพยกรับและยอมละไม

“กันจะ ไว ฝีมือให้เห็น ฤทธิ พวกเรา เสี่ยง
บ้าง “บุรุษผู้ ถูกรับนามว่า “บุโ” คุย
ชวคเพื่อน,

ล้าก็ขึ้นัน แสงสว่างแห่งคยเพลิงซึ่งจุด
เพิ่มขึ้นอีก ฉายต้องพิศตรูชายฉกรรจ์ ทั้งสอง
ซึ่งขึ้น เป็น สง่า ละเอียด หน้า กัน อยู่ ภายใน
ระหว่างพรรคพวกทั้งสองฝ่ายให้เห็นเด่น คุ
เป็นภาพทั้งามยังสำหรับผู้เป็นนักรบ

ไต่เวลา เมื่ออากาศดีสัญญาได้ มี ขึ้นแล้ว
พศัณร่ายทั้งคู้ ต่างก็ย่างขยับร่าดาบเข้า
หากัน ชายหนุ่มเป็นผัวกระ โจนเข้าวังพัน
ก่อน อีกคัพยกรับไว้ ไต่ด้วยอาการคล่องแคล่ว
ว่องไว ดาบคอดาบส้าผัดกัน โดยแรง จน
ยังเกิดเป็นประกายแวววับในขณะนั้น

ไพร่พลต่าง ฝ่าย ก็ขึ้น คุม เชิง มิ ให้ ใคร
แหลมเข้าช่วย มีเสียงยหนุนพวกของตน
ถึงกระหิมพังงาไม่เป็นคัพยัก ส่วนพล บัณ
ขึ้น คุ ใจ หายใจ คำว่า—หน้าซึก—ตัว สัน—อยู่
ห่าง ๆ ด้วยเกรงว่าอีกคัพจะเสียที่แก่ศัตรู

เวลายังนานไปอาการรุกรับ, พ้นทาง, ก็ ยัง
ทร หด, โหด ร้าย, น่า สยด สยอน ยิ่ง ขึ้น ทุก ที่
ต่างคนก็ พยายาม มิ ให้ เพลียง พล้า แก่ กัน ไต่

บุโเกิดคาลเป็นที่สูง แต่ก็ห้ามช่องโอกาส
ไต่ทะลวงแทงประมัทให้ ถึงซึ่งความพินาศไม่
จนเหงือกพชั่มอยู่ท่วมกาย และความอ่อน
เพลียก็เริ่มคลานเข้าครอบงำ อีกฝ่ายหนึ่ง—
อีกคัพเมื่อไต่คอสู้นานเข้ากำลังวังชาที่ก็ ยิ่งเพิ่ม
ทวชัน แต่ยังไม่ต้องการประหารคัพยักให้
ถึงที่ สุกใน เวลา เร็ว ๆ ก็เพอะทรมานให้
รู้ส้ากตัวเสียบ้าง เช่นอีกคัพ จึงเป็นแต่
เพียงถอยรียไว้ มิ ให้ปลายดาบระคายผิวเนื้อ
ตนมากกว่าที่จะรุกรบ

ไต่กล่าวแล้วแต่คัพว่า ดาบของอีกคัพ
เล่มนี้ทำด้วยเหล็กกล้า และ มี น้ำ หนัก เหมาะ
ตามวิชาเมคานิก จะเป็นจริงหรือไม่อาจ
พิศจน ให้เห็นได้ ในวาระนี้ ก็คือ—เมื่ออีกคัพ
เข้คโอกาสปล่อยให้เจ้าหนุ่มบุโกรกระชั้นชิด
คิดพิน อีกคัพถอยไปหลายก้าวจนหลังปะทะ
กับต้นไม้—ไม่สามารถถอยไปอีกได้ มันก็
เข้าใจว่าอีกคัพอ่อนกำลังลง จึงเร่งระคนกำลัง
วังพันขึ้น ๆ อีกหลายครา มุ่งหน้าจะทำลาย
ชีพของอีกคัพเสียให้ ได้ แต่อีกคัพมีไวพจน์
ให้ผิวระคายเคืองเพื่อยั่วโทษระเล่น บุโยัง
หัวเสียหนักขึ้น พอไต่ โอกาสครั้งสุกท้าย
ก็โหมพันอย่างสุดแรงเกิด ซึ่งถ้าถูกเข้าก็
อย่าว่าพินเลยว่ามีพญาจักรราช จะ ไม่เอื่อม เกิด

จ. จตุมณี

กันย์

เอาชีวิตไป แต่อีกครึ่งโง่หายาท เลือกลายชั้น
รับเพียงค่อยๆ ก็กระ ทำให้กาย ของ ประกัษ
หักสับกระเด็นหลุดไปจากมือ ในอดีตนั้น
ถ้าอีกครึ่งแหว่งพรวกเดียว ก็ไม่ต้องอัครวรย
เลยว้าชีวิตน้อยๆ ของ บุษบ หนุ่ม จะ ไม่ ถูกปลิก
ออกจากร่าง หาก อีกครึ่ง ไม่ ทำเพราะ เกรง
ว่าจะเป็นครองขาดหมางกันไปภายในหัว จึง
ปล่อยให้มันหมดสติล้มลงยังพื้นปลัด ยึดกล
ยวรวรอีกครึ่ง ก็ช หอก ค่ายให้ ร้อง เกรี้ยวกราว
สนั่นบ้านด้วยความขี้เกลือกมัน พวก ชาวบ้า
เจ็ยเป้นแต่หันหน้าไปพูดจากรันซุบซิบ

“อาการเช่นนี้ปรากฏแก่ตาทุกตัวคนแล้ว
ดังนั้นเพื่อเป็นไปตามข้อกติกา ขอพวกท่าน
จงกลับไปยังถิ่นเดิมเถิด และจงสนใจไต่
ว่า คอไประ ไม่มีความเดือดร้อนยังเกิดแก่
พวกท่านอีกเลย” พลั บัณฐนประกาศเสียง
กังลัน

พวกชาวบ้าที่อดอยใจ ช่วยกันพุงบุษบผู้
เคราะห์ร้าย แล้วยกโขยงเดิน หายเข้า
ไปในเงาแห่งความมืดมนขี้ของบ้าซึก

เวลานี้ ก็ถึงกัถวงจันทร์ ไคร่ขึ้นสูงจาก

ทิวไม้ แล้วสัมผัสดวงไปทั่วทิศ เสียงจักกระจัน
เรไร้องประสานเสียงอยู่แข็งแะ เป็นที่นำวิเวก
วังเวงใจ ยิ่งนัก พลั บัณฐน จักให้พวกยวรว
ทั้งหลาย ยืน ล้อม รอยๆ อีกครึ่ง—ผู้กำ แหงหาญ
แล้วต่างก็คุกเข่าลงสวมนตร์ อ่อนน้อมพระเจ้า
ย่นสรวงสวรรค์ และขอร้องให้อีกครึ่งเป้น
สุดคำนปลักรองชาววังหวัดขรรค์ต่อไป ซึ่ง
อีกครึ่งยอมรับตำแหน่งนี้ไว้ โดยปราศจาก ความ
รังเกียจ เสร็จพิธิแล้วต่างก็พากันกลับเข้ายัง
เขตบ้านช่อง หลับนอนตามอำเภอใจของตน

นับแต่คืนนั้นมา อีกครึ่งก็ได้รับศักดิ์เป้น
สามที่ซื่อสัตย์สุจริต ถูก ออก ถูก ใจที่ สุก ของ
พลั บัณฐนอีกด้วย และ จักการปลักรองราษฎรทั้ง
หลายให้ ได้รับความ ร่วมเย็น เป้นสุข โดย เค็ม
ความสามารถตามอำนาจอันชอบธรรม รวม
ทั้งกรณียอยู่ทั่วทั้งหลายเหล่าที่เป้นมณฑลลิตติ
ทิวอีกครึ่งอยู่ ยึดกันค่อยๆ เลื่อนละลายหายไปที
ละ น้อยๆ แล้ว และ โพร่พลของสุดคำนองค์
เก่าที่ยังคง มี ชีวิตอยู่อีกเป้น อันมาก ก็พา
กันสวมมิกักก็ขอยู่ภายใต้ร่มบาร มี ของ อีกครึ่ง
สุดคำนใหม่ ดัง เค็ม โดยความสันติภาพ

จันทรบุรณ

วิเศษวิเศษ

โรคโรหิต

แปลและเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.ไรเตอร์แปลโดย...

(ต่อจากหน้า ๖๕ ฉับยสิ่ง ๖๘)

บทที่ ๑๑

เข้านครโครี

ข้าพเจ้า เหลือย มองไป ทาง กลุ่ม
มนุษย์ผิวดำ ซึ่งถือหอกตามหลังชายชะวานั้น
มาแล้วถามว่า, “นั่นะท่าน, คนเหล่านั้น
เป็นพวก ของท่าน ด้วยหรือ ?”

สหายปลาตะกิมแล้วตอบว่า, “ใช่แล้ว,
ท่านชนผิวขาว, เราจะมาช่วยท่าน ——”

“อ้าว, ทำไม ——” ข้าพเจ้าชักขึ้น. เขาจึงรีบตอบว่า:

“จริง, สัตว์ ของ ท่าน ที่ หนี ไป เมื่อ ก็ มี กำเนิดเหมือนกัยพวกนี้ คือเป็นชาวฮามะอัคคะ
เหมือนกันแต่พวกของดิฉันไม่ถูกกัยมัน. นั่น ! ดูซิ, อ้ายคนทีหนีไปไม่ทันถูกนักกรวดินฆ่า

โกโรโกทิต

กันย์

หมดแล้ว."

ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องว่า ชาวอามะ
ฮัคคะที่เราเห็นตามหลังชายแก่นี่มา ไม่
ใช่พวกเดียวกันกับ สตรีทนต์ ชุกยาไปเมื่อสัก
ครู. ขณะที่เราเห็นกลุ่มหอกไล่จากทิวเนิน
มากับชายแก่น เราต่างก็รู้สึกประหลาดใจ
ว่า ชีวิตของเราจะไม่รอดต่อไปได้. แต่
ยี่สิบการณได้โยนลงไปยังตรงกันข้าม. เท่า
ที่ได้ คิด ไป แล้ว เป็น ความ เข้า ใจ ผิด อย่าง
ลึกซึ้ง.

ชายชราอันไม่ปรากฏนามนั้นเหลื่อมมองดู
อัมสเตอร์ดัมแล้วหันไปคุยฮันส์, ถามว่า
"นั่นใครเล่า?"

"สหายของฉันเอง" ข้าพเจ้าตอบ.

เขาเข้าใจ, กล่าวว่า, "คุณท่าน
เห็นเจเห็นอ้อมมาก, เราอย่างเพื่อสนทนากัน
เลย, เชิญพักให้สบายเถิด." หัน
ไปทางหัวหน้า นักรบของเขา ซึ่งยืน อยู่ ข้าง ๆ
"พวกเจ้าทั้งหลาย, เจ้าจงตามไปยืนหัวท้าย
พวกนั้นโดยเร็ว, และให้ไต่ผลกลับมา!"

ทันใดนั้นเอง, นักรบผิวขาวอามะ
ฮัคคะทั้งหมดยกกลับหลังวิ่งตามรอยเท้าเจ้าพวก
อามะฮัคคะ (พวกก่อน) ทันที. เราต่าง
เลี้ยวซ้ายที่ไม่ได้ชมสงคราม หอกต่อหอกอันจะ

พึงบังเกิดขึ้นในสีกว่านานักนั้น.

โกโรโกทิตคนสนิทของอัมสเตอร์ดัม
เริ่มจัดแจงรักษาพยาบาล ชูลทั้งสามอย่างกว
ขึ้น. ข้าพเจ้าชวนฮันส์ไปอาบน้ำขัดสีกายที่
ลำธารอย่างสำราญใจ. ต่อมาราวหนึ่งชั่วโมง
เรากลับมามีอาหาร. เรากินกันได้จุมาก,
เพราะต่างคนก็หิวโหยโรยแรง ด้วยกันทั้งสิน.
พอเสร็จแล้วก็นั่งพักกันอยู่ในเงาหิน.

สักครู่ชายชราปลดก้นได้นำร่างออกมา
จากเพิงหินที่เขาพัก, ย่อตัวลงกระทำความ
การระเอาจ่าง สุภาพแล้วนั่งลงบน สันหินตรง
หน้าเรา.

"ฉันยินดีที่ท่านดูรับ อย่าง กล้าหาญ เข้ม
แข็งมาก, หากไม่คงจะเหมือนเขาเหล่านั้น"
เขาเอ่ยขึ้นแล้วชำเลือง ตามองดู ชูลทั้ง สามที่
ไต่ สันชีพไปแล้ว. ขณะนั้นโกโรโกทิตกำลัง
หาที่ระชุดหลุมฝังอยู่.

"ท่านยังไม่ได้แจ้งให้ฉันทราบเลยว่าทำ
ไม่ท่านจึงมาช่วยเรา?" ข้าพเจ้าถามขึ้น

"พระนาง ทรงใช้ฉัน" ชายชราตอบ
"อย่างที่ท่านจะไม่รู้จักเธอกระมัง. เราพา
กันเรียกชื่อว่า: 'พระนาง—ผู้—ซึ่ง—เรา
—ต้อง—เชื่อฟัง, พระนาง—ผู้—ซึ่ง—
มี—พระชนม์—ยืน.'"

พ.ศ. ๒๔

อัสตินาเทวี

ข้าพเจ้ามีความปลื้มใจมาก แล้วเขาถามข้าพเจ้าว่า “ท่านสหราชชนนิชาขาว, ขอให้ฉันทราบชื่อของท่านบ้าง.”

“ผู้ระวิง — ตลอด — คิน.” ข้าพเจ้าตอบสั้น ๆ.

“อา!” เขาอุทาน, “ชื่อท่านมีมงคล และไพเราะดี. ถูกแล้ว, ใครจะเดินทางมาแถวนี้ จะต้อง รมัก ระวิงตัว ให้ จึงได้เสมอ. พระนางเคยตำราว่าคนนิชาขาว พวกท่านไม่ได้ย่างเท้าเข้ามาเหยียบ แทนเรานานหลายชั่วอายุคนแล้ว, เธอทรงเล่าให้ฉันฟังว่าเมื่อสองพันปีก่อนได้ มีชนนิชาขาวผู้หนึ่งได้มาในนครโคริน.”

“ยังงั้นเชียวหรือท่าน?” ข้าพเจ้าร้องถามขึ้น

“ดู ท่านไม่เชื่อฉันเลยเชียวนะ,” เขากล่าวแล้วยิ้ม, “เอาเถอะ, พระนางคงจะทรงเล่าเรื่องนี้ได้ ดี กว่าฉัน มาก, เพราะฉันไม่ได้ มีอายุถึงสองพันปีอย่างเธอ. นั่นคนนั้นชื่ออะไรนะท่าน?” เขายืยปากไปทางอิมัส โด โปแกส.

“เราเรียกเขาว่า ‘นิกบร’” ข้าพเจ้าตอบ.

“คือ... นามไพเราะ และ มีสง่ามาก. แล้วคนนั้นล่ะ?” เขาหันไปทางซันส์.

ข้าพเจ้าครองอยู่ครู่หนึ่งแล้วแล้ว ตอบว่า, “เราเรียกเขาว่า ‘ผู้ระวิง ใน — ความมืด’”

ชายชราหันหันไปมองคโรนิคัส แล้วถามเช่นเดียวกันอีก.

ข้าพเจ้าตอบว่า “ผู้... เราเรียกเขาว่า ‘ผู้พยาชา’” ต่อไปท่านคงทราบหรือว่าทำไมเขาจึง มีสมญา คังนี้. ส่วน ท่านเล่า, จะยินยอมบอกให้เราทราบได้บ้างไหม?”

เขาหัวเราะ, “ฉันชื่อบิลลาลี, เป็นทูตของ พระนาง — ผู้ — ซึ่ง — เรา — ต้อง — เชื้อพงศ์. ฉันจะนำท่านไปเฝ้าเธอ.”

“ข้าพเจ้า.....?”

“แน่นอนเช่นนั้น. พระนางทรงทราบหมดแล้ว, แม้แต่ ความ ประสงค์ ของท่าน ฉันก็เชื่อว่าเธอคงทรงทราบเหมือนกัน” เขา ยิ้มแล้วเอามือสวาทหน้าแล้ว, “พระนางได้ทรง ตระเตรียม รับรอง ท่าน เรียบร้อย แล้ว. เธอทรงทราบว่าคนของท่าน ถูกงัดพิชิตตายไปคนหนึ่ง, งั้นไม่ใช่หรือ?”

เราทั้งหมัดต่างมีความปลื้มใจเป็นอันมาก

๑ คือ พระกาลสิเครทส์ ในเรื่อง ‘สาวสองพันปี.’

โกศโรวีท

กณีย

เพราะ ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะมีใครเป็นผู้มีอำนาจ
ที่พบถึงบ้านนี้.

บิลลาลิ กล่าวต่อไปว่า, “เชิญ ท่านพัก
ให้สบาย. เมื่อหายเหนื่อยแล้ว, ดันจะนำ
ท่านไป. ดันจะต้องไปชักแจงนำแปลมาตาม
คนเฒ่าของท่านก่อน.” แล้วเขาก็เดินออกไป.

ในชั่วโหม่ง ต่อ มา การ ผังศพ นักรบ ชูลผู้
กล้าหาญทั้งสามก็สำเร็จเรียบร้อย. ข้าพเจ้า
มารู้สึกปลาใจ ที่คำพูดของชิกาลิช่าง ไม่ได้
ผิดพลาดเลย, สิ่งทีปลาใจที่สุดก็คือ บิลลาลิ
มาช่วยเราได้ ทันที.

เราต่างก็เฝ้ากันว่า พระนาง ปลาใจ คงจะ
ทรงชะระแก่ห่อหมกจนแทบจะดูไม่ได้. ข้า
พเจ้านั่นก็ ชื่นกว่าพูดของ ชิกาลิไม่ หาย เลย.
อนิจจัง ! ชิกาลิ เคือน ข้าพเจ้า ไม่ให้ ไป หลง
ไหล พระนางผู้. ข้าพเจ้า จะหลง เขาได้
อย่างไรหนอ. แม้แต่ จะมองดู ก็จะต้องใจสั้น
เสียแล้วกระมัง ?

ข้าพเจ้าล้มตัวลงนอนหลับไป พร้อม ๆ กับ
ฮันส์. สัก ครู่ ก็ตกใจ ขึ้น. เพราะได้ ยืน
เสียฮันส์เรียกก็อยู่ที่นี่.

“ลูกชื่อนี้เด็ก ครับ, คุณยาส, เขามา
แล้ว !”

จิตข้าพเจ้าประหลาด อยู่กับสครุ เสมอไม่

ข้าพเจ้า. เมื่อ ได้ ยืนเช่นนี้กับควาบันทันทิ
พองเบหน้าขึ้น ก็แลเห็นบิลลาลิเดิน ตรงเข้ามา,
ข้างหลังมีคนหามแปลทำด้วยไม้ ไม้มา ๔ แปล.

“แหม, ท่านทำเร็วจริง” ข้าพเจ้าว่า
“ไม่ใช่คอกอ,” บิลลาลิตอบ, “พระ
นางรับสั่งให้ฉันเตรียม มา แต้นครุโคร์ แล้ว.

ขอ ทรง กระ ให้เอามา ๔ แปล. สำหรับ ท่าน
และเพื่อน ผิวขาว ของ ท่าน ๒ แปล. ส่วนอีก
๒ แปลนั้นสำหรับชาวชูลผู้ถูกอาวช.”

เรามอง ดู ตามกัน ด้วย ความ ปลาใจ อีก
ครั้งหนึ่ง.

บิลลาลิกล่าวต่อไปว่า, “ท่านคงจะ
ใจที่เรารับฮัยพวกนั้นได้เสียกว่าคน, และ
ยักนั้นก็ได้ส่งมันไปนรกแล้ว. มาเด็ก !
ท่านผู้—รวรัง—ตลอด—กัน, เรารับไป
กันเถอะ. จะช้านักไม่ได้ เพราะหนทางชัน
มาก. เราต้องถึงนครโคร์ก่อนพระจันทร์
ตกคืนนี้.”

เราเริ่มออกเดินทาง. คนของบิลลาลิ
ออกหน้าไปก่อน, แปลของชูลทั้งสองพร้อม
ด้วย ฮัมสะ โสโยแกสไป กลาง แล้ว จึง ถึงแปล
ข้าพเจ้า, บิลลาลิ, โรบิคสัน, และฮันส์.

เราต้องเดิน ต่อ ไป เหนทางไกล มาก.
กว่าจะขึ้นไหล่เขาก็เป็นเวลาบ่าย. เริ่มออก

พ.ศ. ๒๔

อิสมาเทวี

เป็นเวลา ๓ นาฬิกาตอนเที่ยง, ถึงผาหินอัน
มีตำนานประมาณ ๓ นาฬิกาในตอนบ่าย.

เราหยุดหาอาหารสักกินพอประทังความ
หิว. พวกบิลาลีนินกินแต่มัน และ
ไม่ได้พูดกันเลย. พออ้อมที่ไวยะตันก็
ให้ข้าพเจ้าถามบิลาลิถึงเรื่องมัสอิเนซ.

บิลาลิตอบว่า, “ท่านคงยังไม่เข้าใจ
ธรรมเนียมของพวกนี้, ความจริงพวกที่ไป
ลักเอาคนของท่าน มานี้ เป็นพวกเดียวกับเรา.
มันถูกต่อพระนาง, ฉะนั้นจึงต้องการ หัวหน้า
ใหม่ซึ่ง มีผิวขาว เหมือนกัน. อีกสักหน่อย
พระนางก็จะทาสกรรมกับมันคอก, และคง
จะได้หญิงนั้นคืนมา, ถ้าหากมันไม่ฆ่าเสีย
ก่อน.”

“อา!” ไวยะตันร้อง, “ถ้าหาก
มันไม่ฆ่าเสียก่อน! — โอ, อินซ!
อ้ายหมา! ข้าจะให้มันกินลูกขี้!” แล้ว
เขาก็ส่งขี้ลงไป.

เราเริ่มออกเดินต่อไป, ย้ายหน้ามุ่งตรง
ไปทางผาหิน สักคำเขมซึ่งมีระยะสูงสักพันฟุต.
หรือกว่า. หนทางเริ่มชันขึ้นจนข้าพเจ้าและ
ไวยะตันต้อง ลงเดิน, เพราะ รู้สึกสังสาร
คนหาม มาก, เราต่างก็ปลากใจ ที่เห็น ผา
นั้นไม่มีทางขึ้นเลย.

“ท่านมะคุมาซัน” อัมสะ โลไปแกส
กล่าวแก่ข้าพเจ้า, “ถ้าจะให้ ขึ้นขึ้นไปบน
ยอดแล้ว, ข้าเชื่อว่า เจ้าผิวเหลือง ของท่าน
คนเดียวกับท่านมีหวังจะรอดชีวิต.”

ชั้นสโกกรที่ถูกเรียกว่าเจ้าผิวเหลือง, จึง
แก้ว่า, “ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง, ข้าก็จะกลับ
ทักพวกแกเสียให้สนุกมือท่านนั้น.”

อัมสะ โลไปแกส หัวเราะ แต่ไม่ได้พูดว่า
อะไร.

ในที่สโกกรที่ดังเข่งผานั้น. ทันใด, ก็
มีชาวผิวดำที่หนึ่งถือหอกยาว กระโดดออกมา
จาก ซอกผา. เราซีก ด้วยความ ปลาดใจ
เพราะไม่ทราบว่าเขาออกมาจากช่องไหนกัน.
อัสยเทคที่ชาวนั้นแต่งกายเหมือนคนของ บิล
ลาลิ และแสดงกิริยาสนิทชิดเชื้อกันดี, เราจึง
เถาไว้ว่า เขาเป็นทหารยามเฝ้าต้นทาง. เมื่อ
ได้หยก เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจึง มองเห็น ปาก
ช่องเล็ก ๆ ช่องหนึ่งที่เขาผานั้น. ช่องนั้นกว้าง
ไม่ถึงสี่ฟุต, เป็นรอยหินแตกแยะแยกตลอดถึง
ยอด, มีภูมิฐานมั่นคงเหมาะ แก่ การของ
กันสตรู.

ชาวอามะอัคนั้นนำเราไปทางช่องลับอัน
แคบ. อัมสะ โลไปแกสและทหารซูลแลง
กิริยาอึดใจ เพราะไม่เคยชิน ต่ออากาศเช่นนี้

โลกโรหิต

กนิย

นั้น. อันสันนั้นบ่น ว่ากลัวภัย จะ คัก เอาเท้า
เข้า ซึ่งข้าพเจ้าทำวัน ๆ อยู่เหมือนกัน. โร
เบิร์ตสันไม่แสดงกิริยาว่ารู้สึกอย่างไร, คงเดิน
ตามคนที่ถือได้ ง่ายไปโดยไม่พูดจาประการใด

บิลลาลิซะ โงกหน้าออกมาจากเปลหามแล้ว
กล่าวไว้รับรองว่าไม่มีอันตรายอย่างไร. เราจึง
เข้าไปลึกก็ยิ่งรู้ว่าอากาศที่เย็นหนักเข้า, มี
กลิ่นเหม็นอับ ๆ แสบจมูก. ส่วนกว้างของ
ทางนั้น ไม่เล็กและไม่ใหญ่ คงเท่ากับตอนปาก
ช่อง. ทุก ๆ ห้ามุมเลี้ยว มีบริเวณนางพญา
ผิวขาวยืนถือคชประจักษ์ตลอดไป. เมืองบนบาง
ตอนมีแสงสว่าง ฉายเข้ามาตาม รอยหินแยก,
แต่แสงนั้น อยู่สูง จาก พื้นมาก จนประมาธมิ
ได้. ลึกครึ่งชั่วโมง, เราารู้สึกอ่อนเพลีย
เพราะ ไม่ใคร่ได้รับอากาศบริสุทธิ์พอกับความ
ต้องการของร่างกาย.

บางแห่งมีลมเย็น ๆ พัดผ่านมา และ
บางครั้งก็มี กระแส พุ่งแรง จนแทบทรงตัวไม่
อยู่; นี่แสดงว่าบันทึกที่เราจะขึ้นมาสูงจากระดับ
พื้นดินมาก, จึงมี ลมแรง พัดเข้าตามช่องแคบ
ซึ่งเราไม่สามารถแลเห็นได้. ณหินที่สองข้าง
เรียบและตั้งตรงได้ฉากขึ้นไป. ในที่สุดทาง
นั้นเริ่มขยายกว้างเข้า. ช่องแคบเมืองบนยักขึ้น
ใหญ่กว่าเดิม, ทำให้แสงสว่าง เข้ามาได้มาก

พอ กับ ความมืด จนแทบไม่ต้อง ใช้ ไฟ ต่อไป.
เราแหงนหน้ามอง ขึ้นไปดู เห็น ท้องฟ้า เขียวส
คราม, บางครั้งก็มีเมฆสีขาวลอยประปราย !

ในไม่ช้า เราก็ก่อพินธน์. พอโผล่ออก
จึงรู้สึกได้ว่าเราอยู่สูงพ้นพื้นดินขึ้นมา. ปาก
ถ้าที่เราทะลุออกมาใหญ่กว่าทางเข้า แต่ผา
หินยังมีสีที่อับ แลดูสูงตระหง่าน ไม่แพ่ตอนที่
ไต่ผ่านมานัก. เมืองหน้าเราซึ่งอยู่ต่ำลงไปนั้น,
ปรากฏเป็นทิวามีสถียรระกลนใหญ่. มีเนิน
หิน ล้อม รอบ ประตู ปล่อย ภูเขาไฟ ที่ ภัย แล้ว.
สถานที่ปลอดภัย อยู่ไกลออกไปมาก. ตรง
ศูนย์กลาง เราเห็น หินย่น คล้ายเมือง หมู่มหนึ่ง
แต่มอง เห็นเล็กน้อย ไม่สามารถจะจับเค้าอะไร
ได้. ข้าพเจ้า คำนึงถึง ย่นระยะทาง ขึ้นมา
สองชั่วโมง, เห็นกำแพงหินใหญ่ มีส่วนหนา
กว้างมากล้อมรอบบริเวณนั้น. รู้สึกว่าคง
แต่ไต่เทียะวาฟริกามาไม่เคยเห็นกำแพงที่โหด
จะใหญ่โตเหมือนที่นี้เลย.

ข้าพเจ้า ไปหา บิลลาลิซะ ให้เขาวินิจฉัยให้
ฟัง.

บิลลาลิกล่าวว้า, “เมืองแห่งนี้ทั้งร้างมา
หลายพันปี แล้ว. แต่ ขณะนี้ พระนาง มา
ประทับอยู่ พร้อมกับท้าวทหารเหล่าหนึ่ง. เราจะ
ไปที่นี่แหละ.” แล้ว เขาก็หันไปสั่งให้

ลูกสมนออกเดินต่อไป.

ข้าพเจ้าและ โรบิคสันขึ้นแปลอีกครั้งหนึ่ง ให้พวกผัวคำชาวอามะ อัคระทามทั้งเคิม. ทาง ที่ไปนั้นลาดลง, ข้างแห่งที่เทมากจนแทบเวียนศีรษะ. พอตะวัน ยอแสงเราก็งถึง ขอบ ที่วาง ปลากระนั้น. เราตระเตรียมหาอาหารสดกันกิน พอ อิม หนาลำราญ ก็ถึง จน คำ. อิมสะ โส ไปแกสเดินเข้ามาหาข้าพเจ้าแล้วพูดว่า,

“คุณยายขอมพิลึก, ท่านมะคุม่าซัน, ใครจะยืนยันขึ้น ไปไ้ข้อกษณียงนี้.”

ข้าพเจ้าเห็นด้วยและกล่าวว่า “เรายัง ังข้อสิ่งเหล่านี้มาก” อิมสะ โสไปแกสพยัก หนา พวกอีกสองสามคำก็เดินกลับไปที่ทหาร ขลุ.

ภาพเมื่อพระอาทิตย์จะตกคิน เป็นภาพที่ สวยงามอย่างแปลก. เราว่าสักว่าทุกสิ่งทุก อย่างเงียบสงัดกันวิเวงใจ. ที่ราววงกลมอัน มีกำแพงหิน ล้อมรอบ นั้น เหลือง อร่าม รววกัย แสงเพลิงที่ลุดโผลงจากปล่องภูเขาไฟ. ไม่นานนัก ดวง ตะวัน อัน แดง ก่ำก่ำ จม ลับ ไป กับ เหลี่ยมเขา, ทำให้มีท ครมเย็น รัง ใจ. เงามืด ของ ทิวเขาเขยิบเข้า มาปัก กลุม สถาน ที่ ๆ เราพักเสียมืด; แสงเรืองอ่อน ๆ ทียอก ผวก้อย ๆ รางไปทุกที่ จนในไม่ช้าทุกสิ่งก็ตก

อยู่ในความมืด.

ขณะนั้นพระ รัตนวงเสวยขันสูงพื้นยอด ไม่แล้ว, ลอย แสง นวล เข่นตา รัง ใจ เป็น ห้อยอม ๆ. เราออกเดินต่อไปโดยอาศัยแสง เดือนพอเห็นสลัว ๆ, หนทางเริ่มรายและคัก ตรงไปยังที่ ราย นั้น. คน ทามแปล อ่อนแรง ระทวยลงทุกที, แต่ก็ยัง มานะ ก็กั้นแยก เราต่อไปโดยมิไ้ปรีปาก ประการใด. เสียง สดๆ แสดงว่าเรากำลังบุกมาในพงหญ้า ซึ่ง ข้าพเจ้า คิดว่า เป็น พงข้าว สาลี มาก กว่า อื่น. เราต้องข้ามลำธารสองครั้ง. อาศัยที่นั่นคินจึง ลุยข้ามไ้สะดวก.

คนทามแปลเริ่มร้องเพลงแสดงความดีใจที่ จะ ไ้ถึง ดิน ของ คน โดยปราศจาก ภัย แล้ว. ข้าพเจ้าฟังเพลิน จนรู้สึก ง่วง, ประกอบ ภัย เห็นเห็นน้อยเมื่อยล้ามาและถูกแคว้งโกลดคล้าย เด็ก ๆ เช่นนั้น ไม่ซ้ากั้กลับไ้. ข้าพเจ้า คินชนกพอไ้ยินเสียง ยลลาลี้มา ร้องเรียกอยู่ ซ้าง ๆ ว่า.

“ถึงแล้ว, ท่านชน ผัวชาวผู้เจริญ, จงลงมาเถิด! พระนาง—ผู้—ซึ่ง—เรา—ต้อง —เชอฟัง มีพระประสงค์จะพบท่านพร้อมด้วย ‘นักรบคำ,’ ‘ผู้สว่าง ใน —ความ มืด’ และ ‘ผู้—พยายาม’ โดยทวน. อย่ากลัว

เลย, ฉะนั้นจะจัดการดูแลพวกลูกสมุนของตนเอง จนกว่าจะกลับ."

บทที่ ๑๒

นางพญาฉวีขาว

ใจ ข้าพเจ้าเห็น รว ด้วย ความกระหาย โศก ๆ ปราศจากหลังคา. พอสุกลานนั้น อัน อย อยู่ใน ทรวงอก ตลอดเวลา ที่ เติบ ทาง เราต่างก็ใจเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มาโดยยาก ลำบาก. พอ บิลลาลิ ว่า ถึงนี้ มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ก็รีบโศกลงจากเปลและ แผลคำพูดของเขาให้ ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. ผู้อื่น ๆ ฟัง. โรเบิตสันธิดเอนไม่อยากจะไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า แต่ข้าพเจ้าเตือนว่า จะเป็นเชิงให้ พระนาง ชุน มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ" พระทัยได้. อัมสะ โดไปแกสย่นว่าไม่อยากจะเข้าพอก. เพราะเขารู้สึกว่าผู้หญิง เป็น ใจ. และเร่งให้ข้าพเจ้าไปเร็ว ๆ ด้วยซ้ำ. ผู้ที่ อมเลห์เหลื่อมไว้ หลายร้อยแปดพันเก้าประการนัก. ชันส์นั้นกระ โศก โศกเห็นด้วยความคิด ชวน บิลลาลิออกหน้าเดินนำเราทางสี่ไป. เราต่างก็ใจเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ" ข้าพเจ้าเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ" ข้าพเจ้าเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ"

บิลลาลิออกหน้าเดินนำเราทางสี่ไป. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ" ข้าพเจ้าเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ" ข้าพเจ้าเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ"

เห็นอัครีระ เรามั่นแห่งหิน ไค้ง วางขวางอยู่. สักครู่หนึ่งก็ถึงลานกว้างแลเห็นเสา หินสูงเจ็ดมตงอยู่ระกะ; เสาเหล่านั้นตั้งอยู่. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ" ข้าพเจ้าเห็น รว เพราะ แลเห็นเบื้องหน้าเรา มีประศุหินใหญ่, สองข้างเสาทุกคยแวงสว่าง. ชาว อามะธัคคะถือหอกยื่นเป็นระยะตลอดไป. "คุณยาส !" ชันส์กระซิบ, "ถ้า มั่นจะไม่เข้าที่เสียกรรมังคุณ"

พ.ศ. ๒๔

อัสฌาเทวี

ประมาณ สักห้า นาทีกว่านั้น ได้ ฝอยออก,
มีหญิงสาวผู้หนึ่งเดินออกมาหาเรา. หล่อน
สวมเสื้อขาว, รูปร่าง สูงโปร่ง, ผิวขาว,
งาม มีเส้น แดงคล้ายหญิง ชาวอาหรับ.
หล่อนมองเราแล้วก็ยิ้มแล้วเชิญให้เราเข้าไป.
ข้าพเจ้าไม่ได้ยิน หล่อนพูดว่า สัก คำเดียวแม้
แต่ จะไต่ถาม อะไรก็ตาม, ภายหลัง จึงรู้ว่า
หล่อนเป็น โย พก ไม่ได้. เรา ชวนกัน ย่าง
เท้าเข้าไปภายในม่านนั้น ต่างคนก็รู้สึก ใจเต้น
เพราะไม่แน่ว่าจะประสบความปลาบปลื้มสักครู่
อย่างใดบ้าง.

ห้องที่เราเข้าไปนั้นใหญ่ ปาน ๆ กับห้อง
นอก. ตามฝาผนังสลักเป็นภาพต่าง ๆ ซึ่ง
เห็นได้ทันที เพราะมีคย และตะเกียง กระจก
หลายดวง. ข้าพเจ้ารู้สึกเย็นใจคล้ายเข้า
โยสถหรือวิหาร. เيونหน้าห่างจากฝาผนัง
สักสามก้าวเห็นแท่นหินสี่เหลี่ยมสูงสัก ๓ ฟุต
ตั้งอยู่. ขณะเมื่อโผล่ม่านเข้าไปนั้นสายตา
เรายังพว้างไม่ชินกับห้องใหม่นั้น, จึงพา
กันคิดว่าภาพ ๆ ที่อยู่บนแท่น นั้นเป็น เทวรูปที่
เคารพของ บิลลาลิ. เมื่อยืนนั้น อยู่ครู่หนึ่ง
เราก็สะดุ้งใจไปเลย, เพราะที่เราเข้าใจว่าเป็น
เทวรูปนั้น สง่างามนั้น แท้ก็ เป็น มนุษย์ ผู้มี
เลือดเนื้อเยี่ยงเราเอง !

เราทั้งสอง หยทชะงัก, สายตา จ้องจับอยู่
เฉพาะภาพบนแท่น. ข้าพเจ้าใจเต้นแรง
กว่าเดิม เพราะแน่ใจว่ากำลังเผชิญหน้าอยู่กับ
นาง พญา ซึ่งมี ผู้ โข กันว่ามีอายุกว่า สอง
พันปีแล้วนั้น !

พระนาง ประทับอยู่ บนบัลลังก์ เหนือ แท่น
หิน, วางท่าสงบบรมน่านยำเกรง. เชอทรง
ฉลองพระองค์ ด้วยผ้าไหม ขาวอ่อนมันระยิบ.
ภาษา ที่คลุม พระพักตร์ นั้นห้อยชายยาวลงจรด
พื้น ตั้งเกิดคิดว่าเธอมีร่างสูงสะ โดดสะอ.
เวลา จะขยับเปลี่ยน อิริยาบถ แม้แต่เนื้อก็ดูอ่อน
ระทวยอ่อนแอจนยืนค้ำไปเสียหมด. เกษา
นั้นไว้วางแทบจะชิดเท้า, แยกชายออกเป็น
สองชาย, ชายหนึ่งผูกด้วยมุกเม็ดใหญ่มี
แสงวาวแวง. เชอทรงสวมรองเท้าหุ้มประคัม
ด้วยนิลฉนิ. ข้าพเจ้ายืนคลั่งจนแทบ สึก
เกือบจะไม่อยู่กับตัว, ในใจก็สงสัยว่าจะ
เป็น พระนาง ผู้มี ชนม มาได้ถึง สอง พันปี แน่ละ
หรือ ?

ข้างแท่น หินมี หญิง สาวผิวขาว แต่ง ด้วย
เครื่องอาวบนั่งเหมือนตุ๊กตาหิน. บิลลาลิ
นั้นคุกเข่าอยู่ตรงหน้า, แต่เียงไปทางขวาสัก
เล็กน้อย, คุก ล้ม ๆ กับ ว่าเขากำลัง คุก
เรื่องของเราให้เชอทรงทราบ.

โศกโรหิต

กนิย

ข้าพเจ้านั้นคงพิศุขเธอแล้วกันกรัณญวน
ใจ. ผ่าคลุมพระพักตร์ ของเธอ บ้างจนเห็น
ดวงเนตรเป็นนิลวาวของเธอได้ถนัด. ยิ่งเธอ
ทรง จ้อง มอง เราเช่น นั้น ก็ยิ่งใจสั่นประหม่า,
รู้สึกว้าวเนตรของเธอเป็นประสาทยะหลาตกคล้าย
กับมีกระแสไฟฟ้าเขย่าอำนาจในตัว. ขณะที่
เธอถอนบัสสาสะ อัสสาสะ แลเห็นดวงพระ
กระพุ่ม น่ำพิศุขพลเปลี่ยนกระไร. ควรรวณ
ทิวรราย ของเธอ ชาวสะอาท ชมด้วย โสภิตสี
ชมภู่อ่อน ๆ. แม้ว่าเธอจะทรงคลุมพระพักตร์
เสียดสีก็ยังลอคเห็น พระปราง อันอุ่ม ผ่อง เป็น
นวลโยไ้, นาสิกโค้งซึ่งรับกับโอษฐ์สีแดง
เหมือน ชาติคัม. ดวงเนตร คมปลาย
หวานน่ำรัก แลกละของงามอย่าง หาทำหมิได้
ข้าพเจ้าพิศุขทิวรราย เธอรู้สึกคล้ายกับว่าไ้
ยืนอยู่ ตรงหน้านาง อัมพร สวรรค ซึ่ง กล่าวใน
หนังสือนิยายที่ไ้เคยอ่านมา.

เราทั้งสองต่างงวยงอยู่ เช่นนั้นเหมือนคนไ้
สติ. ที่ข้าพเจ้าหลงผ่านว่าเธอจะชะวาทหอมหลั่ง
ไ้ของหนังสืออย่างน่าเกลียดน่าชังนั้น ยักัน ช่าง
ตรงกันข้ามเสียทุกสิ่ง. เป็นความจริงแท้, เธอ
มีสง่า วาภิสม เป็นนางกนิยวิชัย ผู้มีเกศานุภาพ
สามารถจะกำรวายเอาชาวอามะอิกะไว้ ในอู่
มือไ้โดยง่ายคาย. แม้แต่เธอจะยังไม่ทันครีสะ

ไวแก่เรา ก็ยังรู้สึกว้าว เธอช่างมีความลึกถัย
กลายลึกซึ้งอย่างแรงกล้า. เมื่อเผชิญหน้ากับเธอ
อยู่นั้น คุเหมือน ว่า เร็วแรง ของเราไ้ ระทก
ระทวยไปสิ้น, ใจคอ อ่างว้าง เปลี่ยวเปล่า
และประหว่มพรมพรมอยู่เป็นนิ.

ข้าพเจ้าเหลียวไปมองสหายทั้งสาม, เห็น
สันตักุกลเข้าลงกับพื้น, สองมือประสานกัน
แน่นราวกับจะสวคมนตรีถาวนา. หน้าเขาซึก
และคั่น เหมือนปลา ที่ถูกซอก มาทางไ้ ขนยก.
โรยคั่น หายซึมเขาไป, เฝ้าแต่ จ้อง คุ
พระนางจนอำปากค้าง.

อัมพร โยโปแกส ยืนกุม กำม ขวาน ขว่ม.
สองทว้ายอยู่ ที่ นางกนิยวิชัย อย่างคั่นใจครั้ง ๆ,
แล้วเขากระซิบกับข้าพเจ้าเป็นภาษาซูลูว่า:

“ท่านผู้ระวัง — ตลอดจน — คั่น, คุเจ้าแม่
ไ้ไ้หึงขรรคมดาเสียแล้ว. ทรงชวยเสีย
ข้ารู้สึกว่ามีบางสิ่ง สะกิดใจ ให้ข้านักไ้ถึงแม่
คอกพลับพลิงนาคาของข้าเสมอ.”

ข้าพเจ้าเห็นจริงด้วยทันที. ที่ชวยเสีย
ของพระนางมีแสงวาวคล้ายหน้าผู้หึง, ยิ่ง
คุก็ยิ่งเปลี่ยนไปหลายท่าหลายทาง. ข้าพเจ้า
เริ่มทิว ความประหลาดใจ เป็น ทิวคณ. แต่
กลับยังคิดไ้ว่า จะ เป็น ด้วย มุกค และ มณค
ประคัมอยู่กระมัง หรือบางทีจะเป็นด้วยใจคอที่

พ.ศ. ๒๔

อิสมาเทวี

ไม่อยู่ก็ตัวเป็นมูลเหตุทำให้เห็นไปเช่นนั้น

แล้วพระนางได้เริ่มตรัสขึ้นซ้ำ ๆ, สตรี
เสียงหวานแจ่มก้องพาดล้นกระดังงาว่า:

“คน ของฉัน — —” หัน พระพักตร์
ไปทางบิลลาลี, “บอก ว่าท่าน มี สมญาว่า
‘ผู้ระงับ — ตลอด — คิน,’ เช่น นั้น หรือ?
เชื่อว่าท่านเข้าใจภาษาที่ฉันพูด.”

ข้าพเจ้าสงบใจอันพึงสรวน แล้วทูลตอบว่า
“เป็นเช่นนั้นจริง, พระแม่เจ้า, ข้าพเจ้า
เข้าใจภาษาอาหรับดี, เพราะ ได้ โดยสมาคม
กับชาวอาหรับ ทางแถบฝั่ง ตะวันออก อยู่นาน,
แต่ภาษาที่ คริสต์ — — อ้า — —” ข้าพเจ้าทูล
ไม่ทันจบเธอก็สวนขึ้นว่า:

“เรียกฉันว่า หิญาซี, เป็นเกียรติยศแก่
ฉันส่วนหนึ่ง, แปลง่าย ๆ ว่า ‘ผู้’ หรือ
‘ผู้หญิง’ ถ้าท่านไม่ชอบเรียกก็ได้,
อนุญาตให้เรียกฉันว่า อิสมา แล้วแต่จะเลือก.
ฉันรู้สึกสนใจ นึกได้ว่า ยิน ท่าน เรียก ชื่อฉัน.
กว่าสองพันปีแล้ว ไม่เคยได้ฟังคนผิวเดียวกัน
ซึ่งมีความเจริญนำขึ้นชื่อเรียกฉันเลย.”

โลหิตวิ่งขึ้นหน้าข้าพเจ้า, คุจิโคะเบิก
ยานขึ้น, ข้าพเจ้า กล่าวซ้ำ อย่าง พึง สรวน
ว่า “แต่ภาษาที่ คริสต์ — โอ! พระนาง
อิสมา, ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกหูอย่าง”

เชอทรงพระสรวล, สตรีเสียงกลมหวาน
เหมือน คุริยางค์, เธอ ยัง คิด พระทัย คำ
ว่า ‘พระนาง อิสมา’ อยู่ จึง ครัส ซ้ำว่า,
ฉันรู้แล้ว, ท่านชอบชื่อ ‘อิสมา’ มากกว่า
‘หิญา’ จริงไหม? นั่นนะ, บอกฉันว่า
นอกจาก ‘ผู้ระงับ — ตลอด — คิน’ แล้ว
แล้วท่านมีนามว่ากระไรอีกบ้าง?”

“แอลแลน, พระแม่เจ้า!” ข้าพเจ้า
ทูลตอบ.

“โอ! แอลแลน” เชอทรงย้า “แล้ว
คุณเหล่านั้นล่ะ? บอกฉันว่า เป็นใคร. คง
พูดอาหรับไม่ได้, จึงไม่ใช่ หรือ? ช่าง —
ช่างเถอะ, แอลแลน, ฉันจะลองถามเอง”
หันไปทางโรเบิร์ตสัน “คนนั้น, ฉันมองเห็น
ความพยายามของเขา, โลหิตเขาวิ่งพล่าน
อย่าง รวดเร็ว. คนผิวเหลือง นั้น (หมายถึง
ฮันส์) กลัวฉันมาก คุช! แอลแลน, ผู้
หญิงเป็นฝ่ายที่มีอำนาจมากกว่าผู้ชาย, ถึง
แม้จะ อ่อนแอ กว่าก็ตาม. ท่าน รู้สึกไหมว่าผู้
ชายโง่มาก จนไม่เข้าใจ เพศที่คู่กับเขา, เลย
เกรงกลัวอย่างง่าย ๆ. สักล้านยกเถอะ, ฝ่าย
ท่านจะยังไม่เข้าใจว่าผู้หญิงคืออะไร และ
มีอะไรบ้าง ที่ให้อำนาจ ผู้หญิงนั้น. มันเป็น
ของน่าหวาดเสียวนะ, แอลแลน. เออ, ท่าน

จำสุภาภิตโรมันยทหนึ่งได้ไหม ?”

ข้าพเจ้า สันคีระ, รู้สึกเพี้ยนใจที่ได้ฟังเสียงของเธอ.

“เธอเออะ. แต่ชาตินี้ กระตือรือร้นไปข้างเป็น คนชั่วร้าย ลึก” เธอยิ่งพิศกุศลยิ่งขึ้น, ฉันว่าคล้ายลักษณะค้างหรือถึงซึ่งมนุษย์เราเอากำเนิกมา. แอลเลน, ท่านเชื่ออย่างใหม่ ?”

“พระนาง อัสมา, ข้าพเจ้าทักสินไม่ได้” ข้าพเจ้าตอบ

เธอพยบพวย, “ฉันก็ยังไม่ทักสินไม่ได้ว่ามนุษย์เราเอากำเนิกมาจากถึง. สังเกตดูเขาเป็นคนเจ้าความคิด, ข้อสัจย์และมีความรักอยู่. แอลเลน, ท่านเข้าใจใหม่ว่าอะไร ๆ ก็อยู่ที่ความรัก”

เธอตรัสเลอะเลือนนำเขื่อน่าย. ข้าพเจ้าทูลว่าแล้ว แต่เธอจะหมายเอาตามลักษณะของ ความรัก. เธอ คอยว่าจะอธิบายให้ภายหลัง, แล้วเสริมต่อไปว่า. “สำหรับคนทำร้ายใหญ่คนสุดท้ายนี้, ฉันว่าเป็นนักรบที่เคียว. ขวาน ของเขา เคยคมเล็ดลึก ๆ มากมาแล้ว, เป็นการ ค่อสู้ โดยยุติธรรมทั้งนี้. ฉันขอทนายว่ามันจะคมมากกว่านี้ออกหลายเท่าในเวลาต่อไปข้างหน้า. แอลเลน, ที่

ฉันกล่าวมาทั้งสี่คนถูกขังไหม ?” ข้าพเจ้าทูลว่าถูกก็, เธอทรง พระสรวลท้องแล้วตรัสว่า, “ขอบใจท่าน, แอลเลน, จงพากันไปพักให้สบายใจเสียก่อนเถิด. พรุ่งนี้ฉัน จะ สนทนา กับ ท่าน โดยลำพัง. อย่าระแวงว่ามีภัยอย่างไรเลย. คนของฉันจะระวังรักษาท่าน, และฉันก็จะวิ่งมันเหล่านั้นอีกต่อหนึ่ง. พรุ่งนี้, แอลเลน, พรุ่งนี้ อย่าลืม ! บิลลาลิ, แกล่นไปส่งซี!” เธอโยกหัวของขวา, เป็นอาณัติสัญญาว่าหมดเวลาแล้ว.

ฉันสลุกขึ้นอย่างสงวยสงี่ยมแล้วแหวกม่านออกไป, ค่อมักโรบิตสัน. อัมสเตอร์ดัมอยู่ขณะหนึ่ง, ร้องว่า “บายดี” แล้วก็หันหลังเดินออกไป.

เธอแปลกพระทัยในถ้อยคำของอัมสเตอร์ดัม, จึงตรัสตามข้าพเจ้าว่า, “แอลเลน, เขาพูดว่าอะไร ?”

ข้าพเจ้าอธิบายว่าเป็นคำที่แสดง ความอ่อนน้อมต่อภักดิ์วิชัย, ซึ่งชาวซูลูมักจะกล่าวเสมอ.

เธอทรงพระสรวล, ตรัสว่า: “เห็นไหม, แอลเลน, แม้เขาจะเป็นคนชั่วๆ ฝึกกับพวกท่าน ก็ยังรู้จัก อ่อนน้อมต่อผู้ที่ ักว อ่อนน้อม

พ.ศ. ๒๔๗

อัสตินเทวี

ช่างฝึกกับสองคนเมื่อมาก."

ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่สุดว่า, "เขามิ
เลือกพระกฤษณะเหมือนกันเมื่ออยู่แดนซูล."
"ยังงั้นหรือ, แอลเลน, น่าจะเป็นญาติ
กันสิน." เธอว่า

แล้วข้าพเจ้าก็โค้งกายกระทำความเคารพ
อย่างอ่อนโยนที่สุด, เธอลุกขึ้นจากมัตถัง
เป็นครั้งแรก ทำให้ข้าพเจ้าต้องคลั่งพิศวง
อันงามน่นชั่วขณะ.

เราพากันเดินกลับพร้อมด้วยบิลลาลิ, ผ่าน
ทวารของพระนางซึ่งยื่นถือหอกเป็นค้ำยันอยู่สอง
ข้าง. อันสันนิษฐานว่ากลัวมาก, ละล่ำ
ละลักบอกข้าพเจ้าว่า พระนางอัสตินเทวี
ผู้นี้ไม่ใช่มนุษย์เสียแล้ว, คงเป็นผ้อย่างน่า
กลัวมาก, แล้วเตือนให้ข้าพเจ้าระวังตัว
ให้จงดี โดยเกรงจะไปหลงเอาเธอเข้า. ข้าพ
เจ้าหัวเราะด้วยความขัน, เห็นเขาฟลำนึก
จึงขอให้หยุดเสียที. เพราะเกรงว่าเธออาจ
มีญาณ ประเสริฐไต่ขึ้น คำพูดของเขาเข้าจะ
เกิดความลำบากกันขึ้น

บิลลาลินำเราไปยังที่พัก, มีอาหารทั้ง
เตรียมอยู่พร้อมสรรพ, ล้วนแต่เป็นเนื้อแพะ,
ขนมเข้าโพกและนม. ทันทีสำหรับเรา
ด้วยหนึ่งตัว และผ้าขนแกะอย่างดี.

ห้องที่เราพักกันจะด้วยหิน, ฝาผนังขึ้น
ฉาบด้วยปูน. ชั้นแรกเรานึกว่าจะมีหลังคา,
แต่กลับตรงกันข้าม, ด้วยพองพองหนาขึ้น
เห็นทวารส่องแสงอยู่ยิบ ๆ. แท้จริงข้าพเจ้า
ก็ชอบ, เพราะได้อากาศบริสุทธิ์ก็เหมือนกัน
บิลลาลิกล่าวขอโทษที่ให้เราพักที่เช่นนี้,
บอกว่าจะสร้างบ้านให้ไม่ทัน ทั้งไม่สามารถ
จะเลือกพื้นให้ดีกว่านี้ได้ด้วย. เขารับรองว่า
ไม่มีอันตรายอย่างใด, ขอให้เรางนอนให้
สบาย. พอจะลาไป ก็กล่าวว่า จะกลับมาหา
ในตอนรุ่งเช้า.

ข้าพเจ้าและโรเบิร์ตสันอยู่รวมกันห้องหนึ่ง,
พอบิลลาลิลาไปแล้ว, ก็ลงมือกินอาหารอย่าง
หิวโหย. โรเบิร์ตสันนั้นดูขรึมไม่หาย, เขา
กินเสร็จ ก็ทอดตัวลงบนเตียง, สวดมนตร์
อัน วอน พระเจ้า ด้วยเสียง อันดัง แล้วก็หลับ
กรนพ.

ก่อนข้าพเจ้าเข้านอน, ก็ออกไปสันทนา
ด้วยอัมสเตอร์ดัมไปแกสที่ห้องของเขา. ขณะ
นั้นซูลกำลังขึ้นฝั่งประตู, แหวนหน้าขึ้น
ชมทวารเพลินอยู่.

พอเห็นข้าพเจ้า อัมสเตอร์ดัมไปแกส ก็ร้องว่า,
"อ้อ ! ท่านมาคะขึ้นหรือ ? ข้ายังงั้นอยู่
ทีเดียว. วันนี้เราได้เห็นของแปลกมาก.

โกกโรหิต

กันย

ท่านรู้สึกอย่างไรบ้าง ?”

“ปลาก, อัมสเตอร์ดัม,” ข้าพเจ้าว่า, “แต่เราคง คอยดูเธอต่อไปอีก สัก หน่อยเถอะ”

“จริงหนา, ท่านมาชาน,” อัมสเตอร์ดัมตอบ, “ข้ารู้สึกว่าคุณมีความลึกซึ้ง มาก ภาย, น่าจะเป็นแม่ มดตัวล้นเสียอีกแล้ว. ข้าพเจ้าเตือนว่าขอให้ท่านระวังตัวให้มาก. ถ้าเธอจะ โหมเอาวิญญาณไปเสียแล้วข้าจะไม่รู้ด้วย. ข้าสังเกตดูออกจะมองเห็นว่าเธอมี แม่นาคา, กอกพลับพลึง ของข้าอยู่เสมอ. เสียงที่เธอคร่ำครวญว่าพชอยกลมันแน่นเสียงแม่นาคาของ ข้าแท้. ท่านมาชาน, ข้าว่าท่านมีโชคอย่างมหันต์. แท่งงาของชกาลิจะทำให้ท่านพ้นอันตรายได้, ขอให้เชื่อเถิด.”

ข้าพเจ้าตอบว่า, “อัมสเตอร์ดัม, ฉันไม่เกรงหรือกลัวอะไรเลย, ผ่าซี! ถ้าเธอผิดแปลกไปกว่าผู้หญิงธรรมดาแล้ว, เราก็จะไ้ความรู้ข้า ๆ บ้าง.”

“ความรู้ของฝ่ายนี้หรือ ?”

“บางที, อัมสเตอร์ดัม! เราต้องการเช่นนั้นน่า.”

อัมสเตอร์ดัมพยักหน้า, แล้วพูดว่า,

“จริงละ ชื่อนั้น. แต่สิ่งที่จะมาก่อน, คือว่าเราจะต้องผจญ ก่อนนั้น, ข้านึก ว่าคงเป็น สงคราม — สงครามซึ่ง เป็นของ โปวกของข้า. ถ้าเราจะประจันกับข้อสันก่อนแล้ว ก็น่ากลัวที่ข้าจะถูกมัน เข้า สิ่ง และ ไม่มี กำลัง แน่ทีเดียว.”

ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ลาเขาไปนอน. คืนนั้นข้าพเจ้านอนหลับเหมือนตาย เพราะ เห็นจเห็นอ้อมมาก.

ข้าพเจ้าตื่นขึ้นสายมาก, ตะวันขึ้นเกือบ ครึ่งฟ้า. เสียง ไรเบ็คสันอันนอนพระเจ้ายกขึ้น. ข้าพเจ้าโศกตงจากเตียง, เตรียมผ้าไปอาบน้ำ. พอออกประตูก็เห็น บิลลาลิยืนคอยอยู่แล้ว

บิลลาลิ ปลาก ใจ ที่เห็น ไรเบ็คสัน คุณ เข้า ชุ่มชื้นนั้น, จึงพูดกับข้าพเจ้าว่า, “บอกเพื่อน ของท่าน ด้วยเถิดว่า ไม่ต้องลำบากเคารพพระแม่เจ้าของเราถึงเช่นนั้นดอก. อย่าให้เขาเอ็ดเสียงถึงนัก, เพราะภาษาที่ไม่เข้าใจของเขาจะทำให้พระนางระแวงพระทัยได้”

ข้าพเจ้าหัวเราะ ด้วยความขันแล้วตอบว่า, “ไม่ใช่ หรือ, บิลลาลิ. เขาสวัก มนตร์ วิงวอนพระเจ้าในสวรรค์ต่างหาก. หาใช่

พ.ศ. ๒๔๗

อัสมาเทวี

พระนางไม่."

"งั้นหรือ?" ตามิล ชะรวา เลิกควัก,
"ฉันเชื่อว่าพระแม่เจ้าเคยเสด็จสวรรคต และพบ
กับพระเจ้าของท่านเหมือนกัน."

"จริงหรือ, บิลลาลิ" ข้าพเจ้าว่า
"เอาหละ, ฉันขอให้ท่านนำไป อายนน้ำลึก
หน่อยเถิด"

"อ้อ! มาซิ" สหายชะรวาพูด
ข้าพเจ้าเรียกขานให้ ไปด้วย เขาหยิบ
ย่นมาสระพวย แล้วถอยสระขึ้น เหลืออยู่สองก้อน
ตามไป เราเดินผ่านย่านที่ก่อด้วยหินหลาย
หลัง ซึ่งหักพังเสียข้างแล้ว

ระหว่างทางข้าพเจ้าถามบิลลาลิว่า "นี่
แน่ท่าน, พระนางผู้เป็นใครกันนะ? ฉัน
คิดว่าเธอไม่ใช่ชาวอาหรับอีกคะ."

บิลลาลิยิ้ม, ตอบว่า, "โอ! ท่านผู้
ระวัง-ตลอด-กัน, จงถามเจ้าแม่เถิด, ฉัน
หาตอบท่านได้ ไม่. เล่าได้แต่เพียงว่า เมื่อ
ครั้ง ยี่ ตาย่า ทวก ของฉัน เธอเป็นพระเจ้าน้ำ
เสาวนียาอยู่, ไม่เห็นเธอเลิกแปลกไปกว่านี้."

ข้าพเจ้านั่งงอแงอย่างไม่เชื่อถือ. บิลลาลิ
เห็นดังนั้นจึงว่า, "ท่านไม่เชื่อกระมัง. ถ้า
งั้นก็ถามพระแม่เจ้าเองเถิด. เอา! ถึงแล้ว"

บิลลาลินำข้าพเจ้าเข้าไปในประตูหินโค้ง.

ทางเดินไปด้วยหินแตกพังข้างแล้วเป็นส่วนมาก.
ตรงหน้าเป็นที่สำหรับอาบน้ำก่อด้วยหินสูง แล
คล้ายคอกสัตว์หลาย. ข้าพเจ้าได้เคยเห็นภาพ
เช่นเคยกันนี้ ในหนังสือซึ่งอธิบายไว้ว่า เป็นที่
อาบน้ำของชาวโรมัน. พอใกล้เข้าไป ก็ถึง
ห้องใหญ่ด้วยหินอ่อน ตรงกลาง เป็นม่อมี
บันไดหินลงสู่สถาน, กระเชย ส่วนลึก ลงไป
ราว ๆ ๗ ฟุต จึงถึงพื้นน้ำ. น้ำขาวสะอาด

ไหลจากท่อหนึ่งออกที่หนึ่งไม่ขาดสาย. รอบ
ย่นมีเนื้อที่เหลือกกว้างสัก ๕ ฟุต, เห็นมีห้อง
เล็กๆ สร้างขึ้นเป็นระยะๆ รอบ, คล้ายกับจะเป็น
ที่สำหรับแต่งตัว. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการ
เก่าคร่ำคร่ำมาก แม้แต่รูปคนสลักด้วยหิน ซึ่ง
ยืนขึ้นที่ห้องเหล่านั้นอยู่ก็หักพังหักพังไป. บาง
รูปที่ส่วนที่เหลือกอยู่มากก็แตกคงคาม, ล้วน
แล้วแต่สลัก โดยนายช่างฝีมือเอกทั้งนั้น.

รูปสลักเหล่านั้นชี้ให้เห็นว่าครั้งก่อนซึ่งคง
เป็นเวลานานกว่าสองพันปีมาแล้ว, ที่แห่งนี้
สร้างไว้สำหรับผู้หญิงอาบน้ำ, และผสมนายน
ช่างก็ออกเย็บอย่างหาตัวจับยาก. ข้าพเจ้า
เดาว่าคงเป็นชาวตะวันออก, เพราะสังเกต
จากรูปที่เหล่านั้น แฟบแบน และริมปลักหนา
เต็ม. มีรอยคนอาบอยู่ใหม่ ๆ คงก่อนหน้า
ข้าพเจ้าไม่นาน. ข้าพเจ้าก้าวเท้าลงบันได

โกศโรหิต

กันย

ไปต เห็นที่กันย่อมที่อินแตกหลายต่อ, เกา
เอาจ้างใช้สำหรับคัมมน้ำเมื่อครั้งกระโน้น.

อันส ออกจะคันเค้นกว่าข้าพเจ้า, โดย
เหมาเอาว่าอาจ มีเทพยดา มา ณ ภูมิที่สถาน
ขึ้นก็โต จึงได้ทั้งคางมาจนไม่มีที่ติ. เราทั้งสอง
ลงไปที่กายเย็นสบายใจ. อายแล้วก็กลับ
มาที่พัก.

พอ ข้าพเจ้า กิน อาหาร อันโอชะรสเลิศ,
บิลลาลิ ก็โผล่เข้ามา, บอกว่าพระนาง - ผู้ -
ทรง - อำนาจ มี พระประสงค์จะพวยควย, แต่
ขอให้ข้าพเจ้าไปคนเดียว, ไม่ยอมให้สหาย
ทั้งสามตามเข้าไปเหมือนครั้งก่อนอีก. ข้า
พเจ้าจะยักหนักรับคำ, รู้สึกใจเค้นอย่างแปลก
แปลกเพราะไม่แน่ใจว่า เธอจะมี ความมุ่งหมาย
อย่างไร. ข้าพเจ้าเข้าไปเยี่ยมชูลูกทั้งสองซึ่ง
มีอาการที่ขึ้นกว่า เกิม ครู่หนึ่ง แล้ว ก็ ออกเดิน
ตามบิลลาลิไป.

อันการพวยกับพระนางผู้ทรง โลมครั้น เรา
ให้ ข้าพเจ้า ยังเกิด ความไม่ วางใจ ยิ่งขึ้นกว่า
คราวก่อน. ข้าพเจ้าแอบพวยบนสนไปควย.
อันสนั้น สะพวยบนตามไปข้างหลัง. โรบิคสน
ไม่ยอมอยู่บนเคียว ข้าพเจ้าจะห้ามก็ไม่ฟัง.

พอถึงประตู ชาวอำมาตย์คนสองคน จึงยืนทัก
ออกขวางทางไว้. ปลอบให้ข้าพเจ้า, อันส
และบิลลาลิ เข้าไปแต่สามคน.

เราเดินไป ตาม ทาง เกาเหมือน คืบ ก่อน.
คราวนี้เห็นของแปลก ๆ เป็นโบราณวัตถุ ได้ฉับ
เพราะเป็นเวลากลางวัน. ข้าพเจ้ารู้สึกกว่า
นครใครเป็นนครที่เจริญมากมาครั้งหนึ่ง. ตก
รามสร้างด้วยหินอย่างปราณีต. ขณะนี้ได้

หักพังเสียเป็นส่วนมาก ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายนัก.
ที่ ประตูโขง มีเถาไม้ ขึ้นพัน แลคางมา, ออก
ลิเหลือง สัก กลิ่นหอม ทลอบอวล ขณะ ที่ เรา
ลอคไป. บิลลาลิ บอกให้อันส หยุด คอยอยู่
ตรงนั้น ซึ่งเขาไม่ค่อยจะพอใจเลย. ข้าพเจ้า
ตามบิลลาลิต่อไปอย่างใจเค้น. ชาวอำมา
ตย์คน ยืน ประจำสองข้างทาง เหมือน คืบก่อน,
ได้เห็นแล้ว ก็ให้ รู้สึกครั่นคร้ามในใจไม่หาย.
ในที่สุด ก็มาถึงหน้าม่าน ซึ่งกันห้องแห่งความ
มหัศจรรย์นั้นอยู่. บิลลาลิ ยกนิ้วให้ข้าพเจ้า
หยุด. ตนเองมิได้พูดว่ากระไร.

ข้าพเจ้า ยืนคอยอยู่อย่างใจเค้น, รู้
ตื่นตื่นในสมอง เหมือนกับคน ที่ จะถูกประหาร
ชีวิต!

ถึงจะลืม อะไรอื่น ก็อย่า

จบบทที่ ๑๒

ถึง อัศดกแก้ว ตอนหน้า!

แปลกลีลา

เป็นเรื่องราวจริงที่ลึกลับและอุกฉกรรจ์
จากต้นฉบับของ วิลเลียม (สจ.เดอ)

ขบยสะอาด

แปลและเรียบเรียง

(คำนำ) การที่นำเรื่องจริง ๆ นั้นลงสู่กันฟัง
ข้าพเจ้าได้มีความมุ่งหมายอย่าง
ใดเลย นอกจากเห็นเป็นเรื่องแปลก
ที่ลึกลับเรื่องหนึ่งที่เคยอ่านพบมาแล้ว
และควรชาวเราทราบไว้บ้างจะดี.
อันที่จริง เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนสมัย
มหาสงครามในยุโรปประมาณ ๒ ปี
และยังคายเงื้อมมือในเวลานั้นด้วย รัช
ชาติสูง การเรียน และ นานา ประเทศ
รวม ทั้ง กรมสืบการลับ แห่ง สก็อต
แลนด์ ยาร์ก พยายามขุดอย่างเร้น
ลับที่สุด แม้แต่พวกหนังสือพิมพ์
ที่ทราบ ระแคะระคายเรื่องนี้ ก็ยัง
ถูกห้ามมิให้ลงโฆษณาให้มหาชน
ทราบ ด้วยเกรงจะเป็นที่หวาดเสียว

และตื่นเต้นแก่ชนทั้งโลก ข้าพเจ้า
จึงเข้าใจว่าชาวเราไม่มีโอกาสทราบ
เลย หากยกริบ เรื่องสังขยานัยมา
แล้ว นายวิลเลียม เลอเคอ ผู้ลือชื่อ
ในการ ขบขุด ประวัติ อ้าย จอมร้าย
จึงแสดงไว้ในสมุดประวัติการณ ให้
มหาชนทราบได้ และพึงสำเหนียกไว้.

มีข้อความตอนหนึ่งซึ่งนายเลอ
เคอ กล่าวว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องอุก
ฉกรรจ์อย่างร้ายแรงที่สุดอันได้ขบขุด
มาแล้ว ใน ประวัติ การณ ของ กรม
ตำรวจในทวีปยุโรป” แต่จะมีความ
จริงประการใด ท่านผู้อ่านโปรด
พิจารณาหักเอง เทอญ. —

(ผู้แปลและเรียบเรียง)

นายสะอาด

กันย์

เมื่อต้นฤดูใบไม้ร่วง ๒๕๑๒ ณ นครนิวยอร์ก
มีชายผู้หนึ่ง รูปร่างลั่นทัก ท่าทางสุภาพ
เรียบร้อย ใบหน้าขาว ผมน้ำดำ กระตือรือร้น
หน้าตาคล้ายคนชาติตาก กับภรรยาสวยคน
หนึ่ง มาจากกรุงบูคาเรสต์ มาพักที่ตำบล ซิง
โคคา ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองหลวงของฮังการี
เรียบประมาณ ๒-๓ ไมล์ ชายผู้นี้ชื่อเบลาคิส
อายุกระแจะอยู่ในราว ๔๐ ส่วนภรรยาอ่อนกว่า
ประมาณ ๑๕ ปี จะยังหย่อนกว่านั้น ก็ไม่
มากนักนัก เมื่อเลือกที่สำหรับพักอยู่จนเป็น
ที่พอใจแล้ว จึงได้บ้านใหญ่หลังหนึ่ง อยู่หลัง
สวนใหญ่ที่ถนนมาทียาสโซฟสกี้ อันที่จริง
บ้านหลังนั้นค่อนข้างอยู่ในที่เปลี่ยวลึกหน่อย แต่
เบลาคิสและภรรยาหาได้ ว่าอะไรไม่ นอก
จากอยู่ด้วยกันเงียบ ๆ เป็นผาสุกตลอดมา มี
บาง ครั้ง ที่เบลาคิสไปกรุงบูคาเรสต์ แต่ ผู้เกี่ยว
สปีดที่ละครั้งหรือสองครั้ง ต่อมาปรากฏว่า
เบลาคิสเป็นช่างยักตีเหล็กสังกะสีที่ประกอบ
การงานรุ่งเรืองคนหนึ่ง แต่บัดนี้เลิกเสียแล้ว.

สามีภรรยาผู้นี้ไม่ชอบคบเพื่อนมาก และ
ดูเหมือนเบลาคิสออกจะเป็นคนแปลกปลากัด
หน่อย มีผู้กล่าวว่า ได้ยินเขาสนทนากับ
ภรรยาถึงเรื่องจิตศาสตร์เสมอ เข้าใจกันว่า
เขาเป็นนักการศาสตร์ด้วยเหมือนกัน เพราะ

มีคำหวั่นคำรา อิน เกียวแกวิชชานเป็นอันมาก.
ส่วนภรรยาสวยมีลูกแก้วกลมลูกหนึ่ง ซึ่งนาง
มักเพ่งดูเสมอ ตามคำชาวบ้านในแถบนั้น
กล่าวว่า ทั้งสองคนรักกันมาก บางเวลาขึ้น
รถยนต์คันเล็ก เก่า คร่ำคร่า จะนั่งพ่วงอยู่แล้ว
ไปกรุงบูคาเรสต์ด้วยกันเนื่อง ๆ.

ภรรยาของคิสเป็นหญิงสวยที่หาตัวจับยาก
คนหนึ่ง ฉะนั้นเป็นธรรมดาอยู่เองที่คิสจะต้อง
คอยระวังและเอาใจเสมอ นอกจากนั้นคิส
ยังเป็นคนหึงหัก จนถึงกับห้ามนางไม่ให้
รู้จักกับเพื่อนผู้ชาย นางเป็นชาวตำบลซีโมนี
ซึ่งอยู่ตามลุ่มแม่น้ำดานูบตอนใต้ของฮังการี
อันเป็นตำบลที่ลือชือว่า มีหญิงสวยอยู่ อย่าง
ไรก็ตาม ตามเสียงที่ชาวบ้านพูดกันนั้น ปรากฏ
ว่ามาตามคิสมีเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อพอล บิซาร์
เป็นช่างเขียน และทั้งสองคนมักลอบไปพบกัน
ในเตียงแค และไปยัคนิกกันเสมอ เมื่อ คิส
ไม่อยู่ บิซาร์เป็นชายหนุ่ม รูปร่างสวยเก๋
เป็นคนมีชื่อคนหนึ่งในเมืองหลวง และตาม
สโมสรต่าง ๆ เช่นที่สโมสรออทอน ซึ่งมี
นักประพันธ์ ช่างเขียน และ นักการเมืองชาว
ฮังการีนั้นไปประชุมกันทุกคืนเป็นอันมาก.

๑ ๑ ๑

ประพจน์ใหญ่ถึงว่ามานี้ คงดำเนินเรื่อย

พ.ศ. ๒๔

เบลาคิส

ไปจอยจนเกือบครึ่งปี พลบิฮาร์ เป็นแขก
ประจำบ้านที่เดียว เบลาคิสเองคงนึกว่า ถ้า
จะไม่เข้าที่อยู่กับภรรยา เพราะตนต้องจาก
ภรรยาไปอยู่ ในเมืองหลวงเสมอ มีบางครั้ง
ที่เบลาคิส กับ ภรรยาไปตากอากาศยังตำบลที่
สวยงาม อันอยู่ไกลบ้านที่ตนอาศัยนั่นเอง.
เป็นวันหนึ่ง เบลาคิสไปซื้อเสื้อผ้าที่
กรุง บูคาเรสต์ ตามเคย ครั้นการงานเรียบร้อย
แล้วจึงกลับมายังบ้าน เห็นประตูที่ถนัดถูก
อยู่ ก็เข้าใจว่า ภรรยาคงไปนั่งคุยกับเพื่อน
บ้านเสีย แต่ครั้นรอจนเวลานาน ก็ไม่เห็น
กลับมา จึงพึงประจักษ์เข้าใจไป พย าทหมาย
ของภรรยาวางอยู่บนโต๊ะอาหาร มีข้อความ
แจ้งว่า บิคน นางหนีไป กับ คนรัก เสีย แล้ว
และขอให้เบลาคิสไปรักให้อภัยโทษ ทั้งนด้วย.

ณวันนั้น เบลาคิสมีความรู้สึกอย่างไร
ยากที่จะเขียนเป็นอักษรบรรยาย ความ รู้สึกให้
สมความจริงได้ อย่างไรก็ดี คิสมีความเสีย
ใจและน้อยใจรวมทั้งโกรธแค้นอย่างที่สุด จึง
เผา จาทหมายของภรรยาฉบับนั้นเสีย แล้ว
รีบเดินทางไปหานายลิตที่แมน ผู้เป็นเพื่อนบ้าน
เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังทั้งหมด.

การที่นางคิสหนีไปนั้น เป็นเหตุให้เบลาคิส
มีความ น้อยอก น้อยใจ จนถึงกับไม่เป็นคน

อื่นนอนเช่นเคย การงานที่เคยทำก็ละทิ้งเสีย
ร่างกายผ่ายผอม หน้าซีดลงทุกวัน คงเนื่อง
มาจากการคร่ำครวญเป็นแน่ คิสคงอยู่ในบ้าน
น้อยหลังนั้นแต่ผู้เดียว บิคน ประจักษ์กับภรรยา
ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าไปรบกวน คล้ายกับจะ
พาเพื่อนคนเป็นนักพรตคนนั้น มีบางคราวที่ชาว
บ้านในแถบนั้น เห็นคิสขมวดนัยน์ตาคร่ำครวญ
ของเขาเข้าไปในกรุงบูคาเรสต์ แต่แล้วก็กลับ
มาในเวลารวดเร็ว ในบ้านของคิสมิได้มีคนใช้ ไร
ประจำ เพราะฉะนั้นการหุงหาอาหาร ตลอดจน
งานการซักฟอก คิสต้องเป็นผู้ทำเองทั้งสิ้น
ดูเป็นที่น่าสงสารอยู่ ในไม่ช้านัก ก็มีผู้เข้า
ใจว่า เบลาคิสมีนิสัยเปลี่ยนแปลงเป็นคนเกลียด
ศรัทธาเสียแล้ว คงเนื่องมาแต่ภรรยาที่ทรยศ
เขาคว่านเอง ชีวิตของคิส เฉยคั้นเริ่มเปลี่ยน
แปลงเป็นมนุษย์ที่ทรบอย่างยิ่ง เขาเอาใจใส่
ในไสยศาสตร์และจิตศาสตร์ ผิดกว่าแต่ก่อน
ความประพฤติผิดปรกติเหล่านั้น บังนนวนัน
เข้า ยิ่งปรากฏชัดขึ้นทุกที ต่อมาคิสก็ล้ม
เจ็บลง ตามบรรพชาชนแถบนั้นมิได้เห็นเขา
ออกจากบ้านเลยถึงสี่ปีทีเดียว ประจักษ์กับคิ
งเจ็บเขยิบน่าเวทวใจ แต่ส่วนเวลากลางคืน
มิแสงไฟที่ห้องนอนของเขา.
ยังมีชายผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นที่ไว้วางใจของ

นายตะอาต

กนิย

เวลาสิบจนถึงยี่สิบได้เล่าเรื่องราวอันนี้ให้ ฟัง มีความประหลาดใจอย่างยิ่ง วันหนึ่ง จึงไปหาที่ขาน เคาะประตูเรียก สักครู่หนึ่ง เวลาสิบจึงเข้ประตูออกมา หน้าที่าซึกเขี้ยว และท่าทางอ่อนแอ คิสแจ้แก่ชายผู้นั้นว่า ไม่สบายมาหลายวันแล้ว ไปไหนก็ไม่ได้ ชาย ผู้นั้นจึงแนะว่า ควรหาหมอมาตรวจอาการ และหาใครมาอยู่ปรนนิบัติสักคนหนึ่ง ที่แรก เวลาสิบไม่เห็นพ้องด้วย พุคซึกขึ้นว่า

“จะรักษาทำไม? หากฉันทายไป ก็ไม่เห็นประหลาดอะไรเลย เมื่อยอดศรีเข้คันทัน ไปแล้ว อยู่ไปก็ไร้ผล.....”

ชาย ผู้นั้นจึงปล่อยโยน เขาอกเขาใจ เป็น อย่างที่ ต่อมานายแพทย์ประจำตำบลจึงมา ตรวจอาการ และมียายแก่ คนหนึ่ง ชื่อ แคลแมน มาอยู่คอยปรนนิบัติ อันที่จริง การทงนเป็นการผ่นใจ ของ เวลาสิบอย่างยิ่ง!

ความประพฤติกผิดของคิสฉนิทน์ ก็ ปรากฏซึกขึ้นกว่าแต่ก่อน ในห้อง ๆ หนึ่ง มี เสื้อผ้าและรองเท้าของภรรยาผู้ ทั้งความ วิโยค โศกาครุ ให้แก่สามีวางอยู่ บนโต๊ะ อย่าง เรียบ รียบ และคิสให้ห้ามยายแคลแมน อย่างกวค ขันมิให้ย่างเข้าไปในห้องนั้น ต่อมาช่วงเวลา ไม่ถึง ๓ สัปดาห์ เวลาสิบก็หายเป็นปกติ

ดังเก่า ทั้งนี้โดยที่ยายแคลแมนเฝ้าปรนนิบัติ และเอาใจใส่อย่างแข็งแรง เวลาสิบจึงชำระ ค่าบ่วยการ แล้วยายแคลแมนก็กลับไปอยู่ บ้านเดิม ปล่อยให้ คิสอยู่แต่ลำพัง และมี ชีวิตเศร้าหมอง นับ แต่ วาระ ที่ ภรรยาจากไป ตามเดิม.

ต่อมาหนึ่งปี เวลาสิบเริ่มประกอบกิจการ งานต่อไปเช่นเคย และมักไปกรุงบคาเปส เสมอ โดยปรกติออกจากบ้านเวลาบ่ายและ กลับเวลาเที่ยงคืนหรือก่อนนั้นเป็นนิจ อันที่จริง ก็เป็น ขรรคมา อยู่เอง ที่ ยาย แคลแมน มักถูก ขรรคา เพื่อนบ้านทั้งหลายซักถามถึงความเ็น ไปในบ้านของชายผู้นาสังเวชนัน และก็เป็น ขรรคมาอยู่เองที่ ยาย ปากม้องคนนี้จะต้องนำสิ่ง แก่ที่เห็นมาเล่าให้ ฟัง เช่นแกเล่าว่า แก ลอย ย่องเข้าไปในห้องที่เวลาสิบห้าม เมื่อ เวลา สิบ หลับ และแอบมองที่รูกุญแจเข้าไปในห้อง อีกห้องหนึ่ง เห็นมีถึงเหล็กกวัดากใหญ่วาง เรียงกันอยู่ตั้ง ๕ ถึง!

ขรรคาผู้ ที่ฟังยายแก่เล่านี้ ต่างมีความ สงสัยว่า เวลาสิบเป็นผู้สมรัและดีที่คอกับพวก ต้มเหล้าเถื่อนอันผิดกฎหมาย ซึ่งมี โรงต้ม กลั่นอย่างดัดๆ ในตำบลนี้ เสียงโจษกันถึง เรื่อง นี้ เลย พากพิงไป ถึง ถึงเหล็กกวัดากใหญ่

พ.ศ. ๒๔

กมลเบลาคิส

อันน่าสงสัย แต่มีบางคนหัวเราะ และ
กล่าวว่า คิสสะสมเหล่าที่ชื้อมาแต่ยกลายน.

เพราะฉะนั้นหนึ่ง นายลิตท์แมนผู้เป็นท
กันเคยกับคิส จึงเล่าเรื่องที่ขายแคลแมนแอ
เห็นมานี้ให้เบลาคิสฟัง บัดนั้นคิสจึงหัวเราะ
อย่างว่าแรงแล้วร้องว่า.

“อหิโห! แปลกจริง ๆ, คิดว่ากันเป็นคน
คัมเหล่าเดือนไฉนขายตามโรงกาเพในกร
บุคาเปสรี? ออัม! แปลกมาก, ก็ปล่อยให้
เขาเลิกกันเช่นนั้นซิ! กันกลัวที่จะขายของ
อย่างนั้นจะตายไป, ที่จริงมันได้ ถ้าโรจามนะ
กันไม่กล้าพากันออกกฎหมายออก เพื่อนเอ๋ย!
ที่แท้มัน นามันรอนยต์ต่างหาก กันชื้อมา
จาก ชาย คน หนึ่ง ที่ รอน จะล้มละลาย อยู่แล้ว
โดยปราศจาก ๆ.”

เมื่อ เบลาคิส แดง ความจริง ซ่อน ให้แก่
นายลิตท์แมนฟังแล้ว ต่อมาคนที่ค้าล
ซึ่งโคตาต่าง คลายความ สงสัยในตัวเขาสัน
อันที่จริง คน อย่าง เบลาคิส ผู้มี กิริยา สุภาพ
เรียบร้อย และวาจาอ่อนโยนทำอย่างไรเสีย
ก็คงไม่อาจประพฤตินอกกฎหมายถึงเข้าใจแต่
แรกนั้นได้.

มาคราวหนึ่ง นายลิตท์แมน (ผู้ปากอยู่
ไม่สุข) ถามเบลาคิสเป็นที่ สงสัยว่า ทำไม

จึงไม่ออกติดตามภรรยาและชู้รัก แล้วพอง
หย่าเสีย คิสตอบว่า.

“ถ้าทั้งสองคนมีความสุขในกรุงเวียนนา
จริงถึงที่กันได้ข่าวแล้ว กันจะไปทำลายชีวิต
อันแสนสุขของเขาทำไม? กันรักหล่อนยิ่ง
กว่าสรรพสิ่งใด ๆ ในโลกนี้! กันอาจเสีย
สละเพื่อหล่อนได้, เท่านั้น พอแล้ว, กัน
เป็นอ้ายจิ้ง! พอที่” แล้วคิสไม่ยอมสนทนา
ด้วยเรื่องนี้อีกต่อไป.

อย่างไรก็ดี นัยแต่วาระนั้นมา ชาวบ้าน
แถบนั้นพากันสงสัยในตัวเบลาคิสยิ่ง ขึ้นกว่า
แต่ก่อน การที่เขาไปกรังบุคาเปสหนึ่ง ๆ นั้น
คงเกี่ยวแก่ความลับอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็น แน่
และ ความเสี่ยงของยายปากมั่งมีผู้ระแวงเบลาคิส
เสมอ กล่าวว่า คิสเรียนเวทย์มนตร์ครั้งหนึ่ง
เพื่อน ของ ยายคนนั้น เคยให้เบลาคิส ทำนาย
เคราะห์ โศกโดยทางการราศีศาสตร์.

โดยปรกติ คิส ชัย รอนยต์ คนเก่าไปกรัง
บุคาเปสสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง และมีกัลยเวลา
ใกล้รุ่งในขณะที่คนทั้งหลายกำลังนอนกันอยู่
ทุกคราว บรรดาคนในแถบนั้นจึงได้ยินเสียง
รอนยต์ คิส เล่นกลลับบ้านโดยซุกเงิน พักถึง
เงินทอง เบลาคิสผู้ใช้ ง่ายอย่างพิมพ์เพื่อย
เนื่องด้วยมีเสียงโชนกันถึงเรื่องคิสว่า เป็น

บุคคลที่น่าสงสัยมากนัก คำรวจประจำตำบล
จึงเกิดระแวง และอยากสืบข้อเท็จจริงใน
ข้อนี้ จึงทำไปสืบที่รู้จัก ต่อมาไม่ช้า
คำรวจ ก็ คลาย ความสงสัย อันมีอยู่แต่เดิมสิ้น
ทั้งนี้เพราะปรากฏว่า คิส เป็นบุคคลที่สุจริต
ไทยแท้จริง มีความกรุณา สุภาพเรียบร้อย
แต่เมื่อแก่คนทั้งหลาย และน่ารักอย่างยิ่ง
เบลาคิสเคยเชื่อเชิญให้คำรวจ ไปนั่งสนทนากัน
ที่บ้านตอนกลางคืนเสมอ ๆ ซึ่งนับว่า เป็นการ
ประหลาดอยู่ เพราะนับตั้งแต่บรรดาสะเขา
ไป คิสไม่เคยยอมให้ ผู้ใดล่วงล้ำเข้าไปใน
บ้านได้เลย นอกจากนายสิทธิเมณผู้เคย
ฝ่ายคำรวจผู้นั้น จึง รายงาน การ สืบ สอน ไปที่
กรมให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามระเบียบ ความ
สงสัยต่าง ๆ เป็นอันระงับไปอีกคราวหนึ่ง.

๐ ๐ ๐

เช้าวันหนึ่ง ในระอุหนาว เดือนมกราคม
ณยุคศักราช ๒๔๓๕ มีผู้เห็นเบลาคิสแต่งกาย
พุ่มพุ่ม เดินไปกับหญิงสาวสวยผู้หนึ่งสวม
เสื้อขนสัตว์อย่างดี ห่างจากตำบลเชิงโคตา
ประมาณ ๒๐ เส้น จึงนำเขาใจว่า คิสเริ่มรัก
หญิงอีกแล้ว คนทั้งหลายที่เฝ้ามองถึงเรื่องนี้
จึงต่างคอยดูว่า ผลที่สุดจะเป็นอย่างไร แต่มี
ผู้เห็น หญิงสาวผู้นั้น ครั้นนั้นครึ่งเกือบ ต่อมา

ก็ไม่มีผู้ใดได้พบปะอีก น่าจะเป็นการพยาน
ในทางผิดกฎหมาย เพราะได้ทราบมาว่า นาง
มาจากกรุงเทพฯ และอยู่กับเบลาคิสที่วัน
ล่วงมาประมาณเดือนเศษ ชาวนาผู้หนึ่ง
ขับรถม้าจากเชิงโคตาไปลาโคสพลัว เห็น
หญิงชาย ๒ คนกำลังเดินอยู่บนยาตวัดที่ลัดคน
ริมทาง คันแควแห่งหนึ่ง ห่างจากหมู่บ้าน
ประมาณ ๓๐๐ เส้น เมื่อเข้าไปใกล้ จึงจำได้ว่า
ชายผู้นั้นคือเบลาคิส กำลังเกือบแฉกเดินคุย
กับหญิงสาวและสวอยอย่างสนทนากัน รดยงค์
ของคิสก็จอกอยู่ใกล้ ๆ ที่นั่น โกลนและเอะ
และมีไม้เท้าคล้องอย่างใด.

ในเวลาเกือบกันนั้นเอง มีนางสาวผู้หนึ่ง
ชื่อหลุยซา รูสซท์ เป็น บุตรี พ่อค้า ฝ้าย อยู่
ตำบลคาโรลล์ โคโรท ไปแจ้งความที่กรม
คำรวจ แขวงโยเซฟวอร์ธใน กรุงบูคาเปส ว่า
เย็นวันหนึ่ง นางไป ลูกะคอนที่ไซโมซี ได้
พบปะกับชายผู้หนึ่ง ครั้นนั้นรุ่งขึ้นชายผู้นั้น
จึงพานางนั่งรถยนต์ ไปเที่ยว คุย กันหลายชั่วโมง
นางกลับแวะพักที่บ้านชาย (อยู่นอก
เมือง) และคืนแก่ กระหยา แล้วจึง
เข้าไปในเมือง แต่หวั่นภัยประทุกันอาหาร
ว่างอีกครึ่งหนึ่งพักที่คาการ ชายผู้นั้นจึง
แจ้งแก่นางว่า ถ้านางไม่รังเกียจไปยังบ้าน

พ.ศ. ๒๔

เบลาคิด

เขา (อีกแห่งหนึ่งในเมือง) ซึ่งอยู่ใกล้
สถานมากแล้ว เขานี้จะทำนายโชค
ชะตาให้ นางก็มีความยินดี และกระหาย
อยากทราบ (เหมือนหญิงโศกมาก) จึง
ตกลงไปด้วยกัน.

ครั้นถึง นางจึงนั่งลงยังที่อื่นควรร แล้ว
รอกว่า เขาจะทำอย่างไรต่อไป สักครู่ชาย
ผู้นั้นจึงให้นางดื่มสุราสละล่องอ่อน มีรสจืดจืด
แล้วให้นางฟังกลูกแก้วกลมมันได้ และ
พูดเย้านางว่า ถ้าฟังไปนาน ๆ จะเห็นภาพ
ลึกลับภายใน.

นางฟังอย่างตั้งใจอะไร สักครู่จึงเริ่ม
รู้สึกมันง ๆ ทั้งนคอง มาจากสุราที่ดื่ม
เมื่อ บัดนี้พอนางเงยหน้าขึ้นจากลูกแก้ว
กลม นางมองไปที่กระจกคังบนโต๊ะ เห็น
ภาพชายผู้นั้นนอนอยู่ข้างหลัง มีถ้อยคำใหม่
เขียนผูกเป็นห่วงกระตุก กำลังจะทำอะไรคล่อง
คือนางฉวยมัน!

นางเห็นสีหน้าเขาเปลี่ยนไปจากเดิม เป็น
หน้าคาบว้าย ริมฝีปาก คาง คาลูกพองวาว
เต็มไปด้วยจริตแห่งพิฆาต นางขวัญอ่อน
ก็ใจหาย เลยล้มพวยหมกหลับชะงัดอยู่ จำ
อะไรไม่ได้อีก นอกจากมารู้สึกเมื่อนางอยู่
ใต้ต้นไม้ในสวน เอ็ดซาเยทปรักเวลล่าฆ่ารุ่ง

เครื่องเพชร นลินดาตาประกายและเงินทอง
หายไปหมดสิ้น!

นาง แลดูเรื่อง นี้ให้ กรม ตำรวจอย่าง
แจ่มแจ้ง ตลอดจนลักษณะและภูมิฐานบ้าน
ของชายทั้งสองในและนอกเมือง ตำรวจ
รับได้ ส่วนที่นี้ แต่สืบหาบ้านทั้งสองแห่ง
ที่ว่า ไม่ได้จนแห่งเดียว ตำรวจก็หมดปัญญา
เลยเข้าใจว่า นาง นั้นไปเอง ตามวิธี คน
สาว ๆ ทั้งเพื่อ เรื่องจึงเงียบหายไป.

ต่อมาอีกประมาณ สัปดาห์ มีเรื่อง
เกิดขึ้นคล้ายเรื่องนอก คือ มีหญิงผู้หนึ่ง ไป
แจ้งความที่กรมตำรวจแขวงเบญจวรรคในกรุง
อยุธยา นางมีสามแล้ว แต่ทั้งสามล้วน พรังอยู่
เป็นลูกผู้ มีพระกลุ่ สามเป็นพ่อค้าที่มั่งคั่ง
ผู้หนึ่ง นางแจ้งแก่กรมตำรวจว่า นาง
อยู่ที่พรังชโยเซฟท์ไกว เข้าอาทิภัย
วันหนึ่ง นางไปเที่ยวสดที่เรสซารอสแต่ผู้เดียว
ได้รู้จักกับชายผู้หนึ่ง แต่งกายงดงามเหต
ที่รู้จักกันนั้นคือ มรดนคันทนหนึ่งแล่น
ผ่านหน้าจึกกระแหล่นจะทักนาง หากชาย
ผู้นั้นรีบช่วยหนีมือหลยเสียได้ จึงรอกันควาย
นางขอขยอนุญาตเขาใหญ่โต จึงเป็นที่รู้จักกัน
ขณะที่เกิดขึ้นด้วยกันนั้น ฝ่ายชายจึงบอก
นางว่า ชื่อพรังชโยเซฟแมน เป็นพ่อค้าเร่

นายสะอาด

กนิย

ชายเพชร และบอกท้าวว่า คนเป็นผู้สนใจใน
วิชาจิตศาสตร์ บังเอิญนางก็เอาใจใส่ในจิต
ศาสตร์อยู่ก่อนแล้ว จึงเป็นทสนทสนมกันยิ่งขึ้น
เวลานั้นสามนางไม่อยู่ ไปธุระที่กรุงปารีส
ต่อมาอีก ๒-๓ วัน นางจึงเชื้อเชิญเขาให้
ไปรับประทานอาหารที่ร้าน นางแต่งกายค
งาม ประคองท้าวเครื่องเพชรอันมีค่า ซึ่ง
ชายผู้นั้นก็เฝ้าแต่ชมเชยมิหยุดหย่อนตามวิสัย
ที่เป็นพ่อค้าเพชร.

คืนวันรุ่งขึ้น นายฮอฟแมนชวนนางไป
เที่ยวโรงกาแฟเรโฮฐานซึ่งกรุงบูคาเปสต์มีชื่อ
ในทางนี้ / นางก็ยินยอมไปด้วย ครั้นถึง
เวลา ๒ ก.ท. นายฮอฟแมนจึงชวนนางให้
ไปบ้านตน เพื่อทำนายโซคลากให้โดยลูก
แก้วกลม นางก็ไป ก่อนนั้นมากมีเหตุการณ์
เกิดขึ้นทำนองเดียวกัน คือนายฮอฟแมน
จึงชวนให้นางดื่มสุราสัลดองอ่อน จนนางรู้
สึกมึนเมาจนหมดสติล้มปะชัญญะ นายฮอฟ
แมนจึงเอาเชือกมัดคอนาง หวังให้ตายคาที่
แต่นางยังมีสติก็อยู่ จึงกินขว้องไวไวยวชน
ยักเคียวนางก็หมดสติ จ้าจะไรไม่ได้อีก
มารู้สึกตัวเธอ เมื่ออยู่ใน ความอารักขาของ
ตำรวจ บรรดาเครื่องเพชรอันมีค่าที่นางแต่ง
มา ได้หายไปหมดสิ้น.

เมื่อมีเรื่องเกิดขึ้นทำนองเดียวกันเรื่องก่อน
นั้นแล้ว กรมตำรวจแห่งกรุงบูคาเปสต์จึงเพิ่ม
ความเอาใจใส่ยิ่งขึ้น และพยายามไต่สวน
โดยทวนชั้น แต้นางทั้งสอง (คือนางสาว
และไมล์สาว) ไม่สามารถบอกตำแหน่งบ้าน
ลึกลับนั้นได้ นาง (ทั้งสอง) ให้การว่า
ทางที่ไปบ้านลึกลับนั้นวกเวียนหลายซอกหลาย
ทาง สุตสามารถที่จะจำได้ ท้ายยังไม่
เคยผ่านทางเหล่านั้นสักคราวเดียว ใช้แต่
เท่านั้น รดยนต์ ทพาไปก็จอกแฉไวที่ถนน
ทางคั่นแห่งหนึ่ง แล้วลงเดิน ต่อไป จน
ถึงบ้านลึกลับ นางเล่าถึงลักษณะและเครื่อง
ตกแต่งภายในบ้านตลอดจนรูปพรรณแห่งชาย
สามายนั้นต้อง กันทุกประการ อันซให้
เห็นไ้ว่า เป็นชาย คน ๆ เดียว และ ถูก พาไป
แห่งเดียวกันโดยไม่ต้องสงสัย.

ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ มีหญิงอีกคนหนึ่ง
ไปแจ้งความที่กรมตำรวจบูคาเปสต์ ก็เรื่องทำ
นองเดียวกันเหมือนกัน.

เรื่อง ที่ นาง ทั้งสาม มาแจ้งความแก่กรม
ตำรวจนี้ นับว่า สำคัญมาก เพราะผู้ร้าย
อาจหาญล่องลงไปเพื่อพิฆาตและหวังในทรัพย์สิน
ของนางทั้งสอง เท่าที่ได้นำแจ้งความไว้ น
กนิย ว่า ได้ รอด ชีวิต อย่าง หวาด หวัท ทั้ง สิ้น

พ.ศ. ๒๔๗

เบลาคิส

ฉะนั้นน่าจะสงสัยว่า ที่ต้องตายเสียเพราะมี
ผู้ร้ายรายนี้จะมียศเพียงใด ยากที่จะมำรว
บุคาเปสจะทรวายถึง แม้ได้ส่งนักสืบไปยังคอบ
ทรวจตราและลงมือไต่สวนโดยกวักขัน แล้วก็
ตาม ก็หาได้รู้เวยะแสน์ลึกลึกลับของผู้ร้าย ผู้
เดินแค่มสูงนี้ไม่ อย่างไรก็ดี มีบันทึกที่กรมตำรวจ
จะสืบสวนได้เค้าเงื่อนอย่างใด มหาสงคราม
แห่งยุโรปก็เริ่มอุบัติขึ้น เป็นเหตุให้กรม
ตำรวจต้องซังกการไต่สวนคดีกลลลันไปพลาง
เพราะ เหตุการณ์ภายใน ประเทศย่อมยังกึก
ความยุ่งยากขึ้นเป็นธรรมดา และต้องมัว
สำรวจรักษาความเรียบร้อยภายใน บรรดา
ชายฉกรรจ์ทั้งหลายถูกเรียกเข้า สมทบ กองพล
เพื่อช่วย เหลือ ประเทศเยอรมัน ต่อสู้สัมพันธมิตร
ที่มีรหู่ใหญ่.

เบลาคิสเป็นผู้รักชาติและรักความเป็นไทย
คนหนึ่ง เมื่อประเทศอื่นเป็นทวักยั้งของเขา
ต้องการตัวเขาเพื่อขอยั้งประเทศแล้ว คิสก็
มิได้รั่วรอให้เสียเวลาเลย รีบลงนามสมัคร
เป็นพลอาษาทันใด เพราะฉะนั้นก็เหมือนชีวิต
อันเศร้าโศกร ของเขาเริ่ม เปลี่ยนแปลง ขณะ
นั้นแล้ว ก่อนหน้าที คิสจะเข้าสู่สมรภูมิ คิสได้
สั่งให้เด็กกานมาหาจากโรง ช่างเหล็กเป็น อันมาก
จัดแจงลงกานที่ประตูและ หน้าต่างไว้ อย่างแน่น

หนา เพื่อกันมิให้คนร้ายลอบเข้ามาเมื่อคน
ไม่อยู่ ต่อมาอีกสัปดาห์หนึ่ง เบลาคิส ผู้แสดง
คนอุทิศโลหิตในกายให้แก่ประเทศ จึงลา
จากค่ายล ชิง โคคา แล้ว แลไป สมทบกอง
พลเยอรมันพร้อมกับชายฉกรรจอื่น ๆ.

๐ ๐ ๐

นับแต่วาระนั้นมา เหตุการณ์ทางค่ายล
ชิงโคคาส่งยเวียร้อยเป็นปรกติ ล่วงมาจน
จวบยักรัง เบลาคิสยังคงประจำการอยู่ในประ
เทศเชอร์เบียคราวหนึ่ง ขณะ ที่อยู่ใน แนวรบช
เมนเคเรีย ภายหลังที่การรบอย่างใหญ่สุดสิ้นสุดลง
แล้ว เบลาคิสมี เจตหมายไปถึง นาย ลิทท์แมน
ฉะบับหนึ่ง แจ้ง ข่าวกวาว ของตนให้ ทรวาย
ฝ่ายนายลิทท์แมน (ผู้ มีอายเลยชัศกทหาร)
จึงเขียน คอย ส่งไปให้ แต่ ต่อมาสัก ๔ เดือน
เจตหมายฉะบับนั้นถึงคนส่งคืนมา พร้อมกับคำ
ชี้แจงของ เจ้าน้าทว่า เบลาคิสถูกยักจับ และ
ถึงแก่กรรม เสียแล้วที่ โรง พยาบาล ทหารใกล้
กรุงเบลเกรด บรรดาคนในค่ายลชิงโคคา
เมื่อทรวายข่าวนี้แล้ว ต่างพากัน สลดใจและ
สงสารเป็นอย่างยิ่ง เพราะเห็นว่าเบลาคิสเป็น
ผู้ มีวาคนาอาภัพ มีภรรยาที่เขาคคนหนึ่ง ก็หนี
ไปเสีย คิสก็ทนอยู่ต่อไปด้วยความหวังว่า
เมื่อเกิด สงคราม ของ ประเทศขึ้น คิสยัง พล

นายสะอาด

กนิย

เลือนลางออกมัยอันความเปนไทยแห่งชาติคน
มาบั่นกักเหลือแต่นาม และความก็ทั้งหลายไว้
ให้แก่ค่ายลสิง โศกาท่านนี้ ค่อมานามของ
เขาก็กักจารกถึงทนาย อนุสาวรีย์ แห่งสงคราม
ที่สร้างประจำไว้ด้วยถนน

ในเวลาเดียวกัน นนเอง มีเหตุมหัศจรรย์
เกิดขึ้นอีกโดยบังเอิญ คือมีผู้พบศพหญิงสาว
ผู้หนึ่ง เน่าเย็บ จนแห้งแล้ว ฝังอยู่ในดินลึก
ประมาณ ๖ นิ้ว ในกองดินแค อันเป็นค่ายล
เกี่ยวกับที่ ชาวนาเห็น เมลาคัส เดิน ไป กับหญิง
สาวทั้งเลามาแล้วในตอนต้นนั้น ทนวุธศพ
มีแหวนแต่งงานวงหนึ่ง สวมอยู่ เมื่อ ตรวจดู จึง
เห็นขอบ วงแหวนข้างใน จารึก ด้วย อักษร ซึ่ง
ภายหลังสืบได้ ความว่านางเป็น ภรรยา พ่อค้า
ชนสี่ตัว ใน กรุง เวียนนา และ ก่อน นำมาหา
สงคราม นางหนีตามสามีชายผู้ตายกลาง
คน ๆ หนึ่ง ไป มีเครื่องเพชรและเงินติดตัว
ประมาณ ๒,๐๐๐ ปอนด์ (ราว ๒๐,๐๐๐ บาทเศษ)
เมื่อนางหนีสามีไปแล้ว ก็หายเงียบไม่ได้ชาว
คราวอะไรอีก นอกจาก นาง ส่ง จดหมายจาก
กรุงบคาเปสต์, ไปถึงเพื่อนคนหนึ่ง

กรมตำรวจกรุง บคาเปสต์เริ่ม สืบสวนทันที
ต่อมาได้ความว่า สามีนาง สลัก ไปใน กองทัพ
และถึงแก่กรรมเสียแล้วภายในสี่ปีแรกที่แห่ง

การสงคราม เนื่องด้วย การตำรวจในขณะนั้น
ยังระล่ำระสายไม่เป็นระเบียบอยู่ การไต่สวน
ถึงคนร้ายจึงต้องระงับลงก่อนตามเคย

ต่อมาอีกประมาณ ๓ เดือน ขณะที่ยัง
ผู้หนึ่งกำลังไต่สวนคดีกัน แห่งหนึ่งใน ค่ายถนน
พบศพ หญิงสาว อีก คนหนึ่ง แลยอ ขึ้น จาก ดิน
กรมตำรวจจึง รีบไต่สวนอีก ตามเคย และค้น
ตามรายงานผู้ตายสูญอยู่ จึงทราบว่ายังหญิงสาวผู้
กระหายน้ำชื่อ นางสาวอิสซาเบล โคปลิช
เป็น หลานสาว ของท่านเสนาบดี กระทรวงพา
ณีย์ชยหาย ไปจากกรุง เวียนนาเมื่อ เดือนกรกฎ
าคม ๒๕๓๓ และ ได้ ความว่านาง
ศึกษาวิชาศาศตรีด้วยเหมือนกัน

กรมตำรวจเริ่มแห่งกรุง บคาเปสต์เร่งสืบสวน
โดย กวดขัน ค่อยไป ต่อมาสัก หนึ่งปี ได้รับ
รายงาน จาก กรุง เบิร์น (เมืองหลวงของ
ประเทศสวิสเซอร์แลนด์) ว่าหญิงสาวสวิส
ผู้หนึ่ง เป็นผู้มั่งคั่ง ชื่อนันเคอร์ อยู่ที่จังหวัด
โลแซนน์ (ในสวิสเซอร์แลนด์) เข้ามา
พักที่ โฮเตลลือซอแห่งหนึ่งใน กรุงบคาเปสต์ ซึ่ง
นาง เคย เขียน จดหมาย ไปถึง น้องสาว ที่เมือง
ยีนัว เสมอ ครั้นมาในเดือน ตุลาคม ๒๕๓๓
นางหายสาบสูญอยู่ไปอย่างลึกลับ
กรมตำรวจสวิสจึงแจ้ง รูปพรรณของนางมาให้

พ.ศ. ๒๔๗

เบลาทิส

ทราอย่างซัดเจน นางมีแผลเป็นแดงที่แก้ม และเท้าซ้ายพิการเล็กน้อย เมื่อได้รยรายงานนั้นแล้ว ต่อมาอีก ๓ วัน จึงได้สวนไต่ถามว่า ประมาณ ๖ เดือน มาแล้ว คำรวจ สงกาเรือน เคยพบศพนางผู้ น้อยในข้อร้างแห่งหนที่ตำบลโซลิมา ห่างจากกรุงประมาณ ๒๐ ไมล์ ซึ่งเป็นที่ มีงาน ลอดง 'ราชินี แห่ง กุหลาบ' ทุกปี.

ยัติน กรมคำรวจ มีความ สันเทที่เป็นอย่างยิ่ง แม้กระนั้นนักคำรวจยังมีไต่เคยคิดว่าเรื่องนาง ที่ถูก ลอดงไป เฟ่ง ลกแก้วแล้ว ถูก รัคคอกับเรื่องศพนางเหล่านั้นจะเกี่ยวเนื่องกัน

๐ ๐ ๐

ต่อมาไม่ช้ารัฐบาลสงกาเรือนเกิดมีความขัดสน ในเรื่องน้ำมันเครื่องยนตร ชนเนองจากการสงคราม ทางราชการจึงออกประกาศเป็นเชิงบังคับ ให้ บรรดา ผู้มีน้ำมัน เครื่องยนต์ ทั้งหลายนำไปขายให้แก่รัฐบาลจนสิ้นเชิง ประกาศของรัฐบาล ฉะบับนั้น เมื่อแรกคง ใช้แต่เฉพาะหัวเมืองใหญ่ ๆ ต่อมาอีกสัก ๓ เดือนจึงได้บังคับทั่วไปทั้งประเทศ รวมทั้งตามตำบลต่าง ๆ ด้วย แม้แต่ที่ตำบลชิงโคตาเอง ก็มี เจ้าหน้า ไปสำรวจ ฝ่ายขายแกลแมนจำได้ว่า เบลาทิส. ผู้ถึงแก่กรรม ในกองทัพล้วนมนมา

มันบรรจ ไล่ถึงไว้ เป็นอันมาก มีซ้ายขายแกลแมนที่หน้าที่เป็นคนปากฉ่อง ใบเขื่องตามเคย เจ้าหน้าทั้งรยตรงไปยังบ้านคิสโดยเร็ว จึงแจ้ง พังประตูเข้า ไปในบ้านให้ จึงเห็นดังเหล็กวิลาศเรียงเป็นแถว เมื่อเห็นเข้าที่แรก เจ้าหน้าและคำรวจ สงสัย ว่าถึงนั้น บรรจสุราเถื่อน จึงเจาะถึงเขากระเบื้องรองดู ปรากฏว่าเป็นแอลกอฮอล์ที่ยังไม่ไดกลั่น.

เจ้าหน้า ที่ มีความ ประหลาดใจ อย่าง ยิ่ง สงสัยว่า จะมีคนขึ้นใน ดังนั้น จึงเร่งสืบสวน ทินโค เมื่อแะผ่าขีคอกแล้ว จึงเห็นเสื้อผ่าของสตรีเป็นอันมากลอยฟุ้งอยู่ คำรวจจึงโดยเสื้อผ่าเหล่านั้นออกก็พบร่างสตรีเปลือยกายถูกมัดติดของแะอยู่ใน นั้น เนื้อ หนึ่งก็ ๆ อยู่ จึงเป็นการ ง่าย ที่จะรู้ว่า ผู้ตาย คือใคร ตามที่สืบสวน มาปรากฏว่า ที่ รอยคอศพมี รอยแดง ๆ คล้ายถูกรัค จึงเข้าใจว่านางถูกฆ่าตายโดยมีผู้ ใช้ท่วงกระตุกรัก จนทนายใจไม่ออกกระทั้งซากใจ.

ในห้องของคิสนั้น มีดังเหล็กวิลาศ ๕ ถึงวางเรียงอยู่ด้วยกัน ภายในดังทั้ง ๕ นั้น มีสตรีเปลือยกายของแะอยู่ทุกถั่ง และที่ศพก็มีเคาเงอน ว่าถูก รัคคอก จนซากใจ เหมือนกันทั้งสน. เรืองนี้เป็นเรื่อง อุกฉกรรชอย่างร้ายแรงที่สฤอน

นายสะอาด

กันย

ได้เคยบรรทมมาแล้วใน ประวัติการณ์ ของกรม
ตำรวจในทวีปยุโรป.

ตำรวจ คัน บรรดา วรรพวิฤ และ หนังสือ
สำคัญต่าง ๆ ของเบลาคิส ทำให้ ได้เค้านอน
ขึ้นอีกเป็นอันมาก เช่นใบรับเงินค่าแรงความ
หนังสือพิมพ์ซึ่งคิดลงประกาศในหนังสือพิมพ์
ละขัณฑ์ สำคัญ ๆ ทั้งใน กรุงเวียนนา และ กรุง
บูคาเรสต์หลายละขัณฑ์,

มีแจ้งความ ตอนหนึ่ง ที่คิดลง ประกาศใน
หนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ทั้ง ๓๐ ละขัณฑ์ ข้อ ความ
อย่างเกียวกินดังนี้ :-

ชายโศกอายุ ๔๐ ปี อยู่คนเคี้ยวมรายได้
จากการค้าขายประมาณละขัณฑ์ ๓,๐๐๐ ปอนด์
อยาก สันทนากับสภาพสัตว์ ผู้คง แก่เวียน
โดยทาง เจทหมาย เพื่อ หาญ ถึง การแต่ง
งานด้วย ผู้ โศกมักให้เจทหมายถึง
เคอ โคลเดอร์. สิ่ง ๆ ที่ทำการกรมไปรษณีย์
กรานีโคส, กรุงบูคาเรสต์

กรมตำรวจได้ส่วนประกาศเหล่านี้ โดย
ใช้ ใบรับเงิน ค่าแรงความเหล่านั้น เป็น หลัก
จึงพบ ประกาศแจ้งความ ทำนองนี้เป็นอันมาก
แต่บางแจ้งความก็เลื่องเป็นที่ว่าจะทำนายโชค
ลาภในภายหน้าให้ (ละเกาะสตรเท่านั้น) เมื่อ

ตำรวจไปสืบสวน ยัง ที่ทำการกรมไปรษณีย์ประ
จากรุงบูคาเรสต์ปรากฏว่ามึงเจทหมายว่าหน้าของ
ถึง “เคอ โคลเดอร์” ไม่น้อยกว่า ๕๓ ละขัณฑ์
ซึ่งยังมีได้มารับเอาไป.

ส่วน ทางกรุง เวียนนา มี แจ้งความ ของ
เบลาคิสลงประกาศดังนี้ :-

ค ว ร ู้ ตั ว ใ ว

ผู้ใดประสงค์จะทราบการณภัยหน้าเพื่อ
ทำเนิ่นอาชีวะของตน ควรหาญา
ศาสตราจารย์ ฮอฟแมนน์

แห่งกรุงบูคาเรสต์
เจทหมายส่งที่

ที่ทำการกรมไปรษณีย์ กรุงเวียนนา

สำหรับแจ้งความละขัณฑ์ มีเจทหมายส่ง
ถึง “ศาสตราจารย์ฮอฟแมนน์” ๓๓ ละขัณฑ์
ล้วนแต่ มาจาก สตรีผู้กระหาย ทราบ โชคลาภ
ทะลุ ทงสิ้น.

ความเรื่องราวที่ปรากฏมานี้ เป็นอันเข้าใจ
ว่าเบลาคิสล่องลวงสัตว์เพื่อหวัง สิ้นทรัพย์อย่าง
ไม่เลือกหน้าที่เคี้ยว จะเป็นผู้ใดก็ควรจะเพียร
หรือ เป็นคนจน มีเงิน ติดตัวแต่เพียงเล็กน้อยก็
ตาม บางครั้งก็ล่องลวงไปยังที่อยู่ของคนในกรุง

พ.ศ. ๒๔

เบลาคิส

ยูคาเปส และบางคราวก็พาไปเที่ยวบ้านค้าขาย
ซึ่งโคตา สุก แต่โอกาส แล้วกระทำการ
ฆาตกรรมนางผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นเสียโดยใช่
เชือกหรือคอตี เมื่อนางขาดใจแล้ว จึงเปลื้อง
เสื้อผ้า นางออก จนหมดสิ้น เพื่อไว้จำหน่าย หรือ
ขายต่อไป ส่วนถึงแอลกอฮอล์สำหรับใส่ศพ
เพื่อคองไว้ไม่ให้เน่าจนกว่าคิสรจะมีโอกาสสลับ
นำไปฝัง ก็เป็นที่น่าสยดสยองนัก !

รัฐบาลชุกกาเรียนใช้พวกเชลยศึกชุกสวน
หน้าบ้านคิสและตามกองกันแค่อน้อย ใกล้บริเวณ
นั้น พบ ศพอีก ๒๐ ศพ ฝัง อยู่ตาม ที่ต่าง ๆ
ล้วนแต่ เป็นศพ สตรีทั้งสิ้น ! กรมตำรวจค้น
พบตัวจำหน่ายซ่อนอยู่ใต้พรมใน ห้องรับประทาน
อาหาร รวม ๓๐๐ กระบี่ ขี่ด้วยกัน ซึ่ง แสดงว่า
เบลาคิสได้นำเสื้อผ้าของสตรีไปจำหน่ายไว้ทั้งสิ้น.
เมื่อสืบสวนจากเสื้อผ้าและเครื่องเพชรเหล่านั้น
จึงจำนางได้เพียง ๓๔ คนเท่านั้น นอกนั้นไม่
ทราบว่าผู้ใดมาจากไหน อันที่จริงนางทั้ง ๓๔
ที่ไปเคาะงอนนั้น ล้วนแต่เป็นผู้ มีสกุลทั้งสิ้น
มีเงินติดตัวและของแต่งตัวเป็นอันมาก เมื่อมา
“หาๆ” กับเบลาคิส.

เบลาคิสมิได้เปลี่ยนแปลงวิถีฆาตกรรมเลย
คงใช้วิธีเดียวกันทั้งสิ้น คือใช้เชือกผูกเป็น
เงื่อนไขกระตุกคล้องคอแล้วครีครวญหลอกล่อหลอ

ก่อนนางเคราะห์ร้ายจะไว้วางยั้งใจ อันวิธี
นี้เป็นวิธีเดียวกันกับที่ นางกาเบรียล บอมบาร์ด
(นางสามัญ ชาวฝรั่งเศส) เคยกระทำ
มาก่อนจนเป็นที่หวาดเสียวสยดสยองแก่ชนทั่ว
ไป มายันนี้ เบลาคิสนำมาใช้อีก และก็
ได้ผลซึ่งเขาคงกระทำเรื่อยไป ตามบรรดา
ศพที่ขุดได้ ในสวนหน้าบ้านคิสนั้น มีผู้จำได้ว่า
มีศพของ “มาคามคิส” ซึ่งคิสโยชนา
ว่าหนีไปกับพลบิซาร์ ด้วย ศพหนึ่ง เมื่อแรก
กรมตำรวจได้ ส่วนพลบิซาร์ ซึ่งเวลานั้นอยู่ที่
เฮ แกรม (ใน ชุก กาเรีย ตวันตัก) ที่วัย
เหมือนกัน บิซาร์ให้การว่าวันหนึ่งเขานั่งคุย
กับ “มาคามคิส” ในบ้านที่ค้าขายโคตา
เวลานั้น เบลาคิสไม่อยู่ แต่ยังมีหญิงกลับมาขึ้น
โดยไม่ทันรู้ตัว จึงเกิดทะเลาะ ะระระ กันขึ้น
คิสทำทางโกรธมาก เขาจึงกลับเสีย แต่นั้น
มาก็มิได้ ไปหานางหรือพบปะอีกเลย.

อย่างไรก็ดี ยัคนคิสถึงแก่กรรมในสนาม
ยุทธประเทศเซอร์เบียเสียแล้ว กรมตำรวจ
จึงขอยืมขีความเรื่องนเสีย เกรงจะเป็นที่หวาด
เสียวแก่มหาชนทั้งโลก ค่อมมาไม่ช้า บรรดา
ผู้ที่ทราบเหตุอภิลกรรณ ก็ค่อยลืมไปทีละน้อย
จนที่สุดไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย นอกจาก
ชาวค้าขายโคตาเท่านั้น.

นายสะอาด

กันย์

ต่อมาอีกยี่สิบหนึ่ง นายสารวัตรเทศ ผู้เป็น
นายตำรวจกองพิเศษแห่งกรุงบูคาเปสต์ ได้ข่าว
ว่าเมื่อสัปดาห์ก่อน นางสาวหลุยซารุสซัท ผู้
เคยถูกเบลาคิสลงโทษเพ่งลูกแก้ว และนาง
หิวคิมได้ ออกมา ชมโลก อีกนั้น พย ชาย
ผู้หนึ่ง รูปพรรณ คล้าย คลึงกับ “ฟรังซัวฟ
แมนน” ทักประการ หะแรก นายเรตซ์ ไม่
เชื่ออย่างเด็ดขาด แต่คำนึงอันยืนแข็งแรงว่า
เห็นแก่ตา นายเรตซ์ จึงเกียรแวงขึ้น วยไป
ได้ส่วน ราย ละเอียดยัง โรง พยาบาล ที่ กรุง บ
คาเปสต์โดยพลัน.

ตามรายงานของ โรงพยาบาลกรุงเบลเกรด
แจ้งว่า เบลาคิสถึงแก่กรรมแล้วจริง กับ
ทั้งเจ้าหน้าที่ได้นำบรรดา หนังสือ สำคัญต่าง ๆ
ซึ่งแสดงว่าเป็นของผู้ตายโดยไม่ต้องสงสัยมา
ให้นายสารวัตร ขณะนั้นยังเฝ้านางพยาบาล
ผู้ปรนนิบัติ รักษา เบลาคิส ตลอดเวลา จนถึงแก่
กรรมนั้น อยู่ทันด้วย นายเรตซ์ จึงชักใช้
ไล่เลียงถึงมรดกกรรมของคิส.

นาง พยาบาล จึงบรรยายให้ ฟัง จนสิ้นเชิง
แล้วเสริมท้อไปว่า

“จริง ๆ นะคะ เด็ก หน้าตา ซื่อ ๆ ท่า
ทางใจบุญคนนั้น ไม่น่าประพฤตินั้นเลย.”

“เด็ก !” นายเรตซ์ร้องก้อง, ทำตาพอง
“หล่อนหมายความว่าอะไร ? เบลาคิสอายุ
๕๐ แล้วยังเป็นเด็กอีกหรือ ?”

“ประธานไทย” นางว่า “เบลาคิส
ที่ตายนั้น อายุ ๒๐ เท่านั้นแหละเจ้าข้า !

เมื่อเกิดการสงสัยขึ้นเช่นนั้นแล้ว จึงได้
ได้ส่วนบรรดาสรรพคดีหมายและหนังสือสำคัญ
อีกครึ่งหนึ่ง คงได้ ความว่า เป็นของ เบลาคิส
แห่งค่ายลึงโคคาทุกประการ เพราะฉะนั้น
จึงลงความเห็น ว่า คิส ลอย สัมเปลี่ยน กระชาย
สำคัญกับผู้ตาย ซึ่งมีกัน ถูกฝังอยู่ใน สุสาน ใน
นาม ของ คิส เอง แล้วตน เล็ดลอด กลับไป
ซุกซ่อนอีกครึ่งหนึ่ง

เมื่อนายสารวัตรเทศ ได้เรื่องดังนี้แล้ว จึง
รีบกลับมารายงานที่กรม เภกรุงบูคาเปสต์โดยเร็ว
กรมตำรวจ ซุกซ่อนจึงออกตามจับอย่างกวก
ขันที่สุด และได้แจ้งไปให้ กรมตำรวจตลอด
ทั่วปัฐ โรปทรายทั่วกัน ต่อมาข่าวว่าเบลาคิส
เล็ดลอดหนีไปกรุงลอนดอน กรมสืบราชการลับ
แห่งสกอต แลนยาร์ก และ ปารีส บูเรเต จึง
ออกสืบสวน แต่เบลาคิสก็ยังคงล่องแก่งน้ำมือ
ไปไต่จนกระทั่งทุกวันนี้.

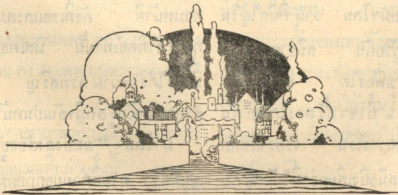

พ.ศ. ๒๔

เบลาคิส

(หมายเหตุของผู้แปล ๑ ท่านผู้อ่าน คงจำ
เรื่องของ ลังครู “บลูเบ็ค” (ชาว
ฝรั่งเศส) และ ยอร์ช ไฮเซฟ สมิท
(ชาวอังกฤษ) ได้ก็ ซึ่งล้วนแต่
ประหาญสตรเพื่อ สมรส และ ทรัพย์สิน
ของนางทั้งสิน หากเทียบเรื่องของ
เบลาคิส (ชาวซุงกาเรียน) ผู้มีความ

มุ่งอย่างเดียวกันกับ ลังครู หรือ สมิท
แล้ว น่าจะเห็นว่าคิสมีฤทธิ์เดชมาก
กว่าใคร ๆ เพราะกรรมตำรวทอทั้ง
ยุโรป และอเมริกาจ้งจับไม่ได้ ไม่
ทราบว่าจะไปซุกซ่อนอยู่ที่ใด ส่วนคน
ทั้งสองนั้น ถูกลากไปสู่ตะแลงแกง
เสียแล้ว)

๑๖๔. ความจำนงหวังแห่งทวยชน

มีความเกษมปราโมทย์แห่งชีเป็นใจกลาง

กรณี์ทุกประเภทที่อุปถัมภ์ ก็เพราะการสวร้ายหาผลดังกล่าวแล้ว แต่ต้อง
ตกตามคติทั้งสองแท้ คติไหนหนอจะเป็นไปเพื่อสม มโนระของท่าน.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

ปรีโลด

ของ

นายเทพ มหาเปารยะ

(ตีจากหน้า ๖๔๓ ฉบับสิงห์ ๖๘)

เมื่อเรฟเวอร์เรนชาลสเมสันมาถึงนั้น เขา
ยังไม่ทันจะเสร็จจากการรับประทานอาหาร
และจะเห็นได้จากการตกทาบปราศรัย ระหว่าง
ท่านเรฟเวอร์เรนกับมาโลน ว่าผู้^๑ที่ผู้^๒ใส่ใน
ลัทธิจิตศาสตร์ ด้วยกัน สนิช สนม กลม
เกลียวกันได้รวดเร็วเพียงใด ครั้นนั้นแม้จะ
เย็นแต่เพียงครึ่งที่ ๒ ที่ เขา ทั้ง สอง ได้ พย กัน
ก็ยังมิวายที่ท่านเรฟเวอร์เรน จะปราศรัยกับ
เขา ฉะนั้น^๓ที่สนิชยังเลี้ยกว่าที่ใดเคย เคย
คำกันมาถึงแรมปี

“เฮ้ ! ยังเกี่ยวกับควาหาความจริงอยู่อีก
หรือ ?” ท่านทัก ขณะที่สำคัญอีก
“หวังใจว่าคงจะ ไม่โลกโสมเหมือนกันที่ เรา
ไปโดนกันมา นี่”

ริชกสตัน “ให้ตายสิ ! ท่านอาจารย์ เช่นนั้น
ผมเข็ดหลาบ คำนิยความ กล้า หาญของ ท่าน
เสียจนยากจะหลุกอยู่แล้วละ ”

มิสซิสเมลเล “ท่านอาจารย์ ไปแสดง
ความกล้าหาญที่ไหนมาล่ะ ? ”

“ไม่ใช่กล้าแกล้งอะไรหรอก ฉะนั้นปฏิบัติ
ตามหน้าที่ ทั้งที่เธอและสมาคมทำกันอยู่
ทุก ๆ อาทิตย์เท่านั้น มิสเคอร์เมลเลเสียอีก
ที่ควรได้รับ ความ สรรเสริญ ในฐานะที่ได้
สั่งสอนให้ฉันรู้สึกอีกจนเป็นหน้าที่ ”

มาโลน “ผมยังสงสัยอยู่อีกหลายอย่าง
เป็นต้นว่า ตามที่ท่านบอกกับผม ถึงยี่คำที่
เกี่ยวข้องอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ ในโลกเรา—ว่า
การที่เขาไปพบปะกับสิ่งที่เขาไม่เข้าใจ และ
เขาไม่เคยนึกเคยฝัน และ เขาต้องการให้
เราช่วยชี้แจงสั่งสอนหรือครับ ? ”

เมลเลทั้งสามมีบรรดาพักหน้ารับของว่าเป็น

“ก็เพื่อนฝูงหรือวงศ์ญาติของเขาที่ตายไป
และได้เคยพบเคยเห็นสิ่ง เหล่านั้น มา ก่อน แล้ว

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

จะไม่อ่อนแอกว่าคนอื่นใด คิดว่าเราหรือ ? ”

“ เป็นคำถามที่ยุติธรรมที่สุด เราเองก็เคยลงมาแล้ว และได้รับคำอธิบายจากเขาว่า เขาเป็นพวกที่มียาพิษ หรือไม่มีก็มั่วหวังอะไรสัก อย่าง หนึ่ง อยู่ในโลก หนึ่ง ต้องเกี่ยวข้องกับคนอื่น แต่พวกที่อยู่ในฐานะจะช่วยเหลือคนอื่นได้เนี่ย อยู่สูงเกินไป คนนั้นเราซึ่งอยู่ใกล้กว่า จึงทำความผิดต่อให้ดีกว่ากัน ,,

มีสตีลเมลด “ ครึ่ง หนึ่ง มีวิญญาณที่น่าสมเพช— ”

“ ภรรยาของผมสมเพช ทุก สิ่ง ทุก อย่าง ผมเชื่อว่า หล่อน คง สมเพช ยมพระบาล ด้วย ” เมลดแซะคอ

“ แม้ละ, เขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ควรเวทนาจริง ๆ วิญญาณที่กล่าวถึงนั้น มาจากที่ ๆ คล้ายกับที่เราเข้าใจกันว่านรก เราได้พยายาม แะ นำ สิ่ง สอน เขา ทุก ๆ อาทิตย์ จนวันหนึ่งเขาร้องขึ้นว่า “ แม่ ! ฉันได้พบกับแม่แล้ว ” เราพากันประหลาดใจ จึงได้ถามว่า เขาไม่ได้พบบันมาแต่ก่อนดอกหรือ ? “ ก็ผมจมอยู่ในที่มืดเช่นนั้น แม่แก่จะเห็นผมได้อย่างไรเล่า ”

“ ก็จริงอยู่, แต่ตามที่ผมเข้าใจจาก

คำอธิบายของท่านนั้นว่า เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการทรงฌาณ เช่นการที่ผู้ มีทุกข์อื่นจะมาขอความช่วยเหลือจากท่านนี้ ย่อมอยู่ในความบังคับบัญชาของวิญญาณชั้นสูงคน หนึ่ง หรือที่เรียกกันว่ามัคเทส ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นวิญญาณชั้นสูงอื่น ๆ จะไม่มีอำนาจให้เห็นข้างเลยเจียวหรือ ? ”

“ เปล่า, เพราะมันเป็นหน้าที่เฉพาะตัว เพื่อเป็นตัวอย่างผมจะเล่าเรื่องที่ เกิด ขึ้น ให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง ครึ่งหนึ่งได้ มีคำจำกัดกล่าว อยู่ในที่ประชุม และเมื่อวิญญาณที่เคยเป็นแขกประจำของเราเข้ามา เขาหาเห็นกันไม่ จนกระทั่งเราทักขึ้น เมื่อเราถาม คำว่านั้นว่า ไม่ได้เห็นวิญญาณ อื่น ๆ ดอกหรือ ? เขาก็ตอบว่าเขาไม่เห็นอะไรนอกจากแสงสว่าง ”

ขณะนั้นมีสเตอร์บอนเคอร์เบิน ซึ่งฟังจะมาถึงจาก สถานี วิคตอเรีย ได้เข้ามาซัด จึงหวังการสนทนา กัน เลย มีสเตอร์บอนเคอร์เบินมีหน้าที่เป็นคนชน ของ อยู่ ที่ สถานี นั้น แต่ขณะนั้นเขาแต่งเครื่องพลเรือน เขามีคาน้ำชาชดชั่งเหมือนคนเจ้าทุกข์ ได้ โทนหนวดเคราเลียบเรียบร้อย และนอกจากนั้นตัวยังมี

นายเทพ มหาปารยะ

กนิย

แหวเป็นเจ้าความก็อยู่แล้ว ก็หามีสลักฉะ
ที่ จะ ส่อให้ เห็นว่าเขาเป็นผู้ มีความสามารถ
อย่างใดไม่

“ท่านเตรียมรายงานไว้ให้ผมแล้ว หรือ
ครับ?” เป็นคำพูดประ โยคแรกของเขา

มิสซิสเมลเล ซึ่งกำลังทำการค้นคว้า
เขาอยู่ด้วยอาการ ยิ้มแย้ม แจ่มใส ส่ง ของ
หนังสือฉบับหนึ่งให้ “เตรียมไว้เสร็จแล้ว
เอาไปอ่านที่นั่นเถิด” “ห่อหอยแล้วก็ห็น
มา อธิบายว่า “เทอร์เนนไม่ ทราบ ถึง สิ่ง
มหัศจรรย์ ที่เขาเป็นผู้ ทำให้เกิด ขึ้น ออก

เพราะ เขา ไม่ มี สัมปชัญญะ ตลอดเวลา การ
ทรง ฌาน เรา สอง คนต้องช่วยกัน บรรเทา
เหตุการณ์ไว้ให้อ่านเสมอ”

เทอร์เนน “เมื่อใด อ่าน เข้า ก็ไม่ วาย
ประหลาดใจสักครั้งเดียว”

เมสัน “แสดงไม่ว่่ายพมใจด้วย”

“ไม่สู้จำเป็นครับ เทอร์เนนตอบอย่าง
ถ่อมตัว “ผมไม่เห็นว่าการใด เครื่อง
มือจึงจะต้องพมใจ เพราะเจ้าของหีบใช้
นอกจากจะเกิดความพอใจ และความยินดี
ซึ่งต้องมออย่างป็นธรรมดา”

“วิเศษจริง! เทอร์เนน” เมลเล ร้อง
ขึ้นและสะแงความพอใจ โดยเอามือวาง

ลงบนโต๊ะเทอร์เนน “คนทรงที่ค ย่อมไปเป็นผู้
เจียมตัวด้วยเสมอ เพราะหลักการทรงฌาน
ก็คือ การอุทิศตนให้เป็นสาธารณะประโยชน์
เอะ! เราลงมือทำการกันได้กระมัง เคียว
มิสเทอร์ซังจะว่าอา”

“ใครเป็นมิสเทอร์ซังครับ?”

“เคียว ก็รู้จัก ออก เราไม่ จำเป็น ต้อง
นั่งเป็นวงล้อมโต๊ะ จะนั่งครึ่งวงกลมรอบเขา
ถึงใช้ก็ได้ ลดไฟลงเสียครึ่งหนึ่ง—นั่นอย่าง
งั้นดีแล้ว นั่งเสียให้สบายซิเทอร์เนน ชุกๆ
ตามเขาจะสบายกว่า”

คนทรงซึ่งนั่งเอนตัวในท่าที่สบาย ที่ สก
อยู่บนเก้าอี้โซฟา ตัวใหญ่ได้ สงบอารมณ์เข้า
ฌานทันที ทั้งเมลเลและมาโลนทาง สมุ
บรรทุกไว้กับขา และคอยเหตุการณ์อยู่

เหตุการณ์ก็มี ใต้รอบ ข้าง ที่ จะ เกิด ขึ้น
เทอร์เนนได้ลุกขึ้นนั่ง ค้างตัว ทรง โย ฉวย พลัน
อธิบายถ้อยแถลงของหอยซึมเชื่องของเขา ได้
กลายเป็นซึ่งซึ่งเองานเขาการอย่าง ผู้มี
อำนาจ การข่มเหี้ยๆ ได้ปรากฏขึ้นที่ริมผ
ปาก คงคาทุ่งคัหรวลัดลง และเขาได้
ชุกมือทั้งสองไว้ ในแขนเสื้อซ้ายที่สวมอยู่
“ก็ก็ อี เว น ึ่ง” เขาพูดซ้ำๆ และ

พ.ศ. ๒๔๖

ปรโลก

ชาวเป็นหัวง ๆ “หน้าใหม่ ๆ ใครกัน?”

“กู อี เวณ นึง, ชัง” เจ้าของบ้าน
กล่าวต้อนรับขึ้น “เธอคงรู้จักมิสเตอร์เมสัน
ดีแล้ว คนนี้, มิสเตอร์มาโลนเป็นผู้ลัก
ไฝ่ในกิจการของเรา และท่านผู้นี้คือ หลอก
ยอนร็อกสตัน—ท่านผู้เป็นเจ้าบุญนายคุณ ของ
เราวัน”

เมื่อเอ่ยนามใคร่ขึ้นเทอร์โยนก็หัน หน้า มา
ทางผู้นั้น และยกมือขึ้นจรดศีรษะเป็นการ
คำนับแบบยิวพาทิก ทำทางของเขาขณะ
นั้น ฝัง ฝัง เป็น สง่างาม ผิด กับ มิสเตอร์ยอน
เทอร์โยนเมื่อครั้งนั้นมาก

“หลอก ยอน ร็อก สตัน!” เขาทวน
คำ “ขุนนาง อังกฤษ! ชังเคยรู้จัก
หลอก—หลอก ยอน แมคคาร์ต—คาร์ตอะไรก็
ล้มเสียแล้ว เมื่อก่อนนี้ชังเคย เรียก เขา ว่า
“ผีฝรั่ง” กูเถอะ! ชังเองก็ต้องเรียนอีก
มากมายนัก”

“เขาพูดถึง หลอกแมคคาร์ต” นั้น
ต้องเป็นเมื่อ ๗ ปีมาแล้ว ชังคงจะเป็นปราชญ์
อยู่ในสมัยนั้น” เมลเล อธิบาย

“อย่าเสียเวลา!” มัคเคเทศ์ร้องเตือนขึ้น

“วันนี้น่างานมาก มีวิญญาณมากคอยอยู่เยาะ
เยาะ เก่า ๆ ย่าง ที่มาใหม่ก็มี ชังเลือก

พวกแปลก ๆ มาเสมอ ไปละ” แล้วเขา
ก็เอนตัวลงบนเบาะ

นาที่หนึ่งล่วงไปเขาจึงลุกขึ้นนั่งอีก

“ผมต้องการจะมาขอโทษท่าน” เขา
พูดด้วยสำเนียงอันชัดเจนแจ่มแจ้ง “ผม
เคยมาเมื่อสองอาทิตย์ก่อนนี้ และได้ ไปครีก
ตรงดิ่งโอวาทของท่าน ความลำบากต่าง ๆ
คู่คอยทะเลาะง”

“ท่านคือวิญญาณที่ไม่เชื่อ ถ้อยใน พระ ผู้
เป็นเจ้าหรือ?”

“ถูกแล้ว, ผมพูดเช่นนั้นในเวลาโทโย
ผมเหนื่อย—เพลีย เพราะเขื่อนายต่อทุก

สิ่งทุกอย่าง เพราะ หมอ อ้น มีคเป็น เจ้า
หุ้มห่อ และคอยด่วงให้มดถึงลงสู่เหวนรก
อยู่เสมอ ผมจึงหมกหัวงสันคึกแล้ว ท่าน
และมัคเคเทศ์เงินของท่าน เป็นคนแรกที่ได้
วิสดาสะกับผม อย่างผู้ที่มีเมตตาคิดที่ ท่าน
ปลุกความหวังให้เกิดขึ้นในตัวผม”

“ท่านตายตั้งแต่เมื่อไร?”

“โอ! นานเต็ม ที่ เราไม่ได้ยิน ยี่
เกื่อนกันเหมือนอย่างท่าน ทروق มัน คล้าย
กับสำร่ายที่ไม่รู้จักสิ้นสุด”

“ใคร เป็น พระ เจ้าแผ่นดิน ของ ประเทศ
อังกฤษในเวลาอันนั้น?”

นายเทพ มหาเปารยะ

กันย

“ควีน วิทอเรีย ผมฝากไว้ในทาง
โลกเกินไป มันจึงกลายเป็นท่วงทริ่งตราผม
ไว้ ผมไม่เคยเชื่อถึงชีวิตในอนาคต เคียว
นั้นผมรู้สึกผิดแล้ว แต่ก็ยังเปลี่ยนนิสัยให้
ถูกกับสภาพใหม่ไม่ได้ โดยทันที”

“ที่ท่านอยู่นั้นลำบากนักหรือ?”

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันมืดมัวไปหมด
แหละคือความลำบากของเรา สิ่งต่าง ๆ ที่
แวดล้อมเราอยู่ คือมหันตทุกข์ทั้งนั้น”

“ไม่ใช่ แต่ ท่าน คน เคียว ที่ ได้ รับ
ทุกข์เช่นนั้น”

“ถูกแล้ว เขาคือผู้ที่ขาดหลักยึดเหนี่ยว
เช่นเดียวกับผม จึงได้รับความลำบาก”

“ท่านคงจะไต่พันไปในไม้ซ้ากอก”

“โอ! ไบรอนน์กว่าช่วยผมไว้เขาบุญลึกคน
เล็กครับ”

“โอ! น่าสงสาร” มิสซิสเมลเลอร์
พรรณ “ท่านได้รับความลำบากมามากแล้ว

แต่อย่าถึงตนเองและความทุกข์ของตัว จง
พยายาม ช่วยผู้อื่น ให้พ้น จาก ความ ลำบาก
ท่านจึงจะได้กุศลที่จะช่วยตัวของท่านเอง”

“ขอบใจ คุณนาย ผมจะจำคำสอนของ
คุณนายไว้ ผมได้นำมาวันนักคนหนึ่ง และ
เขาได้ยื่นคำสอนของคุณนายแล้ว เราคง

จะท่องเที่ยวทางร่วมกันไป จนกระทั่ง—ถ้า
เคราะห์ดี พระเจ้าไบรอนน์—ก็จะพบแสงสว่าง
เข้าด้วยกันสักวันหนึ่ง”

“ท่านอยากให้เราสวดมนตร์ แ่่กกุศล ให้
ท่านไหม?”

“พุทโธ! อยากซี่ครับ”

เมสัน “อาเถอะ, เราจะสวดให้ เคียว
ท่านเรียก “พระบิดา” ให้หรือยังล่ะ?” เขา
กล่าวคำนำ บทสวดจึงว่อนขึ้น แต่ก่อนที่
จะจบ เกอร์เบรอนก็พยักต้งไปบนเบาะ และ
กลับซาคีเป็นมิดเตอร์ซังขึ้นมาใหม่

“เขากำลังเดินในทางที่ถูกแล้ว” มิดคัทเทค
กล่าว “เขายอมสละเวลาให้ผู้อื่น ที่
เป็นตัวอย่างที่ดี เวลานี้ซึ่งกำลังเรียกภัย
ร้ายตนหนึ่ง—โอ้ย!”

เขาร้องขึ้นอย่างนำขึ้น แล้วก็หงายตัว
ลง และกลับลุกขึ้นในท่าองเค็มอก แต่
ครั้งนี้ เค้าหนาของเขามลิกษณะขึงตึงสะแดง
ว่าโกรธจัด

“อะไรกันนี่! ฉันไม่รู้เลยว่าเจ้าแจ็กบ้า
คนนั้นมลิทธิอะไรที่จะมายังคิยให้ฉันมาในทันที
บางทีท่านจะอธิบายได้บ้างกระมัง?”

“เพื่อช่วยเหลือท่านน้า”

“เมื่อฉันต้องการความช่วยเหลือของท่าน

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ก็ควรขอให้ฉันออกไปเสียก่อนสิ เวลานี้ฉัน
ยังไม่ต้องการ . เพราะฉันนั้นการที่ท่านทำเช่น
นี้ ฉันถือว่าเป็นการหมิ่นประมาทฉันตรง ๆ
เจ้าใจขี้มันบอกว่าคุณจะคงมาในการประชุม
ศาสนาอะไรสักอย่างหนึ่ง”

“เราคือ สมาคม ‘เปลื้องทุกข์’ ของ
ลัทธิจิตตะศาสตร์”

“ซึ่งเป็นลัทธิที่ขำและระยำที่สุด ฉัน
ขอบอกว่าจะไม่ยอมเกี่ยวข้องกับอันนั้น”

“เพราะความกิดความเห็นของท่าน นอก
คอกอยู่เช่นนั้นแหละ ท่านจึงต้อง ตก อยู่ใน
ความยากลำบากอย่างนี้ เรามีความประสงค์
จะปลดเปลื้องความลำบากของท่าน”

“ความลำบาก! ท่านพูดถึงเรื่องอะไร
กัน?”

“ท่านรู้ตัวหรือไม่ ว่าท่านได้ตายแล้ว”

“ท่านพูดเหลวไหลที่สุด ฉันกำลังพูด
กับท่านอยู่อย่างนี้ จะเรียกว่าตายยังงี้ได้”

“เชื่อเถอะ ว่าท่านตายไปแล้ว เวลา
นี้ท่านได้เข้าไปอาศัยอยู่ในร่างของคนอื่น”

“ฉันเข้าใจ ว่าฉันได้หลงเข้ามาอยู่ใน
โรงพยาบาลมานานกว่า”

“โรงพยาบาลถูกแล้ว แต่มันเป็นโรง
พยาบาลสำหรับ รักษาโรคหนัก ๆ อย่าง ที่

เรากำลังรักษาท่านอยู่เดี๋ยวนี้ ที่ท่าน อยู่ นั้น
มีความสับสนหรือ?”

“ความสุข? ไม่มีเลย มีแต่ ความ
ทุกข์อย่างที่ไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน”

“จำได้ว่าเคยช่วยมายังหรือเปล่า?”

“ได้สิ ฉันเคยเจ็บหนักมากทีเดียว”

“และ ท่าน ได้ ตาย เพราะ ความ ใช้ ใน
ครั้งนี้”

“ท่านพูดเหลวไหลไม่เข้าเรื่องอีก แล้ว”

“ท่านรู้ ใต้อย่างไรว่าท่านยังไม่ตาย”

“นั่นแหละท่าน ฉันจำต้องสอนท่านถึงเรื่อง

ศาสนาเสียบ้าง บุคคลที่ฆ่าเพื่อกันมาอย่าง
ที่สภาพคนควรกระทำ เช่นตัวฉันนี้ เมื่อ

ตายไปก็เกิดเป็นเทวดา และบรรดาพวกที่คบค้า
สมาคมกันแล้ว ก็ล้วนแต่เป็นเทพบุตรนางฟ้า

แต่ฉันคงอยู่ในร่างเดิมของฉัน ยัง อยู่ใน
สถานที่อันตรงข้ามกับสวรรค์ ยังพบกับผู้ที่

จะเรียกว่าเทพบุตรนางฟ้าไม่ได้อยู่ฉัน จะ
เรียกว่าตายยังงี้”

“อย่าได้พยายามลวงตนเองอีกต่อไปเลย
เราประสงค์จะช่วยท่าน แต่ท่านจะก้าวหน้า

ออกไปอย่างไรได้ เมื่อ ท่าน ยังไม่รู้ สำนึก
ถึงสภาพของตนเอง”

“โอ๊ะ! ขอบอกว่าจะจะเหลืออกอยู่แล้ว

นายเทพ มหาเปารยะ

กนิย

นะ ฉันไม่ได้บอกกับท่านดอกหรือว่า—?” ประเดี๋ยวก่อน”

◎ ◎ ◎

คนทรงไถ่ถอนหงายลงบนเก้าอี้ นวมอีก และสักครู่หนึ่งจึงได้กลับลุกขึ้นใหม่ ใน ครึ่งนเขาพบเป็นสำเนียงของมัทศกุเทศจีน และ ยัมเหย ๆ อย่างเบยเจ็กแท้ เขาซุกมือไว้ในแขนเสื้อและกล่าวว่า

“เขาเป็นคนก็คอก—แต่ใจ ไม่ซ้า คง รั้สึกตัว จะพยายามพามาอีก— โอ้! พระเจ้า, พระเจ้า, ช่วย—ช่วยด้วย, พ่อ แม่ จำ!”

เขากลับนอนหงายลงไปอีก เสียงร้อง ของเขาโหยหวนน่าสับสนเป็นอย่างยิ่ง ทุกๆ คนได้ลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ “เลื่อย! เอา เลื่อยมาเร็ว!” คนทรงยังร้องว่าพรวดต่อไปอีก แต่เสียงค่อยๆ เงียบเป็นเสียงครวญ คราง อย่างผู้ที่ได้ รับ ความเจ็บ ปวด แสบ สาทัส

แม้แต่ เมลเด เองก็ไม่อาจจะค้นตกใจ เช่นเดียวกับคนอื่นๆ.

“ใครคงจะ ทำร้ายเขา ผมไม่เข้าใจ เลย คงจะเป็นผลร้ายของโทงที่ร้ายแรงทีเดียว”

“ฉันจะพุกภัยเขาได้ไหม?” เมสันถาม

“อย่า! อย่าเพื่อเลย รอไว้สัก

คน ทรง ยัง คง ขึ้น วน กระลือกระลือ อยู่

“โอ้! พระผู้เป็นเจ้า! ทำไมยังไม่เอา เลื่อยมาล่ะนะ น้ตรงนี้ บนหน้าอก โอ้ย! โอ้ย! ใครจะหักอยู่แล้ว ซอกัน ลาก กันออกทีละอะ พ่อคุณ! ยกขึ้นขึ้น ซอกัน โอ้ย! ยังงั้นไม่ได้—เจ็บ โอ้ย! ตายแล้ว—ไฟ ใหม้เข้ามาทุกทีแล้ว ซากใจเคียวแล้ว”

เสียงร้องของคนทรงเป็นเสียงที่น่าสับสน อย่างเหลือคณ ทุกคนที่ได้ยินรู้สึกคล้าย กันว่า น้ำแข็งอันเย็นเยือกได้เข้าไปจับหัวใจ

ของตนอยู่ แต่ในครู่เดียวนั้น มัทศกุเทศ ด้วจนได้กลับปรากฏขึ้นในร่างของคนทรงอีก

“เป็นอย่างไรบ้าง มีสเตอร์เมลเด?”

“น่ากลัว วึ่งๆ ชัง อะไรกันนะ?”

“สำหรับท่านพุนั้น” เขาพยักหน้ามา ทางมาโดน “เขาต้องการเรื่องลง หนังสือ พิมพ์ ชัง ก็ให้เขา ไม่มีเวลา จะ อธิบาย ยังมั่งงานอีกมาก ต่อไปนี้กะลาลี่เร็วจะ มา อ้า! มาแล้วละ”

อิริยาบถ ของ มัทศกุเทศจีน ที่ ปรากฏอยู่ใน ร่างของคนทรงนั้น ได้ เปลี่ยน เป็น การ ยัม อย่างคนๆ เขาขมมือขึ้นเกาศีรษะและออก อุทานวาว่า

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

“ให้ทำกิจเถอะ ! เกิดมายังไม่เคยหนัก
ว่าจะยอมให้อ้ายเจ็กแมง ๆ พรคน ช่มหมเล่น
ไต่สีกที่ มันว่า ‘ซ้อ’ ก็ต้อง ซ้อ ตามมัน
มันยังงักกัน หนอ ? อ้อ ! ท่าน, ผม มาอยู่นี้
แล้วครัย ท่านต้องการอะไรกับผมหรือ ?”

“เราไม่ต้องการอะไรหรอก”

“ก็ อ้ายแป๊ะ นั้นมัน ว่าท่านต้องการ
อะไรสักอย่างหนึ่ง มันลาคักตัวผมมาจนได้”

“ตัวเขเองที่ต้องการ— คือ ต้องการ
ความรู้ ในเรื่องตัวของเขเอง”

“เอ, ทำอะไรจริง ผมลืมหื้มทีละทีทาง
เสียหมดแล้ว ร้อยแต่ว่าม้วยไปแล้วเท่านั้น
พอได้เห็นนายทหารประจำบ้านเข้า ผมก็เห็น
ลูกบน มัน ห้ม แล เสีย เป็น ชัน ๆ อยู่ต่อหน้า
นา แลจะ ไม่ซึ้งใจได้ เมื่อแกชผมกับ
อ้ายพวกเพื่อนผม ในเรือลำเดียวกัน ก็ต้องเสียด
ด้วยกัน เพราะเรามาพบกันหมด ชันอยู่ แต่
พระของเราเท่านั้น แลจกเอาเรื่องโกหกกระยา
อัยปรีชาไรขึ้นมาสอนก็ไม่รู้ ไม่เห็น จริง
อย่างแกว่าชักอย่างเดียว”

“เขอยู่ไหนหรือะไร ?”

“เวือ มอนมัท”

“ที่จมนมอัยกับเยอรมันใช่ไหม ?”

“นั่นแหละขอรับ จมในทะเลแถบอะเมริกา

ไต้ แหม ! อะเวทเทียว คุณ ” ตอน นั้น น้ำ
เสียงสระแควว่า ผู้พบกันไปด้วยความ ชนชม
“ผมได้ยินว่าเพื่อนเราไต่แกแค้นให้แล้วจริง
หรือครัย ?” เขากล่าวสลับไป อย่างมี
ความรุนแรงขึ้นข้าง

“จริงละ มันจมลงไปอยู่กัน ทะเลกัน
หมดแล้ว”

“เราไม่ได้พบกับอ้ายพวก วายร้าย ทางนี้
เลย เพราะที่มันยังก้อยู่ อ้ายพวกฉิบหาย
เรายังไม่ลืมว่า มัน ทำ กัยเราซึ่งงักออก ”

“อ้อ ! เสด็จต้องพยายามลืมหื้มและยกโทษให้
มักคเทศของเราไปนำท่านมา ก็เพื่อจะให้
เรา สัก สอน เสด็จ ให้ เลิก ผูกเวรผูกกรรมกันเสีย
เขจะต้องสอนพวกพ้องถึงเรื่องนด้วย ”

“สาธุ ! เขาคอยกันอยู่ข้าง หลัง ผมมัน
แล้วครัย เราขอขมใจความกรุณาของท่าน”

“ถ้านิ่งก็พึ่ง เวลานเขจะต้องเลิกคิด
ถึงเรื่องอาชวคตมาครวร้าย ในเหตุที่เกิดขึ้น
ในมนุษยโลกเสีย เขจะต้องก้าวไปข้างหน้า
ไม่ใช่ถอยหลัง คัดห่วงในโลกเสีย อย่า
ไปคิดถึงเรื่องที่แล้วไปแล้ว มันเป็นเครื่องผูก
พัน ให้ จิตเราประวัติด้อยกับโลก พยายาม
บำเพ็ญตัวให้เป็นทิพย์ของผู้ที่เคราะห์ร้าย นัก
ถึง แต่ ความสุขที่จะยังเกิดขึ้น เพราะการเป็น

นายเทพ มหาเปารยะ

กันย์

ผู้มีใจโอบอ้อมอารีย์เท่านั้น เช้าใจไหม?” ผมจะเขียนข่าวขึ้นตามที่กะลาสักคนสักพวก

“เราไต่ขึ้นท่านแล้วครับ เราต้องการ มหาชนจะว่าอย่างไรกัน?”

คนนำร่องเช่นนั้นแหละ เพราะคำสอนที่เรา เมตเลย์กัโหลและตอบว่า

ได้รับมา ไม่สมกับที่เราพบ ประโยคเลย เรา “ใครจะว่าอย่างไร ก็ซึ่งอะไร เมื่อ

ไม่เคยคิดว่า จะต้องถูกทิ้งให้อยู่ในที่เช่นนั้น ก่อนผมเคยนึกถึงคำพิณินทาของผู้อื่นอยู่

จะว่าสวรรค์ก็ไม่ใช่ นรกก็ไม่เชิง ทุครั้ง ๆ ย่าง แต่เคยวัน—เลิกเอาใจใส่เสียแล้ว เรา

กลาง ๆ ยังใจอยู่ อาแปะ มัคคุเทศก์ของท่าน ไม่ควรยอมให้ความคิดความเห็นของใคร เข้า

บอกว่าหมดเวลาเสียแล้ว ให้เรามารายงาน มามีอำนาจเห็นอวดความเห็นของเราเอง”

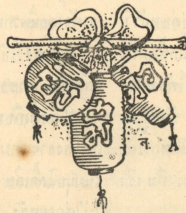
อีกอาทิตย์หน้า ผลลัพท์ละครับ ขอขอบ ร็อกส์ตัน “สิ่งที่ผมยังไม่เข้าใจก็คือ

บุญคุณสำหรับตัวเองและพวกพ้องด้วย” เหตุที่ทำไม วิญญาณเหล่านั้น ต้องตกอยู่ใน

ต่อไปไม่มีเสียงอะไรอีก ความลำบาก เพราะเท่าที่ได้สังเกตมา ก็

ไม่เห็นว่าเขาได้ทำความผิดก็ร้ายอะไรที่ร้าย

“ประหลาดมาก” มาโดนร้องขึ้น “ถ้า แรงจนเหลือเกิน”

๑๖๕. ท่านจงมุ่งฝ้ายสูงเป็นนิตย์ เพื่ออย่าละทิ้งอะมิตตฝ้ายต่ำ ความมุ่งหวัง
แม้จะเชื่องช้า แต่ก็ยังความสวัสดิภาพให้ถาวร ที่โลกบัญญัติความต่างชั้น
แห่งชน มิใช่เพ่งต่อความมุ่งแห่งใจของท่านหรือธรรม.

ของ น. ส. พิษณุภาคี

ครัว ของ ไทยเขษม

พจนานุกรม

บัญญัติอาหาร

ประจำเดือนกันยายน

ของ

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

คา

หวาน

๑ แกงจืด “ปลาหมึกสด”

๓ น้ำ “ฟองปรุง”

๒ แกงเผ็ด “เนื้อสันโค”

๒ แห้ง “พุดชาแก้ว”

๓ เครื่องเคียง “พริกขิงปลาใบไม้”

ว่าง

๔ ยำ “มะม่วงเครือ”

๓ น้ำ “สาธุวิลาศ”

๕ เครื่องจิ้ม “น้ำพริกผักทองสด”

๒ แห้ง “ไต่รัง”

คา

๑ แกงจืด “ปลาหมึกสด”

เครื่องปรุง ปลาหมึก, เนื้อหมู, ปูทะเล,
รากผักชี, พริกไทย, น้ำเคยก, น้ำเซอ.

วิธีปรุง ลอกปลาหมึกคดเป็นท่อน ๆ ล้างน้ำ
ให้สะอาด ล้างเนื้อหมูหั่นแล้วสับให้
ละเอียด ตำพริกไทยกับ รากผักชี
ละเอียดแล้วคล้าเข้า กับเนื้อหมู ขึ้นเป็น
ลูกชิ้น ต้มน้ำเซอให้เดือด ทุยปูทะเล
แคะเอาแต่เนื้อเคยกมไว้ พอน้ำเดือด
จึงใส่เนื้อหมูลงไป เหยาะน้ำเคยกพอ
ออกเค็ม ต้มไปจนเนื้อหมูสุก จึงใส่
ปูทะเล และ ปลาหมึก พอสุกจึงยกลง
จากเตา เวลาจะรับประทาน จึงตัก
ใส่ชามโรยพริกไทย ผักชี.

๒ แกงเผ็ด “เนื้อสันโค”

เครื่องปรุง เนื้อสันโค, หน่อไม้ ฝั่ตง,
พริกแห้ง, หอม, กระเทียม, ข่า,
ตะไคร้, ผิวมะกรูด, รากผักชี, พริก
ไทย, ลูกผักชี, ยหว่า, เกลือ, เยอเคย,
น้ำเคยก, มะพร้าว, ใบมะกรูด, ใบ
โหระพา.

วิธีปรุง หั่นเนื้อหมูเป็นชิ้น ๆ พอคำหนึ่ง ๆ
สับหน่อไม้แล้วผ่านให้บาง ๆ เป็นสอยจึง
จะนำรับประทาน ชูมะพร้าวคั้นกะทิ
ขึ้น หัวกะทิ ใส่ หม้อ แยกเคยกไป กับ
เนื้อที่หั่นไว้ ผ่าพริกแห้ง แคะ เมล็ด
ออก แล้ว ล้างน้ำให้ หมก เมล็ด หั่น
ข่า, ตะไคร้, หอม, กระเทียม, รากผักชี,
ผิวมะกรูดคั้นหยาบ ล้างลูกผักชี ยหว่า
ให้ หมก ผง ใส ครอบ ตำไป พร้อมกัน กับ
พริกไทย และเกลือด้วย ส่วนเยอเคยก
นั้น จะใช้ หรือ ไม่ใช้ ก็ แล้ว แต่ จะชอบ
ไม่ชอบ เมื่อตำน้ำพริกละเอียดคักแล้ว
คพอ น้ำกะทิ ที่ เคยกเนื้อ แห้ง วนคแตก
มันจึงตักน้ำพริกผัดลงไปให้หอม แล้ว
จึงเคยกกะทิ ลง ที่หลัง คเคนคพอค้อย่า
ให้น้ำแกงใส เมื่อเคยกคักแล้วยกลง
คัก ใบ มะกรูด เคคคใบโหระพา โรยลง
จะใช้ พริกค่อน หั่นตามยาวโรยลงค้วย
ก็ได้.

๓ เครื่องเคียง “พริกขิงปลาใบไม้”

เครื่องปรุง ปลาสดคากหรือปลากรอบใหม่ ๆ
ข่า, ตะไคร้, หอม, กระเทียม, ราก
ผักชี, พริกไทย, เกลือ, พริกแห้ง,

พ.ศ. ๒๔

ครัวของไทยเขมม

ผิวมะกรูดแต่น้อย, น้ำมันหมู, ปลา
ใบไม้, น้ำตาล, น้ำเค็ม.

มะขาม, น้ำตาล, น้ำเค็ม, มะแว้ง
เครือ.

วิธีปรุง แกะปลาสดเอาแต่เนื้อ, หั่นเข้า,
ตะไคร้, หอม, กระเทียม, รากผักชี,
ผิวมะกรูด, แกะพริกแห้งให้หมดเมล็ด
ล้างน้ำให้สะอาด ของเหล่านี้เอาลงครก
ตำไปพร้อมกับพริกไทย และเกลือ นึก
หน่อย ทำให้ละเอียดเกือบ จึง
ล้างปลาใบไม้ผ่าหลัง แกะก้างออกให้
หมด ตักเป็นคำๆ เติมน้ำขลุกแกงปลา
ให้เย็นๆ ตักน้ำมันหมูลงกระทะให้
มากหน่อย ตั้งไฟให้ร้อน จึง ทอดปลา
ใบไม้ให้กรอบ ตักลงจานจัดเรียง
ให้งามดี ล้างกระทะให้สะอาด ตักน้ำ
มันหมูใส่กระทะให้มาก ทุกกระเทียม
ให้ละเอียดเจียวพอหอม ตักพริกขิง
ใส่กระทะผัดไปให้หอมจึงเหยาะน้ำเค็ม
พอสวยตัวจึงใส่น้ำตาลผัดไปให้ทั่วแล้ว
ปลงลงจากเตา ตักพริกขิงหยอกลง
บนชิ้นปลาทุกชิ้น เกิดผักชีวางลง
ชิ้นละใบเพื่อแต่งให้งาม.

๔ ยำ “มะแว้งเครือ”

เครื่องปรุง หัวหอม, กระเทียม, เนื้อหมู,
มันหมูแข็ง, กุ้งสด, หนั๋งหมู, น้ำส้ม

วิธีปรุง หั่นหัวหอม, กระเทียมเตรียมไว้
ต้มเนื้อหมู, มันหมูแข็ง, กุ้งสด, หนั๋งหมู
ให้สุก ตักขึ้นล้างน้ำแล้วหั่นชิ้นยาว ๆ
เล็ก ๆ หนั๋งหมูหั่นชิ้นยาว ๆ ยาว ๆ
เล็ก ๆ จัดลงในจานเดียวกันเป็นส่วน ๆ
จึงเจียวหอม กระเทียมให้เหลือง ตักลง
เกลี่ยพอสวยตัวจึงจัดลงในจานเดียวกัน
กับเครื่องที่หั่นไว้ ขย่มมะแว้งพอแตก
ล้างน้ำมันเสียสัก หนั๋งหนึ่ง แล้วล้างน้ำ
เปล่าๆเกล็ด เมื่อสะอาดก็แล้วสับให้
เล็กลงน้ำ จัดลงจานเดียวกัน ละลาย
น้ำปลา น้ำตาล ส้มมะขาม ตั้งไฟเคี่ยว
ไปด้วยกันพอข้น ตักใส่ถ้วย เวลาจะ
รับประทานจึงคลุกชิมตามชอบใจ

๕ เครื่องจิ้ม “น้ำพริกผักตองสด”

เครื่องปรุง กุ้งแห้ง, แห้วเค็มอย่างดี, พริก
มูลหมู, พริกสวนนอก, ระกำ, มะอึก,
ส้มซ่า, ส้มเหมีน, มะนาว, น้ำตาล,
น้ำเค็ม, กระเทียม.

วิธีปรุง ขย่มกุ้งแห้งให้เย็นๆ เผลาเยื่อเค
พอร้อนตำไป กับกระเทียมให้ละเอียด
เด็ดพริกขย่ม ๆ ลง และระกำ ขูดมะอึก

หลานแม่ควัวหัวปาก

ก้นยี่

ล้างน้ำผ่านชั้นเล็ก ๆ หั่นผิวส้มซ่าให้
ละเอียดกับผิวส้มเหม็นบ้าง นึกหน่อย
ใส่ครก เหยาะน้ำเค็ม น้ำตาลคนให้
เข้ากัน ชิมดูรสตามชอบใจ.

“ผักตบสด”

เครื่องปรุง ขิง, แดงกวา, มะเขือ, กล้วย
คาน, สายบัว, ผักตบชอย, ดอกขจร,
ดอกผักข่า, น้ำส้ม, น้ำมะนาว, น้ำ
ตาลทราย.

วิธีปรุง แกะ จักผักเหล่านี้ แล้วแต่จะเห็น
งาม แช่น้ำพอชนน้ำแล้ว ช้อนขึ้น สับ
ให้เล็กลง น้ำ ส้ม น้ำส้ม น้ำมะนาว
น้ำตาล และ น้ำใส่ให้เข้ากัน ชิมดู
เมื่อรสเหมาะแล้ว กรองให้สะอาด จึงจัก
ผักลงได้ (ถ้า น้ำสดนั้น กำลังเค็ม
หรือร้อนจืด ต้องรอไว้จนน้ำจืดของผัก
นั้นเย็นจึงค่อยจักผักลง ต้องผสมน้ำ
ให้จืดสักหน่อย เพราะของแฉะกับ
ประทานได้ทีเดียว.

หวาน

๑ น้ำ “ฟองปรุง”

เครื่องปรุง ไข่เค็มเมืองจีน, น้ำดอกไม้มะ
ลิ้น, น้ำตาลมะพร้าว, มะพร้าวกะทิ หรือ
มะพร้าวอ่อนก็ได้.

วิธีปรุง ละลายน้ำตาลด้วยน้ำดอกไม้มะ
ลิ้นใส่กะทิของทั้งไฟให้เดือด ค่อยไข่
เค็ม แยกไข่แดงออกจากไข่ขาว ล้าง
ไข่ เค็ม จนหมดไข่ขาว แล้วใส่ลงใน
กะทิทั้งฟอง ต้ไฟจนไข่สุก จึงชุก
มะพร้าวอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วแต่จะ
ได้ ตักเป็นชิ้นยาว ๆ หรือ สี่เหลี่ยม ก็ได้
ใส่ลง กระเน พอ มะพร้าวสุก จึงปลง
ตักได้ชาม.

๒ แห่ง “พุดชาแก้ว”

เครื่องปรุง พุดชาแผ่น, น้ำตาลทรายอย่าง
ละเอียด, เกลือปน.

วิธีปรุง ตำพุดชา แฉะ แล้วปั้นให้ละเอียด
กรองเสียอกหนหนึ่ง จึงเคล้าด้วยน้ำตาล
อย่างละเอียดกับเกลือพอมรสเค็ม ถ้า
แห้งนักใช้ น้ำเชื่อมพรม เสีย นิดหน่อย
อย่าให้ ชื้นมาก จึงกดลงพิมพ์ต่าง ๆ
ผึ่งให้สวยตัว จักลงจานหรือชาม เก็บ
ไว้ใช้ได้ นาน ๆ.

ว่าง

๑ น้ำ “สาเกวิลาศ”

เครื่องปรุง สาเก, ปูทะเล, กุ้ง, ไข่, ไก่, ไช้,
ตังโอ้, ผักชี, พริกไทย, น้ำเค็ม,
กระเทียมเจียว, น้ำซอ.

วิธีปรุง ทำไก่แล้วต้มพอสุก แคะเอาแต่เนื้อ

และนำออก ส่วนนำออกดักให้เป็นฝอย
กระชูกนั้นเคี้ยวเป็นน้ำเชื้อ ทูบปุทะเล
แคะเอาแต่เนื้อ ปอกกึ่งผ่าหลังคักเป็น
คำ ๆ ล้างน้ำให้สะอาดเตรียมไว้ ทำ
รากผักชี กระเทียม พริกไทยให้ละเอียด
เจียวในหม้อที่ระแกงให้หอม จึงกรอง
น้ำเชื้อลงพอควร ตั้งไฟให้เดือด ผัก
สดให้ หมกผด ล้างน้ำเสียที่หนึ่ง แล้ว
นวดด้วยน้ำร้อน ยน เป็นลูก ๆ เล็ก ๆ
เตรียมไว้ พอน้ำเดือดแล้วจึงใส่ผัก
ต้มไปจนสุก แล้วจึงใส่เนื้อไก่ เมื่อ
เนื้อไก่สุก คั่วแล้ว จึงใส่ กุ้ง และ ปุทะเล
เหาะ น้ำเค็ม เคี่ยวต่อไปอีก ๑ ชั่วโมง
ให้ทั่วจึงปลงลง เวลาจะรับประทานจึง
โรยผักชี พริกไทย กระเทียมเจียว.

๒ แห่ง “โสร่ง”

เครื่องปรุง เนื้อหมกแกมมัน, น้ำมันหมู,
พริกไทย, กระเทียม, รากผักชี, น้ำ
เค็ม, เส้นมะพร้าว, น้ำส้ม, น้ำตาล,
พริกแดง.

วิธีปรุง ล้างเนื้อหมกให้สะอาดให้ละเอียด ทำ
พริกไทย รากผักชีให้ละเอียด เกลี่ยกับ
เนื้อหมูให้เข้ากัน เหยาะน้ำเค็มแต่เนี่ย
ย่นเป็นลูกชิ้นยาว ๆ ล้างเส้นมะพร้าว
แล้วพินรอบ ๆ ขึ้นหม้อ เติมน้ำมันใส่
กะทะมาก ๆ ตั้งไฟให้ร้อน ทอดมะพร้าว
ที่ทำไว้ให้กรอบ ตักขึ้นใส่จานรียง
ประทานกับน้ำจิ้มต่อไป

แคะพริกแดง เอาเมล็ด ออกล้างน้ำ
ทำให้ละเอียด ผสมกับ น้ำส้ม น้ำตาล
ทราย ชิมรสพอเหมาะก็ย่นขึ้นทอดให้
คักใส่ถ้วยโรยผักชี เป็นน้ำจิ้ม.

วิชาวณิช

จ. จันทรอุทัย

รวบรวม

ขายดีเครื่องเงิน

น้ำประสารทองผสมกับน้ำท่า ๑ ช้อน
โตะ ใช้สำหรับซักล้างภาชนะ หรือ
วัตถุเครื่องเงินได้.

วิธีเช็ดนาหมึก

ถ้าหน้าหมึกหยดเบื่อนผ้าหรือสิ่งของ
ต่าง ๆ จงเอาแปรงละลายกับน้ำท่าทิ้งไว้
ให้แห้ง แล้วจึงเอาแปรงขัดแปรงที่ติด
อยู่ออกให้หมด ึ่งทำโดยวิธีเช่น
ซ้ำหลาย ๆ ครั้ง รอยหยดนาหมึกที่ติด
อยู่นั้นจะค่อย ๆ สลายหายไป.

ประโยชน์ของเถาไม้

ทองเหลือง, อาลูเมนเนียมและเหล็ก
ทุกชนิด ควรซักล้างด้วยเถาไม้ ที่

ถูกไหม้เงินเป็นผงสีขาว ๆ เสริ้งแล้ว.

น้ำมันดินเบน

น้ำมันดินเบนมี หรือ ตามร่าง
กายเรา ึ่งเอาน้ำมันก๊าด, หรือน้ำมัน
เป็นชนิด จะออกหมด.

การรักษาแผลงสีฟัน

ก่อนที่ท่านจะใช้แปรงสีฟัน ซึ่งยัง
ใหม่อยู่ ควรเอามาแชไว้ในน้ำร้อน
ซึ่งต้มละลายผสม ด้วยเกลือเล็กน้อย
ทั้งนี้ไม่แต่ จะทำให้แปรง สอาด อย่าง
เกียวก เพราะยังทำให้แปรงนั้นทนทาน
ใช้ได้นาน.

๑. จันทรวุฑู

วิธีล้างขวด

จง ตักมันฝรั่ง ๓ ขีด ออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วเอาใส่ขวดที่เราจะขัดล้าง กัยเกลือป่น ๑ ช้อนโต๊ะ และ น้ำเย็น สัก ๒ ช้อนโต๊ะ ใส่เข้าไปมาจนกว่า รอยประอะเขื่อนในขวดนั้นจะออกหมด.

วิธีขัดกะทะเหล็ก

กะทะเหล็กเก่าทำหรือเป็นสนิม จง เอากะทะ นั้น สุ่ม ไว้ ใน ไฟพอให้ร้อน แดงจนทั่ว จึง เอาขี้เถ้ามาชุบน้ำท่า แล้ว หาละเอียดหรือเอาขี้ตัก กะทะนั้นจะสะอาด และใหม่.

ยากำจัดหนู

หนู เป็น สัตว์ ที่ ไม่ชอบ กลิ่นน้ำมัน เทอร์เพนไนด์ ฉะนั้นถ้าเราจะทำกำจัดหนู

กันย

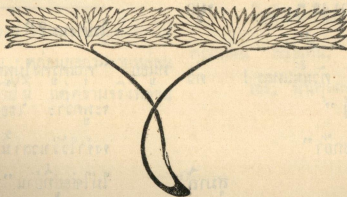
ไม่ให้ หนู ของเราเข้าครัว จุ่มน้ำมัน เทอร์เพนไนด์ ให้ชุ่ม วางตากไว้ ที่ ปากขวดที่มัน อยู่ หรือ ที่ ตามคันทาง ที่ มันเคยเดิน หนนั้นจะ ไม่ค่อยมารบกวนเราอีกเลย.

วิธีซักผ้าสักหลาด

เมื่อ จะฟอกผ้าสักหลาด ไม่ควร จะเอาแช่ไว้ในน้ำให้นาน จงรีบซัก และบิดตากไว้ ให้แห้งโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้.

วิธีขัดทองแดงหรือทองเหลือง

ทองแดง, ทองเหลือง หรือ สังกะสี ที่เก่า สกปรก จงเอาผ้าสะอาดบาง ๆ จุ่มขี้เถ้าส้ม ซึ่ง ผสมกับเกลือป่นทาขัด ให้ทั่ว แล้ว จึง ขัดกับขี้เถ้าสักหลาด อีกครั้ง.

สารเชษม

สุมาลี กับ ช่อม้า

รวบรวม

สุมาลี

ช่อม้า

ชาย “พินท์ตรงไหนบ้าง ที่บิดาหล่อน
อนุญาตให้ฉันเข้ามาขึ้นอยู่ได้?”

หญิง “ห่างจากบ้านคิณออกไปไกลร้อย
๒๐ เส้น”

หญิงแก่ “หนู! เห็นหมาของข้า ที่หาย
ไปไหม?”

เด็ก “ตัวเล็ก ๆ สีดำ ๆ และจุกขาว ๆ
ใช่ไหม?”

หญิงแก่ “ใช่”

เด็ก “และ หาง งอ ๆ
แหลม ๆ.....”

หญิงแก่ “ใช่แล้ว ตัวนั้นแหละ !
นั่นแหละ !”

เด็ก “ไม่เห็นก้อกข้า”

สุมาลี

พี่ชาย “ทำไมเจ้าคุณพ่อจึงรู้ว่าเราจะโมย
รถไปเที่ยวเมื่อกันนั้นนะ แม่เอกา ?”

(น้องสาว) “ทำไมจะไม่รู้ล่ะ คุณพ่อก
ก็ตาแก่ที่เราชนล้มลงที่ตรงสแยก
ตอนจะเลี้ยว นะ ไม่ใช่เจ้าคุณพ่อ
หรือกรั !”

มารดา “เจ้าออย, คุณเจ้าประพฤติคนเลวทราม
เสียจริง ๆ เธอ, นี่ถ้าเจ้าประพฤติ
อย่างนี้ที่โรงเรียน ครูเขาจะว่าอย่าง
ไรบ้างนะ ?”

“คุณครูคงไม่พูดอะไร นอกจาก
จะพูดว่า ‘เธอจงประพฤติตัวให้ก
จงจำไว้ว่าเวลานี้เธออยู่ที่โรงเรียน,
ไม่ใช่อยู่ที่บ้าน”

คุณนาย “อ้อ, แก่ก็ต้องการสมัครเป็นหญิง
ชักรักรและรักเสื่อผ้าของฉัน. ไค้ซี, แต่
แก่จะตอบคำถามของฉันสักข้อหนึ่ง
ไค้ไหมว่า เมื่อเวลาแก่รักเสื่อผ้า
แก่จะรู้ไค้ไยว่าเราตาที่รักกันจะร้อน
หรือไม่วร้อน?”

หญิงผู้สมัคร “อ้อ, ง่ายน่ะเดียว ถัดอยกม
กลืนใหม่ ทว่าเจ้าคะ ?”

ผู้ซื้อ (ค่อนข้างอึดคักเกยา) “เฮ้, ย่า
ทำให้ผมทก แต่ทำไมไม่สมัยนของ
ท่านผู้^{นี้} (ชี้ไปที่สมัยนในร้านคน
หนึ่งทีหัวล้านจนเกือบเกลี้ยง) จึงไม่
มีผมเล่า?”

เจ้าของวัน “ถูก ขอรืบ, นั่น ผม แสวง
ตัว อย่าง เป็น พิเศษ ให้ ผู้ ช้อ เห็น ว่า
การ ที่ ไม่ ใ้ย ำ ของ ผมนั้น เป็น อย่าง
แสดะ”

“น้องสาวของแกนะกุเชื่อถือนี่ไม่
ไคเสียเลย. หล่อนบอกว่ายายหล่อน
ไค ๒๐๐ เข้าใจนี้ แต่ความจริงหล่อน
อายุ ๒๐”

“อ้าว, แกยังไม่รู้. คือว่าหล่อน
ไม่รู้จักนับกระทั่งอายุได้ ๖ ขวบ!”

ชาวนาผู้^๑๓ “ไ้, ลูกชาย^๑เรียน^๑ตำ^๑รับ^๑มา^๑
จาก^๑ทาง^๑ก^๑ช^๑ก^๑ด^๑น^๑ว^๑ร^๑ใ^๑น^๑การ^๑ไ้^๑การ^๑
นา^๑ค^๑ห^๑ร^๑อ^๑กร^๑?”

ชวณากอผู้^๓ “ความรู้^๔ มัน กัก อยู่ ทรอก
แต่ว่า มันออกกะมีความรู้^๕ สูงเกินไป.
คือว่าฉันสั่งให้ มันไปนั้ฝูงควายที่ทุ่ง
นา มันไปล่ไปนั้ขาแล้วเอา
๔ ทาร!”

๑ ครอบ ไปบ้านนอกเสียนาน พอกลับมา
 ๑ ใต้พยข้าวประหลาดปรากฏ ในหน้า
 ๑ กระดาษหนึ่งสี่พิมพ์ด้วยหนังสือว่า เขา
 ๑ ใต้ตายเสียแล้ว จึงรีบโทรศัพท์ไปหา
 ๑ คุณเกษม ซึ่งเป็นเพื่อนรักกันทักว่า
 ๑ “คุณเห็น ข้าวตายของผมนะในนี้
 ๑ สี่พิมพ์หรือเปล่า?”

คุณเกษม “ ครัวเห็น, ทำไม?
 เอ๊ะ, นั้นคุณพุดมาจากไหนนั้น? ”
 ขอมล

อัมพาต

วันอาทิตย์ (ที่ ๕) เป็นวันว่างราชการ
และไม่มีการงานอย่างอื่น (ส่วน ทวี) จะคง
กระทำ จึง ทำให้ ข้าพเจ้าเร่งรีบ ถึง ท่าน
บรรณาธิการ ผู้ซึ่งเคยรับราชการร่วมกับ
ข้าพเจ้ามา ตั้งแต่ออกจากโรงเรียน จนถึง
วันพฤหัสบดีที่ ๓๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ เป็น
ที่สุด (เพราะเธอถูกกลายสภาพในวันใหม่
คืน) ครั้นเมื่อจะแต่งตัวสี ข้าพเจ้าเกิด
ลังเลใจด้วยความขี้เกียจ เพราะซักหาวนอน
ด้วยเมื่อคืนวันเสาร์ฝนตกใหญ่ เรือนข้าพเจ้า
ไม่สมประกอบ ต้องลุกขึ้นต่อสู้กับอาการวู
โหลจนจวนรุ่ง เวลาตอนในคืนนั้นจึงไม่เต็ม
เมื่อก่อนนอน ครั้นข้าพเจ้านอนถึงค่าซง
เธอได้เคยบอกว่า ข้าพเจ้า ครึ่งหนึ่ง จึง หัก
ห้ามความขี้คร้านนั้นเสีย แต่ที่ไหนได้ครั้น
มาถึงสำนักงานก็หาได้พียงเธอไม่ สืบถามได้
ความว่า เธอพร้อมด้วย ทอง ปลอม ศัตรูที่ค้น
รวมกันเป็นคณะ ได้ โดยสารรถไฟสายใต้
นำพวงมาลา ของ คณะหนังสือพิมพ์ ไทยเชม
ไปวางณะสถานที่ ประชุมฐานพระอังคารพระ

บาทสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๖ ซึ่งบรร
อยู่ ภายใต้ พระพุทธบรรลึงก์ พระ รุ่ง รุ่ง โรจน์
จึงหวั่นครปฐมตั้งแต่เช้า

ครั้นรุ่งขึ้นวันที่ ๖ ข้าพเจ้าใจใ้ใจต้อง
เกิดเมื่อนาน ในวันนี้ พอลีกจากงานเลย
ตรงลั้วมาหาเธอ ว่าที่จริงทำให้ ข้าพเจ้า
มาช้าอีกเช่นนี้ ก็เป็นด้วยแรงแห่งความอยาก
จะฟังเธอคุยถึงเรื่องของเธอไปนครปฐมเป็นกำลัง
หนุน พอลออกจากที่ทำงาน กลั้นคว้นยหรี
เพื่อนข้าพเจ้าคนหนึ่งมาเตะมุก ข้าพเจ้าก็
เกิดอยากสูบบุหรี่ขึ้นมาข้าง พอเปิดซองก็
พบเคาะกระดากแผ่นเล็ก เขียนคำว่า สหมิตร
ข้าพเจ้าจึงนออก ถึงเรื่องน่ายบ ที่
แม่ละม่อมสั่งให้ ซอคงแก้ววันเสาร์ ข้าพเจ้า
ล้มเสียสิ้น วันนั้นถ้าแม่ละม่อมจะกลั้วล้ม
จึงแอบเขียนเคาะกระดาก สดกไว้ใน ซอຍຍหรี
เพื่อนกลั้ว เลือบ ๆ อย่างไม่ผล ก็เนื่อง
ด้วยอาการกระป๋องกระแปด ของหล่อนเป็นเหตุ
ว่า ข้าพเจ้าสูบบุหรี่เปลือง ออกความเห็นว่
ควรจะหักสูบบุหรี่ไทยเสียบ้าง ถ้าจะให้

พ.ศ. ๒๔

อินทวาที

จริงละ ถ้าออกเสียไป ก็ระกั งบประมาณการ
ใช้ ง่าย ใน ครอบครัวย จะ ใ้ สู่ คลยภาพ สมกั
ที่ข้าพเจ้าต้องถูกลูกเงินเดือน ใน พ.ศ. นั้น ด้วย
ประการฉะนี้ ในวันนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มหัดเป็นคน
ที่ไม่สบาย เพราะกลัวด้วยจะเข้ามาวันยังค่ำ
มานานแต่จากเธอเมื่อเวลาที่ทำการฝึก ส่วน
ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็น เคราะหะของข้าพเจ้าจริง
ถ้าถาม ไม่แตกเสีย ยานก็คงแตกแน่ หรือ
อย่างน้อยของข้าพเจ้าก็คงเจ็บปวดเป็น รวรวอย
หลายแห่ง เพราะฉนั้นเข้มนุ่มจะ ไปยังสำนัก
งานไทยเชม จึงต้องเปลี่ยนเป็นหินเข้มนุ่ม
ตรงไปยัง ห้างสหมิตร จำกัด เมื่อได้ของ
ต้องประสงค์แล้ว จึงมุ่งตรงมายัง สำนักงาน
พบศุภกรที่คืนเกลอแก้วนั่งสติลยอยู่หน้า สำนัก
งานข้าพเจ้าจึงพุดกันว่า “ส่งวิญญานไป
เที่ยวที่ไหน? ถ้าจะนั่งถึงเพลงพระยาโครก
ก็เคยชอบละซี?” พอเธอ อ้าปาก จะ พก
ข้าพเจ้าก็ชิงเอ่ยขึ้น เสีย ก่อนว่า “ไม่ต้อง
แก้ตัว กันผ่านไป เมื่อสัก ไม่แลเห็น” “ที่
ไหนได้ ไม่พอ จะเห็น มีปลงอนิจจำ ข้า
คนงานก็มีต่าง ๆ โดยมากเขาขยกันด้วย
ปรอทแห่งความเจริญ กล่าวคือ ความเสมอมา
และเทียมไหล่เป็นคนดี เวลาเ็น ๆ พอได้
เวลากระทรงขี้กัันละชอบมานั่งทนนัก กัน

ต้องขอโทษแก่เงหนักที่ตองเอาแกเข้าไยอยู่ใน
ข่ายแห่งการปลงอนิจ จำ ซึ่ง แกถาม กัน ว่า
ส่งวิญญานไปไหน เพราะเมื่อกันก็ได้แล
เห็นแก่ผ่านไปเหมือนกัน คิดว่า แกจะไม่รั
จัก กัน จึงนั่งเสีย” “ที่ไหนได้เจ้า
เกลอแก้ว” ข้าพเจ้าแก “กันเห็นแก่กลั
เข้าสมาธิ กันจึงไม่กวน ตั้งใจว่า เคียว
จะกลัมาตามข่าวว่า ไปถึงไหนกัน พ่อเจ้า
ประสงค์มาหาตั้งแต่เมื่อกันก็ไม่พบ ไปเที่ยวก็
ไม่บอก ทำไมเมื่อกันบรรพระธังการจึงไม่
ไป” “พ่อเจ้าประสงค์” เพื่อนข้าพเจ้าตอบ
“ที่ไหนจะลยอนวลอย่างพ่อได้ ทุกวันทำ
งานอย่างกรรมกร นอกจากวันอาทิตย์แล้ว
ก็ไม่มันใดที่จะเหมาะกว่า” พอพ่อเกล
ศุภกรที่คืนพุดถึงเพียงนี้ ก็พุดที่่านบรรณาธิการ
มาพบเข้า เราทั้งสามจึงเข้าไปร่วมวงคุยกัน
ในสำนักงาน ข้าพเจ้าเป็นคนแรกพุดขึ้นว่า
“ไปเที่ยวมาวานนี้ ถ้าสนุกนะ” “ใครบอก
ว่า กันไปเที่ยว” บรรณาธิการตอบ “กันไป
ด้วย ความ เจริญ รัก รักก็ระฤกถึงพระมหากษัตริ
—วิคุณ ที่ชยเกล้าชยกระหม่อมกันมา ตั้งแต่
เล็ก” “นั่นนะซี ใครเขาว่าอะไร” ข้าพ
เจ้าพุด “กันหมายความว่า แกไปคราว
นี้ มีเรื่องราวอะไรมา คุยบ้างเท่านั้น” “ก็

ไม่มีอะไรจะเล่าอีกละ เพราะกันทั้งใจจะไป
ถวาย บังคม พระ อังคาร สันเกล้าสันกระหม่อม
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวใน พระ บรมโกษ
เท่านั้น มีเรื่องที่จะเล่าอีกคือว่า ณะที่
ประณิฐานพระอังคารนั้น เห็นมีพวงมาลาออก
ไม้สัก ของ ท่านผู้ใดไม่ทราบ วาง อยู่ พวง ๑
เท่านั้น ตามทางสันนิษฐาน เจ้าของ
มาลาได้มาวางก่อนหน้ากันอย่างช้าก็ราวสัก
๕ นาที เพราะเทียนและขลุ่ยไฟไหม้ไป เพียง
นึกเดียว นอกนั้นก็พวงมาลาดาวของคณะ
ไทยเขมม วางโคกเด่นอยู่เอกา ครั้นได้เวลา
อันสมควร เราจึงพากันไปเฝ้าท่านเสด็จเทศา
เพื่อเป็นการเคารพ ณะคำหนักที่พิก จึงได้
ความว่า พวง มาลา ที่เราเห็น วางอยู่ก่อนเป็น
ของเสด็จเทศา พอรวน เวลาถไฟออกเรา
ทั้ง ๓ ก็ถลาลากลับ พอมาถึงตลาดก็พอกับ
ท่านเจ้าเมืองกำลังตรวจการสุขาภิบาลอยู่พร้อม
ด้วยแพทย์สุขาภิบาลจังหวัดและมณฑล กัน
ต้องขอชมความเอาใจใส่ต่อการงาน ของท่าน
เป็นพิเศษ วันอาทิตย์ แทนที่จะพักผ่อน กลับ
มาเที่ยวสอยกล้องและการเล่น “ที่ไหนได้”
ศุกรที่คืนนี้ขึ้น “ท่านบรรณาธิการท่าน
ยินดีมาก ด้วยเรื่องได้ทราบจากท่านเจ้าเมืองว่า
ท่านจะจัดการทำที่ว่างพวง มาลา สำหรับผู้ ไป

ถวายบังคมพระอังคาร และมีที่ของกันอันทราบ
ในความสูญหายเท่านั้นเอง จึงชมท่านเจ้า
เมือง เสีย ใหญ่” “อะไรก็ช่างเถิด”
บรรณาธิการกล่าว “กันขอยกกันที่ แกมา
ก็แล้ว” หันมาพูดกับข้าพเจ้า “กันขอ
แรงให้ช่วยเขียนอันที่อีกเดือนเถิด” ข้าพ
เจ้าพยักหน้าเสียไม่ได้ คุยอะไรกัน ต่อไปอีก
เข้านั่งแทนที่บรรณาธิการ ้วยจำตามคำร้อง
ขอตามหัวข้อของท่านบรรณาธิการ ดังต่อไปนี้.

ในเดือนนี้อาหารที่ท่าน บริโภคได้ ยังไม่
ได้ยั้งมารวบรวมเกิน ด้วยผลิตภัณฑ์ของคณะ
ไทยเขมมขอเรียนว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจน
กว่าจะมีเหตุการณ์อย่างอื่นเปลี่ยนแปลง คณะ
ขอรับรองว่า คง เป็น ที่พอใจ และพอใจท่าน
อย่างเช่นเคย ด้วยท่านแม่ศรีครัวของคณะ
ได้กลับเข้ารับตำแหน่งเดิมแล้ว ท่านบรรณา
—ธิการถึงกับออกอุทานโดยอุราว่า โลงใจ!
โลงใจ!

ด้วย ความ หวัง ก็ของนางสาวชาน้ำเค็ม
เกรงว่า ในเดือนนี้แม่ศรีครัวของคณะจะยังไม่
ว่างก็ ได้กรุณาเข้ารับอาสา มี ยาง
อย่างที่ยบรรณาธิการส่งสับ ด้วยไว้ความรู้ใน
วิชาครัว ไม่สามารถจะทำการติดต่อกัน และ
สับตามได้ ด้วยเจ้าของไม่เจ้านามจริงและ

พ.ศ. ๒๔

ชิ้นตอนที่

ด้วยลมาด้วย จึงขอพึ่งอินทวาทสังขาร
นมายังท่านเจ้าของ พร้อมด้วยความขอบคุณ
เมื่อเป็นการกระทำอย่างใดแล้ว จะเรียน
ร้องหลานแม่ครัวหิวบ้าง ขอความคำร้หน้าลง
ในโอกาสอันควร.

ด้วยอาการอันเดียวกัน ตามคำถาม ของ
ส. สวรรณชีพ บ้านเลขที่ ๓๒๗๔ บรรณา-
ธิการไม่สามารถ จะ ทำ การ ดิถข้อได้ ด้วยไม่
ได้แรงกายล จึงขอขอบพระคุณ ของ ท่านผู้
ล่วงหน้ามาก่อน.

ท่านเจ้าของหนังสือ สมุดคือ ว่าด้วย
หมวดการช่างต่าง ๆ ส่งหนังสือซึ่งกล่าวแล้ว
มายังสำนักงาน ๒ เล่ม คณะไทยเซมมิไกรบ
ไว้แล้วพร้อมด้วยความขอบคุณ หนังสือฉบับ
จำหน่ายตามร้านทั่วไป นับว่า เป็นหนังสือ
ที่เป็นประโยชน์เกินค่า ๖๐ สตางค์ มิวช.
ถ่ายรูป, ล้างรูป, พิมพ์รูป ทั้งโดยเสียเครื่อง

ยตร์ และ แม็กเนโต ค่อ แบตเตอรี่ คู่ และ
เคียว การแย่งกระแสไฟฟ้าวิบัติ การประ
สานด้วยเงินและบัลลัศระกั้ว.

เรื่องของมรกต บรรณาธิการออกรับอื่น ๆ
หนาว ๆ ไปด้วยกับมรกต แต่ที่แข็งใจนำลง
ก็ด้วยเห็นว่า มรกตไม่ได้มีความมุ่งร้ายอย่าง
ใด นอกจากสำหรับอ่านเล่นสนุก ๆ เท่านั้น
ความจริง บรรณาธิการ และ มรกต พร้อม ด้วย
คณะไทยเซมมิ ก็มักพองพ้องเนื่องเครือญาติ
ตระกูลคนที่ไว้ผมคั่ง กล่าวแล้วไม่ใช่จำนวนน้อย

และดูเหมือนอนึ่งบางคนถึงกับทนส่งเสียด้วย.
ในที่สภแห่งการเขียนอินทวาทประจําฉบับ
นี้ ผู้เขียนขอขอบคุณผู้ซึ่งสละเวลาอ่านถ้อยคำ
อัน เป็น น้ำท่วมทุ่ง ตามเคยของข้าพเจ้า ตั้งแต่
ต้นจนถึงที่สุด หรือแม้แต่พอแยกอ่านแต่
เพียงชื่อข้าพเจ้าผู้เขียนด้วย.

วิชา

ฉบับ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๙

มีเรื่อง

ชีวิตของอินเตีย พรรณณะแพทย

พิธิบุชา อิศุ ฐากูร ผู้เปนเจ้า

นักสืบคนที่ ๒ ของ ดินสอ

และ อื่น ๆ